

Dịch giả: Mai Tâm
Làm ebook: Dâu Lê

9 TUYÊN CHIÊU TÓM KẸ PHÒNG ĐĂNG

Sarah MacLean

Giới thiệu

“9 tuyệt chiêu tóm kẻ phóng đảng” là tiểu thuyết lãng mạn đầu tay của nhà văn nữ Sarah MacLean. Câu chuyện xoay quanh tiểu thư Calpurnia Hartwell, em gái bá tước Allendale giàu có đầy quyền lực trong giới quý tộc London. Trong Mùa hội đầu tiên của mình, Calpurnia đã phải trốn tránh thực tế phủ phàng dành cho những cô nàng châu rìa bên lề vũ hội bằng cách giấu mình trong một khu vườn âm u. Chỉ một cuộc tán gẫu vu vơ với một người xa lạ đã cướp đi trái tim cô gái trẻ. Dẫu đã biết đối tượng là hầu tước Ralston lêu lổng trác táng, nhưng khi đã rơi vào lưới tình thì có mấy ai sử dụng lý trí. Callie (tên thân mật của Calpurnia) tiếp tục ôm ấp mối tình câm lặng rờn rã suốt mười năm. Từ vị trí một thiếu nữ ngây thơ được mẹ quán lên mình những bộ trang phục diêm dúa, Callie dần chìm vào quên lãng trên Hàng Ghế Bà Cô Không Chồng và bình thản chấp nhận những ánh mắt dè bủ của xã hội thượng lưu London. Kẻ phóng đảng chiếm ngự tâm trí nàng vẫn tiếp tục những chuyến phiêu lưu không có hồi kết của gã, cho đến một hôm...

Số phận éo le đã buộc ngài hầu tước lông bông tạm dừng cuộc vui để quay về chăm lo gia đình. Giờ đây anh phải gấp rút tìm cho được một người hướng dẫn xuất sắc để giúp em gái chung nữa dòng máu gia nhập giới quý tộc Anh vốn xem trọng cung cách ứng xử. Với bề dày tai tiếng trong quá khứ, cuộc tìm kiếm của anh tưởng chừng như rơi vào bế tắc. Nhưng rồi tia sáng cuối đường hầm đã hiện ra với anh...

Người con gái ấy đã xuất hiện, đột ngột như tia sét giữa trời quang. Đỉnh đạc đứng trong phòng ngủ của anh, Calpurnia Hartwell đồng ý sắm vai người giám hộ cho em gái anh với một điều kiện đủ khiến anh té ngửa. Anh sẽ phải hôn nàng. Chàng hầu tước vắt óc suy nghĩ nhưng không tài nào lý giải được căn nguyên mọi chuyện. Làm sao anh có thể đoán ra, nụ hôn của anh chỉ là điểm xuất phát cho một hành trình liêu lĩnh đầy biến cố và cũng ngập tràn hy vọng. Tất cả được vạch ra trong một giây phút bốc đồng của vị tiểu thư quá lứa lỡ thì. Đó là lúc tiểu thư Calpurnia đã xác định nếu nàng sắp trải qua phần đời còn lại bên lề các buổi vũ hội thì nàng sẽ đặt chân vào thế giới của đàn ông, đến những nơi họ thường tụ tập và làm những việc họ được tự do thi tài. Thoạt nghe có vẻ như ý định của nàng là một sự điên rồ, nhưng dưới ngòi bút hoa mỹ của Sarah MacLean hành trình khám phá thế giới bao la của Callie đã diễn ra hết sức li kì. Dần dà Callie phát hiện một con người mới thay thế Callie nhằm chán điếm đạm luôn chịu sự sắp đặt của người khác. Đoạn kết của cả quá trình tìm lại chính mình ấy mang đến một phần thưởng vượt ngoài sức tưởng tượng. Tình yêu của Callie dẫn dắt người đọc trải qua rất nhiều cung bậc cảm xúc, từ thương cảm xót xa đến hồi hộp lo lắng và cuối cùng là hạnh phúc vỡ òa. Chín-nhiệm-vụ-gần-như-bất-khả-thì đã trở thành chín nấc thang đưa Callie đến với tình yêu mười năm của nàng.

...

Sarah Maclean

Sarah Maclean (sinh ngày 17/12/1978) là một trong những tác giả nổi tiếng người Mỹ chuyên về tiểu thuyết lãng mạn. Tác phẩm của cô đã lọt vào danh sách những tiểu thuyết bán chạy nhất do New York Times, USA Today và Romantic Times Magazine bình chọn.

Nhà xuất bản Lao Động

Dành tặng người mẹ điệp viên và người cha gốc Ý, chính cha mẹ đã mở ra câu chuyện cho con.

Dành tặng Eric, chỗ dựa của tôi.

Thương nhớ Barbara Delhi Joan MacLean, Thomas Pearson, Ada Fiori và Giuseppe Trabucchi.

Những tác phẩm của Sarah MacLean sẽ được *BachvietBooks* trân trọng gửi đến bạn đọc:

- Nine Rules to Break When Romancing a Rake (9 tuyệt chiêu tóm kẻ phóng đảng)

- Ten ways to be Adored When Landing a Lord

- Eleven Scandals to Start to Win a Duke's Heart

- A Rogue By Any Other Name.

- One Good Earl Deserves A Lover

Calpurnia Hartwell, em gái Bá tước Allendale giàu có và đầy quyền lực, là một người luôn sống theo những quy tắc. Kể từ mùa vũ hội ra mắt đáng thất vọng, Callie dần chìm vào quên lãng trên Hàng Ghé Bà Cô Không Chồng, bình thản chấp nhận những ánh mắt dè bieu của xã hội thượng lưu London và ôm ấp mỗi tình cảm lặng lẽ suốt mười năm. Cho đến một ngày...

Số phận éo le đã buộc Hầu tước Ralston quyến rũ và cực kỳ điển trai tạm dừng cuộc vui để quay về chăm lo gia đình. Với bề dày tai tiếng, cuộc tìm kiếm người hướng dẫn giúp em gái chung nửa dòng máu gia nhập giới quý tộc tưởng chừng như rơi vào bế tắc, nhưng rồi tia sáng cuối đường hầm đã hiện ra...

Đĩnh đạc đứng trong phòng ngủ của Ralston, Calpurnia Hartwell đồng ý sắm vai người giám hộ cho em gái anh với một điều kiện: Anh sẽ phải hôn nàng. Đó là lúc tiểu thư Calpurnia xác định sẽ phá vỡ những quy tắc của chính mình và tận hưởng cuộc sống đầy thú vị mà nàng đã bỏ lỡ...

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương cuối](#)

Mở đầu

London, Anh quốc, tháng Tư năm 1813

Tiểu thư Calpurnia Hartwell chớp mắt thu lại những giọt lệ trong lúc chạy ra khỏi phòng khiêu vũ của Worthington House, rời khỏi nơi đã ghi dấu cho sự xấu hổ gần đây nhất và đáng thất vọng nhất của nàng. Khí trời dễ chịu về đêm phẳng phất tiết xuân khi nàng vội vã bước xuống những bậc thang cẩm thạch lớn, sự tuyệt vọng thu ngắn những bước chân và đẩy nàng về phía bóng tối của khu vườn rộng lớn âm u. Ngay khi vừa khuất khỏi tầm nhìn, nàng buông tiếng thở dài và bước chậm lại, cuối cùng đã an toàn. Mẹ nàng sẽ giận tím tái nếu phát hiện cô con gái lớn ra ngoài mà không đi cùng người giám hộ, nhưng không gì có thể giữ chân Callie ở lại căn phòng khủng khiếp đó.

Mùa vũ hội đầu tiên là một sự thất bại thảm hại.

Thậm chí vẫn chưa được một tháng kể từ ngày nàng ra mắt giới thượng lưu. Với tư cách là con gái lớn của Bá tước và Bá tước phu nhân Allendale, Callie có đủ mọi điều kiện để trở thành tâm điểm của vũ hội. Nàng đã được nuôi dạy để sống cuộc đời ấy - khiêu vũ duyên dáng, phong thái hoàn mỹ và vẻ đẹp choáng ngợp. Vấn đề nằm ở chỗ, Callie có thể là một vũ công giỏi với một phong thái không chê vào đâu được, nhưng còn vẻ đẹp thì sao? Nàng vốn là người thực tế và đủ thông minh để biết rằng mình không phải là một mỹ nhân.

Đáng lẽ mình nên biết chuyện này sẽ là một thảm họa, nàng thầm nghĩ trong lúc ngả lưng dựa vào băng ghế cẩm thạch nằm ngay bên trong hàng rào mê cung của dòng họ Worthington.

Nàng đã hiện diện ở vũ hội suốt ba tiếng đồng hồ mà vẫn chưa được một ứng viên không-hẳn-là-không-phù hợp mời khiêu vũ. Sau hai lời mời từ những kẻ đào mỏ khét tiếng, một anh chàng vô cùng tế nhị và lời mời khác từ một Nam tước bảo đảm không dưới bảy mươi tuổi, Callie không thể tiếp

tục giả vờ vui thích được nữa. Rõ ràng với *giới quý tộc*, nàng đáng giá hơn số của hồi môn và dòng dõi của mình một chút – thậm chí tổng số đó vẫn không đủ quy tụ được một người đồng hành có thể thực sự khiến nàng ưa thích. Không phải, sự thật là, Callie đã trải qua phần lớn thời gian trong mùa vũ hội dưới sự tặng lờ của những gã quý tộc độc thân trẻ trung và hấp dẫn.

Nàng thở dài ngao ngán.

Đêm nay là đêm tồi tệ nhất. Cứ như thể việc chỉ hữu hình dưới mắt những con người tẻ nhạt và già nua là chưa đủ, đêm nay nàng cảm nhận được cái nhìn chằm chằm đến từ phần còn lại của *giới quý tộc*.

“Lẽ ra mình đừng bao giờ cho phép mẹ quấn mình vào những thứ quái quỷ này”, nàng tự lầm bầm, nhìn xuống chiếc váy với vòng eo quá chặt, hoặc phần thân áo quá nhỏ không thể ôm khít bộ ngực lớn hơn nhiều so với hiện thực trước mắt. Nàng chắc chắn rằng chưa từng có một hoa khôi vũ hội nào được trao vương miện trong dải màu quýt chín vàng ươm như mình. Hoặc trong một bộ váy góm ghiếc như thế này, nếu đó là vấn đề.

Mẹ nàng đã trấn an rằng chiếc váy thể hiện thời trang đẳng cấp cao. Khi Callie góp ý chiếc váy này không làm nổi bật vóc dáng của mình thì Nữ bá tước tuyên bố ý kiến của nàng không được đánh giá cao. Callie sẽ trông đẹp ngời ngời, mẹ nàng đã hứa hẹn như vậy trong lúc *người thợ may* di chuyển xung quanh, chọc, thúc và siết chặt nàng vào chiếc váy dạ hội này. Rồi khi nhìn mình trong chiếc gương của bà thợ may, nàng bắt đầu đồng tình với họ. Quả thật nàng trông rất ngời ngời trong chiếc váy này. Xấu xí ngời ngời.

Siết chặt vòng tay quanh người để tránh cái giá lạnh của màn đêm, nàng nhắm mắt trong sự tủi hổ. “Mình không thể quay trở lại. Mình sẽ ở lại đây mãi mãi.”

Một tiếng cười khúc khích trầm thấp phát ra từ trong bóng tối, Callie thẳng thốt giật mình và há miệng thở dốc. Nàng chỉ thoáng thấy bóng một người đàn ông khi đứng thẳng người và cố làm giảm nhịp đập trái tim. Trước khi có thể nghĩ đến việc bỏ chạy, nàng lên tiếng, cho phép sự chán ghét dành cho cả buổi tối pha lẫn vào giọng mình. “Thật sự ngài không nên rình mò

người khác trong bóng tối, thưa ngài. Quý ông không làm thế”.

Gã nhanh chóng đáp lại, chất giọng trầm thấp bắn đến chỗ nàng. “Thứ lỗi cho ta. Tất nhiên, ta có thể chỉ ra rằng lén la lén lút trong bóng tối không hẳn là hành vi của một *tiểu thư khuê các*.”

“À há. Ngài hiểu lầm rồi. Tôi không lén la lén lút trong bóng tối. Tôi đang *ẩn nấp*. Khác hẳn đấy chứ.” Nàng lù vào bóng tối.

Hàm răng trắng sáng của gã tương phản với nước da sẫm màu. “Ta sẽ không để cô đi”, gã lặng lẽ nói và bước đến, đọc tâm trí nàng. “Cô nên tự lộ diện đi. Cô hoàn toàn bị kẹt lại rồi.”

Callie cảm nhận được hàng rào đầy gai phía sau khi bóng gã lù lù phía trên và biết gã đã nói đúng. Nàng cúi bắn thở dài. *Đêm nay còn có thể khủng khiếp hơn thế nào nữa đây?* Vừa lúc ấy, gã đàn ông bước vào vệt sáng của ánh trăng và để lộ danh tính của mình, nàng đã có câu trả lời. *Khủng khiếp hơn nhiều.*

Đồng hành cùng nàng là Hầu tước Ralston – một trong những kẻ phóng đảng đẹp trai quyến rũ khét tiếng nhất London. Tiếng tăm suy đồi của gã hòa hợp với nụ cười xảo trá đang chiếu thẳng về phía Callie. “Ôi không”, nàng thì thầm, không thể xóa bỏ sự tuyệt vọng khỏi giọng nói của mình. Nàng *không thể* để gã nhìn thấy mình. Không phải trong bộ dạng này, bị trói như một con ngỗng Giáng sinh. Một con ngỗng Giáng sinh *màu quýt chín*.

“Việc gì có thể tệ đến thế hử bé con?” Sự ân cần lười nhác sưởi ấm Callie ngay cả khi nàng đang tìm đường tẩu thoát. Gã đến đủ gần để chạm vào và bao trùm nàng với chiều cao vượt trội vừa vặn sáu inch. Lần đầu tiên trong một quãng thời gian rất dài, nàng cảm thấy mình nhỏ bé. Thậm chí là xinh xắn. *Phải trốn thôi.*

“Tôi... tôi phải đi. Nếu tôi bị phát hiện ở đây... với ngài...” Nàng bỏ lửng câu nói đó. Gã biết chuyện gì sẽ xảy đến.

“Cô là ai?” Trong bóng tối, mắt gã nheo lại đánh giá những đường nét

mềm mỏng trên khuôn mặt nàng. “Đợi đã...” Nàng hình dung mắt gã sáng lên khi nhận ra. “Cô là con gái của Allendale. Ta đã để ý tới cô từ trước.”

Nàng không che đậy phản ứng đầy mỉa mai, “Tôi chắc chắn là ngài đã làm như thế, thưa ngài. Khá khó khăn để có thể không chú ý đến tôi”. Nàng che miệng mình ngay lập tức và cảm thấy choáng váng vì đã ăn nói táo bạo như vậy.

Gã cười khùng khục. “Đúng. Ừm, chiếc váy này không thuộc loại rạng rỡ nhất.”

Nàng không thể ngăn mình cười thành tiếng. “Ngài thật khéo nói làm sao. Ngài có thể thừa nhận như thế. Trông tôi khá giống một trái mơ.”

Lần này gã cười vang. “Một sự so sánh tài tình. Nhưng ta tự hỏi, làm sao để xét đoán ai đó trông đủ giống một trái mơ?” Gã ám chỉ nàng nên quay lại băng ghế và sau một thoáng lưỡng lự, nàng đã làm vậy.

“Có thể không.” Callie cười toe toét rồi ngạc nhiên vì mình không cảm thấy bị xúc phạm bởi sự tán thành của gã như đã trông đợi. Không, thành thực mà nói, nàng cảm thấy khá nhẹ nhõm. “Mẹ tôi... bà tha thiết có một cô con gái để cho nó ăn mặc như một con búp bê sứ. Buồn thay, tôi không bao giờ làm một đứa con như thế. Tôi mong ước biết bao ngày em gái tôi ra mắt và phân tán sự chú ý Nữ bá tước dành cho tôi.”

Gã ngồi xuống băng ghế cùng nàng và hỏi, “Em gái cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tám”, nàng rầu rĩ nói.

“À. Không lý tưởng lắm.”

“Thế là nói giảm rồi đấy.” Nàng ngược lên nhìn bầu trời đầy sao. “Không, tôi sẽ nằm trong danh sách ế ẩm trước khi em gái tôi ra mắt thôi.”

“Điều gì khiến cô chắc chắn mình sẽ nằm trong cái danh sách ế ẩm đó vậy?”

Nàng liếc xéo gã. “Mặc dù tôi cảm kích sự lịch thiệp của ngài, thưa ngài, sự dốt nát giả tạo của ngài xúc phạm cả hai ta.” Khi thấy gã không đáp lại, nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay mình và đáp, “Những lựa chọn của tôi bị giới hạn khá nhiều”.

“Như thế nào vậy?”

“Dường như tôi chỉ có thể chọn giữa những kẻ túng thiếu, già khú đế, và ngốc nghếch”, nàng vừa nói vừa dùng ngón tay loại bỏ từng mục.

Gã cười khoái trá. “Ta cảm thấy khó tin quá.”

“Ồ, sự thật đấy. tôi không phải loại tiểu thư non nớt khiến cánh đàn ông đuổi theo sát gót. Ai có mắt đều thấy thế.”

“Ta có mắt. Và ta chẳng thấy điều gì như thế cả.” Giọng gã thấp hơn, êm ái và mượt như nhung khi vươn tay vuốt ve gò má nàng. Nàng nín thở, và choáng ngợp trước làn sóng nhận thức mãnh liệt tuôn trào khắp cơ thể.

Callie nghiêng theo sự âu yếm của gã, không thể kháng cự trước bàn tay đang di chuyển và giữ cầm mình. “Cô tên gì?”, gã ôn tồn hỏi.

Nàng chớp mắt và biết chuyện gì sắp đến, “Calpurnia”. Nàng nhắm hai mắt lại, xấu hổ bởi cái danh xưng ngông cuồng – một cái tên không ai có ngoại trừ một bà mẹ lãng mạn đến mức vô phương cứu chữa mang nỗi ám ảnh không lành mạnh với Shakespeare đến độ dồn sự kỳ vọng lên vai một đứa trẻ.

“Calpurnia.” Gã lẩm bẩm tên nàng trên lưỡi mình. “Như là, vợ Caesar ư?”

Màu đỏ lan ra cao hơn khi nàng gật đầu. Gã mỉm cười. “Hẳn là ta phải đích thân làm quen với cha mẹ cô thôi. Chắc chắn cái tên đó thật mạnh mẽ.”

“Một cái tên khủng khiếp thì có.”

“Vớ vẩn, Calpurnia là bà hoàng thành Rome – mạnh mẽ, xinh đẹp và thông minh hơn những gã đàn ông vây quanh bà ta. Bà ta đã nhìn thấy tương lai, đứng lên đối mặt với vụ ám sát chồng mình. Được trùng tên với bà ta là một điều tuyệt vời.” Gã vừa nói vừa lắc cằm nàng một cách kiên định.

Nàng ú ớ trước sự cảnh tỉnh đến từ bài giáo huấn thẳng thắn của gã. Gã tiếp tục nói trước khi nàng có cơ hội phản ứng. “Giờ thì ta phải đi. Và cô, tiểu thư Calpurnia, phải quay lại phòng khiêu vũ trong tư thế ngẩng cao đầu. Cô nghĩ mình có làm được không?” Gã vỗ về cằm nàng lần cuối và đứng lên, để nàng lại, biết rằng gã sắp đi.

Nàng đứng lên cùng lúc và gật đầu với cặp mắt lấp lánh. “Vâng, thưa ngài.”

“Bé ngoan.” Gã nghiêng người gần hơn và thầm thì, hơi thở thổi bay tóc gáy, sượt ấm nàng trong buổi tối tháng Tư mát mẻ. “Hãy nhớ cô là một nữ hoàng. Hãy hành xử như nữ hoàng, và bọn họ sẽ không còn sự lựa chọn nào ngoài việc xem cô là người đó. Ta đã làm thế...” Gã nhám nhắng và nàng nín thở chờ đợi. “Thưa công nương.”

Thế là gã bỏ đi, biến mất sau mê cung và để Callie ở lại với nụ cười toét miệng ngu ngốc trên mặt. Không cần suy nghĩ thấu đáo, nàng đã theo chân gã, mù mịt vì sẽ được ở gần gã. Ở thời điểm đó, nàng sẽ theo chân gã đến bất cứ đâu, vị hoàng tử giữa đám đàn ông đã chú ý nàng chứ không phải của hồi môn hay chiếc váy khủng khiếp này, mà chính là *nàng!*

Nếu mình là hoàng hậu thì đó là người duy nhất xứng đáng là hoàng đế của mình.

Nàng không phải đi quá xa mới bắt kịp gã. Vào sâu vài thước Anh, mê cung mở ra một khoảng đất trống, nổi bật hồ nước sáng lóa được trang hoàng nhiều bức tượng tiểu thiên sứ. Ở đó, hoàng tử của nàng tắm trong ánh sáng bạc, bờ vai rộng cùng đôi chân dài miên man. Callie nín thở khi thấy gã – rất

ting tế, cứ như được điêu khắc từ cẩm thạch.

Và rồi nàng để ý đến ả đàn bà trong vòng tay gã. Miệng nàng lặng lẽ há hốc – tay che môi trong lúc mắt tròn tròn. Trong mười bảy năm của cuộc đời... nàng chưa bao giờ chứng kiến một việc gì đó... quá sức hổ thẹn như vậy.

Ánh trăng dung nạp tình nhân của gã trong ánh sáng thoát tục, mái tóc vàng óng của cô ta chuyển sang màu trắng, chiếc váy dài mỏng nhẹ như tờ nhợt nhạt trong bóng đêm. Callie lúi vào trong góc tối, nhìn quanh khúc cua bên bờ giậu, thầm ước phải chi mình không đi theo, nhưng lại không thể quay đi trước cảnh ân ái của họ. Ôi, cái cách họ hôn nhau.

Dưới đáy dạ dày, sự ngạc nhiên thanh xuân đã được thay thế bằng lửa ghen cháy âm ỉ vì nàng chưa bao giờ muốn được trở thành một người khác nhiều đến như thế. Trong thoáng chốc, nàng cho phép bản thân tưởng tượng mình trong vòng tay gã: những ngón tay dài thanh mảnh của nàng luôn trong mái tóc đen bóng của gã, thân thể mềm mại của nàng sẽ để bàn tay mạnh mẽ đó sờ trớn và uốn nắn, gã mút môi nàng, tiếng rên rỉ xuyên thấu màn đêm dưới sự vuốt ve.

Khi môi gã di chuyển theo đường viền cổ của người đàn bà kia thì những ngón tay Callie cũng men theo đúng lối đi ấy trên cổ mình, không thể cưỡng lại ham muốn giả vờ sờ va chạm nhẹ bằng kia là của gã. Tay gã ve vuốt thân hình trơn mịn, nhấp nhô của người tình và ôm ghì tà váy mỏng manh, kéo xuống, lộ trần một bên ngực nhũ cao nhỏ nhắn trong đêm. Răng gã chớp sáng quỳnh quệet khi nhìn xuống đỉnh núi tuyết mỹ và bật ra duy nhất một từ, “Tuyệt đẹp”, trước khi hạ môi xuống nhũ hoa sẫm màu se sắt bởi khí lạnh và cái ôm cháy bỏng của gã. Nhân tình của gã sung sướng ngửa đầu ra sau, không thể không chế cảm giác thỏa mãn cuộn trào. Callie không thể rời mắt khỏi cảnh tượng đó, tay nàng cọ xát bầu ngực và cảm thấy nhũ hoa cứng lại bên dưới thân váy, trong đầu tưởng tượng đó là tay và miệng của gã.

“Ralston..”

Cái tên thoát ra từ tiếng rên ủy mị, xuyên qua mảnh đất trống và đập tan

ảo tưởng của Callie. Nàng choáng váng buông tay và rời khỏi nơi tình tự vừa xâm phạm. Nàng vội vàng đi qua mê cung, chạy trốn trong tuyệt vọng và ngừng lại bên băng ghế cẩm thạch một lần nữa, đó chính là nơi ban nãy nàng đã bắt đầu cuộc dạo chơi trong vườn. Callie thở dồn dập, cố tập trung lại và bị sốc bởi hành vi của chính mình. Các tiểu thư không nghe trộm. Và họ *chắc chắn* không nghe trộm theo cách này.

Bên cạnh đó, ảo vọng chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho nàng.

Nàng tổng khứ cảm giác sâu muộn tàn nhẫn khi sự thật luân chuyển khắp cơ thể. Nàng sẽ không bao giờ có được Hầu tước Ralston đào hoa ấy hay ai đó giống anh ta và tin chắc những điều ban nãy anh ta nói không phải thật lòng mà chỉ là những lời dối trá của một kẻ chuyên đi quyến rũ, những lời được lựa chọn cẩn thận để an ủi và sau đó đuổi khéo nàng, mở đường cho cuộc hẹn hò với người đẹp mê hồn của anh ta. Không có chữ nào là thật trong những lời nói đó.

Không, nàng không phải Calpurnia, hoàng hậu thành Rome. Nàng là Callie giản dị, cô lỗ. Và nàng sẽ luôn là người như thế.

Chương 1

London, Anh quốc, tháng Tư năm 1823

Tiếng đập cửa liên hồi đánh thức anh.

Ban đầu anh tảng lờ, giấc ngủ sẽ làm nhạt nhòa nguồn cơn phát ra tiếng ồn khó chịu kia.

Im lặng kéo dài và sự yên tĩnh nặng nề trú ngụ bên trong phòng ngủ.

Gabriel St. John, Hầu tước Ralston, đón nhận ánh sáng ban mai tràn vào căn phòng điêu tàn. Trong một lúc, anh tiếp tục nằm im, ghi nhận những gam màu phong phú của căn phòng, được tô điểm bằng vải dán tường và những góc tường mạ vàng, là một nơi trú ẩn lờ lợc của cơn đam mê nhục dục.

Dang tay chạm vào người đàn bà bốc lửa bên cạnh, nụ cười nửa miệng đùa bỡn trên môi khi cô ta áp cơ thể lỏa lồ mời gọi vào lòng anh – sự kết hợp giữa sáng sớm và xác thịt nóng hừng hực của cô ta kéo anh quay lại cơn buồn ngủ.

Anh nằm im, mắt nhắm nghiền, uể oải lê đầu ngón tay ngang qua bờ vai trần trụi của nhân tình cùng lúc một bàn tay nữ tính uyển chuyển vuốt ve phần thân trên vạm vỡ và chiều hướng đi xuống của nó hứa hẹn mang lại những khoái cảm đen tối.

Sự động chạm trở nên mạnh bạo hơn, thô ráp hơn, và anh thưởng cho kỹ năng của cô ta bằng một tiếng gầm khoan khoái.

Và tiếng đập cửa trở lại - âm ã và không ngừng nghỉ trên cánh cửa gỗ sồi bè thế.

“Ngừng tay!” Ralston lao ra khỏi giường, chủ tâm dọa cho kẻ phá bĩnh khiếp sợ mà trả lại mình sự yên bình cho phần còn lại của buổi sáng. Anh chỉ kịp mặc chiếc áo dài lụa trước khi giật phăng cánh cửa với một câu chửi thề độc địa.

Ngay bên ngưỡng cửa là em trai song sinh của anh, ăn vận không chê vào đâu được và được tıra tốt hoàn hảo, như thể việc đòi gặp anh trai ở nhà tình nhân anh ta vào lúc sáng tinh mơ là một việc hoàn toàn bình thường. Gã người hầu đứng phía sau Nicholas St. John lấp ba lấp bắp, “Thưa ngài, tôi đã cố gắng hết sức cản ông đây...”

Cái nhìn băng giá trên mặt Ralston khiến lời nói được giữ trong cổ họng gã kia. “Đi đi.”

Nick dõi theo gã hầu cận đang hồi hả bỏ đi rồi nhướn mày tỏ vẻ thích thú. “Em đã quên mất buổi sáng anh quyến rũ như thế nào, Gabriel.”

“Có việc trời xui đất khiến gì mang chú đến đây vào giờ này?”

“Em đã đến Ralston House trước đây chứ”, Nick nói, “Nhưng anh không ở đó, và đây là nơi có khả năng gặp được anh lớn nhất”. Ánh mắt rời khỏi anh trai song sinh và đáp xuống cô gái ngồi chính giữa chiếc giường to tướng. Nick lười nhác mỉm cười, gật đầu chào hỏi tình nhân của anh mình. “Nastasia. Xin thứ lỗi cho sự đường đột của tôi.”

Người đẹp Hy Lạp duỗi người như một con mèo, đầy nhục cảm và ủy mị, cho phép tấm chăn đang hồ hững khẽ tuột xuống và để lộ bầu ngực khêu gợi. Nụ cười trên gương nhún nhẩy trên môi. “Huân tước Nicholas. Tôi cam đoan với ngài, tôi không bực tức chút nào. Có lẽ ngài muốn cùng chúng tôi...”. Cô ả cố tình ngập ngừng. “Dùng bữa sáng?”

Nick mỉm cười với vẻ cảm kích. “Một đề nghị khó cưỡng.”

Phớt lờ mâu đối thoại giữa hai người, Ralston xen ngang, “Nick, nếu chú đang cần sự đồng hành của phái nữ thì anh tin chắc chúng ta có thể tìm cho chú một nơi mà không cần quấy nhiễu việc nghỉ ngơi của anh.”

Nick tựa vào khung cửa, ánh mắt lưu luyến nhìn Nastasia trước khi chuyển sự chú ý trở lại Ralston, “Nghỉ ngơi, anh ấy hả, anh trai?”

Ralston hiên ngang đi về phía cái chậu đặt ở góc phòng, rít lên trong lúc hắt nước vào mặt mình. “Chú đang khoái chí lắm phải không?”

“Hết sức luôn.”

“Chú chỉ có vài giây để nói cho tôi biết tại sao chú ở đây, Nick, trước khi tôi phát mệt vì có một đứ em và ném chú ra ngoài.”

“Ngạc nhiên làm sao, anh đã chọn một cụm từ rất phù hợp với tình huống

này”, Nick nhàn nhã nói, “Lý do em ở đây bởi vì anh là anh cả.”

Ralston ngẩng đầu ngang tầm mắt của em trai, những giọt nước nhễ nhại trên mặt.

“Anh biết mà, Gabriel, chúng ta có một đứa em gái.”

“Em gái cùng mẹ khác cha.”

Ralston nói thẳng, nhìn xuống viên cố vấn pháp luật, chờ đợi người đàn ông đeo kính lấy lại bình tĩnh và giải thích rõ ràng thông báo gây choáng váng này. Ralston đã thành thạo chiến thuật dọa dẫm qua các sòng bạc khắp London và hy vọng có thể dùng nó buộc người đàn ông nhỏ thó mở miệng một cách mau chóng.

Anh đã đúng.

“Tôi... chuyện là, thưa ngài...”

Ralston cắt lời, băng ngang phòng làm việc để lấy cho mình một ly rượu. “Phun ra đi, ông bạn. Ta không rảnh cả ngày đâu đấy.”

“Mẹ ngài...”

“Mẹ ta, người ngoài dùng danh xưng đó để mô tả tạo vật nhần tâm đã chán ghét bọn ta và rời nước Anh để đến Lục địa hai mươi lăm năm về trước.” Anh xoay tròn chất lỏng màu hổ phách trong ly, nét mặt thể hiện sự chán nản, “Làm sao bọn ta có thể tin tưởng được cô gái này là em gái bọn ta mà không phải một ả bịp bợm háo hức nhảy vào chia chác tài sản?”

“Cha cô ấy là một thương nhân giàu có thành Venice, ông ta đã để lại toàn bộ gia tài cho cô ấy.” Viên cố vấn ngừng lời, sửa kính, thận trọng đưa mắt nhìn Ralston. “Thưa ngài, ông ta không có lý do gì để phải dối trá về gốc gác của cô ấy. Thật sự thì, có vẻ như ông ta không muốn báo cho ngài biết về sự tồn tại của cô ta.”

“Vậy thì tại sao lại thành ra thế này?”

“Cô ta không có gia đình nào khác mặc dù tôi được thông báo rằng bạn bè sẵn sàng đón nhận cô ta. Tuy nhiên, theo tài liệu được gửi đến văn phòng của tôi thì đây là hành động của mẹ cô ta. Bà ấy đã yêu cầu”, ông ta do dự ngừng lại, “chồng mình... gửi... em gái ngài... đến đây trong trường hợp ông ta qua đời. Mẹ ngài tin tưởng ngài sẽ...”. Ông ta hắng giọng. “Làm điều đúng đắn cho gia đình.”

Nụ cười của Ralston không toát lên một chút hài hước nào. “Mỉa mai nhỉ, phải thế không, mẹ ta kêu gọi ý thức trách nhiệm gia đình của ta cơ đấy?”

Tay cố vấn không giả vờ hiểu sai nhận xét đó. “Thực vậy, thưa ngài. Nhưng nếu tôi có thể phát biểu ý kiến thì cô gái đang ở đây và rất đáng yêu. Tôi không chắc phải làm gì với cô ta.” Ông ta không nói nữa, nhưng hàm ý đã rõ ràng. *Tôi không chắc mình nên bỏ cô gái lại với ngài.*

“Tất nhiên cô ta phải ở lại đây rồi”, sau cùng Nick cũng cất lời và thu lại sự biết ơn của tay cố vấn cùng cái nhìn căm bẫn của anh trai. “Chúng tôi sẽ tiếp nhận cô ấy. Tôi nghĩ hẳn cô ấy đang khá sốc.”

“Quả vậy, thưa ngài.” Tay cố vấn hồ hởi tán thành, bầu vịu sự tử tế trong mắt Nick.

“Anh không nhận ra rằng chú có thể đưa ra những quyết định như thế trong căn nhà này đây, em trai”, giọng Ralston lè nhè, tia nhìn không mấy may rời khỏi viên cố vấn.

“Đơn giản là em đang giảm bớt sự đau khổ của Wingate”, Nick đáp, gạt đầu với viên cố vấn. “Anh không phải tay với máu mủ ruột rà.”

Hẳn nhiên Nick đã đúng. Gabriel St. John, Hầu tước Ralston đòi thứ bảy sẽ không chối bỏ em gái, bất kể trong sâu thẳm anh khát khao được làm việc đó đến mức nào đi nữa. Luồn tay vào mái tóc đen, Ralston cảm thấy ngạc

nhiên vì sự tức giận vẫn bùng cháy khi nghĩ tới người mẹ mình đã không gặp trong nhiều thập kỷ.

Bà đã kết hôn khi còn rất trẻ - chỉ mới mười sáu – và hạ sinh một cặp bé trai song sinh trong vòng một năm. Một thập kỷ sau bà ra đi, bỏ trốn đến Lục địa, để lại hai con trai và người chồng trong sự đau khổ tột cùng. Với bất kỳ một người phụ nữ nào khác, Gabriel sẽ cảm thấy cảm thông, sẽ thấu hiểu nỗi sợ và tha thứ cho sự ruồng rẫy của bà. Nhưng anh đã hứng kiến sự sầu muộn của cha mình và cảm nhận nỗi đau từ sự mất mát mà mẹ mình đã gây ra. Và anh đã thay thế nỗi buồn bằng cơn giận. Phải mất hàng năm trời trước khi anh có thể nói về bà mà không cảm thấy cơn thịnh nộ dâng trào lên cuống họng.

Giờ đây, khám phá ra rằng bà đã phá hủy một gia đình khác làm vết thương rách miệng. Bà đã sinh hạ một đứa con khác – một đứa con gái – và bỏ mặc nó chơi vui không mẹ làm anh tức tối. Mẹ anh đã đúng, anh sẽ làm điều đúng đắn cho gia đình mình. Anh sẽ làm những điều có thể để chuộc tội cho bà. Và có lẽ phần làm anh phát điên nhất trong tình huống này là bà ấy vẫn còn hiểu anh. Và có lẽ họ vẫn còn mối dây liên kết.

Anh đặt ly xuống, quay lại phía sau chiếc bàn gỗ dài ngựa rộng lớn. “Cô gái đang ở đâu vậy, Wingate?”

“Tôi tin rằng cô ấy đang ở phòng xanh, thưa ngài.”

“Ừm, có lẽ chúng ta nên đi tìm cô bé.” Nick đi ra mở cửa và gọi người hầu gái đưa cô gái đến.

Wingate đứng lại trong sự tĩnh lặng ngọt ngào, căng thẳng sửa áo gi lê. “Thưa ngài, tôi có thể nói không?”

Gabriel hần học nhìn ông ta.

“Cô ấy là một cô gái ngoan ngoãn. Rất dễ thương.”

“Phải rồi. Ông đã đề cập việc đó nhiều rồi. Trái ngược với ý kiến rõ ràng của ông về ta, Wintage, ta không phải con quái vật có ham thích những cô gái trẻ.” Anh dứt lời, một bên miệng nhếch lên. “Ít nhất không phải những cô gái trẻ có quan hệ bà con với ta.”

Việc em gái đến đã ngăn cản Gabriel đón nhận sự vui thích từ sự bất mãn của viên cố vấn pháp luật. Thay vào đó, anh đứng lên khi cánh cửa mở, mắt nheo lại khi bắt gặp tia nhìn xanh biển kỳ lạ ngang tầm mắt mình từ phía bên kia phòng.

“Lạy Chúa nhân từ”. Lời Nick phản chiếu suy nghĩ của Gabriel.

Chắc chắn cô gái này là em gái họ. Ngoài đôi mắt có cùng màu xanh thăm thẳm như hai anh trai, cô còn sở hữu cái cằm mạnh mẽ và mái tóc xoăn đen. Cô là hình ảnh tái hiện của mẹ họ - cao, mảnh khảnh và đáng yêu cùng ngọn lửa rực cháy trong ánh mắt. Gabriel rửa thăm.

Nick lấy lại sự điềm tĩnh trước anh trai và cúi chào, “*Ma thuật*, tiểu thư Juliana. Anh là anh trai Nicholas St. John của em. Và đây”, anh chỉ Ralston, “Là anh trai *của chúng ta*, Gabriel, Hầu tước Ralston”.

Cô nhún gối chào một cách duyên dáng, đứng lên và chìa bàn tay thanh mảnh, “Em là Juliana Fiori. Em phải thú nhận là mình không mong...”, và ngập ngừng tìm kiếm đúng từ ngữ, “*I gemelli*. Tha lỗi cho em. Em không biết từ đó trong tiếng Anh”.

Nick mỉm cười. “Song sinh. Không, anh nghĩ rằng mẹ chúng ta cũng không mong *i gemelli*^[1] đâu .”

[1] Tiếng Ý: Sinh đôi

Lúm đồng tiền trên má Juliana giống y đúc cái của Nick. “Đúng như anh nói. Thật là nổi bật.”

“Ồ.” Wintage hăng giọng, thu hút sự chú ý của đám đông. “Tôi nên đi nếu các ngài không còn cần tôi nữa.” Gã đàn ông nhỏ thó nhìn lần lượt từ Nick

sang Ralston với sự tha thiết được trả tự do.

“Ông đi được rồi, Wintage” Ralston lạnh lùng nói. “Thật ra ta mong đợi ông đi lắm đấy.”

Viên luật sư cáo lui, nhanh chóng cúi chào như sợ rằng mình có thể không bao giờ trốn được nếu nán lại quá lâu. Ngay khi ông ta rời khỏi phòng, Nick liền an ủi Juliana, “Đừng để Gabriel bịp em. Anh ấy không xấu xa như vẻ ngoài đâu. Có vài hôm anh ấy đơn giản chỉ thích đóng vai ông chủ trang viên này.”

“Anh tin mình chính là chủ nhân của trang viên này, Nicholas”, Ralston khô khan thông báo.

Nick nháy mắt với em gái. “Sớm hơn bốn phút, và anh ấy không thể không ra về ta đây với anh.”

Juliana khẽ cười với Nick trước khi chuyển tia nhìn xanh trong trẻo về phía người anh cả, “Thưa anh, em muốn được rời đi”.

Gabriel gật đầu. “Hiểu mà. Anh sẽ nhờ người mang đồ đạc của em vào một trong các phòng trên lầu. Hẳn em đã rất mệt sau những chuyến đi kéo dài.”

“Không. Anh không hiểu. Em muốn rời nước Anh. Trở lại Venice.” Khi thấy cả Gabriel lẫn Nick không nói gì, cô tiếp tục, tay chuyển động cùng lúc với lời nói, ngữ âm nặng trĩu cảm xúc. “Cam đoan với hai anh, em không thể hiểu nổi tại sao cha em khăng khăng bắt em đến đây. Ở nhà luôn có bạn bè vui vẻ chào đón em...”

Gabriel ngắt lời một cách quả quyết. “Em sẽ ở lại đây.”

“Mi scusi^[2], thưa anh. Em không thích.”

[2] Tiếng Ý: Xin lỗi

“Anh e rằng em không được lựa chọn.”

“Anh không thể giữ em ở đây. Em không thuộc về nơi này. Không phải với anh... không phải ở... nước Anh.” Cô thốt lên chữ đó như thể nó rất đáng ghét.

“Em quên mất mình mang một nửa dòng máu Anh, Juliana”, Nick thích thú nói.

“Không bao giờ! Em là người Ý!” Cặp mắt xanh lóe sáng.

“Và tính cách của em thể hiện điều đó rồi, mèo con”, Gabriel dài giọng. “Nhưng em là hình ảnh sống động của mẹ chúng ta.”

Juliana nhìn các bức tường. “Tranh chân dung? Của mẹ chúng ta? Ở đâu vậy?”

Nick cười khúc khích, bị sự hiểu lầm của cô mê hoặc. “Không. Em sẽ không tìm thấy bức tranh nào của bà ở đây. Ý anh Gabriel là em *trông* giống mẹ chúng ta. Thật ra là giống như đúc.”

Juliana khua tay trông không trung. “Đừng bao giờ nói em như thế. Mẹ chúng ta là một...” Cô ngừng lại, sự tĩnh mịch nặng nề bao trùm căn phòng.

Môi Ralston xoắn lại biến thành nụ cười nhăn nhó. “Anh thấy chúng ta đã tìm ra một điểm chung.”

“Anh không thể ép em ở lại.”

“Anh e rằng mình có thể. Anh đã ký các giấy tờ. Em sẽ thuộc sự bảo hộ của anh cho đến khi kết hôn.”

Mắt cô tròn tròn. “Không thể thế được. Cha em sẽ không bao giờ đòi hỏi

một chuyện như thế. Ông biết em không có ý định kết hôn cơ mà.”

“Tại sao lại không?” Nick hỏi.

Juliana quay sang. “Em nghĩ anh sẽ hiểu hơn mọi người cơ đấy. Em sẽ không lặp lại tội lỗi của mẹ.”

Gabriel nheo mắt. “Hiển nhiên chẳng có lí do nào để em trở thành ai đó giống...”

“Anh sẽ tha thứ nếu em không sẵn lòng thử làm thế chứ. Chắc rằng chúng ta có thể tìm được tiếng nói chung?”

Ngay lúc đó, lòng Gabriel đã quyết.

“Em không biết mẹ chúng ta ư?”

Juliana giữ bản thân đứng thẳng với vẻ tự hào, nhìn vào mắt Ralston không chút nao núng. “ Bà rời bỏ em gần mười năm trước. Em tin việc đó cũng xảy ra với các anh?”

Ralston gật đầu. “Bọn anh còn chưa lên mười.”

“Vậy em cho rằng không ai trong chúng ta hao tổn tâm tư vì bà ấy lắm.”

“Đúng đấy.”

Họ đứng đó một lúc lâu, mỗi người tự đánh giá sự thật trong lời nói của những người kia. Gabriel lên tiếng trước. “Anh sẽ cho em một giao kèo.” Juliana lắc đầu từ chối ngay lập tức trước khi Ralston đưa tay ngắt lời cô. “Đây không phải là một vụ thương lượng. Em sẽ ở lại trong hai tháng. Nếu sau thời gian đó, em vẫn nhất quyết muốn trở về Ý thì anh sẽ thu xếp cho em.”

Cô nghiêng đầu ra vẻ cân nhắc giữa lời đề nghị và các khả năng đào tẩu. Cuối cùng, cô gật đầu tán thành: “Hai tháng. Không thêm một ngày.”

“Em sẽ được chọn một phòng trên lầu, em gái nhỏ à.”

Cô nhún thấp để chào. “*Grazie*^[3], thưa anh.” Rồi hướng ra cửa phòng làm việc thì bị sự tò mò của Nick chặn đường.

[3]Tiếng Ý: Cảm ơn

“Em bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi.”

Nick thoáng nhìn sang anh trai trước khi nói tiếp. “Em cần phải ra mắt giới thượng lưu London thôi.”

“Em nghĩ không cần làm thế vì chỉ ở đây trong vòng tám tuần”, không thể làm lẫn cách cô nhấn mạnh hai từ cuối.

“Chúng ta sẽ thảo luận thêm khi em thấy ổn định hơn.” Ralston chấm dứt cuộc trò chuyện, hộ tống cô đến cửa phòng làm việc và cho gọi quản gia. “Jenkins, cảm phiền ông đưa cô Juliana lên lầu và nhờ ai đó hỗ trợ người hầu của cô ấy tháo dỡ hành lý.” Anh xoay người đối mặt Juliana. “Em có một hầu gái chứ?”

“Vâng”, cô nói, sự thích thú xẹt qua môi. “Hẳn em phải nhắc nhở anh nhớ là người La Mã đã mang văn minh đến đất nước của *anh*?”

Cặp mày Ralston nhướng lên. “Em dự định biến mình thành một thách thức, phải không?”

Juliana mỉm cười dịu dàng. “Em đồng ý ở lại. Nhưng không phải im lặng ở lại.”

Anh quay qua Jenkins. “Cô ấy sống với chúng ta từ giờ về sau.”

Cô lắc đầu, bắt gặp ánh mắt anh trai. “Trong hai tháng.”

Anh gật đầu sửa lại tuyên bố ban nãy. “Cô ấy sẽ ở với chúng ta *từ bây giờ*.”

Tay quản gia không vì thông báo đáng ngạc nhiên đó mà chớp mắt, thay vào đó thể hiện sự điềm tĩnh, “Vâng, thưa ngài”, và ra lệnh cho rất nhiều người hầu gấp rút di dời những chiếc rương của Juliana lên tầng trên trước khi dẫn đường cho cô.

Hài lòng vì mệnh lệnh của mình đã được thi hành, Ralston đóng cửa phòng làm việc và trở lại với Nick, lúc này đang dựa vào tủ búp phê, mỉm cười biếng nhác.

“Làm tốt lắm, anh trai”, Nick nói. “Phải chi giới quý tộc biết được ý thức trách nhiệm liên quan đến gia đình của anh khoa trương đến vậy... danh tiếng thiên thần sa ngã của anh sẽ sụp đổ mất thôi.”

“Chú nên biết điều mà im miệng lại đi.”

“Thật lòng, việc này làm em ấm lòng. Hầu tước Ralston suy đòi khủng khiếp. Bị một đứa trẻ hạ gục.”

Ralston lướt qua em trai và đi đến bàn làm việc. “Chú không có bức tượng nào đó cần được lau chùi à? Một bà già tuyệt vọng từ Bath với một tảng đá hoa cương cần được xác định nhân dạng chẳng hạn?”

Nick duỗi chân và bắt chéo một chân mang giày Hessian sáng bóng qua chân còn lại, không chịu mắc bẫy anh trai. “Sự thật là em có chứ. Tuy vậy, bà ta – cùng với đoàn người hâm mộ của em – sẽ biết phải đợi. Em thà dành cả buổi chiều với anh còn hơn.”

“Không cần lo cho anh đâu.”

Nick trở nên nghiêm túc. “Chuyện gì sẽ xảy ra trong hai tháng tới? Khi con bé vẫn muốn đi và anh không thể cho phép nó?” Ralston không trả lời, Nick nhảm nhăng. “Không dễ dàng gì cho con bé. Bị mẹ bỏ từ khi còn bé... và mất luôn người cha.”

“Chẳng khác gì chúng ta cả.” Ralston ngụy tạo vẻ dửng dưng trong lúc sắp xếp một núi thư từ. “Thật tình anh sẽ nhắc em nhớ rằng chúng ta đã mất cha cùng lúc với mất mẹ.”

Ánh nhìn của Nick không hề nao núng. “Chúng ta có nhau, Gabriel. Con bé không có ai hết. Chúng ta hiểu tình cảnh của con bé hơn bất cứ người nào, khi bị mọi người anh đã từng có – đã từng yêu thương – bỏ rơi.”

Ralston nhìn vào mắt Nick, ủ rũ với ký ức thời ấu thơ mà họ cùng sẽ chia. Cặp song sinh vượt qua sự ruồng rẫy của mẹ, sự đau đớn suy sụp của cha. Tuổi thơ của họ đều không dễ chịu, nhưng Nick nói đúng – họ vẫn còn có nhau. Và điều đó tạo nên sự khác biệt. “Một điều mà anh đã học được từ việc quan sát cha mẹ chúng ta chính là tình yêu được đánh giá quá cao. Điều quan trọng là tính trách nhiệm. Danh dự. Sẽ tốt hơn cho Juliana vì đã hiểu chuyện từ tuổi này. Bây giờ con bé có chúng ta. Và có vẻ con bé nghĩ như thế là không nhiều. Nhưng như thế sẽ đủ.”

Hai anh em chìm vào suy tư riêng của mỗi người trong im lặng. Cuối cùng Nick nói, “Sẽ khó khăn để con bé được *giới quý tộc* chấp nhận”.

Ralston chửi thề cay độc và nhận ra sự thật trong lời nói của em trai.

Là con gái của một phụ nữ không được ly dị hợp pháp. Juliana sẽ không được ngay lập tức chấp nhận hòa nhập vào giới thượng lưu. Trong hoàn cảnh tốt nhất, Juliana là đứa con của một phu nhân bị trục xuất khỏi giới thượng lưu, và cô sẽ phải đấu tranh để phủi bỏ tấm áo choàng nặng nề từ danh tiếng nhớp nhúa của mẹ mình. Trong hoàn cảnh xấu nhất, cô là đứa con gái ngoài giá thú của một Nữ hầu tước sa ngã và gã tình nhân người Ý có xuất thân thường dân.

Nick lại nói. “Tính hợp pháp của con bé sẽ bị đặt dấu chấm hỏi.”

Gabriel nghĩ ngợi một lúc. “Nếu mẹ chúng ta đã kết hôn với cha con bé có nghĩa là Nữ hầu tước hẳn phải cải đạo sang Công giáo khi đến Ý. Nhà thờ Công giáo sẽ không công nhận cuộc hôn nhân của bà ở nhà thờ nước Anh.”

“À há, vậy ra chúng ta mới là con hoang.” Nick ngắt lời, cười gượng gạo.

“Ít nhất là với người Ý”, Gabriel nói, “May thay chúng ta là người Anh.”

“Xuất sắc. Chúng ta vậy là ổn”, Nick đáp, “Nhưng còn Juliana thì sao? Sẽ có nhiều người từ chối giao du với con bé. Họ sẽ không thích con gái của một người đàn bà sa ngã. Và một người theo đạo Công giáo”.

“Ban đầu có lẽ họ sẽ không chấp nhận Juliana. Chúng ta không thể thay đổi sự thật cha con bé là dân thường.”

“Có lẽ chúng ta nên thử để con bé mạo nhận là em họ xa hơn là em ruột.”

Phản ứng của Ralston không cho phép sự phản đối. “Tuyệt đối không. Con bé là em gái chúng ta. Chúng ta sẽ giới thiệu nó như thế và đối mặt với hậu quả sau.”

“Con bé mới là người phải đối mặt với hậu quả.” Nick nhìn thẳng anh trai trong lúc không khí nặng nề phản ánh tầm quan trọng trong câu chuyện của họ. “Mùa vũ hội sẽ sớm bắt đầu. Nếu muốn thành công thì những hành động của chúng ta hẳn sẽ phải hoàn toàn công chính. Danh tiếng của chúng ta cũng là của con bé.”

Ralston hiểu rõ. Anh sẽ phải chấm dứt mối quan hệ với Nastasia – cô ca sĩ opera vốn vang danh vì những hành động hớ hênh. “Hôm nay anh sẽ nói chuyện với Nastasia.”

Nick gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ trước khi bỏ sung. “Và Juliana sẽ cần một sự giới thiệu để tiến vào giới thượng lưu. Từ một người nào đó có nhân cách

không chê vào đâu được”.

“Phải, anh cũng đang nghĩ đây.”

“Chúng ta luôn luôn có thể nhờ cô Phyllidia.” Chỉ nhắc đến em gái của cha họ cũng làm Nick rùng mình, bất chấp việc bà sẽ xuất hiện cùng những ý kiến ồn ào và hướng dẫn gây khó chịu, bà là Nữ công tước góa bụa và là nhân vật có vai vế trong *giới quý tộc*.

“Không.” Ngay tức thì Ralston đáp ngắn gọn. Phyllidia sẽ không thể nào xoay xở trong một tình huống tế nhị như thế này – một đứa em gái bí ẩn vô danh đến trước cửa nhà Ralston House vào đúng lúc bắt đầu mùa vũ hội. “Không chị em hay bà con nào của chúng ta sẽ làm việc đó.”

“Vậy thì ai sẽ làm?” Hai tia nhìn song sinh khóa chặt nhau. Kiểm tỏa nhau. Quyết tâm của họ ngang ngửa, sự cam kết của họ tương đồng.

Nhưng chỉ có một người là Hầu tước. Và lời anh không có chỗ cho sự hoài nghi. “Anh sẽ tìm ra một người nào đó.”

Chương 2

Rồi cũng những giọt nước mắt vỡ òa, nàng chạy đến chỗ chàng, và choàng cánh tay quanh cổ Odysseus, hôn đầu chàng và nói: “Tình yêu ơi, chàng đã thuyết phục trái tim không hề lay chuyển của em”.

Trong tim chàng trào dâng khao khát muốn được thôn thức khóc; và chàng khóc, ôm người vợ dấu yêu và chân thật trong vòng tay.

Callie Hartwell ngừng đọc và buông một tiếng thở dài mãn nguyện. Âm thanh đó khuấy động sự yên tĩnh của thư viện Allendale House, vài giờ trước

nàng đã lên vào đây hòng tìm ra một cuốn sách hay. Theo ý kiến của Callie, một cuốn sách hay đòi hỏi một chuyện tình bền lâu... và Homer đã mang lại điều đó.

Ôi, *Odysseus*, nàng xúc động suy nghĩ, lật một trang giấy úa vàng trong cuốn sách bìa da và vuốt thẳng một vết rách rời rạc. *Hai mươi năm sau, trở lại vòng tay người yêu. Một cuộc đoàn tụ rất xứng đáng trong số các tác phẩm mình từng đọc qua.*

Nàng ngưng đọc, tựa đầu lên chiếc ghế đôn cao và thở sâu, hít hà mùi hương nồng nàn từ những cuốn sách và tưởng tượng bản thân là nữ nhân vật chính trong câu chuyện đặc biệt này – người vợ yêu thương là động lực để người đàn ông lập nên những chiến công anh dũng rồi trở về nhà. Người phụ nữ đã dùng tình yêu khơi nguồn cảm hứng cho người chồng không hoàn mỹ nhưng tuyệt vời của mình để anh ta chiến đấu chống lại người khổng lồ một mắt, kháng cự lại các nàng tiên cá và chinh phục tất cả vì mục đích duy nhất – trở về bên cạnh nàng.

Giống như một người phụ nữ như thế sẽ mang đến cảm giác như thế nào? Một người có vẻ đẹp không ai sánh kịp được ban thưởng bằng tình yêu của vị anh hùng vĩ đại nhất? Chào đón một người đàn ông như vậy vào trái tim sẽ mang lại cảm xúc gì vào cuộc đời mình? Vào *giường* mình? Mối Callie khẽ cười khi suy nghĩ tình quái đó thoáng hiện lên trong tâm trí. *Ôi, là Odysseus đấy nhé.*

Nàng cười khúc khích. Người khác nghĩ gì nếu biết tiểu thư quá lú lờ thì nhưng nghiêm chỉnh mục thước Calpurnia Hartwell lấy những suy nghĩ thâm căn cố đế và không đứng đắn về các anh hùng trong tiểu thuyết ra làm niềm vui. Nàng lại thở dài cùng sự khinh miệt bản thân. Nàng biết rõ mình ngốc nghếch ra sao, mơ mộng về những thiên anh hùng trong những trang sách. Đó là một thói quen tệ hại đã được nàng bồi đắp quá lâu.

Bắt đầu từ lần đầu tiên đọc *Romeo và Juliet* ở tuổi mười hai, theo sau là những anh hùng vĩ đại và nhỏ bé – từ Beowulf, Hamlet và Tristan đến anh hùng hắc ám trong những tiểu thuyết thời Trung cổ. Giá trị văn chương không quan trọng – những ảo tưởng của Callie về các anh hùng hư cấu mới là vấn đề chủ yếu.

Nàng nhắm mắt lại và tưởng tượng chính mình rời xa căn phòng có trần nhà cao vợi vợi, được lấp đầy sách và văn bản qua nhiều đời sưu tầm của các Bá tước Allendale, tưởng tượng mình không phải là cô em gái không chồng của Bá tước Allendale mà Penelope, tình nồng ý đượm với Odysseus đến nỗi từ chối tất cả ứng viên cầu hôn.

Nàng tưởng tượng ra vị anh hùng của mình, nàng thì ngồi trước khung dệt, anh đứng uy nghiêm ngay cửa phòng. Vẻ ngoài của anh rất dễ hình dung – nó đã lặp đi lặp lại trong mộng tưởng của nàng suốt một thập kỷ qua.

Cao to lực lưỡng với mái tóc đen khiến phụ nữ thèm muốn được chạm vào đôi mắt xanh tựa như màu biển nơi Odysseus đã dong buồm trong hai mươi năm. Quai hàm cương nghị, duy chỉ bị tổn hại bởi một lúm đồng tiền thoáng qua mỗi khi anh cười – nụ cười hứa hẹn biết bao tình nghịch và khoái lạc.

Phải rồi... họ là hình mẫu của người đàn ông duy nhất nàng từng vương vấn – Gabriel St. John, Hầu tước Ralston. Người ta sẽ nghĩ rằng sau mười năm rông rã tương tư – nàng sẽ phải từ bỏ ảo vọng... nhưng dường như Callie đã phải lòng tên phóng đảng đó một cách sâu sắc và sâu muộn, và nàng chán chường dành phần đời còn lại tưởng tượng anh là Anthony còn nàng là Cleopatra.

So sánh đó làm nàng cười phá lên. Ngoài việc trùng tên bà hoàng hậu kia thì ai mà nghĩ tiểu thư Calpurnia Hartwell có điểm gì tương đồng Cleopatra thì chắc là đầu óc có vấn đề rồi. Trước hết, Callie chưa bao giờ hạ gục một anh chàng nào đó bằng vẻ đẹp của mình – ngược với kỹ năng hớp hồn mà người ta đồn đại rằng Cleopatra hết sức tinh thông. Cleopatra không sở hữu mái tóc và đôi mắt nâu tằm thường như Callie. Nữ hoàng Ai Cập cũng không bị mô tả là một cô gái mũm mĩm. Callie không hình dung được Cleopatra bị quên bẵng bên lề phòng khiêu vũ suốt buổi vũ hội. Callie hoàn toàn chắc chắn Nữ hoàng Ai Cập chưa từng đội mũ ren.

Xui xẻo thay, những điều tương tự không dùng để hình dung Callie.

Nhưng giờ đây, trong chính thời khắc này, Callie là nàng Penelope xinh đẹp và Ralston là Odysseus cực kỳ đẹp trai, người đã cắm rễ chiếc giường hôn nhân của họ xuống đất bằng một cây sồi tươi tốt. Da nàng ửng đỏ với những ảo tưởng, anh tiếp cận mình và chiếc giường huyền thoại, chậm rãi cởi bỏ áo chên để lộ vòm ngực nhuốm màu đồng qua năm tháng dưới ánh mặt trời Aegean, khuôn ngực đáng lẽ phải được đeo gọt từ đá hoa cương Hy Lạp. Khi anh đến và kéo nàng vào lòng, sức nóng từ anh truyền sang, bao bọc lấy nàng. Anh đã đợi khoảng khắc này trong nhiều năm... và nàng cũng vậy.

Tay anh mơn trớn da nàng, để lại những vết lửa mọi điểm chạm vào và Callie tưởng tượng anh cúi xuống hôn mình. Nàng có thể cảm nhận thân thể anh áp sát người nàng, tay anh trên mặt, đôi môi đầy nhục cảm nhẹ như lông trên môi nàng. Ngay trước khi đóng đinh miệng nàng bằng một nụ hôn cháy bỏng, anh nhỏ giọng thầm thì, câu chữ thân mật lớn vồn bên tai nàng.

“CALLIE!”

Nàng giật bắn người trên ghế, đánh rơi quyển sách, ngỡ ngàng trước âm thanh như xé toạc bên ngoài thư viện. Callie hắng giọng, tim đập thành thịch, âm thầm cầu cho ai đó đi khỏi và để mình kết thúc giấc mộng ban ngày này. Suy nghĩ đó lướt qua như gió thoảng – bay đi cùng tiếng thờ dài – Callie Hartwell có lúc nào không cư xử hoàn hảo đâu và nàng sẽ *không bao giờ* từ chối một lời kêu gọi nào. Cho dù rất muốn làm như thế đi chăng nữa.

Cánh cửa dẫn vào thư viện bật ra, em gái nàng xộc vào phấn khích và tràn đầy sinh lực. “Callie! Chị đây rồi! Em tìm chị khắp nơi!”

Callie ngẩng nhìn gương mặt bừng sáng hăm hở của em gái và không thể nhin cười. Mariana luôn có một sức hút quyến rũ sôi nổi – mọi người từng gặp sẽ ngay lập tức đem lòng quý mến cô. Ở tuổi mười tám, Mariana là tâm điểm của vũ hội... thiếu nữ vừa ra mắt đã chiếm được sự chú ý của toàn thể *giới quý tộc* – và được mệnh danh là Thiên thần Allendale.

Hôm nay, tắm mình dưới ánh nắng ôn hòa trong thư viện, Mariana được gói gọn trong lớp vải lụa mỏng màu hoa mao lương, nụ cười ngọt ngào đáng

yêu được điếm xuyết thêm những lọn tóc xoắn màu hạt dẻ. Callie có thể dễ dàng hiểu được tại sao giới thượng lưu London yêu mến em gái mình. Thật khó mà không yêu quý Mariana.

Ngay cả khi sự hoàn hảo ấy thỉnh thoảng có thể gây phiền toái cho người chị lớn tuổi và kém duyên của cô.

Callie mỉm cười trêu ghẹo. “Em tìm chị làm gì? Chị nghĩ hôm nay em đã tự xoay xử rất tốt rồi đấy, Mari!”

Làn da trắng của Mariana phàng phất đốm hồng – Callie lẽ ra đã ghen tị với sự e lệ và điếm tĩnh đó nếu không sống với màu đỏ ửng đó suốt cuộc đời mình. “Callie! Em không thể tin được! Em đã nhéo mình suốt ngày!” Mariana chạy ùa đến chiếc ghế đối diện chị gái và ngồi xuống. Bằng giọng nói mơ màng choáng ngợp, cô nói tiếp, “Anh ấy đã ngỏ lời! Chị tin được không? Chuyện này không tuyệt vời sao?”

“Anh ấy” ở đây là James Talbott, Công tước Rivington đời thứ sáu và là anh chàng độc thân đáng khao khát nhất toàn cõi nước Anh. Trẻ, đẹp trai, giàu có và có tước hiệu, ngài Công tước đã nhìn thấy Mariana ở một vũ hội trước mùa lễ hội và say cô bé như điều đồ. Sau đó là một cuộc chinh phục chớp nhoáng và sáng nay Công tước đã đến Allendale House để ngỏ lời cầu hôn. Callie đã cố gắng che đậy sự thích thú của mình trước vẻ căng thẳng của Rivington, với tước vị và gia sản như thế, rõ ràng anh hào hức đợi câu trả lời của Mariana – và việc này càng làm Callie thêm quý mến anh ta.

“Thật ra là, em yêu, chị tin chứ.” Cô cười xòa. “Cậu ta đến cùng đôi mắt lấp lánh... rất giống mắt em lúc này đây!” Mariana cúi đầu then thùng trong lúc Callie nói tiếp, “Nhưng em phải nói cho chị biết! Cảm giác có được một người đàn ông yêu em say đắm là như thế nào? Và là một Công tước chứ!”

“Ôi, Callie”, Mariana thổ lộ, “Em không quan tâm tới tước hiệu của James! Em chỉ quan tâm tới James thôi! Anh ấy không phải người đàn ông tuyệt vời cương nghị sao?”

“Và là một Công tước nữa chứ!” Cả hai cô gái cùng giật mình, giọng nói

lanh lạnh khéo léo che đậy sự kích động xô ra từ hướng cửa ra vào. Callie thở dài nhớ lại lí do ban nãy buộc mình trốn vào thư viện.

Mẹ nàng.

“Callie! Tin này quá tuyệt vời phải không con?” Nhấn mặt, không biết phải trả lời câu hỏi này thêm bao nhiêu lần trong ngày, Callie toan mở miệng đáp nhưng vẫn không kịp. “Sao nào, Rivington yêu say đắm Mariana! Con có tưởng tượng được không? Một Công tước! Yêu Mariana của chúng ta.” Callie toan trả lời để rồi lại bị cắt ngang. “Có quá nhiều việc phải làm! Một kế hoạch cho lễ cưới! Một vũ hội đính hôn! Lên thực đơn! Gửi thiệp mời! Chưa kể váy áo của Mariana! Và tư trang! Ôi! Mariana!”

Niềm hạnh phúc hạnh phúc sâu sắc trên mặt Nữ bá tước góa bụa sánh vai với vẻ khiếp đảm trên mặt Mariana. Callie bảm bụng cười và bước vào cuộc tranh luận nhằm giải cứu em gái. “Mẹ à, Rivington chỉ vừa cầu hôn sáng nay. Mẹ không nghĩ rằng chúng ta nên cho phép Mariana một ít thời gian tận hưởng khoảnh khắc đáng nhớ này sao?” Tiếng cười nhả trong giọng nói vừa lúc nàng tắm tía em gái, “Có lẽ một hay hai ngày gì đó chẳng?”

Như thể nàng chưa từng phát biểu ý kiến, Nữ bá tước vồn vã, âm lượng càng lúc càng đình tai nhức óc. “Và con nữa, Callie! Chúng ta sẽ phải suy nghĩ cẩn thận về váy áo con sẽ mặc!”

Ôi, không. Nữ bá tước góa bụa Allendale rất giỏi giang nhưng lại không phải nhà thiết kế trang phục đáng tin cậy cho cô con gái lớn. Nếu không sớm làm bà phân tâm, nàng sẽ phải xuất hiện ở đám cưới em gái trong một bộ váy quái dị đầy lông với một chiếc mũ không vành cùng màu.

“Mẹ không nghĩ chúng ta nên giải quyết những việc cần làm trước hay sao? Tại sao không tổ chức một buổi tiệc mừng ngay tối nay?” Nàng nói, chờ mẹ mình cắn câu.

“Một ý tưởng tuyệt vời!” Callie từ từ thở ra, hài lòng với tài ứng biến của mình. “Chúng ta nên thế! Chỉ người trong nhà thôi vì chúng ta phải giữ thông báo chính thức cho buổi tiệc đính hôn – nhưng mẹ nghĩ bữa tiệc tối

nay là điều cần làm! Ôi! Càng nhiều việc phải làm! Mẹ phải gửi thiệp mời và nói chuyện với Cook!” Nữ bá tước xoay người, vội vàng bước đi trong sự phấn khích. Ngay cửa phòng, bà lại đột ngột quay lại. Không thể che giấu sự hồ hởi của mình, mặt đỏ gay và hơi thở nặng nhọc, bà ré lên, “Ôi! Mariana!”. Rồi sau đó bỏ đi.

Sự tĩnh mịch theo ngay sau khi mẹ họ bỏ đi, Mariana ngồi đó ngây ngô trước cảnh tượng vừa diễn ra. Callie không thể nhịn cười. “Em không nghĩ chuyện này sẽ dễ thở chứ, Mari? Mẹ chúng ta đã chờ một cái đám cưới suốt ba mươi hai năm tính từ lúc Benedick chào đời. Và bây giờ, nhờ em mà bà đã được toại nguyện.”

“Em không nghĩ mình có thể sống sót sau chuyện này”, Mariana nói, hoang mang lắc đầu. “Bà ấy là ai?”

“Một người mẹ với một đám cưới trong tương lai.”

“Lạy chúa”, Mariana choáng váng, “Chị nghĩ mẹ sẽ thế này trong bao lâu?”

“Chị không chắc lắm, nhưng chị đoán ít nhất là qua mùa vũ hội.”

“Cả mùa vũ hội! Có cách nào thoát khỏi chuyện này không?”

“Có một cách”, Callie chậm rãi nói, ra vẻ kịch tính, bản thân cảm thấy cực kỳ thích thú.

Mariana vồn vã. “Cách gì thế?”

“Em có nghĩ Rivington sẽ cân nhắc đến Gretna Green không?”

Mariana rên rỉ nãy nê còn Callie thì bật cười rũ rượi.

Đây sẽ là một mùa vũ hội đặc biệt thú vị.

Đây sẽ là một mùa vũ hội đau khổ nhất trong đời nàng.

Sau bữa tối, thông lệ luôn là xì gà cho quý ông và tin đồn cho quý bà. Callie đứng ở góc phòng khách trong khi toàn thể gia đình bủa vây Mariana và chàng Công tước của cô bằng những lời chúc mừng. Hàng tá ngọn nến tỏa ánh sáng dịu nhẹ lên các thành viên trong phòng và biến đổi không gian này thành một cảnh tượng khăng khít yêu thương. Thông thường, Callie yêu thích những sự kiện có thể gói gọn trong phòng khách vì chúng thường diễn ra trong những dịp thoải mái, vui vẻ với nhiều kỷ niệm ấm áp.

Tuy nhiên, tối nay không phải một dịp như thế. Callie ân hận vì đã đề nghị một bữa tối nho nhỏ thân mật. Tối nay, ngay cả những bức chân dung tổ tiên trên tường cũng có vẻ đang dè bủ nàng.

Nàng nuốt nghẹn tiếng thở dài và gượng cười khi bà cô Beatrice rạng rỡ tiến lại gần. Callie biết chính xác chuyện gì sắp xảy đến... và cũng biết không thể tránh né được.

“Tuyệt quá phải không? Một cặp hạnh phúc làm sao! Xứng đôi vừa lứa.”

“Quả đúng như thế, thưa cô”, Callie lầm rầm, quay đầu hướng về cặp đôi đang được nói đến rồi nhận ra rằng trong suốt buổi tối dài lê thê nhìn ngắm Mariana và Rivington hoan hỉ khiến việc chịu đựng cuộc đối thoại này trở nên dễ thở hơn một chút. Chỉ một chút xíu thôi. “Thật vui khi thấy Mariana hạnh phúc.”

Bà cô già của Callie đặt bàn tay nhăn nheo lên cánh tay nàng. *Đến rồi đây*, Callie nghiêng răng tự nhủ. “Ta chắc chắn mẹ cháu rất vui mừng vì cuối cùng cũng được tự tay thu xếp một đám cưới!” Bà già tiếp tục lảm nhảm trong sự buồn cười. “Xét cho cùng thì cháu với Benedick, khó mà đảm bảo cho mẹ cháu được thấy ngày này!”

Tiếng cười gượng gượng của Callie có phần hơi lớn trong lúc tuyệt vọng đưa mắt khắp phòng hòng tìm được ai đó, *bất cứ ai*, có thể cứu mình khỏi một hàng ngũ dài vô tận gồm các thành viên thiếu tế nhị trong gia đình. Trong vòng ba giờ kể từ lúc khách khứa xuất hiện ở bữa tối, Callie đã trò

chuyện với mười hai người khác nhau về cùng một chủ đề. Bữa ăn tối đặc biệt khó khăn khi nàng bị kẹp giữa bà nội ngoan cố của Rivington và một đứa em họ vô cùng nhẫn tâm, cả hai dường như tin rằng tình trạng chưa chồng của Callie là chuyện may mắn trong giới hạn của buổi tán gẫu đúng mực. Nàng bắt đầu nghĩ rằng không một người nào trong hai gia tộc Rivington và Allendale biết tế nhị là gì. Họ thật sự nghĩ nàng chẳng mấy may bực tức khi người ta liên tục nhắc đến mình như một bà cô gà khô khan đã bị xếp vào dạng ế ẩm hay sao. Như thế này thật sự là quá mức chịu đựng.

Không thấy tương lai được cứu vớt, nàng vẫy tay gọi một người hầu với khay rượu sherry trên tay. Tự chọn một ly, nàng quay đầu sang bà cô và hỏi, “Cháu có thể mời cô một ly được không, cô Beatrice?”

“Cháu yêu, không được! Ta không thể chịu được loại thức uống này”, bà nói, giọng điệu phảng phất sự tức giận, “Cháu biết đấy, Calpurnia, uống rượu với người đi cùng có thể làm tổn hại danh tiếng của cháu.”

“Vâng ạ, cháu nghĩ không cần phải lo lắng việc đó vào tối nay, cô không thấy vậy sao?”

“Ừm, ta cho rằng danh tiếng của cháu không bị nguy hiểm, Calpurnia.” Cô Beatrice vỗ lên cánh tay nàng với một sự nhã nhặn vô thức. “Thật bi thảm, phải không? Cháu không thể lường được chuyện này. Với của hồi môn của cháu, không ai trông đợi cháu ở giá cả.”

Hàm ý chỉ có của hồi môn mới giúp Callie kiếm một tấm chồng tác động đến nhận thức của nàng với sự choáng váng và giận dữ. Trước khi nàng có thể đáp trả, cô Beatrice đã xoáy sâu thêm.

“Bây giờ ở tuổi cháu, chúng ta chỉ nên từ bỏ hy vọng. Rõ ràng không thể có ai đó ngỏ lời với cháu. Trừ khi có một quý ông lớn tuổi tìm bạn tâm tình khi sắp trút hơi thở cuối cùng. Có lẽ chỉ có thể như thế.”

Một cảnh tượng xẹt qua tâm trí Callie, một ảo mộng dễ chịu kết thúc bằng cảnh cô Beatrice chết chìm trong rượu vang đỏ. Lắc đầu thoát khỏi ảo ảnh, nàng cẩn thận đặt ly xuống và dòn sự tập trung trở lại bà cô vẫn mãi mê dự

liệu về quãng đời không chồng của Callie.

“Tất nhiên là vóc dáng cháu thì – à ừm – không được như ý lắm? Dù sao chúng ta cũng qua thời Ruben lâu rồi, Calpurnia à.”

Callie nín thinh. Có thể đã không nghe rõ bà già đáng ghét này.

“Cháu có cân nhắc ăn kiêng bằng trứng luộc và bắp cải không? Ta nghe nói cách đó hiệu quả lắm. Rồi cháu sẽ ít... ừm... hơn!” Cô Beatrice cười khúc khích, hoàn toàn thích thú và vô cùng bàng quan trước sự hời hợt của chính mình, “Rồi, có lẽ chúng ta có thể kiếm một tấm chồng cho cháu!”

Callie phải bỏ đi trước khi đã thương một thành viên trong gia đình hoặc chính bản thân mình. Không nhìn vào mắt Beatrice – nàng không thể cam đoan mình sẽ không nói gì xác xược với bà già kinh khủng đó. Callie cáo lỗi, “Thứ lỗi cho cháu, thưa cô, cháu nghĩ mình nên vào...bếp”. Không bận tâm cái có đó phi lý ra sao, khi mà bữa tối đã kết thúc từ lâu, nàng chỉ muốn tháo chạy.

Callie nuột lệ trốn vào phòng làm việc của anh trai, căn phòng gần nhất mà nàng biết những vị khách đồng bóng sẽ không quấy nhiễu mình được. Được ánh trăng tuôn chảy từ những cửa sổ lớn trên bức tường phòng làm việc dẫn đường, nàng đi đến tủ búp phê lấy ra một cái ly và chai rượu sherry trước khi di chuyển đến chiếc ghế to tướng ở góc phòng, từ lâu đã là chỗ ẩn nấp của đàn ông nhà Allendale.

Tối nay nó sẽ phục vụ với cùng mục đích cho cánh phụ nữ nhà Allendale, nàng nghĩ và chậm rãi thở dài trong lúc tự rót một ly rượu sherry, đặt chiếc bình thon cổ xuống nền nhà và vòng chân qua một bên tay ghế, tự chọn cho mình tư thế thoải mái.

“Sao em lại thở dài, em gái của anh?”

Callie giật mình, hướng ra chiếc bàn gỗ dài ngựa ở góc kia căn phòng. Nàng trông thấy bóng người phía sau bàn đang cười toe toét trong bóng tối. “Anh làm em giật mình.”

“Phải rồi, tha thứ cho anh nếu anh không xin lỗi. Em đã xâm nhập cứ địa *của anh*.” Benedick Hartwell, Bá tước Allendale, đứng lên và đi đến chiếc ghế đối diện Callie. “Anh mong là em có một lí do hay ho bằng không anh sẽ phải đuổi em ra.”

“Ồ? Em cảm thấy hứng thú xem anh lo chu toàn việc đó như thế nào, khi không thể vạch trần chuyện trốn tránh của em mà không gây sự chú ý vào chính mình”, cô trêu chọc.

“Quá đúng.” Hàm răng trắng bóng của Benedick lóe sáng. “Ừm, được rồi, em có thể ở lại.”

“Cảm ơn anh”. Nàng nâng ly rượu lên. “Anh thật tử tế.”

Benedick uể oải lắc ly rượu scotch trong khi Callie uống một hơi và thu giãn trên ghế với đôi mắt nhắm nghiền, cả hai tận hưởng sự tĩnh lặng dễ chịu. Vài phút sau, anh nói, “VẬY điều gì đã buộc em trốn khỏi truyền thống gia đình?”

Callie không mở mắt. “Cô Beatrice.”

“Mụ chim già ấy đã làm gì thế?”

“Anh Benedick!”

“Và em sắp bảo anh rằng mình không nghĩ về bà ta theo chiều hướng rất giống anh sao?”

“Nghĩ về bà ấy như vậy là một chuyện. Nhưng nói huých toẹt ra lại là một chuyện khác hẳn.”

Benedick cười. “Em cư xử quá tử tế. VẬY bà cô yêu dấu, đáng kính của chúng ta đã làm gì khiến em trốn chui trốn lủi vào một căn phòng tối om vậy?”

Nàng thở dài, rót đầy ly rượu của mình. “Bà ấy làm cũng một việc mà mọi thành viên trong hai gia tộc hiện diện trong căn phòng kia đã thực hiện rất thành công. Chỉ là bà ấy thô lỗ hơn họ.”

“À há. Hôn nhân.”

“Thật sự bà ấy đã nói...” Nàng ngừng lại hít thật sâu. “Không. Em sẽ không làm vui lòng bà ấy bằng cách nhắc lại đâu.”

“Anh có thể hình dung được.”

“Không. Benny. Anh không thể.” Cô hớp một ít rượu sherry. “Em thề nếu em mà biết tình trạng không chồng là như thế này thì em đã lấy quách người đầu tiên cầu hôn em rồi.”

“Người đầu tiên cầu hôn em là một cha xứ ngớ ngẩn.”

“Anh không nên nói xấu giới tu hành.”

Benedick khịt mũi và hớp một ngụm lớn rượu sherry.

“Được thôi. Đáng lẽ em nên lấy *người thứ hai* cầu hôn em. Geoffrey khá cuốn hút đấy chứ.”

“Nếu em không từ chối hẳn ta thì cha cũng làm thế thôi, Callie. Hẳn là một con bạc lâu năm và rượu chè be bét. Vì Chúa, hẳn đã chết trong một sòng bạc.”

“Nhưng khi đó em sẽ trở thành một *quả phụ*. Không ai xúc phạm các quả phụ.”

“Ừ, anh không chắc điều đó sẽ đúng, nhưng nếu em cứ khăng khăng...” Benedick ngập ngừng. “Em thật sự ước rằng mình đã lấy một trong số những

gã đó sao?”

Callie lại uống tiếp, vị ngọt từ rượu trong lúc cân nhắc câu hỏi vừa rồi hần lên đầu lưỡi. “Không, không phải với những người đã ngỏ lời với em”, nàng nói. “Em không muốn là vật sở hữu của một kẻ khốn kiếp nào đó, những kẻ muốn lấy em chỉ vì tiền bạc, đất đai hay mối liên hệ với Bá tước Allendale... nhưng em sẽ không từ chối cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu.”

Benedick tắc lưỡi. “Ừm, hôn nhân có tình yêu là một chuyện hoàn toàn khác biệt. Nó không đến mỗi ngày.”

“Không”, nàng đồng tình, và hai người rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Sau một hồi trầm ngâm, Callie nói, “Không... điều em thực sự muốn là được làm đàn ông”.

“Em bảo sao?”

“Em muốn! Ví dụ nhé, nếu em bảo anh là ba tháng tới anh sẽ chịu đựng những nhận xét vô tâm liên quan đến đám cưới của Mari, vậy anh sẽ nói gì?”

“Anh nên nói, ‘kệ nó’, và tránh né hết thảy mọi việc.”

Callie hướng ly rượu về phía anh trai. “Chính xác! Bởi vì anh là đàn ông!”

“Một người đã lảng tránh thành công trong rất nhiều sự kiện, dẫn đến những lời chỉ trích về tình trạng lông bông của anh ta.”

“Benedick”, Callie ngược đầu, thẳng thắn nói, “lý do duy nhất khiến anh lảng tránh những sự kiện đó là vì anh là đàn ông. Em không may mắn để có thể hành động giống anh.”

“Tại sao lại không?”

“Vì em là phụ nữ. Em không thể trốn tránh các buổi dạ hội, tiệc tối, tiệc

trà, thử váy áo. Ôi, Chúa ơi. Thử váy áo. Em sẽ lại phải chịu đựng những ánh mắt thương hại quá quắt khi Mariana thử váy cưới... trong một cửa hiệu thời trang. Ôi, Chúa ơi.” Nàng che mắt lại.

“Anh vẫn chưa hiểu tại sao em không thể lần tránh những sự kiện đáng ghét đó. Tốt thôi, em phải có mặt ở vũ hội công bố lễ đính hôn của họ. Em phải có mặt ở lễ cưới. Nhưng bỏ qua mấy cái còn lại đi.”

“Em không thể làm thế!”

“Anh hỏi lại, tại sao không thể?”

“Phụ nữ đứng đắn không bỏ qua các sự kiện liên tục như việc họ thay nhân tình. Em phải lo lắng cho thanh danh của mình chứ!”

Giờ đến lượt anh trai nàng khịt mũi. “Cực kỳ nhảm nhí. Calpurnia. Em đã hai mươi tám tuổi rồi.”

“Nói ra tuổi tác của em không phải là hành vi của quý ông đâu. Và anh biết em ghét nghe anh gọi em là Calpurnia.”

“Em sẽ chịu đựng. Em hai mươi tám, chưa kết hôn, có nhiều khả năng sở hữu thanh danh trong sạch nhất giới quý tộc, không phân chia giới tính và tuổi tác. Vì Chúa, lần cuối em đi đâu đó mà không đội mũ ren khi nào vậy?”

Nàng lườm anh trai. “Danh dự là mọi thứ em có. Em đang cố nói cho anh biết điều đó đấy, Benedick.” Rồi vói tay thêm rượu sherry.

“Em nói đúng. Nó là tất cả của em, *bây giờ* thôi. Nhưng em có thể có nhiều thứ hơn. Tại sao không vươn tay nắm lấy?”

“Vậy ra anh đang khuyến khích em làm vậy bản danh thơm tiếng tốt của chúng ta sao?” Callie ngờ vực hỏi, sững sờ với một tay cầm bình rượu, tay kia cầm ly. Benedick nhướng mày. Callie đặt bình rượu xuống bàn. “Anh không biết nếu em làm thế, anh, với tư cách Bá tước, có vẻ sẽ gánh chịu hậu

quả sao?”

“Anh không đề nghị em có tình nhân, Callie. Anh cũng không mong đợi em gây chuyện. Anh chỉ đang muốn nói em đặt chuẩn mực khá cao cho... à ừm... một người không cần quá lo lắng cho một vết xước trên danh tiếng của mình. Anh cam đoan với em, bỏ qua những sự kiện buồn chán liên quan đến đám cưới sẽ không ảnh hưởng tới địa vị Bá tước.”

“Đã vậy tại sao không uống scotch và hút xì gà nhỉ?”

“Sao lại không?”

“Ý anh không phải thế.”

“Callie, anh cảm thấy chắc chắn cái nhà này sẽ không sụp đổ nếu em uống rượu. Dù anh không chắc em sẽ thấy thích.” Anh im lặng một lúc rồi nói tiếp. “Em còn muốn làm gì nữa?”

Nàng thận trọng suy nghĩ câu trả lời. Nếu không có hậu quả đáng tiếc nào? Nàng sẽ làm gì? “Em không biết. Em chưa từng cho phép bản thân nghĩ về những điều đó.”

“Bây giờ hãy cho phép bản thân. Em sẽ làm gì?”

“Càng nhiều càng tốt.” Câu trả lời rất nhanh làm cả hai ngạc nhiên, nhưng khi từ ngữ rời khỏi miệng, Callie biết chúng là từ tận đáy lòng.” Em không muốn cư xử đúng quy củ. Anh nói đúng. Hai mươi tám năm sống rập khuôn là quá lâu rồi.” Nàng tự cười mình.

Benedick tiếp tục. “Vậy em sẽ làm gì?”

“Em sẽ ném chiếc mũ ren của mình đi.”

“Cho đi, anh hy vọng thế.” Anh chế giễu. “Đến đây, Calpurnia. Em có thể sáng tạo hơn thế này. Không có hậu quả gì, và em chọn ra ba chuyện có thể

làm ngay trong nhà.”

Nàng mỉm cười, lún sâu xuống ghế, cảm thấy vui thích. “Học đánh kiếm.”

“Em đã được như ý”, anh nói một cách động viên. “Còn gì nữa?”

“Có mặt ở một cuộc đấu súng!”

“Còn gì nữa không? Sử dụng kỹ thuật đánh kiếm mới học để chiến đấu với một kẻ nào đó”, anh chỉ ra.

Nàng héch mửi. “Em không muốn gây thương tổn cho ai hết.”

“À ừm”, anh nghiêm túc nói, “vậy là chúng ta đã tìm ra giới hạn em không muốn vượt qua.”

“Có vẻ là một trong số đó. Nhưng em nghĩ mình sẽ thích bắn một phát súng. Chỉ là không nhắm vào người khác.:

“Nhiều người thích hoạt động đó lắm”, anh cho qua “Gì nữa nào?”

Callie ngược đầu lên nhìn trần nhà. “Cuối ngựa giạng chân.”

“Thật sao?”

Nàng gật đầu. “Thật mà. Cuối nghiêng một bên dường như...mỏng manh quá.”

Thái độ dè bủ đó khiến anh bật cười.

“Em sẽ...” Nàng dừng lại bởi một ý tưởng vừa hiện ra trong đầu. *Hôn ai đó*. Callie chắc chắn không thể nói cho anh trai biết. “Em sẽ làm mọi chuyện đàn ông được quyền làm. Và hơn nữa”, nàng nói. “Em sẽ đánh bạc! Ở một câu lạc bộ dành cho đàn ông!”

“A ha! Vậy em xoay xử làm điều đó như thế nào?”

Nàng nghĩ ngợi một lúc. “Em sẽ cải trang thành đàn ông chứ sao.”

Benedick lắc đầu thích thú, “Ái chà... đam mê Shakespeare của mẹ cuối cùng đã xâm nhập vào đời sống chúng ta.” Nàng cười khúc khích khi anh nói tiếp, “Anh nghĩ mình sẽ vẽ một ranh giới ở đây. Bá tước Allendale sẽ mất những đặc quyền ở White nếu như em thử làm chuyện đó”.

“Ừm, may cho anh đấy, em không định thử lên vào White đâu. Cũng không làm bất kỳ việc gì khác.” Dường như có chút thất vọng trong giọng nói của nàng.

Sự tĩnh lặng bao trùm, hai anh em lạc lối trong những suy nghĩ của riêng mỗi người cho đến khi Benedick nâng ly uống cạn rượu. Trước khi chiếc ly chạm đến miệng, anh ngừng tay và hướng nó về phía em gái như một lời mời âm thầm. Trong chốc lát, Callie đoán, biết rằng Benedick đang mời mình một ít rượu scotch còn lại trong ly.

Cuối cùng nàng lắc đầu, và khoảnh khắc đó trôi qua. Benedick thu tay lại và mở lời. “Anh rất tiếc” và đứng lên. “Anh sẽ vui nếu em đón nhận một vài nguy cơ đấy, em gái.”

Lời bình phẩm được thốt ra một cách bất cần lọt vào tai Callie khi anh nặng nề rời đi. Nàng chỉ nghe thoáng qua câu hỏi tiếp theo, “Em có nghĩ anh sẽ an toàn mà rời khỏi đây? Hay chúng ta phải trốn chui trốn lủi cho đến đám cưới?”.

Nàng điên cuồng lắc đầu và đáp, “Em nghĩ là anh sẽ an toàn. Đi cẩn thận.”

“Em đi cùng anh chứ?”

“Không, cảm ơn anh. Em sẽ ở lại đây và suy nghĩ về cuộc cuộc đời đây ắp

phiêu lưu.”

Anh cười toe toét. “Xuất sắc. Hãy cho anh biết nếu sáng mai em quyết định dong buồm đến phương Đông.”

Nàng cười xòa. “Anh sẽ là người đầu tiên được biết.”

Benedick ra ngoài, bỏ lại Callie cũng những suy tư của riêng mình.

Nàng ngồi lại một lúc lâu, lắng nghe những âm thanh trong nhà dần phai nhạt, khách khứa rời đi, gia đình vào phòng nghỉ ngơi, người hầu dọn dẹp những phòng được trưng dụng cho bữa tối. Tâm trí tái hiện nhiều lần giây phút tán gẫu cuối cùng với Benedick. *Sẽ ra sao nếu như?*

Sẽ ra sao nếu như nàng có thể sống khác đi, không còn cuộc đời thận trọng, buồn tẻ giả tạo như bây giờ? Sẽ ra sao nếu như có thể làm mọi điều nàng chưa bao giờ dám mơ tưởng? Điều gì ngăn cản nàng thực hiện sự thay đổi đột ngột như thế?

Ở tuổi hai mươi tám, không ai nghĩ nhiều về nàng. Danh dự hoàn mỹ vô khuyết nhiều năm rồi – trong từng ấy năm, việc giữ được tên tuổi trong sạch là điều quan trọng. Dù sao cũng không phải nàng sắp lạc bước và hoàn toàn hủy hoại thanh danh đó. Không phải nàng sắp làm bất kỳ việc gì đó thiếu suy nghĩ mà một *quý ông* đáng kính của *giới quý tộc* sẽ không làm vào một ngày nào. Và nếu như họ có thể, tại sao nàng lại không?

Callie đưa tay gỡ nút kẹp chiếc mũ ren. Nàng giở mũ ra khỏi đầu để những lọn tóc xoắn xỏa ra. Giữ chiếc mũ trong tay, nàng xoay xoay nó và cân nhắc hành động tiếp theo. Từ khi nào nàng trở thành tí phụ nữ đội mũ ren? Từ khi nào nàng từ bỏ hy vọng trở nên hợp mốt? Từ khi nào nàng trở thành kiểu người để mặc sự ác ý của cô Beatrice dồn ép phải trốn đi?

Nàng hơi loạng choạng đứng lên, chậm rãi đi đến lò sưởi, bóp chiếc mũ trong tay, sự kết hợp của cuộc trò chuyện với Benedick và rượu sherry đưa nàng đến một sức mạnh gây nghiện mãnh liệt. Callie nhìn chăm chăm đồng tro tàn, tiếng xì xèo của than hồng như chiếc móc nàng.

Nàng sẽ làm gì nếu có thể thay đổi mọi thứ?

Callie thẳng thừng ném chiếc mũ ren vào lò sưởi. Ít phút sau, không có chuyện gì xảy ra, mảnh vải tròn cứ nằm lại đó, màu trắng thuần khiết của nó hoàn toàn tương phản với đồng than củi. Ngay lúc bắt đầu, nàng không biết có nên vươn tay lấy lại món đồ tả tơi không thì nó đã bốc cháy.

Callie há hốc mồm, lui bước trước nhúm lửa hồng giận giữ nuốt chửng mảnh ren nhỏ, nhưng không thể ngăn cản chính mình cúi thấp và quan sát thứ vải được dệt khéo léo tự hủy đi mạng sống của nó, xoắn lại và đổi màu cho đến khi cháy rụi.

Dõi theo chiếc mũ ren bị cháy đen, Callie cười phá lên, cảm thấy choáng váng và tuyệt vời – cứ như có thể làm mọi điều nàng từng mơ ước.

Xoay tròn trên gót chân, nàng băng qua phòng để đến bàn làm việc của Bá tước. Sau khi thắp nến, Callie mở ngăn kéo trên cùng và lôi ra một mảnh giấy. Dùng tay vuốt giấy phẳng phiu, nàng suy tư trên mặt giấy rộng trước khi gật đầu mạnh mẽ rồi mở lọ mực bạc nằm cạnh đó và với tay lấy bút.

Nàng chấm đầu bút vào mực đen và cân nhắc bản danh sách những việc sẽ làm... nếu đủ dũng khí.

Câu trả lời đầu tiên quá rõ ràng, dù trước đó không muốn chia sẻ với Benedick, nàng cảm thấy nên thành thật với chính mình và viết nó ra giấy. Đó là việc duy nhất Callie có thể nghĩ rằng mình sợ đến nỗi không thể thực hiện được.

Đặt bút lên mảnh giấy da, nàng viết, nét chữ uy lực và quyết đoán.

Hôn ai đó.

Nàng ngược lên ngay khi dòng chữ được viết ra, sợ sẽ bị phát hiện đang hí hoáy làm một việc đáng xấu hổ như thế. Dồn sự tập trung trở lại mảnh

giấy, nàng nghiêng đầu qua một bên. Có vẻ như chưa đủ? “Hôn ai đó” không phản ánh chính xác điều nàng muốn.

Callie cắn môi dưới và bổ sung vào vài chữ.

Hôn ai đó – say đắm.

Callie thở hắt ra – dù không biết này giờ mình đã nín thở. *Bây giờ không quay lại được, nàng tự nhủ, mình đã viết ra điều đáng xấu hổ nhất rồi.*

Những nhiệm vụ kế tiếp nhanh chóng xuất hiện thông qua cuộc trò chuyện với Benedick.

Hút xì gà và uống rượu scotch.

Cười ngửa giạng chân.

Đấu kiếm.

Tham dự một trận đấu súng.

Bắn một phát súng.

Đánh bạc (ở một câu lạc bộ dành cho quý ông).

Sau một lúc ráo tiết hành động. Callie ngẩng đầu lên và thả lỏng, nhìn lại những gì mình đã viết. Nét cười thấp thoáng trên môi trong lúc nghiên cứu từng nhiệm vụ, tưởng tượng chính mình ngồi trong căn phòng ám khói ở White, một tay cầm ly rượu scotch tay kia chơi bài, lưỡi kiếm nằm dưới chân, miệng thì bàn tán về cuộc đấu súng sẽ tham dự vào sáng ngày hôm sau. Cảnh tượng đó làm nàng cười khúc khích. Tưởng tượng thôi mà!

Nàng gần như dừng lại ở đó, với bảy điều nhanh chóng xuất hiện. Nhưng tất cả đều là sự phiêu diêu của trí sáng tạo, Callie biết còn có thể làm hơn

thể. Đây là cơ hội để thành thật với chính mình. Viết ra những điều muốn được trải nghiệm vô cùng. Những điều nàng chưa bao giờ thú nhận với bất kỳ ai – kể cả bản thân. Thờ dài thườn thượt, nàng liếc qua mảnh giấy da và biết những điều sắp tới sẽ rất khó có thể viết ra.

“Thôi được.” Giọng nói mạnh mẽ như thể sắp lâm trận. Nàng đặt bút xuống mặt giấy.

Khiêu vũ mọi điệu nhảy trong một vũ hội.

Môi nàng xoắn lại thành nụ cười tự giễu. *À há, Callie ơi, điều này chứng minh đây chỉ là một bản danh sách hoang đường.* Nàng yêu thích khiêu vũ, luôn như thế. Khi còn là một đứa trẻ, nàng thường lên khỏi phòng ngủ để nhìn lên những buổi dạ tiệc được cha mẹ tổ chức. Và ở phía trên vũ hội, nàng xoay người theo điệu nhạc, tưởng tượng áo ngủ là chiếc váy dài lộng lẫy không thua kém những bộ cánh bên dưới. Khiêu vũ là điều Callie trông đợi vào mùa vũ hội đầu tiên; nhưng khi nàng bước vào hàng ngũ không chồng thì những lời mời vơi dần đi. Callie đã không nhảy điệu đồng quê từ rất, rất lâu rồi. Quá lâu.

Trong bóng tối, nàng thừa nhận đã mất phần lớn thời gian trong những năm qua để đứng bên lề phòng khiêu vũ. Nàng ghét cay ghét đắng phải làm kẻ châu rìa, nhưng lại không thể thoát ra khỏi vị trí đó. Và trong mười năm kể từ ngày ra mắt, nàng đã nhập vai nhân chứng cho sự nhã nhặn của giới thượng lưu thành công đến nỗi không thể hình dung việc mình thật sự là trung tâm ở thế giới đó. Tất nhiên nàng sẽ *không bao giờ* là trung tâm của nơi đó cả. Những phụ nữ giao thiệp rộng trong giới quý tộc luôn xinh đẹp. Trong khi Callie quá đơn điệu, mũm mĩm và tẻ nhạt. Chớp mắt nuốt lệ, nàng viết nguệch ngoạc nhiệm vụ kế tiếp.

Được xem là người đẹp. Chỉ một lần.

Nó gần như là mơ ước hão huyền nhất trong bản danh sách... nàng chỉ có thể nhớ được đúng một lần, một khoảnh khắc phù du trong đời suýt đạt được mục tiêu. Nhưng nghĩ lại cái đêm đã qua từ lâu đó, khi Hầu tước Ralston giúp nàng cảm thấy mình xinh đẹp, Callie không chắc đối phương nghĩ mình

như thế. Không, anh ta chỉ muốn giúp một cô gái trẻ vui lên để rảnh rang trốn đến cuộc hẹn lúc nửa đêm của mình. Nhưng lúc đó anh ta đã khiến nàng cảm thấy mình xinh đẹp. Như một bà hoàng. Nàng khao khát được trở lại là cô gái đó, muốn tận hưởng lại cảm giác là Calpurnia ngày đó biết bao nhiêu.

Hắn là nàng không thể làm điều đó. Chỉ là một hành động ngớ ngẩn.

Callie thở dài và đứng lên, gấp mảnh giấy lại một cách cẩn thận và kẹp nó vào thân váy trước khi cất mực và bút đi. Sau khi thổi tắt nến, nàng lặng lẽ đi chuyển ra cửa. Vừa lúc chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc và lên tầng trên thì nàng nghe có một tiếng động bên ngoài – lặng thầm và xa lạ.

Thận trọng mở cửa – chỉ hé hé thôi – Callie liếc nhìn hành lang tối om, cố tìm hiểu ai đang ở đó. Bóng đêm làm nàng khó nhìn rõ được gì, nhưng rõ ràng Callie không ở một mình, cửa mở để lọt một tiếng cười khúc khích êm tai.

“Tối nay em đẹp quá. Hoàn hảo. Đúng là thiên thần Allendale.”

“Anh nói thế chỉ để... nịnh nọt hôn thê của mình chứ gì.”

“Hôn thê của anh cơ mà.” Sự tôn sùng trong câu nói sáng rõ như ban ngày. “Nữ công tước tương lai của anh... tình yêu của anh...”

Tiếng thở dài lần át lời nói và Callie đưa tay lên che tiếng cười rên vang khi nhận ra Mariana và Rivington đang trong phòng khách tối om. Nàng đông cứng, trợn mắt và chưa biết nên làm gì. Có nên nhẹ nhàng đóng cửa và đợi họ rời đi? Hay là xoay xử làm như tình cờ chạm trán họ và đặt dấu chấm hết cho một cuộc hẹn gần như là lén lút này?

Luồng suy nghĩ bị hơi thở hỗn hển cắt ngang. “Không! Chúng ta sẽ bị phát hiện mất!”

“Vậy thì sao?” Giọng đàn ông cười khúc khích.

“Rồi thì anh sẽ phải cưới em.” Callie trố mắt bởi sự gợi cảm rành rành trong giọng đứa em gái nhỏ. *Từ khi nào Mariana trở nên phóng túng như thế?*

Rivington rên rỉ trong màn đêm. “Bất kỳ điều gì mang em đến giường anh nhanh hơn.”

Đến lượt Mariana cười lả lơi. Và rồi còn lại sự yên tĩnh bị ngắt quãng bởi những âm thanh va chạm của đôi môi và tiếng vải sột soạt trên da thịt.

Callie há hốc mồm. Đúng rồi, hiển nhiên nàng nên đóng cửa lại.

Vậy tại sao nàng không làm thế?

Bởi vì như thế là bất công.

Đơn giản là đứa em gái bé bỏng của nàng – người đã kính trọng nàng từ rất lâu, người đã hỏi xin nàng lời khuyên, sự dẫn dắt và tình bạn – giờ đây đang trải nghiệm một thế giới tình yêu mới mẻ lạ thường.

Mariana ra mắt với một sự mạnh mẽ, ngôi sao của mùa lễ hội, và Callie hết sức tự hào về cô. Khi Mari lọt vào mắt xanh của Rivington, con cá lớn trong giới quý tộc, Callie đã chúc mừng đứa em gái nhỏ.

Callie *mừng* cho Mariana.

Nhưng Callie có thể vui vẻ đứng bên cạnh đến chừng nào khi mà Mariana thụ hưởng cuộc sống nàng hằng khao khát bấy lâu? Mọi thứ sẽ thay đổi. Mariana sẽ trải nghiệm mọi việc Callie chưa bao giờ làm. Cô sẽ kết hôn, sinh con, quản lý việc nhà, và già đi trong vòng tay người đàn ông yêu mình. Callie sẽ ở lại Allendale House trong vai trò một bà cô không chồng.

Cho đến lúc Benedick lấy vợ. Và nàng sẽ xuất ngoại. Một mình.

Callie nuốt nghẹn những giọt lệ cay đắng, không muốn cảm thấy tự ti

trước niềm hạnh phúc của Mariana. Nàng đưa tay khẽ đóng cửa phòng làm việc và cho phép đôi tình nhân có không gian riêng.

Tuy nhiên, trước khi đóng cửa, Mariana hỏn hển nói. “Không, Riv. Chúng ta không thể. Mẹ em sẽ dùng roi ngựa đánh cả hai nếu cơ hội tổ chức lễ cưới của bà tan thành mây khói.”

Rivington khẽ than thở. “Bà ấy còn hai người con nữa cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng...” Câu nói bị bỏ lửng nhưng Callie không cần phải trông thấy em gái mới đọc được suy nghĩ của cô. *Có bao nhiêu khả năng hai người họ sớm kết hôn cơ chứ?*

“Benedick sẽ kết hôn”, Rivington hài hước nói. “Chẳng qua anh ấy muốn trì hoãn càng lâu càng tốt.”

“Em không lo lắng cho anh Benedick.”

“Mari, chúng ta đã bàn bạc rồi. Chị ấy được chào đón tại Fox Haven.”

Callie há miệng tức tối khi nghe đến ngôi nhà miền quê của Rivington. *Nàng?* Họ đang ám chỉ *nàng* đấy à? Họ đã thảo luận về số phận của nàng sao? Cứ như thể nàng là một đứa trẻ mồ côi cần sự săn sóc?

Như thể nàng là một bà cô không chồng với tương lai mù mịt.

Dù đúng là thế thật.

Nàng khép miệng lại.

“Chị ấy sẽ là một bà dì tuyệt vời”, Rivington bổ sung.

Giỏi thật. Anh ta đã vứt bỏ người kế vị Công tước cho bà dì không chồng rồi kia đấy.

“Lẽ ra chị ấy đã là một *người mẹ* tuyệt vời”, Mariana nói, cách nhấn mạnh chữ mẹ gắn lên mặt Callie nụ cười ngân ngấn nước. Nàng đang cố gắng phớt lờ việc em gái sử dụng thì quá khứ thì Mari đã nói tiếp, “Em chỉ ước chị ấy được như chúng ta. Chị ấy xứng đáng với điều đó”.

Rivington thở dài. “Đúng thế. Nhưng anh e rằng chỉ khi nào Callie có thể giành lấy một cuộc sống như vậy cho chính mình. Nếu chị ấy vẫn cứ...” Anh ngưng lại chọn lọc từ ngữ, Callie căng tai ra nghe – tư thế bất thường có thể khiến nàng đổ nhào hoàn toàn. “Thụ động... chị ấy sẽ không bao giờ có được những thứ đó.”

Thụ động ư?

Callie hình dung được Mariana gật đầu tán thành. “Callie cần sự mạo hiểm. Mà tất nhiên chị ấy sẽ không bao giờ làm vậy đâu.”

Những lời đó – không có ác ý nhưng vẫn đầy sức sát thương – ngân nga trong đầu Callie, làm nàng nghẹt thở bởi sức nặng của chúng. Bất thành linh, nàng không thể giữ hơi thở hay ngăn nước mắt òn òn rơi.

“Có lẽ em sẽ muốn một chuyến phiêu lưu cho riêng mình, người đẹp của anh.” Giọng điệu cợt nhả của Rivington được khôi phục, và tiếng cười rúc rích của Mariana vượt quá sức chịu đựng của nàng. Callie nhẹ nhàng đóng cánh cửa, tạo ra vách ngăn với âm thanh đó.

Ước gì nàng có thể tách biệt phần ký ức về lời nói kia.

Thụ động. Một từ thật khủng khiếp. Một ẩn ý tội tệ. Thụ động, đơn điệu, không biết phiêu lưu, và định sẵn một cuộc đời tẻ nhạt, trì trệ. Nàng thút thít, tựa trán vào cánh cửa gỗ lạnh lẽo và nghĩ đến khả năng sắp nôn thốc nôn tháo.

Hít thật dài và sâu, cổ trần tĩnh, sự kết hợp đầy uy lực của rượu sherry và xúc cảm đang đe dọa sức khỏe của nàng.

Nàng không muốn là người phụ nữ mà họ nói đến. Callie chưa từng có ý định trở thành con người đó. Vậy mà nó vẫn xảy đến, tuy nhiên nàng đã mất phương hướng mà không nhận ra mình đã chọn cuộc sống chán ngắt đều đều này thay vì sống một cách khác biệt và mạo hiểm.

Bây giờ em gái nàng đứng cách sự hủy hoại vài bước chân còn Callie vẫn chưa từng hôn ai.

Như thế là đủ lý do để một cô gái không chồng uống rượu.

Tối nay nàng đã làm quá đủ.

Đủ lý do để một bà cô không chồng *hành động*.

Thọc tay vào thân áo, nàng lôi mảnh giấy đã soạn vài phút trước đó. Vân vê ngón tay lên những góc giấy, nàng suy tính bước tiếp theo.

Callie có thể vào giường, đắm mình trong nước mắt và rượu sherry, sống hết quãng đời còn lại không chỉ hối tiếc về sự trì trệ của mình mà tệ hơn nữa là biết rằng những người xung quanh nghĩ nàng *thụ động*.

Hoặc là nàng có thể thay đổi.

Nàng có thể hoàn thành bản danh sách đó.

Bây giờ. Tối nay.

Nàng vén một lọn tóc lơ lửng và nhận ra chiếc mũ ren đã không còn.

Tối nay. Nàng sẽ bắt đầu với một việc đầy thách thức. Một việc sẽ trực tiếp dẫn nàng đến với một Callie táo bạo và mới mẻ.

Hít một hơi sâu, Callie mở cửa phòng làm việc và bước vào hành lang tối đen như mực của Allendale House, không bận tâm có thể chạm trán Mariana

và Rivington. Sự thật là nàng vừa nhận ra họ đã đi rồi.

Dù sao cũng không có thời gian dành cho họ, nàng vội vã bước lên cầu thang cẩm thạch rộng thênh thang dẫn đến phòng ngủ. Nàng phải thay váy dài.

Tiểu thư Calpurnia sắp ra ngoài.

Chương 3

Callie dõng theo cỗ xe ngựa thuê khuất dần trên con đường tối tăm và bỏ mình lại phía sau.

Nàng lo lắng thở dài khi tiếng vó ngựa nhỏ dần, thay vào là tiếng tim đập và máu chảy hồi hả qua tai. Nàng có thể bắt đầu với rượu scotch. Chắc chắn không nên uống quá nhiều rượu sherry.

Nếu biết tiết chế thì hẳn là nàng đã không một mình đứng đây, trước cửa nhà gã phóng đấng khét tiếng bậc nhất London vào lúc nửa đêm. *Mình đã nghĩ gì thế này?*

Rõ ràng nàng đã không nghĩ ngợi gì cả.

Trong tích tắc, Callie nghĩ đến việc trở lại vệ đường và vẫy gọi cỗ xe sắp tới, nhưng sau đó nhận ra danh dự của mình sẽ hoàn toàn bị hủy hoại nếu bị phát hiện.

“Mình sẽ đổ lỗi cho Benedick”, nàng làm bầm, kéo mũ trùm xuống che mặt, “Cả Mariana nữa chứ.” Tất nhiên, Benedick lẫn Mariana đều không ép buộc nàng chui vào cỗ xe thuê và đánh cược sự an toàn cùng thanh danh của mình. Chính bản thân nàng đã gây ra mọi chuyện.

Hít sâu và chấp nhận sự thật... nàng đã đặt mình vào giữa mớ lộn xộn này, vài phút nữa danh dự sẽ trở nên rách rưới và cơ hội sống sót tốt nhất trong tình huống này với danh dự không bị sút mẻ nằm bên trong Ralston House. Nàng nhăn nhó suy nghĩ.

Ralston House. Lạy chúa. Mình đã làm gì thế này?

Nàng phải vào trong, không được lựa chọn. Đứng trên phố suốt đêm không phải là cách giải quyết. một khi vào được bên trong, nàng sẽ năn nỉ quản gia đưa mình từ dinh thự ra xe ngựa thuê, và nếu mọi chuyện suôn sẻ, một giờ nữa nàng sẽ lại nằm trên chiếc giường của mình. Ông ta chắc chắn sẽ cảm thấy có trách nhiệm bảo vệ nàng. Dù gì thì nàng cũng là một tiểu thư. Thậm chí nếu như hành động đêm nay không thực sự xác nhận điều đó.

Sẽ ra sao nếu Ralston là người ra mở cửa?

Callie lắc đầu nguây nguậy. Trước hết, những vị Hầu tước không tự ra mở cửa nhà họ. Thứ hai, khả năng vị Hầu tước đang được nói đến ở nhà vào giờ này vô cùng thấp. Nhiều khả năng anh ta đang vui vẻ ở đâu đó với một cô nhân tình. Ký ức mười năm trước thoáng hiện lên trong tâm trí bằng hình ảnh anh ôm ghì một phụ nữ đẹp lộng lẫy.

Phải rồi. Callie đã phạm một sai lầm chết người. Nàng sẽ phải trốn đi càng nhanh càng tốt.

Nàng so vai và tiến đến lối vào đường bộ của Ralston House. Callie vừa gõ cửa thì cánh cửa gỗ sồi đã mở ra ngay, một người hầu lớn tuổi chẳng hề tỏ ra vẻ ngạc nhiên khi thấy một phụ nữ trẻ đứng trước nhà ông chủ mình. Ông ta bước sang một bên để nàng đi vào, đóng cửa lại và đưa nàng xem xét lối đi ám cúng mời gọi vào căn nhà cổ ở London của Hầu tước Ralston.

Theo bản năng, nàng bắt đầu đẩy mũ trùm ra khỏi mặt nhưng nhận ra những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nếu giấu đi dung mạo. Nén cảm giác thôi thúc, nàng quay lại người hầu và nói: “Cảm ơn ông”.

“Vâng, thưa cô”. Lão quản gia cúi người kính cẩn và đi về hướng cầu

thang lớn dẫn đến tầng trên tòa nhà, “Cô theo tôi chứ?”

Theo ông đi đâu? Callie nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Ồ, tôi không có ý...”, nàng bỏ lửng câu nói vì không chắc nên kết thúc ra sao.

Ông ta dừng bước dưới chân cầu thang. “Chắc chắn là không thừa cô. Không có vấn đề gì. Tôi sẽ chỉ hộ tống cô đến nơi cần đến.”

“Đến nơi cần đến á?” Câu hỏi của Callie nhuộm màu bối rối.

Ông quản gia hắng giọng. “Tầng trên, thưa cô.”

“Tầng trên á.” Nàng bắt đầu cảm thấy mình thật ngờ nghệch.

“Ông chủ đang ở đó.” Lão quản gia tò mò, nom có vẻ muốn hỏi về tình trạng tinh thần của nàng trước khi quay lại cầu thang và tiến lên tầng hai.

“Ông chủ.” Callie dõi theo lão quản gia lên tầng trên và mắt tròn mắt dẹt khi vỡ lẽ. Lạy Chúa. Lão nghĩ nàng là gái điếm! Nàng càng choáng váng hơn khi nhận ra lão quản gia này nghĩ nàng là gái điếm của *Ralston*. Điều đó có nghĩa là *Ralston* đang ở đây. Trong căn nhà này.

“Tôi không...”, giọng nói nặng nề.

“Tất nhiên không phải, thưa cô.” Giọng nói ông ta thể hiện sự đúng mực, nhưng nàng có linh cảm ông ta đã nghe muôn vạn phụ nữ bày tỏ sự phản đối như vậy rất nhiều lần rồi. Những phụ nữ đã phớt lờ sự thánh thiện vì nhu cầu vật chất.

Nàng phải chuẩn thôi.

Trừ phi...

Không. Nàng quát giọng nói rì rầm kia. Không có trừ phi gì hết. Danh dự

của nàng như chỉ mảnh treo chuông. Tự gọi xe ngựa trên những con phố London tối tăm sẽ an toàn hơn là theo chân lão quản gia già nua này đến một nơi có Chúa mới biết là nơi nào.

Đến phòng của Ralston.

Ý nghĩa đó suýt làm Callie ngạt thở. Nàng sẽ không bao giờ uống rượu sherry nữa.

“Thưa cô?” Lời nói tuy vẫn giữ nguyên sự đúng mực nhưng mang ý chất vẫn không thành tiếng. Callie có đi theo không?

Đây là cơ hội của nàng. Đúng sai gì thì đây cũng là điều nàng hy vọng khi lên ra khỏi nhà và gọi xe ngựa. Nàng muốn gặp Ralston – để chứng minh mình đủ dũng khí cho những chuyến phiêu lưu. Và nàng đang ở đây, mục tiêu nằm trong tầm với.

Đây là cơ hội để chứng tỏ là mày không thụ động đấy.

Callie nuốt khan, thỉnh lặng ngược nhìn lão quản gia. Được thôi. Nàng sẽ theo lão. Và sẽ đề nghị Ralston giúp mình về nhà. Nàng sẽ xấu hổ, nhưng anh ta sẽ giúp. Anh ta phải giúp. Nàng là em gái của một quý tộc, và anh ta là một quý ông.

Nàng hy vọng vậy.

Mà cũng có thể không. Con rùng mình lướt qua.

Callie dập tắt ý nghĩ đó, thầm cảm tạ trời đất vì đã thay bộ váy lộng lẫy nhất của mình trước khi thực hiện chuyến đi. Nói như thế không có nghĩa là Ralston sẽ nhìn thấy chiếc váy lụa màu hoa oải hương bên dưới áo trùm đen giản dị - nàng chắc chắn không muốn lộ danh tính cho ngài Hầu tước trừ phi là chuyện bất khả kháng - nhưng biết rằng đang mặc chiếc váy đẹp nhất giúp nàng thêm tự tin nâng váy mà trèo lên những bậc thang.

Trong lúc di chuyển lên tầng trên, Callie nhận ra có âm thanh ở xa xa, tiếng nhạc nghèn nghẹt càng to hơn, lão quản gia điềm nhiên dẫn nàng đi dọc hành lang dài tranh tối tranh sáng. Ông ta dừng trước một cánh cửa gỗ lớn không thể ngăn âm nhạc len lỏi ra khỏi phòng. Chỉ trong giây lát, sự tò mò của Callie đã lấn át sự căng thẳng.

Lão quản gia gõ cửa hai lần, và từ “Vào đi” vang lên rành rọt, lấn át tiếng nhạc. Ông ta mở cửa nhưng không bước vào mà tránh qua nhường lối cho Callie. Nàng ngập ngừng bước vào phòng.

Cánh cửa đóng lại sau lưng. Nàng đã vào hang cọp, bị bao trùm bởi bóng tối và âm nhạc.

Căn phòng lớn được chiếu sáng vừa đủ, vệt sáng từ vài ngọn nến chiếu rọi cả không gian trong một thứ ánh sáng yên tĩnh và riêng tư. Thậm chí không có bóng tối bủa vây, đây là căn phòng nam tính nhất mà Callie từng thấy – gỗ sẫm màu đi cùng những gam màu tối. Tường được bọc lụa màu rượu; sàn nhà được lót thảm dệt chỉ có thể đến từ phương Đông. Đồ gỗ lớn và uy nghiêm – kệ sách chiếm hai bức tường, một cái đã đầy ăm ắp. Mặt tường thứ ba là chiếc giường gỗ kenh càng phủ vải xanh đen. Nàng đưa mắt nhìn, lòng bồi hồi nhớ lại mộng tưởng trước đó về Odysseus và Penelope trên một chiếc giường rất khác nhưng không kém phần quyến rũ.

Callie lo lắng nuốt khan, rời mắt khỏi thứ đồ gỗ đáng xấu hổ kia để tập trung vào chủ nhân ngôi nhà, đang ngồi ở góc phòng cùng chiếc đàn piano, lưng hướng ra cửa. Nàng chưa từng nghĩ đến một cây đàn bên ngoài nhà kính hoặc phòng khiêu vũ – và chắc chắn không nằm trong phòng ngủ. Anh không nhấc tay khỏi đó vì sự đường đột của nàng mà chỉ phát tay ngăn cản bất kỳ lời nói nào có thể làm gián đoạn việc chơi nhạc của mình.

Đoạn nhạc anh đang chơi âm u và du dương, Callie ngay lập tức bị cuốn hút bởi sự pha trộn giữa tài năng và xúc cảm. Nàng bị mê hoặc bởi cánh tay rám nắng nổi gân, để trần đến khuỷu tay, tay áo sơ mi được vén lên một cách cầu thả; hai bàn tay cường tráng nhảy nhót điêu luyện đầy bản năng trên các phím đàn, chiếc cổ cong cong và cái đầu cúi gằm trong sự tập trung cao độ.

Khi hoàn tất giai điệu đó, nốt nhạc cuối cùng âm vang trong bầu không khí trĩu nặng, anh ngẩng đầu và hướng ra cửa, đôi chân dài săn chắc trong chiếc quần bó và đôi bốt cưỡi ngựa, áo hở cổ, không có cà vạt hay áo khoác che đi phần da đó, và cơ vai lay động khi duỗi người trên ghế đầu.

Anh trông thấy nàng, dấu hiệu duy nhất cho thấy bất ngờ chính là ánh mắt khẽ nheo lại gần như không thể nhận ra, anh tìm hiểu danh tính nàng dưới ánh trăng mờ ảo. Nàng biết ơn tấm áo trùm hơn bao giờ hết. Hầu tước bình thản đứng lên và khoanh tay lại.

Một người thiếu kinh nghiệm đáng ra sẽ nghĩ tư thế của anh là một sự bất cẩn, nhưng nhiều năm chôn chân quan sát thay vì tham gia vào xã hội thượng lưu London đã mài giũa tri giác của Callie. Góc độ của anh đã thể hiện... sự căng cứng, bắp tay gồng lên với sức mạnh đáng gờm. Vị khách không làm anh vui. Ít nhất, không phải là một vị khách nữ.

Nàng toan mở miệng xin lỗi cho sự đường đột của mình và cáo lui nhưng trước khi kịp nói, giọng anh đã cắt ngang qua phòng. “Lẽ ra anh nên đoán được em sẽ không chấp nhận đề nghị kết thúc mối quan hệ của hai ta. Dù sao anh phải thừa nhận mình đã bất ngờ vì em đã rất táo bạo đến đây gặp anh.”

Callie ngờ ngác khép miệng để anh tiếp tục, giọng cương quyết, lời nói lạnh lùng. “Anh không muốn làm mọi việc khó khăn hơn, Nastasia, nhưng biết em sẽ không chấp nhận quyết định của anh. Mọi chuyện kết thúc rồi.”

Lạy Chúa. Anh ta nghĩ nàng là cô nhân tình đã bị tổng khứ! Cho dù không thật sự thể hiện mình là một tiểu thư như cái cách nàng làm khách không mời, vào lúc nửa đêm, nhưng thế này thì thật quá sức chịu đựng! Nàng phải đính chính với anh ta.

“Không nói gì sao, Nastasia? Không giống với em lắm?”

Sự yên lặng đòi hỏi Callie phải can đảm hơn để có thể bộc lộ thân phận với người đàn ông hồng hách này.

Anh thở dài cúi bản vì phải đọc thoại, “Anh nghĩ mình đã rất hào phóng

rồi chứ, Nastasia. Em giữ lại căn nhà, trang sức, quần áo – anh đã cho em dây cương đủ để kiểm chế nhà bảo trợ sắp tới còn gì?”

Callie thở dốc, nổi giận vì đoạn kết nhẫn tâm và khinh khỉnh anh dành cho một cuộc tình.

Phản ứng của nàng làm Hầu tước phá lên cười với vẻ giễu cợt. “Không cần phải ra vẻ bị sốc đâu. Hai ta đều biết sự ngây thơ đã rời bỏ em từ lâu rồi.” Giọng nói lạnh như băng và vô cảm khi anh đuổi nàng đi, “Em có thể về”. anh quay lưng lại với nàng và bắt đầu chơi nhạc.

Callie chưa bao giờ nghĩ mình sẽ cảm thông cho một ả gái điếm nào đó lén lút quanh giới quý tộc trong vai nhân tình của tầng lớp cao quý, nhưng không thể không cảm thấy bị xúc phạm thay cho người đàn bà kia. Vậy mà trước giờ nàng vẫn nghĩ Ralston là đàn ông đúng nghĩa.

Nàng đứng đó, nổi cơn thịnh nộ rất đàn bà, không biết mình *nên* làm gì. Không... nàng biết mình nên làm gì. Callie *nên* rời khỏi căn phòng này ngay lập tức và chạy khỏi ngôi nhà này. Nàng *nên* quay lại cuộc sống tĩnh lặng, nhàn nhã và quên đi cái danh sách ngu xuẩn đó đi. Nhưng đó không phải là điều nàng *muốn* làm.

Thứ nàng muốn là dạy cho gã này một bài học. Và cơn giận đã giúp nàng có đủ can đảm ở lại.

Anh cất tiếng mà không thèm ngoái nhìn. “Anh xin em đừng biến tình huống này trở nên khó xử hơn nữa, Nastasia à.”

“Tôi e rằng tình huống này chỉ có thể trở nên khó xử hơn thôi, thưa ngài.”

Giật nảy người, đầu Ralston ngoảnh về phía nàng. Nếu không phải đang bực bội hẳn là nàng đã cảm thấy cực kỳ thích thú. “Ngài thấy đó, tôi không thật sự là người ngài đã nghĩ tới.”

Nàng phải khen ngợi anh. Sự ngạc nhiên gần như lập tức được thay thế

bằng vẻ điềm tĩnh kín bưng. “Quả thật cô không phải, thưa tiểu thư...” anh đợi nàng công khai danh tính. Một lúc sau tiếp tục, “Có vẻ như cô đã chiếm được lợi thế”.

“Đúng vậy, dường như là thế.” Callie choáng váng với sự táo bạo của mình.

“Ta có thể giúp gì cho cô?”

“Tôi đã nghĩ thế. Tuy nhiên, sau khi chứng kiến thái độ ngài dành cho những người phụ nữ trong đời mình, tôi nghĩ là mình không nên gia nhập hàng ngũ đó.”

Một bên lông mày đen nhướng cao. Callie đón nhận nó như là một tín hiệu cho sự rút lui của mình. Không nói một lời, nàng đột ngột quay đi và nắm lấy tay nắm cửa. Cánh cửa chưa mở ra được một phân thì một bàn tay to bè đầy sức mạnh vụt qua vai nàng đã đóng sầm nó lại. *Lạy chúa...anh ta quá nhanh.* Nàng giật nắm cửa bằng cả hai tay, nhưng sức mạnh chẳng thấm vào đâu so với cánh tay đơn lẻ nhưng mạnh mẽ của anh.

“Làm ơn”, lời nàng chỉ hơn tiếng thềm thì một chút. “Hãy để tôi đi.”

“Cô nói cứ như ta đã mang cô tới đây vậy, thưa cô. Ngược lại, chính cô đã xâm nhập vào lãnh địa của ta. Cô không nghĩ là mình nợ ta một lời giới thiệu tử tế hay sao?” Giọng đáp trả rất khế, phát ra ngay cạnh chiếc mũ trùm, làm nàng run rẩy chết khiếp. Cơ thể anh chỉ cách nàng vài phân – nếu gần hơn nữa thì họ sẽ đụng nhau. Sức nóng toát ra từ anh trấn áp các giác quan của nàng. Callie nhìn chằm chằm khung cửa, tự hỏi làm thế nào mới thoát khỏi số mệnh này.

Nàng bắt đầu buổi tối nay trong vai Calpurnia. Bây giờ thì không thể từ bỏ được nữa. “Chúng ta...” Nàng háng giọng và nói tiếp. “Trước đây chúng ta đã gặp nhau, thưa ngài.”

“Ta không thể nhận ra cô trong mớ quần áo lùng nhùng này.” Anh vặn tay áo của nàng, đầu ngón tay bất cần chà lên mu bàn tay nàng. Sự ma sát làm

nàng ngạt thở. Giọng Hầu tước phình phờ. “Xem nào, cô thật sự nghĩ ta sẽ cho cô đi mà không cần biết danh tính sao? Cô đã đi quá xa rồi đó.”

Anh nói đúng, Callie vốn có tiếng là người sống thực tế. Hít sâu, nàng buông tay khỏi nắm cửa và hướng về anh. Anh lùi lại, rời xa cánh cửa và nhìn nàng kéo mũ trùm xuống. Hầu tước khẽ nghiêng đầu và tỏ vẻ đang cố nhớ tên nàng. Phút chốc, sự thật đến, anh lùi lại lần nữa, cố gắng che giấu sự bối rối trên mặt và trong lời nói của mình. “Tiểu thư Calpurnia đấy ư?”

“Đúng vậy.” Nàng nhắm mắt, hai má nóng bừng, cảm thấy hồi hận kinh khủng. Nàng sẽ không bao giờ rời nhà lần nữa.

Từ hơi thở, anh trút ra tiếng cười lãnh đạm. “Ta thú nhận rằng nếu được đoán một ngàn lần thì ta cũng không tưởng tượng ra cô sẽ là vị khách lúc nửa đêm của ta đâu. Cô ổn chứ?”

“Tôi cam đoan với ngài, trái với vẻ bề ngoài, tôi không điên chút nào, thưa ngài. Ít nhất là tôi không tin là mình bị điên.”

“Thứ lỗi cho ta được hỏi rằng cô đang làm gì ở đây vậy?” Dường như anh vừa nhận ra nơi họ đang đứng. “Đây không phải chỗ dành cho một quý cô. Ta kiến nghị chúng ta nên trò chuyện ở một địa điểm khác... thích hợp hơn.” Anh vung tay bao quát căn phòng trước khi vòng qua nàng để mở cửa.

Không muốn kéo dài cuộc gặp gỡ tai ương này lâu hơn, Callie ngáng đường tránh tay anh và nói rộng khoảng cách giữa hai người. “Vớ vẩn, thưa ngài. Tôi không nghĩ cần phải tiếp tục cuộc trò chuyện này. Tôi xuất hiện ở Ralston House trong một tình huống khá... khác thường, và tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên quên chuyện này đi. Sẽ không khó lắm đâu.” Nàng cười rạng rỡ và nghịch ngợm núp tua rua trên áo choàng.

Ralston im lặng tiếp thu. Callie cũng lặng lẽ nhìn khắp nơi trừ anh, và anh nhận ra sự căng thẳng của nàng. Chẳng bao lâu sau, sự ngạc nhiên và lúng túng của Hầu tước chuyển thành sự hứng thú, tư thế lúc này ít đe dọa hơn, anh chỉ nhẹ nhàng tựa vào bức tường cạnh cửa. “Ta không chắc, thưa tiểu thư. Chắc cô không tin nhưng ta không dễ dàng quên những người phụ nữ từng ghé qua phòng ngủ của mình đâu.” Sức nóng lại một lần nữa lan tỏa trên gò má nàng. “Điều gì đã mang tiểu thư Calpurnia Hartwell đến ngưỡng cửa nhà ta vào lúc nửa đêm thế này? Thật lòng cô không giống loại người đó.”

Callie lúng búng, “Tôi đã... ở gần đây.”

“Vào lúc nửa đêm.”

“Đúng đấy. Tôi ở ngoài... và cần phương tiện về nhà.”

“Bên ngoài nhà của ta.” Lời lẽ khô khan trong sự hoài nghi.

“Thật vậy.” Có lẽ nếu giữ được bình tĩnh, anh sẽ không ép nàng giải thích thêm.

“Làm sao cô lại đến trước nhà ta trong lúc cần được đưa về nhà?” Sự tò mò khiến nàng bực bội.

“Tôi không muốn thảo luận vấn đề đó”, nàng nói và ngoảnh đi, buộc anh không xoáy vào chủ đề này nữa. Sự im lặng bao trùm và trong chốc lát Callie đã nghĩ phản ứng lảng tránh của mình khiến anh nhượng bộ.

Nàng đã làm.

Anh ngạo nghễ khoanh tay, lời nói đượm nghi ngờ. “Thế là hiển nhiên cô nghĩ việc quyết định gõ cửa nhà của ta là một hành động an toàn hơn gọi một chiếc xe ngựa thuê gần nhất.

Phóng lao thì phải theo lao thôi. “Đúng vậy, thưa ngài. Dù sao ngài cũng là quý tộc vùng này.”

Anh khịt mũi. Ánh mắt đùng độ cái nhìn mỉa mai của anh, nàng thốt ra, “Ngài không tin tôi ư?”

“Không một từ nào.” Anh đôi đầu bằng đôi mắt xanh gay gắt. “Tại sao lần này cô không nói thật nhỉ?”

Một lần nữa mắt Callie chiếu xuống sàn nhà tuyệt vọng chờ đợi một phép màu mách bảo cho mình cần làm gì để có thể thoát khỏi tình huống téo ngoe này.

Anh như đọc được được suy nghĩ của nàng. “Tiểu thư Calpurnia.”

“Tôi thích được gọi là Callie hơn”, nàng vội vàng nói.

“Cô không thích Calpurnia sao?” Giọng nói thể hiện sự hiếu kỳ biếng nhác.

Nàng lắc đầu, tránh ánh nhìn vào mắt anh.

“Callie... “ Anh tán tỉnh bằng giọng nói trầm ấm mà nàng tin chắc anh luôn dùng mỗi khi muốn thứ gì đó từ một người phụ nữ. Việc nó luôn thành công không làm nàng ngạc nhiên. “Tại sao cô lại ở đây?”

Và rồi, không biết do lòng can đảm, sự hèn nhát hay quá nhiều rượu sherry, nàng quyết định trả lời. Dù sao tối nay cũng không thể trở nên kinh khủng hơn được nữa.

Nàng nhỏ giọng thông báo. “Tôi đến để đề nghị ngài hôn tôi.”

Anh không trông đợi câu trả lời này. Lời nói rụt rè, chỉ vừa đủ nghe trong căn phòng tĩnh mịch làm Hầu tước kinh ngạc. Trong giây lát, Hầu tước nghĩ rằng mình nghe lầm, nhưng màu đỏ thắm trên mặt nàng đã đủ sức thuyết

phục, đúng vậy, anh vừa nhận được một lời đề nghị khiêm nhã từ tiểu thư Calpurnia Hartwell.

Buổi tối bắt đầu một cách vô hại. Từ chối mọi thiệp mời, Ralston dùng bữa tối cùng hai đứa em, vẫn choáng váng bởi sự xuất hiện của Juliana, rồi lui về phòng nghỉ, hy vọng sự riêng tư và chiếc đàn piano sẽ mang đến sự phân tâm cần thiết. Quả thật anh đắm mình trong âm nhạc.

Rồi đến tiếng gõ cửa báo hiệu sự xuất hiện của tiểu thư Calpurnia. Anh xem xét một cách thật lòng. Nàng không phải không quyến rũ – hơi mũm mĩm và có phần giản dị, nhưng anh nghĩ ắt hẳn do chiếc áo choàng đen thô kệch gây ra. Đôi môi căng mọng, làn da hoàn mỹ còn đôi mắt to tròn lúng liếng tràn ngập cảm xúc. Anh tự hỏi không biết mắt nàng màu gì trước khi ép bản thân nghiêm túc trở lại.

Đây rõ ràng là lần đầu tiên Calpurnia làm một việc liều lĩnh như thế; nếu không biết đến nàng với danh tiếng thuần khiết từ trước thì lúc này anh cũng có thể nhận ra từ sự bối rối trước mắt. Calpurnia Hartwell bé nhỏ, người mà anh tình cờ được biết từ những năm nàng hòa lẫn trong các vũ hội và phòng khách của giới quý tộc, là cô nàng bên lề phòng khiêu vũ cộm cán nhất.

Dĩ nhiên tôi nay Calpurnia không giống một cô nàng hay châu rìa bên lề của phòng khiêu vũ cho lắm.

Anh bình thần quan sát với kỹ năng che dấu ý nghĩ đã luyện tập trong nhiều năm. Nàng cố gắng tránh mắt anh và tập trung vào đôi bàn tay siết chặt của mình trong lúc đảo mắt lia lịa như thể đang đánh giá phương án bỏ trốn. Anh không thể ngăn lại cảm giác thương cảm dành cho nàng, cô nàng chuột con bé bỏng hẳn đã rơi vào một tình thế nằm ngoài tầm kiểm soát.

Hầu tước có thể là một quý ông – thông cảm cho nàng, đưa nàng ra cửa, và đề nghị quên đi chuyện tối nay. Nhưng anh cảm nhận được, mặc kệ sự lo lắng rành rành thì một phần trong nàng vẫn muốn đi tiếp. Anh tự hỏi nàng muốn đi xa tới đâu.

“Tại sao chứ?”

Callie trở mắt, nhìn Hầu tước trong một giây ngắn ngủi trước khi ngoảnh mặt đi. “Thưa... thưa ngài?”, nàng lắp bắp.

“Tại sao lại có đề nghị như thế? Nói thế không có nghĩa là ta không cảm thấy vinh dự, nhưng cô phải thừa nhận nó khá là kỳ quặc.”

“Tôi... tôi không biết.”

Anh chậm rãi lắc đầu, như một con thú ăn thịt đang săn mồi. “Em yêu à, trả lời sai rồi.”

“Ngài đừng gọi tôi như thế. Như vậy quá thân thiết.”

Khóe miệng anh nhếch lên. “Cô đến phòng ta và đề nghị ta hôn cô. Ta nghĩ chúng ta đã vượt rào cản lễ nghi rồi cơ đấy. Bây giờ ta hỏi lại, tại sao?”

Nàng nhắm mắt vì quá hổ thẹn. Anh nghĩ nàng sẽ không đáp lại. Nhưng rồi đôi vai nhấp nhô hít hà, nàng nói, “Tôi chưa từng hôn. Và tôi nghĩ đã đến lúc.”

Lời nói làm anh choáng váng – không phải tự ti mặc cảm, cũng không phải van xin. Mà là thành thật, điều hiển nhiên, và anh khâm phục sự dũng cảm đó. Những lời như thế không dễ dàng thốt ra được.

Anh không lộ vẻ kinh ngạc. “Tại sao lại là ta?”

Sự thú nhận dường như đã hỗ trợ sự tự tin của Callie và nàng đáp ngay không chút ngập ngừng. “Ngài là một tên phóng đảng khét tiếng. Tôi đã nghe nhiều lời đồn thổi rồi.”

“Á? Lời đồn thổi gì thế?”

Hai má Callie nóng ran.

Anh hỏi dồn, “Tiểu thư Calpurnia. Cô muốn nói đến tin đồn nào?”

Nàng hắng giọng. “Có... có lẽ tôi đã nghe chuyện ngài bỏ lại một Nữ bá tước nào đó bán khóa thân trong nhà kính của chồng cô ta trong lúc leo ra khỏi cửa sổ để trốn cơn thịnh nộ của ông ta.”

“Một sự phóng đại.”

“Họ nói ngài bỏ lại áo sơ mi. Và ông ta đã đốt nó cùng hình nộm.”

“Một sự phóng đại gớm ghiếc.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh. “Còn về con gái cha xứ đã theo chân ngài khắp Devonshire mong được ngài đoái hoài thì sao?”

“Cô nghe chuyện đó ở đâu vậy?”

“Thưa ngài, ngồi bên ngoài phòng khiêu vũ thì nghe được nhiều chuyện hay ho lắm. Mà chuyện đó đúng chứ?”

“Xem như ta may mắn không bị cô ta tóm được. Tuy nhiên ta nghe nói cô ta đã kết hôn và sống hạnh phúc ở Budleigh Salterton rồi.” Callie cười khúc khích lúc anh bổ sung. “Được rồi, về các tin đồn, ai nói ta sẽ đồng ý hôn cô?”

“Không ai cả. Nhưng ngài sẽ đồng ý thôi.”

“Làm sao cô biết?”

“Tôi biết chứ.”

Anh nhận ra giọng nàng chất chứa sự khẩn xin ngấm ngấm nhưng lại chọn cách phớt lờ. “Tại sao lại là lúc này? Tại sao không đợi một anh chàng

nào đó đến và... ngã gục dưới chân cô?”

Nàng cười nhẹ. “Nếu anh chàng ngài đang nhắc có dự định đến gặp tôi, thưa ngài, thì tôi e rằng anh ta đã lạc đường rồi. Và, ở tuổi hai mươi tám, tôi đã chán ngấy việc phải chờ đợi.”

“Cõ lẽ cô nên phơi bày một ít cá tính đã thể hiện tối nay ở một nơi đông đúc hơn”, anh nói. “Ta phải thú nhận là cô cuốn hút hơn ta nghĩ, thưa tiểu thư, và sự cuốn hút là mồi lửa cho sự thèm khát.”

Lời nói đánh trúng mục tiêu làm nàng lại đỏ mặt. Ralston không thể chối bỏ niềm phấn khích từ một loạt sự kiện bất ngờ này. Đây đúng là sự xao lãng anh cần sau chuyện ra mắt của Juliana với xã hội thương lưu.

Những ý nghĩ lữ lượt kéo đến.

Tiểu thư Calpurnia Hartwell là lời giải cho những vấn đề của anh. Cô ta đã được đưa đến trước cửa nhà anh – xa hơn cửa nhà anh – cùng ngày với cô em gái thất lạc. Anh cảm thấy rất hài lòng.

Anh sẽ hôn cô ta. Với một điều kiện.

“Ta không biết cô có sẵn lòng cân nhắc một sự trao đổi hay không?”

Callie tỏ ra nghi ngại. “Một sự trao đổi?” Nàng lui ra sau, kéo giãn khoảng cách. “Loại hình trao đổi gì thế?”

“Không tệ như điều cô đang nghĩ đâu. Cô biết đấy, chuyện là ta có một cô em gái.”

Đôi mắt tròn tròn. “Một cô em gái, thưa ngài?”

“Đúng, chính ta cũng khá ngạc nhiên.” Anh tóm tắt câu chuyện trong ngày – Juliana đến, anh quyết định thừa nhận cô là em gái thay vì một người bà con xa, và cam kết sẽ tìm cho cô một người bảo trợ phù hợp với danh

tiếng trong sạch không tì vết, có thể giúp cô dễ dàng hòa nhập giới thượng lưu.

“Vậy là, cô thấy đấy, ta khá là may mắn được gặp cô tối nay. Cô là giải pháp hoàn hảo. Ta cho là cô không có thói quen viếng thăm quý ông độc thân vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này.”

Nàng cười khẽ khàng. “Không, thưa ngài. Ngài là người đầu tiên.”

Hầu tước biết như thế và nhủ thầm một ngày nào đó sẽ điều tra động cơ của chuyến thăm về đêm của cô gái này. “Và là người cuối cùng, ta mong thế, ít nhất cho đến khi Juliana ra mắt thành công.”

“Tôi vẫn chưa đồng ý đề nghị của ngài cơ mà.”

“Nhưng cô sẽ đồng ý.” Giọng nói anh trịnh thượng. “Đổi lại, cô sẽ có được nụ hôn của mình.”

“Thứ lỗi cho tôi”, nàng hài hước nói, “Nhưng ngài đã đánh giá quá cao giá trị nụ hôn của mình rồi đấy”.

Ralston nghiêng đầu nhìn nhận quan điểm đó. “Rất tốt. Ra giá đi.”

Callie ngược nhìn trần nhà và nghĩ ngợi. “Nụ hôn vào lúc này, nhưng tôi bảo lưu một đặc quyền nữa trong tương lai.”

“Vậy là ta sẽ mắc nợ cô?”

Nàng mỉm cười. “Hãy nghĩ về nó như một vụ giao dịch.”

Một bên mày nhướng cao. “Một vụ giao dịch bắt đầu bằng một nụ hôn.”

“Một giao dịch *độc nhất vô nhị*.” Nàng lại đỏ mặt.

“Cô có vẻ choáng váng bởi chính sự táo bạo của mình.” Anh hỏi.

Nàng gật đầu. “Tôi không chắc mình có bị làm sao không nữa.”

Một lần nữa, sự thành thật làm anh kinh ngạc. “Rất tốt, thưa tiểu thư, cô là một nhà thương thuyết cừ khôi. Ta chấp nhận điều khoản của cô.” Anh tiến lại gần, giọng đầy mê hoặc. “Vậy chúng ta sẽ xác nhận bằng một nụ hôn phải không?”

Callie nín thở và căng cứng. Sự căng thẳng của nàng khiến Ralston mỉm cười. Anh chạm vào viền tóc, vén một lọn tóc xoắn ra phía sau tai. Nàng ngẩng đầu nhìn bằng đôi mắt nâu tròn, ngực anh trào dâng một cảm xúc dịu dàng. Ralston nghiêng người, chậm chậm di chuyển, như để ngăn nỗi sợ bộc phát của Callie, miệng anh đã khẳng định sức mạnh trên miệng nàng, chỉ thoáng chạm qua trước khi nàng nhảy lui ra sau và đưa tay che môi.

Anh nhìn vào mắt Callie và đợi nàng lên tiếng. Nàng không đả động gì nên anh đành thăm dò. “Có vấn đề gì sao?”

“K... không có!” Callie nói hơi lớn tiếng. “Không có gì, thưa ngài. Việc đó... cảm ơn ngài.”

Anh phì cười. “Ta e rằng cô hiểu lầm rồi.” Và quan sát vẻ bối rối trên mặt nàng. “Cô biết không, khi đồng ý làm một chuyện gì đó, ta sẽ toàn tâm toàn ý thực hiện nó. Đó không phải là nụ hôn cô cần đâu, chuột con.”

Biệt danh anh đặt cho Callie làm nàng chun mũi. “Không phải sao?”

“Không.”

Sự hồi hộp tăng lên, nàng lại nghịch tùm dây áo choàng. “Ồ, được rồi. Nó khá tốt. Tôi cảm thấy rất hài lòng với quyết tâm đi đến cùng thỏa thuận của ngài.”

“Khá tốt không phải thứ cô nên nhắm đến”, anh nói, nắm lấy bàn tay loay

hoay không ngừng và thấp giọng hơn nữa. “Và cô cũng không nên hài lòng với nụ hôn đó.”

Nàng khẽ giật lại và chịu thua khi Hầu tước không thả ra mà ngược lại còn kéo lại gần, đặt tay nàng lên vai anh. Anh rà ngón tay dọc cổ, khiến nàng nín thở, giọng líu nhíu, “Tôi nên cảm thấy như thế nào?”.

Khi đó anh hôn nàng. Thật sự.

Ralston kéo nàng tựa vào mình và ấn miệng xuống, chiếm hữu môi nàng theo cách mà nàng không thể tưởng tượng được. Môi anh, rắn rỏi và ấm áp, đùa giỡn trên môi và cảm dỗ cho đến khi nàng thở hổn hển. Anh bắt lấy âm thanh vào miệng mình, lợi dụng đôi môi hé mở mà đẩy lưỡi vào, nhấm nháp cho đến khi nàng không thể chịu đựng nổi. Như thể đọc được tâm tư nàng, chỉ khi vượt quá sức chịu đựng, anh ôm nàng và gia tăng áp lực của cái hôn. Ralston đào sâu nghiên cứu, đắm mê khôn lường.

Và nàng lạc lối.

Callie thiêu rụi, tuyệt vọng hòa nhịp với từng chuyển động của Hầu tước. Tay nàng như tự ý hành động, chạy từ bờ vai vạm vỡ đến quần quanh cổ anh. Nàng ngập ngừng chạm lưỡi Ralston và được thưởng bằng tiếng rên thỏa mãn từ cuống họng anh trong lúc cái ôm siết lan tỏa sức nóng. Anh lui, nàng tiến, cho đến khi môi anh đồn trú quanh lưỡi nàng và anh dịu dàng mút lấy – cảm giác đó làm rung động tâm can Callie. Ngay lập tức nàng bốc cháy.

Anh nói đúng. Tiểu thư Calpurnia đã đến vì nụ hôn này.

Hầu tước phá vỡ vòng ôm, chà môi trên má rồi đến tai nàng, êm ái cắn vành tai mềm để mang luồng khoái cảm đi khắp cơ thể Callie trong lúc chà xát vùng da nhạy cảm kia. Từ cõi xa xăm, Callie nghe thấy tiếng thút thít... và muộn màng nhận ra đó là giọng của chính mình.

Môi anh lờn vờn bên tai nàng, hơi thở khó nhọc càng làm lời anh trở nên mật thiết, “Những cái hôn không nên khiến cô cảm thấy thỏa mãn.”

Môi anh quay lại chiếm hữu nàng, cướp đi mọi suy nghĩ bằng sự âu yếm sâu sắc. Nàng chỉ muốn gần gũi hơn, ôm chặt hơn. Anh lại tinh tường mà ôm ghì lấy nàng để hôn thật sâu. Thân nhiệt của anh thiêu đốt nàng, đôi môi mềm mại dường như đã nắm mọi bí mật của nàng.

Khi môi anh rời ra, nàng đã mất hết sức lực. Lời anh xé toạc màn sương nhục cảm.

“Chúng khiến cô cảm thấy ham muốn.”

Chương 4

Callie thức dậy muộn, cảm giác e sợ nhộn nhạo bên trong. Trong ít phút ngắn ngủi, dòng suy nghĩ hỗn loạn không thể xác định lý do xuất phát của thứ xúc cảm đó – cho đến khi những việc diễn ra tối hôm trước ùa về như thác lũ, cuốn nàng vào cơn bão ý thức. Nàng ngồi bật dậy và sững sốt, mắt mở to, hy vọng chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ lố bịch.

Nàng không có được sự may mắn đó.

Nàng đã nghĩ gì mà lại đi lang thang đến Ralston House vào lúc nửa đêm? Nàng đã tiếp cận Hầu tước Ralston trong phòng ngủ của anh ta? Nàng đã *thương lượng* với gã phóng đấng bậc nhất London? Chắc chắn Callie đã không đề nghị anh ta hôn mình. Nhớ lại hành động của mình, Callie đỏ mặt tía tai, hơi nóng tỏa khắp mặt, nàng chỉ biết vùi mặt vào lòng bàn tay và rên rỉ trong sự tủi nhục.

Nàng sẽ không bao giờ chạm đến một giọt rượu sherry nào nữa. Không bao giờ.

Callie suy nghĩ cuống cuồng, rồi ngẩng đầu lên và kinh hãi gào to. “Mình đã yêu cầu anh ta hôn mình.” Callie vật vờ lăn trở lại giường và mong sao vũ trụ ra tay đánh chết mình hoặc ít nhất, làm cho mình tê liệt. Nàng không muốn mạo hiểm gặp lại Gabriel St. John sau cái hôn đó.

Nhưng đó là một cái hôn thật sự. Mắt nàng nhắm nghiền nhưng không thể xóa nhòa ký ức tồi qua. Nụ hôn mà nàng hằng ao ước. Còn hơn thế. Ralston cao to áp đảo nàng, mái tóc đen rối bù, mắt sáng rực rỡ dưới ánh nến êm dịu, và anh hôn nàng, với làn môi ấm, bàn tay mạnh mẽ và cơ thể đàn ông trang nhã.

Tay Callie tự ý dò dẫm ngực mình trong lúc nhớ lại sự vuốt ve của lưỡi cùng với cái ôm ghì của anh. Nàng cảm thấy ấm áp bởi ký ức của đôi môi tinh tế và luồng phấn khích nàng có khi hơi thở anh thoang thoảng trên cổ. Anh là mọi thứ nàng từng mơ ước.

Khi anh rời đi, nàng chỉ còn là sỏi đá. Ralston nói hôn nhau đem lại sự thèm muốn... nhưng nàng vẫn chưa chuẩn bị cho sự trống rỗng mà anh để lại sau khi họ hòa quyện vào nhau, trông anh bình thản và tập trung như họ vừa đi lễ nhà thờ.

Nàng đã và vẫn đang thèm muốn.

Toàn bộ trải nghiệm dù đáng xấu hổ nhưng cũng quá sức mãnh liệt và khoáng đạt, không giống bất cứ cảm giác nào nàng từng có và hết như giấc mơ. Người đó là Ralston! Đó là nụ hôn bù đắp mười năm rờn thơ thẩn bên lề phòng khiêu vũ, dõi theo hình bóng anh với biết bao mỹ nhân trong tay, một thập kỷ dỏng tai nghe lời đồn thổi về những mối quan hệ của anh trong các cửa hiệu làm đẹp, một đời ghi nhớ danh sách nhân tình dài dằng dặc của anh dù nàng luôn tự nhủ đó chỉ là sở thích lúc nhàn rỗi. Tất nhiên chuyện đó chưa bao giờ là sở thích nhàn rỗi của Callie cả.

Nàng lắc đầu. Nhưng đàn ông như Ralston không dành cho những phụ nữ như Callie. Đêm qua nàng đã học được điều đó. Ralston là bóng tối, sự phấn khích và phiêu lưu... không kể số rượu sherry Callie đã uống tối hôm trước...

Dưới ánh sáng ban ngày, Callie không phải người như thế.

Nhưng trong một buổi tối và một giây phút phóng túng, nàng đã khác đi. Một giây phút đáng yêu. Nàng táo bạo, thẳng thắn và rõ ràng *không* thụ động – vươn tay đoạt lấy thứ mà nàng biết mình có thể không bao giờ có. Và đêm qua đã dạy Callie biết Ralston không dành cho mình, chắc chắn không có lý do gì để những việc nàng tha thiết muốn làm lại không thể thực hiện được.

Mình có thể có bản danh sách.

Ý nghĩ đó thúc đẩy Callie. Theo bản năng, nàng nhìn sang chiếc bàn xinh xắn cạnh giường, nơi đặt mảnh giấy tai họa trước khi vào giường. Chộp lấy bản danh sách, nàng nhìn lướt qua, nụ cười thoắt ẩn thoắt hiện trên môi khi sẫm soi những dòng chữ nguệch ngoạc. Nếu sự kiện tối qua là một dấu hiệu thì nàng sẽ tận hưởng mọi khoảnh khắc trong quá trình hoàn tất các việc còn lại. Chính nhiệm vụ này đứng chắn giữa Callie và sự sống. Điều nàng cần làm là chấp nhận mạo hiểm.

Tại sao lại không làm thế?

Cảm thấy tràn trề sinh lực, Callie lật khăn trải giường và đứng lên. Nàng so vai đi đến chiếc bàn ở góc phòng. Đặt danh sách xuống, nàng vuốt tờ giấy nhẵn nhúm và cân nhắc một lần nữa trước khi chấm bút vào lọ mực gần đó. Callie đã hôn. Một cách say đắm.

Bằng một hành động thanh thoát, nàng vẽ một nét bút đen dày qua mục tiêu đầu tiên, không thể nén được nụ cười ngoác miệng. *Tiếp theo sẽ là gì đây?*

Có tiếng gõ cửa, Callie đang ngấm mình trong gương lúc người hầu gái mở cửa bước vào. Nhận ra cái nhìn nghiêm nghị trên mặt người đàn bà lớn tuổi, Callie không còn cười khi cánh cửa đóng lại.

“Buổi sáng tốt lành, bác Anne.” Callie nhanh chóng nhét mảnh giấy dưới một tập thơ của Byron.

“Calpurnia Hartwell”, Anne từ tốn nói, “Cô đã làm gì?”.

Callie trượt mắt qua chiếc tủ gỗ lớn để lảng tránh. “Cháu muốn thay quần áo”, nàng hồ hởi nói, “Sáng nay cháu có hẹn rồi”.

“Với ngài Hầu tước Ralston phải không?”

Callie trở mắt. “Làm sao bác... Cái gì?... Không!”

“Thật sao? Tôi cảm thấy khó tin khi một người đàn ông của Ralston House đang ở dưới nhà đợi phản hồi từ một lá thư vừa được gửi đến cho cô.”

Callie nghẹn họng khi nhận ra trong tay bà giúp việc có một mẫu giấy. Nàng bước đến. “Để cháu xem nào.”

Anne giấu bức thư ra sau lưng. “Tại sao Hầu tước Ralston lại gửi thư cho cô, Callie?”

Callie đỏ mặt. “Cháu... cháu không biết.”

“Cô nói dối dở lắm. Từ lúc còn quần tã cơ.” Anne bám dai như đĩa. “Cô đã mê mẩn Ralston nhiều năm rồi. Tại sao ngài ấy đột nhiên có hứng thú?”

“Cháu... anh ta, không có!” Nàng gằn giọng, chìa tay ra. “Cháu muốn lấy thư của cháu, bác Anne.”

Anne mỉm cười trước khi hỏi băng quơ, “Đêm qua cô đã ở cùng Ralston chưa?”.

Callie sững sốt, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, và buột miệng, “Tất nhiên không phải!”.

Anne nhìn ra chiều hiểu biết. “Cô đã ở đâu đó. Tôi nghe tiếng cô lên qua lối đi dành cho người hầu ngay trước lúc bình minh.”

Callie hướng đến tủ áo, mở hai cửa tủ hòng phân tán sự chú ý của chính mình khỏi cuộc trò chuyện trong cự ly gần. “Bác biết đấy, Anne, không phải vì bác chăm sóc cháu từ lúc mới lọt lòng mà có thể thoải mái nói chuyện với cháu.”

Anne cười khẽ. “Dĩ nhiên rồi.” Bà giúp việc lợi dụng sự ngúng nguẩy của Callie để lôi bản danh sách ra khỏi nơi cất giấu và hối hả đọc ngay.

Callie quay lại thì thấy Anne há hốc mồm. Nàng thét lên lúc trông thấy mẫu giấy đang trong tay bà giúp việc, “Không được! Trả đây!”

“Callie! Cô làm gì thế này?”

“Không gì cả!” Nàng giật lại mẫu giấy và hứng chịu ánh mắt hoài nghi của Anne. “Không gì cả, *thật đấy.*”

“Ờ giấy đó không có vẻ là thứ vắn vơ.”

“Cháu không muốn thảo luận về nó.”

“Tôi tin chắc cô muốn thế.”

“Nó không là gì cả. Chỉ là một bản danh sách thôi mà.”

“Một bản danh sách tai họa. Gồm những chuyện phụ nữ trẻ chưa chồng *không làm.*”

Callie quay lại cúi đầu vào tủ áo, mong kết thúc phiên chất vấn này. Khi nàng lôi ra một chiếc váy màu đào, Anne vẫn đợi một câu trả lời. Nàng thờ dãi, lảm bảm, “Có lẽ phụ nữ trẻ chưa chồng sẽ tận dụng tuổi thanh xuân và tình trạng không bị kiểm tỏa của mình để thử làm vài điều trong số những việc kia.”

Anne chớp mắt trước những lời thẳng thắn đó. Và rồi bật cười. “Cô đã hoàn thành một việc trong số đó rồi đây này.”

“Đúng vậy.” Mặt Callie đỏ bừng.

Anne liếc mắt về phía mảnh giấy và thốt ra một vài từ dung tục. Bà ngỡ ngàng ngẩng lên, Callie ngoảnh mặt đi, “Calpurnia Hartwell ơi. Cô đã không lãng phí thời gian để chiếm lấy điều cô đã thèm muốn nhiều năm nay.”

Callie không thể ngăn bản thân nhếch môi cười.

“Đêm qua cô *đã* ở cùng Ralston!”

Hai má Callie như khè ra lửa.

“Tôi sẽ nói cho cô biết một chuyện”, Anne nói, sự tự hào thấp thoáng trong giọng nói. “Cô là cô gái duy nhất tôi từng biết đã lập một bản danh sách như thế này và thật sự theo đuổi tới cùng.” Bà đổi giọng, “Tất nhiên, nếu trong một tuần cô không bị hủy hoại thì tôi càng ngạc nhiên hơn.”

“Cháu lập kế hoạch rất cẩn thận”, Callie phản bác.

Anne lắc đầu. “Trừ phi cô làm việc cho Ủy ban Chiến tranh, Callie của tôi ơi, cô không thể thực hiện một nửa bản danh sách này mà thanh danh không bị trôi xuống cống rãnh.” Bà nói tiếp. “Cô biết chứ?”

Callie khẽ gật gù. “Sáng nay cháu chả lo lắng gì, điều đó có phải là lệch lạc lắm không?”

“Đúng vậy. Cô không thể làm tất cả những việc này. Callie à. Đánh bạc? Ở một câu lạc bộ dành cho đàn ông? Cô có điên không?”

Callie trở nên nghiêm túc. “Không.” Cả hai im lặng một lúc lâu. Cuối cùng, dường như Callie đã tìm ra đúng từ. “Nhưng mà, Anne ơi, nó thật sự quá *tuyệt*. *Chuyến phiêu lưu* khó tin và tự do nhất. Cháu không thể bị trách vì

muốn ném trái nhiều hơn.”

“Có vẻ như cô đã có nhiều hơn điều mà cô mong muốn rồi. Đưa nó cho tôi.” Anne đón lấy chiếc váy màu đào từ tay Callie và đổi một chiếc váy vải jagan xanh cỏ.

“Cái váy cháu đã chọn không ổn sao?”

“Đừng có nhăn nhó nữa. Nếu chúng ta sắp đến Ralston House thì cô sẽ mặc chiếc váy này. Cô trông rất đáng yêu với váy màu xanh.”

Callie chấp nhận chiếc váy và để mặc Anne tìm kiếm nội y. “Chúng ta sẽ không đến Ralston House.”

Anne không nói gì, vẫn bận rộn với tủ quần áo. Bà quẳng bức thư cho Callie. Hai tay run rẩy, Callie xé dấu niêm phong, vừa tò mò vừa khiếp đảm.

Tiểu thư Calpurnia,

Em gái ta sẽ đợi cô lúc mười một giờ.

R.

Bây giờ không còn đường lui nữa.

“Anne”, Callie lên tiếng dù cặp mắt không rời khỏi bức thư, “chúng ta sẽ đến Ralston House”.

Chưa tròn một ngày sau chuyến thăm đầu tiên, Callie lại xuất hiện trên bậc cửa Ralston House – lần này khá đáng kính, dưới ánh sáng ban ngày, có người hầu theo cùng – để gặp tiểu thư Juliana Fiori, em gái bí ẩn của Hầu tước nhà này.

Callie hít sâu, thầm cầu nguyện số mệnh cho Ralston không ở nhà và giúp

mình tránh được sự tủi hổ cùng cực. Hẳn nhiên biết không thể tránh né những lần gặp gỡ trong tương lai... dù sao nàng cũng đã đồng ý hướng dẫn em gái anh vào giới thượng lưu. Tuy nhiên, ít nhất nàng có thể hy vọng *hôm nay* mình sẽ không gặp mặt anh.

Một người hầu mở cửa và nàng trông thấy Jenkins mặt lạnh như tiền đang ở hành lang phía trước. *Làm ơn đừng nhận ra tôi*, nàng lặng lẽ khẩn xin khi nhìn lên gương mặt nhăn nhoe dày dạn sương gió của lão quản gia, cố tỏ ra bình tĩnh và tập trung.

“Tiểu thư Calpurnia Hartwell đến để gặp cô Juliana.” Vươn người đứng thẳng, Callie nói, thậm ước lời mình mang giọng điệu chùng mực nhất. Nàng đưa một tấm danh thiếp màu nâu cho lão quản gia và ông ta cúi thấp nhận lấy.

“Chắc chắn rồi, thưa tiểu thư. Cô Juliana đang đợi cô. Xin vui lòng đi theo tôi.”

Jenkins vừa quay lưng đi thì Callie đã thở phào nhẹ nhõm. Nàng theo ông ta đến một cánh cửa đang mở dẫn ra hành lang cẩm thạch chính và gạt đầu một cách quý phái khi ông ta dạt qua một bên để nàng bước vào một phòng khách màu xanh xinh xắn.

Những bức tường được phủ vải xanh lá, ghé dài và ghé đầu đều được đóng từ gỗ dái ngựa và bọc bằng loại vải tốt nhất. Sự tươi sáng của căn phòng được hoàn chỉnh bởi bức tượng bằng đá nổi bật đứng sừng sững ở một góc phòng – một tượng nữ cao, mảnh khảnh đầu quấn băng vải rộng, phát phơ phía sau. Vẻ đẹp của bức tượng làm Callie cảm thấy khó thở, nàng tiến về trước, bị thu hút bởi nụ cười lặng thầm bí ẩn khắc trên khuôn mặt nữ thần kia và chuyển động thanh thoát của nó. Ngưỡng mộ phần váy rũ xuống trên tượng, nàng đưa tay ra chạm vào, mong đợi sẽ được cảm nhận thớ vải ấm chứ không phải cái lạnh trên đá thì từ cửa ra vào vang lên tiếng nói.

“Cô ấy đẹp quá phải không?”

Callie xoay người về hướng phát ra âm thanh và khẽ há hốc. Đứng ở cửa

là Ralston, nở nụ cười lãng tử, như thể sự khó chịu của nàng là một chuyện rất thú vị.

Không – không phải Ralston.

Người đàn ông kia là Huân tước Nicholas St. John, cao to vạm vỡ, với cái cằm như được đẽo gọt và đôi mắt xanh lấp lánh, giống hệt Ralston ngoại trừ một điểm duy nhất. Trên má phải của St. John có một vết sẹo đáng gờm, tuy dài và mỏng nhưng xé toạc lớp da màu đồng tạo nên sự đối lập sâu sắc với phần còn lại của quý ông chuẩn mực. Đáng ra vết sẹo đã biến vẻ mặt St. John trở nên đáng sợ nhưng hóa ra nó lại giúp anh có duyên hơn. Callie đã chứng kiến nhiều phụ nữ đáng kính trong giới quý tộc tốt lành trở thành kẻ đại khờ mỗi khi ở gần St. John – tuy nhiên, có vẻ anh ta không nhận ra điều đó.

“Ngài St. John”, nàng mỉm cười, hơi cúi đầu khi anh băng ngang qua phòng, nắm tay nàng và cúi đầu chào.

“Tiểu thư Calpurnia”, anh cười âm áp, “Cô đã phát hiện ra tình yêu của tôi đấy à”. Nicholas chỉ bức tượng.

“Đúng vậy.” Callie quay lại nhìn pho tượng đá. “Cô ấy thật đẹp. Người nghệ sĩ đấy là ai?”

St. John lắc đầu, ánh mắt sáng rỡ niềm tự hào. “Không rõ. Vài năm trước tôi đã tìm thấy nó ở bờ biển phía nam Hy Lạp. Tôi bỏ ra bảy tháng thu thập đá hoa cương ở đó, trở về với rất nhiều tác phẩm và quyên tặng tạo vật mỹ miều này cho Ralston House, với điều kiện anh trai tôi phải cho cô ấy một mái nhà tương xứng.” Anh im lặng chiêm ngưỡng bức tượng. “Tôi tin cô ta là Selene, nữ thần mặt trăng.”

“Trông cô ta rất mãn nguyện.”

“Nghe có vẻ cô bị bất ngờ.”

“Ồ”, Callie ướm lời, “Selene không có câu chuyện hạnh phúc nhất. Xét cho cùng số mệnh đã an bài cô ta phải yêu một người trần trong giấc ngủ vĩnh hằng”.

St. John quay lại nhìn, tỏ vẻ bị ấn tượng. “Do cô ta thôi. Lẽ ra cô ta không nên khẩn xin ân huệ của thần Zeus. Những hành động cá biệt đó không bao giờ mang lại kết thúc tốt đẹp.”

“Sự thật là Selene dường như đã thừa biết khi nhận ân huệ đó. Tôi cho rằng bức tượng này mô tả một Selene hạnh phúc trước khi Zeus can thiệp.”

“Cô quên là”, St. John nói, mắt thoáng giữu cợt, “cô ta và Endymion đã có với nhau hai mươi mặt con bất chấp tình trạng mơ ngủ của anh ta, vậy lẽ ra cô ta không thể quá bất hạnh trong tình cảnh ấy.”

“Với tất cả sự kính trọng, thưa ngài”, Callie nói, “sinh ra và nuôi nấng hai mươi đứa trẻ một mình không có vẻ gì là một tình cảnh hạnh phúc tràn trề cả. Tôi thấy khó mà tin được cô ấy tỏ ra hết sức thư thái nếu đúng bức tượng này đang miêu tả niềm vui được làm mẹ của cô ấy”.

St. John cười giòn giã. “Nói hay lắm, tiểu thư Calpurnia. Nếu cuộc trò chuyện này là một dấu hiệu thì chí ít với tôi, lần ra mắt của Juliana sẽ cực kỳ thú vị.”

“Tất nhiên rồi, sự vui vẻ của chú là một điều hết sức quan trọng, Nicholas.”

Lời lẽ cẩu thả, mờ ám và đáng ngại xuyên qua căn phòng khiến Callie đông cứng cũng như làm tim nàng loạn nhịp. Nàng cố gắng duy trì sự bình thản ảo tưởng nhưng trước khi quay lại đã biết Ralston bước đến chỗ họ.

Cảm nhận được sự bồn chồn của nàng, St. John nháy mắt trước khi mỉm cười đón chào Hầu tước, anh nói: “Đúng vậy mà anh trai”.

Ralston càng chau mày, quay sang Callie, nhìn thấu nàng bằng ánh mắt

xanh dữ dội. Màu đỏ hồng chiếm cứ hai má, nàng nhìn khắp nơi trừ mắt anh. Nick nhanh nhẩu nhảy vào giải cứu. “Không cần thô lỗ như thế, Gabriel. Em chỉ đang giữ cho tiểu thư Calpurnia bận rộn trong lúc đợi Juliana thôi mà. Mà con bé đâu rồi?”

“Anh đã ngăn Jenkins mang con bé tới. Anh muốn nói chuyện với tiểu thư Calpurnia trước khi họ gặp nhau.” Anh đổi giọng. “Gặp riêng, nếu chú không phiền, Nick.”

Trái tim Callie bắt đầu đập dồn dập như trống trận. Có chuyện gì anh ta muốn nói với nàng mà không thể cho em trai anh ta nghe được?

Nick cúi đầu trên tay nàng và nói, “Tôi mong đợi lần gặp sắp tới, thưa tiểu thư”. Anh đứng thẳng, mỉm cười và một lần nữa nháy mắt trấn an Callie.

Nàng buộc phải cười đáp lễ. “Tôi cũng vậy, thưa ngài.”

Ralston đợi cửa đóng hẵn mới ra hiệu cho Callie ngồi vào một chiếc ở gần và ngồi đối diện nàng. Callie bỏ qua cách anh áp đảo các món đồ nội thất – cả căn phòng này nữa – như thể toàn bộ Ralston House được thiết kế cho một giống loài thấp bé. Nàng cúi đầu, giả vờ như bị lớp vải nhung bọc ghế hấp dẫn – và tỏ vẻ như anh không nằm trong tầm ngắm của mình. Đó là một cách lảng tránh ngu ngốc. Anh không phải loại người dễ bị ngó lơ.

“Ta muốn bàn bạc về Juliana trước khi cô gặp con bé.”

Callie trấn áp cảm giác nhức nhối của sự thất vọng. Anh ta phải hỏi hột đến vậy sao? Nàng không ngược lên mà tập trung vào đôi tay đeo găng đang ép sát đùi, cố gắng quên bằng được chính đôi tay này chỉ vài giờ trước đã thân mật chạm vào Ralston. Nhưng, làm sao nàng có thể quên? Làn da ấm, mái tóc mềm, cánh tay săn chắc – nàng đã chạm vào chúng. Dường như anh chẳng mảy may rung động.

Nàng duyên dáng hắng giọng, “Chắc chắn rồi, thưa ngài.”

“Ta nghĩ tốt nhất cô nên làm việc với Juliana ở Ralston House. Con bé cần một hướng dẫn đầy đủ, mà ta không muốn con bé cư xử khinh suất trước mặt Nữ bá tước Allendale.”

Nàng tròn mắt rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. “Mẹ tôi sẽ không bao giờ tiết lộ chuyện xảy ra trong các buổi học của em gái ngài.”

“Dẫu sao thì tai vách mạch rừng.”

“Không có chuyện đó trong nhà Allendale.”

Anh cúi về trước, đủ gần để chạm vào nàng, cơ bắp gò bó trong một sức mạnh đang bị kiểm soát chặt chẽ. “Ta sẽ nói đơn giản thôi. Ta sẽ không nhân nhượng ở điểm này. Juliana không muốn gia nhập giới thượng lưu và rất thiết tha được trở về Ý. Có vẻ nó sẽ quậy phá một chút trước khi chấp nhận đây là ngôi nhà mới của nó. Mẹ cô và bạn bè của bà ấy là những nhân vật có vai vế trong giới thượng lưu – những phụ nữ có dòng dõi và danh dự cao trọng, trong khi Juliana không được xuất thân từ một gia đình có dây mơ rễ má với William – Người đi chinh phục, và chắc có lẽ danh tiếng mục ruỗng của mẹ ta đã bôi tro trát trấu vào mặt con bé nhưng nó vẫn sẽ gặp gỡ giới quý tộc London. Nó sẽ có một mối nhân duyên phù hợp. Ta sẽ không mạo hiểm cơ hội đó.”

Hầu tước nói với một sự tin tưởng hoàn toàn, cứ như thể con đường thật sự dẫn đến thành công của Juliana chính là con đường anh đã vạch ra. Chắc chắn trong lời nói của anh ẩn chứa một sự cấp thiết. Anh nói đúng – Juliana Fiori cần nhiều hơn sự hỗ trợ từ phía Callie nếu muốn có chút thành tựu trong giới thượng lưu. Cô là con gái của một Nữ hầu tước suy đồi và một thương nhân người Ý – không phải quý tộc, chỉ miễn cưỡng hợp pháp trong mắt giới quý tộc.

Nhưng Gabriel St. John, Hầu tước Ralston, không cho phép quá khứ u ám trong gia phả ảnh hưởng tới tương lai em gái mình. Việc anh em St. John cam kết đưa Juliana đến với giới thượng lưu thể hiện khí phách của họ, với tư cách là một người tự hào và tâm huyết, Callie nể phục quyết định của họ. Họ không phải những người hay gặp thất bại.

“Tôi nóng lòng được diện kiến em gái ngài.” Một câu đơn giản nhưng mang hàm ý không thể nhầm lẫn. *Tôi cùng phe với ngài.*

Anh nhìn với ánh mắt thông hiểu sắc bén, và lần đầu tiên trong vòng một thập kỷ, nàng không ngoảnh mặt đi. Lát sau anh êm ái nói. “Ta không nghĩ hôm nay cô sẽ đến.”

Nét cười vụt qua môi. “Tôi thú nhận mình đã cân nhắc không đến đây, thưa ngài.”

“Vậy mà cô vẫn đang ở đây.”

Hai má ửng hồng, nàng cúi đầu bẽn lễn. “Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà.”

Bằng một giọng lặng lẽ và xa xôi, anh đáp. “Đúng vậy. Chúng ta đã thỏa thuận.”

Giọng nam trầm thối sức nóng khắp cơ thể Callie, nàng vội hắng giọng và đưa mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ trên cái bàn gần đó. “Trễ rồi, thưa ngài. Tôi nghĩ đã tới lúc gặp tiểu thư Juliana. Ngài đồng ý không?”

Anh nhìn chằm chằm thêm một lúc lâu như thể đang đọc suy nghĩ của nàng. Cuối cùng, dường như anh cũng hài lòng với điều mình thấy. Ralston lẳng lặng đứng lên và gọi em gái đến.

Điểm đáng chú ý đầu tiên ở Juliana Fiori không phải nét đẹp, mặc dù rõ là cô rất kiêu diễm – với đôi mắt xanh hút hồn, làn da trắng sứ và những lọn tóc xoắn nâu hạt dẻ dày óng có thể buộc hầu hết phụ nữ làm những điều nguy hiểm hòng giành vẻ đẹp đó cho bản thân. Cũng không phải đường nét thanh mảnh hay giọng nói líu lo thanh âm hướng tiếng Ý. Không phải chiều cao, dù cô vượt trội Callie và nhiều cô gái khác.

Không, điều đáng chú ý đầu tiên ở Juliana Fiori chính là sự bộc trực của cô.

“Phải cân nhắc thứ tự đúng của sữa và trà khi rót thì thật là nhảm nhí mà.”

Callie nuốt nghẹn tiếng cười. “Chị cho rằng ở Verona người ta không đặt nặng kiểu cách như ở đây?”

“Không. Nó là chất lỏng. Nó ấm. Nó không phải cà phê. Quan tâm làm gì?” Nụ cười thoáng qua của Juliana để lộ lúm đồng tiền trên má.

“Quan tâm làm gì nhỉ?” Trong tích tắc Callie thắc mắc không rõ liệu hai anh trai của Juliana có được tính cách đáng mến như vậy không.

“Đừng bận tâm.” Juliana đưa tay lên một cách đột ngột. “Em sẽ vui vẻ ghi nhớ trước hết là trà, sau là sữa. Em ghét việc gây ra một trận chiến khác giữa Anh và châu Âu.”

Callie bật cười, đón nhận tách trà được rót một cách hoàn hảo từ tay người thiếu nữ. “Chị tin chắc Nghị viện sẽ biết ơn tài ngoại giao của em.”

Cả hai cùng cười trước khi Juliana nói tiếp, “Vây, nếu em gặp một Công tước hay Nữ công tước...”. Juliana vừa nói vừa cẩn thận đặt một lát bánh lên đĩa cho Callie.

“Gần như chắc chắn em sẽ gặp họ”, Callie nói.

“Allora^[1], khi gặp một vị Công tước hay Nữ công tước nào đó, em sẽ gọi họ là ‘Thưa Đức ngài hoặc Đức bà’, Với những người khác, em chỉ nên gọi họ là ‘thưa ngài’ hay ‘thưa phu nhân’.”

[1] Tiếng Ý: Vây thì.

“Chính xác. Ít nhất tất cả những người có tước hiệu hoặc danh xưng cao quý được thừa hưởng từ cha mẹ họ.”

Juliana nghiêng đầu suy ngẫm lời Callie. “Việc này khó hơn trà nữa.” Rồi cô cười. “Em nghĩ thật tốt cho hai anh vì em chỉ ở đây trong một quãng thời

gian ngắn. Chắc chắn họ có thể nhanh chóng thu dọn tàn cuộc do đũa em gái người Ý đây tai tiếng gây ra trong hai tháng phù du.”

Callie mỉm cười trấn an. “Vớ vẩn. Em sẽ buộc *giới quý tộc* đồng tai lên hết.”

Juliana tỏ ra bối rối. “Tại sao em lại làm ảnh hưởng tới thánh giá của giới thượng lưu?”

Callie lắc đầu, cười nhiều hơn. “Đây chỉ là cách nói bóng gió thôi. Nó có nghĩa là em sẽ trở nên nổi bật trong giới thượng lưu.” Nàng hạ giọng để chỉ còn là lời thầm thì bí ẩn. “Chị đoán cánh đàn ông sẽ kêu gào đòi gặp em.”

“Như họ đã làm thế với mẹ em?” Đôi mắt xanh thẳm của Juliana vụt sáng và cô vẫy tay trong không khí. “Không. Đừng gieo ý tưởng kết hôn vào đầu em. Em sẽ không bao giờ lấy chồng.”

“Tại sao lại không?”

“Sẽ ra sao nếu em biến thành một người giống bà ấy?” Câu nói lặng lẽ làm Callie nghẹn lời, trước khi nàng tìm được câu trả lời hợp lý thì Juliana đã nói tiếp. “Em xin lỗi.”

“Em không cần xin lỗi.” Callie vươn người chạm vào cánh tay Juliana. “Chị có tưởng tượng việc này khó khăn ra sao.”

Cô gái trẻ nhìn xuống lòng mình. “Trong mười năm, em đã giả vờ mẹ mình không tồn tại. Giờ em phát hiện ra gia đình duy nhất còn lại của em liên quan đến *bà ta*. Những người đàn ông này... *các anh* của em...” Giọng nói nghẹn ngào.

Callie thận trọng quan sát người thiếu nữ trước khi nói, “Có vẻ như họ không giống một gia đình lắm phải không?”

Cảm giác tội lỗi thể hiện trên mặt Juliana. “Rõ ràng như vậy sao?”

Callie lắc đầu. “Không hề.”

“Em không nghĩ họ thích em.”

Callie lắc đầu nguầy nguậy. “Không thể nào. Em là một cô gái trẻ vô cùng đáng yêu. Chị rất thích bầu bạn với em.”

Juliana nhếch môi cười rồi nói, “Em tin anh Nicholas vui vẻ với em. Nhưng còn anh Ralston...”. Cô đưa mắt nhìn Callie, giọng buồn bã. “Anh ấy không cười.”

Rướn người tới trước, nàng đặt tay lên cánh tay cô gái, “Chị không nên can dự quá nhiều. Chị tin là mình chỉ có thể đếm được vài lần thấy Ralston cười.” *Và không phải là chị ít khi quan sát đâu đấy.*

Ánh mắt Juliana rơi xuống tay Callie đang tiếp xúc với tay mình, nhìn chăm chú trong thoáng chốc trước khi đặt tay lên trên tay Callie. Khi họ nhìn nhau, biểu cảm trên mặt cô gái trẻ đong đầy sự hoài nghi. “Em là rắc rối cho anh ấy, chị không nghĩ vậy sao? Đứa con gái mồ côi của người đã bỏ rơi họ đột ngột xuất hiện và tìm kiếm một gia đình mới.”

Callie biết mình nên kết thúc cuộc chuyện trò không thích hợp này. Suy cho cùng, những khúc mắc của gia đình Ralston là vấn đề của gia đình Ralston, nhưng Callie không thể ngăn bản thân. “Không phải một gia đình mới. Một gia đình cũ thì đúng hơn”, nàng đính chính. “Em luôn là một phần của nó... em chỉ đang xác nhận vị trí của mình mà thôi.”

Juliana lắc đầu. “Không. Họ không biết gì về em hết. Em làm họ nhớ tới mẹ. Bà là mối dây liên kết duy nhất giữa chúng em. Em chắc chắn Ralston chỉ thấy bà mỗi khi anh ấy nhìn em. Em nghĩ anh ấy sẽ vui nếu em biến đi sau hai tháng.”

Bất chấp sự tò mò cực độ về mẹ của họ, Callie không đào sâu điều tra về người đàn bà đã nhẫn tâm bỏ rơi ba đứa con mà chỉ nói, “Các anh của em có

thể không hiểu em, Juliana, nhưng rồi họ sẽ hiểu. Họ sẽ yêu thương em. Chị đoán họ đã bắt đầu làm thế. Chị cũng đoán họ sẽ không để em ra đi sau hai tháng. Dù họ có cho phép thì chị mong em sẽ thay đổi quyết định và chọn ở lại”.

Đôi mắt ngời sáng của Juliana chan chứa nước mắt. “Bảy tuần và sáu ngày.”

Trái tim Callie thất lại vì thương xót cho cô gái trẻ. Nàng cười hiền từ, “Thật lòng, sau khi dành cả buổi chiều với em, chị càng thấy quan tâm đến tương lai của em hơn. Chị nghĩ chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt”.

Juliana vừa cười vừa sụt sùi, hít sâu, gạt nước mắt và sự bất an của mình, “Chị kết bạn với anh trai em lâu chưa?”

Callie sửng sốt. “Bạn ư?”

“*Vâng*. Rõ ràng Ralston rất coi trọng chị và xem chị là bạn. Sáng nay anh ấy rất háo hức thông báo rằng mình đã nhận được sự đồng ý hỗ trợ em gia nhập giới thượng lưu từ chị. Nếu hai người không phải bạn bè thì tại sao chị ở đây, mạo hiểm danh tiếng của mình để hướng dẫn em sửa chữa mọi khuyết điểm chứ.”

Callie biết mình không thể tiết lộ sự thật. *Em biết không Juliana, rồi sẽ đến một lúc nào đó trong đời, người phụ nữ sẵn lòng làm mọi thứ chỉ để được hôn*. Nàng nghĩ ngợi, tìm lời lẽ hợp lý nhưng Juliana lại hiểu lầm ẩn ý của sự im lặng đó.

“À”, cô nói, ra vẻ thông cảm, “Em hiểu rồi. Chị không phải là bạn bình thường chứ gì?”

Callie trở mặt, “Em có ý gì?”

“Chị là...” Juliana nghĩ ngợi một lúc để tìm ra cụm từ chính xác. “*Inamorata*^[2] của anh ấy?”

[2] *Tiếng Ý: Tình nhân.*

“Em nhắc lại được không?”, câu hỏi kết thúc trong tiếng ghen ghét.

“Người tình của anh ấy, đúng chứ?”

“Juliana!” Con thính nộ dưng cao, Callie khép mình vào tư thế cao quý cùng giọng nói đơan chính nhất. “Không được đề cập nhân tình hay vợ bé hoặc... những chủ đề cá nhân với khách!”

“Nhưng chị không chỉ là khách!” Juliana tỏ ra lúng túng. “Chị là bạn em cơ mà?”

“Tất nhiên chị là bạn em. Nhưng em không được đề cập những vấn đề cá nhân như thế với bạn bè!”

“Em xin lỗi. Em không biết. Em tưởng nếu chị và Ralston là...”

“Chúng tôi không phải!” Giọng Callie run run. “Người tình. Cũng không phải bạn bè! Chị đến đây giúp em là vì chị thích em. Chị thích bầu bạn với em. Hầu tước Ralston không liên quan gì đến chuyện này.”

Juliana nhìn thẳng vào mắt Callie, đợi thật lâu trước khi đáp lại. “Em cũng thích bầu bạn với chị, tiểu thư Calpurnia, và em rất mừng vì có chị trong chuyến đi này.” Rồi cô cúi về trước, khước miệng nhếch lên. “Tuy nhiên, em tin rằng ngoài lòng tốt còn có thứ gì đó giữ chị ở đây. Tại sao chị lại cật lực phủ nhận như thế?”

Callie tròn tròn mắt, miệng há hốc kinh ngạc rồi lặng lẽ khép lại.

“Đừng lo. *Segreto*^[3] của chị an toàn với em.”

[3] *Tiếng Ý: Bí mật.*

Callie lắc đầu, “Nhưng làm gì có bí mật nào! Không cần phải giữ an toàn gì cả!”.

Juliana cười toe toét. “Chị đã nói thế thì thôi.” Cô nghiêng đầu suy tư. “Dù sao em cũng sẽ giữ kín chuyện đó.”

Callie ngả lưng ra ghế, nheo mắt nhìn cô học trò đang cười tươi rói như thể cô bé là con mèo đang ở cùng ụ kem đầy ắp.

Vậy mà chỉ mới hôm qua nàng còn cho rằng ngài Hầu tước là thành viên xảo quyệt nhất Ralston House.

Chương 5

Đối với một người quan sát bình thường, Hầu tước Ralston, người đang thả hồn trên ghế bành trong căn phòng trang nhã ở Brooks – câu lạc bộ dành cho các quý ông, là hiện thân rõ nét hình ảnh giới quý tộc hư hỏng – xoắn chân phóng túng, giày sáng bóng theo hướng lò sưởi cẩm thạch lớn, cà vạt nới lỏng nhưng không tháo hẳn, tóc rối một cách nghệ sĩ, mi mắt khép hờ dõi theo những tia lửa cháy tí tách. Một chai rượu scotch đứng đưa trên tay, nhưng hai ngón tay trên chiếc ly chứa thứ chất lỏng màu hổ phách lại rất lơ đãng, chực chờ nhỏ rượu xuống tấm thảm xanh dày.

Một người thiếu kinh nghiệm sẽ nhận thấy đây là chân dung một chàng công tử bột lười nhác.

Tuy nhiên, quan sát đó sẽ là một đối trá vĩ đại vì tư thế trì trệ của Ralston che lấp hình dáng thật sự của anh – não căng ra suy nghĩ, làm vẻ điềm nhiên của anh trở thành một trận chiến của ý chí.

“Em có linh cảm sẽ tìm thấy anh ở đây.”

Gabriel rời mắt từ ánh lửa sang em trai. “Nếu chú ở đây để thông báo sự tồn tại của một đứa em St. John nào khác thì nên tìm lúc thích hợp hơn nhé.”

“Lạy thánh Ala, chúng ta vẫn là bộ ba khốn khổ. Khó tin quá nhỉ.” Nick thở dài, ngồi xuống bên cạnh Gabriel. “Anh đã nói chuyện với Nastasia chưa?”

Ralston hớp một ngụm rượu lớn. “Rồi.”

“À há. Chuyện đó giải thích tâm trạng của anh. Cố gắng xử lý nhiều năm trác táng trong vòng vài giờ là một việc không dễ dàng gì.”

“Anh có thay đổi cách sống đâu, chỉ tăng thêm sự thận trọng thôi.”

“Khá đủ”, Nick thích thú nghiêng đầu. “Đó là một khởi đầu, em nghĩ thế, với sự nghiệp của anh.”

Ralston cau mày. Nhiều năm sau cái chết của cha, anh đã tung hoành ngang dọc khắp London, xây dựng danh tiếng lâu lổng và trụ lạc, hiện nó đã vang dội hơn nhiều so với sự thật.

“Con bé trông rất giống mẹ chúng ta.”

Gabriel xoay đầu. “Vì lợi ích của mọi người, anh hy vọng đó là điểm tương đồng duy nhất giữa hai người họ. Bằng không, tốt hơn chúng ta nên gửi con bé trở về Ý ngay bây giờ. Anh nghĩ danh tiếng của mẹ là một trở ngại quá lớn rồi.”

“Thật may là anh giàu sang và có tước hiệu. Juliana sẽ không thiếu thiệp mời cho những sự kiện ồn ào nhất mùa hội. Tất nhiên anh sẽ phải tham dự những sự kiện đó cùng với con bé.”

Gabriel dừng dừng uống rượu, không chịu mắc bẫy em trai. “Và chú em định sẽ thoát khỏi số mệnh tương tự ra sao?”

Nick nhòen miệng cười. “Sẽ không ai chú ý đến sự vắng mặt của con trai thứ nhỏ bé nhà St. John đâu.”

“Họ sẽ không có cơ hội đó vì chú sẽ đến dự tất cả mọi sự kiện, Nicholas.”

“Thật ra em đã được yêu cầu tham gia một chuyến đi về phía bắc để đến Yorkshire. Leighton tin rằng kỹ năng của em sẽ rất cần thiết cho việc tìm kiếm một bức tượng đã bị thất lạc của ông ta. Đảm nhận yêu cầu đó với em cũng như đi chơi thôi.”

“Không. Chú sẽ không vội vã rong chơi với những bức tượng cẩm thạch của mình và bỏ anh lại dè chừng lũ sói.”

Nick nhướn một bên mày. “Em cố không cảm thấy bị xúc phạm bởi sự đánh giá anh dành cho công việc của em... bao lâu nữa anh mới cho phép em được tự do?”

Gabriel uống cạn ly rượu. “Chú nghĩ chừng nào con bé kết hôn?”

“Điều đó phụ thuộc vào việc chúng ta có thể sớm dẹp bỏ ý tưởng không nên kết hôn của con bé hay không. Ảnh hưởng của mẹ chúng ta tác động quá lớn đến con bé, Gabriel. Anh có thể trách nó được sao? Người đàn bà đó đã để lại sẹo trên mỗi chúng ta. Và đây là cây thập tự Juliana phải gánh chịu.”

“Nó chẳng giống mẹ chúng ta. Nỗi sợ của nó chứng minh điều đó.”

“Tuy nhiên, người cần phải được thuyết phục là nó và toàn thể London chứ không phải chúng ta.” Hai anh em chìm vào yên lặng một lúc lâu, “Anh có nghĩ là Juliana là mẫu người chờ đợi hôn nhân đến từ tình yêu không?”

Ralston gầm gừ câu bản. “Chắc chắn anh hy vọng cô bé đó có lý trí một chút.”

“Phụ nữ có xu hướng tin rằng tình yêu là quyền lợi của họ. Đặc biệt là các cô gái trẻ.”

“Anh không thể tưởng tượng Juliana quy lụy mấy câu chuyện cổ tích kia. Chú quên rằng chúng ta được cùng một người đàn bà nuôi dạy... đơn giản Juliana không thể khao khát tình yêu sau khi đã chứng kiến những tổn hại mà tình yêu có thể gây ra.”

Hai anh em lại yên lặng một lúc lâu trước khi Nick lên tiếng. “Vì lợi ích của chúng ta, em hy vọng anh nói đúng.” Ralston vẫn không nói, Nick bồm vào, “Tiểu thư Calpurnia là sự lựa chọn tuyệt vời cho vai trò người hướng dẫn”.

Ralston vô ý cầu nhàu.

“Anh làm thế nào bảo đảm cô ấy sẽ giúp đỡ?”

“Có gì liên quan không?”

Nick nhướn mày. “Bây giờ thì em cảm thấy liên quan rất lớn rồi đấy”, thấy Ralston không nói gì, Nick đứng lên, sửa lại cà vạt. “Marbury đang tổ chức một ván bài ở phòng kế bên. Muốn tham gia cùng em không?”

Ralston lắc đầu và nhấp một ngụm rượu scotch.

Nick gạt đầu rồi bỏ đi. Ralston quan sát dưới rèm mi, thầm rửa khả năng quái gở trong việc nhìn thấu bản chất vấn đề nhạy cảm của đứa em trai song sinh.

Tiểu thư Calpurnia.

Anh nghĩ – cô gái có danh tiếng vẹn toàn ấy đột nhiên *xuất hiện*. Cô ta là giải pháp hoàn hảo cho việc hướng dẫn Juliana trong mùa hội đầu tiên – anh đã nghĩ thế. Nhưng rồi anh lại hôn cô ta.

Và nụ hôn đó khá w là bất thường.

Ý nghĩ đó làm anh sặc rượu. Anh kiệt sức và mù quáng vì sự xuất hiện của em gái. Bất kỳ nụ hôn nào cũng là một sự phân tâm được chào đón.

Đặc biệt là nụ hôn được dâng hiến bởi một đối tượng nhiệt tình, ấm áp và thú vị như thế.

Ralston cương cứng, nhớ lại cái cách Callie trong vòng tay mình, sự mềm mại, tiếng thở dài êm ái, cách buông thả trong nụ hôn. Anh tự hỏi sự phấn khích của nàng cho nụ hôn có chuyển hóa thành những hành động đam mê khác không. Trong chốc lát, Hầu tước cho phép mình mường tượng hình ảnh nàng trên giường, cặp mắt nâu to tròn và đôi môi đầy đặn mời mọc, không một mảnh vải che thân và hé nở nụ cười tươi tắn.

Tràng cười nở ra ở bên kia phòng kéo Hầu tước ra khỏi ảo mộng. Anh nhích người trên ghế để xoa dịu cảm giác chật chội của chiếc quần bó, lắc đầu xóa tan viễn cảnh vừa khơi gợi và tự nhắc bản thân nhanh chóng đi tìm một cô nàng sẵn sàng.

Anh uống thêm một ngụm rượu scotch, quan sát thứ chất lỏng cay nồng lắc lư trong ly lúc hồi tưởng lại chuỗi sự kiện kỳ quặc tối hôm trước. Anh không phủ nhận tiểu thư Calpurnia Hartwell, vốn luôn là một kẻ châu rìa nhằm chán bên sàn khiêu vũ với cái tên lạ đời – người mà thú thật, anh đã không bao giờ nghĩ đến – khá hấp dẫn. Nàng rõ ràng không phải loại phụ nữ mang đến cho anh sự hứng thú. Thực tế, nàng khá trái ngược với tiêu chuẩn của anh – độc đáo, tự tin và sành sỏi.

Vậy thì tại sao nàng lại hấp dẫn được anh nhỉ?

Ralston không cần trả lời câu hỏi đó vì một tiếng ồn khàn đục vừa nổ ra phía bên kia căn phòng. Mong kéo mình khỏi những ý nghĩ phiền nhiễu, anh đưa mắt hướng về đám đàn ông đang hồi hả đặt cược. Finney, người giữ sổ sách, cố gắng nguệch ngoạc những trận cá cược vào sổ cược câu lạc bộ Brooks càng nhanh càng tốt.

Chú người tìm góc nhìn tốt hơn, Ralston nhanh chóng suy ra đối tượng được đám đông quan tâm là Nam tước Oxford. Oxford là trung tâm của ván

cược, hiển nhiên chủ đề hẳn phải là hành trình tìm vợ tương như dài vô tận của anh ta. Nhiều tháng ròng, Oxford nợ ngập đầu vì thói bài bạc, đã thông cáo rộng rãi với các thành viên ở Brooks là anh ta mong mỗi kết hôn với cô dâu nào đó càng giàu càng tốt.

Lẽ thường, Ralston chỉ cảm thấy khó chịu với gã Oxford ôn ào hay say khướt, nhưng với tình trạng cần sự giải khuây, ngài Hầu tước xem việc lần này là một ngoại lệ. Anh đứng lên và tiến lại gần nhóm người kia.

“Mười guinea^[1] cho Prudence Marworthy.”

[1] Một loại tiền kim khí cổ của Anh.

“Cô ta có khuôn mặt giống một con ngựa!” Oxford tự nói.

“Của hồi môn của cô ta cũng đáng để tắt đèn lắm chứ!” Một giọng vang lên từ phía sau đám đông, Ralston là người duy nhất trong phòng không cười nổi.

“Tôi cá hai mươi guinea là không ai ngoài con gái Berwick chịu lấy ông!” Bá tước Chilton ném tiền cược của mình lên sàn và thu về một rừng tiếng rên rỉ bất ngờ trước mức độ vung tiền đặt cược của ông ta.

“Cô ta có thể giản dị”, Oxford vừa nói vừa cười, “nhưng cha cô ta là người giàu nhất nước Anh!”.

Không cảm thấy hứng thú với cuộc trò chuyện hèn hạ kia, Ralston quay lưng rời khỏi phòng. Anh gần như đã đến cửa thì một giọng nói vang lên.

“Tôi đoán ra rồi! Con gái nhà Allendale!”

Anh dừng bước rồi quay lại nghe tiếp. Người phụ nữ đó đang ám ảnh anh.

“Không hay rồi. Cô ta vừa đính hôn với Rivington”, ai đó lên tiếng. “Nếu các người nghĩ Thiên thần Allendale sẽ chịu lấy Oxford thì các người mất trí

rồi.”

“Không phải cô nàng xinh đẹp... người còn lại cơ mà.”

“Cô nàng mũm mĩm hả?”

“Vớ cái tên hết sức buồn cười.”

Thái độ nghênh ngang của Oxford có vẻ là do tác động của rượu, và gã đang tận hưởng từng giây từng phút. “Rivington đã nhanh trí đặt tay vào gia tài Allendale... Tiểu thư Cassiopeia sẽ không phải cái kết tồi nhất trong câu chuyện của tôi.”

“Calpurnia.” Ralston ôn tồn gọi lại đúng tên, quá dịu dàng để có thể nghe thấy, cùng lúc một gã khác đã sửa lời Oxford.

Nam tước tiếp tục hươ ly loạn xạ. “Tên gì cũng được, tôi sẽ lại giàu có – đủ giàu có để nuôi một cô nhân tình ngon lành và không cần bận tâm đến vợ. Ngoại trừ cho cô ta một người thừa kế và thời gian rồi. Tôi nghĩ ở tuổi cô ta”, gã nhấn mạnh một cách tục tằn, “cô ta sẽ biết ơn bất kỳ thứ gì tôi mang lại cho cô ta”.

Tuyên bố của Oxford thổi lên một tràng cười chói tai.

Sự ghê tởm không có căn cứ quét qua Ralston. *Không đời nào Calpurnia Hartwell chịu cưới Oxford.* Người phụ nữ với sự đam mê như thế sẽ không chịu an phận với một tên khốn. Trong đời mình, Ralston chưa bao giờ cảm thấy chắc chắn hơn lúc này.

“Ai sẵn lòng nhận kèo cô ta sẽ là của tôi trước tháng Sáu nào?”

Vài người bạn của Oxford gia nhập cuộc chơi, những người khác thì cược Bá tước Allendale sẽ ra mặt từ chối cuộc hôn nhân, ít nhất một người đặt cược Oxford sẽ trốn đi kết hôn với tiểu thư Calpurnia hòng đạt được mục đích.

“Tôi sẽ nhận tất cả kèo.” Lời Ralston tuy lặng lẽ phát ra từ phía bên kia phòng nhưng đã làm câm lặng những người khác, từng người một quay lại nhìn ngài Hầu tước.

Oxford cười toe toét. “A, Ralston. Tôi đã không thấy anh. Anh muốn đặt cược về cô dâu tương lai của tôi ư?”

Ralston không thể hình dung cô gái hiên ngang vào nhà mình tối qua lại không nghĩ Oxford là một mối phiền toái. Anh chưa bao giờ thấy một ván cược dễ thắng đến vậy. *Đễ như lấy kẹo của con nít.* “Quả vậy, Oxford. Tôi sẽ chấp nhận mọi ván cược về tiểu thư Calpurnia. Không đời nào cô ta lấy anh đâu.” Anh quay sang tay ghi sổ sách. “Finney, nhớ lời ta. Nếu Oxford có một cơ hội ngỏ lời với tiểu thư Calpurnia thì hầu như chắc chắn cô ấy sẽ từ chối.”

Đám đông xì xầm hoang mang còn Finney thản nhiên hỏi, “Bao nhiêu, thưa ngài”.

Ralston nhìn vào mắt Oxford và nói. “Để thêm hứng khởi, ta nghĩ một ngàn bảng là được rồi”, anh quay gót rời phòng, bỏ lại đám đàn ông hoàn toàn điếng hồn.

Găng tay thách đấu đã được ném ra.

Chương 6

Callie đã nghĩ tối nay sẽ khác biệt.

Nàng mong đợi vũ hội đính hôn của Mariana và Rivington được trọn vẹn. Sự thật đúng như mong đợi – từng inch trong căn phòng được đánh bóng sáng choang, từ sàn nhà đến cửa sổ, hay từ chiếc đèn chùm thủy tinh khổng

lò đèn chân nến của hàng nghìn ngọn nến cháy sáng và cả cột đá trải dài dọc căn phòng để hỗ trợ phần thiết kế ấn tượng nhất của phòng khiêu vũ ở Allendale House – một bao lon bên trên cho phép quan khách nghỉ ngơi mà không cần rời khỏi phòng.

Nàng đã trông đợi Mariana trở thành tâm điểm của vũ hội, cô bé ấy là một viên ngọc lấp lánh trong vòng tay Rivington, xoay tròn trong vũ điệu đồng quê sôi nổi cùng hàng tá cặp đôi khác. Những người khách kia dường như cũng đồng tình với Callie, họ vui vẻ ở đây, sự kiện trọng đại đầu tiên của mùa vũ hội, cùng Mariana và chàng Công tước của cô bé. *Giới quý tộc* đã thể hiện hết mình trong tối nay, ăn mặc diêm dúa, hào hức được gặp gỡ người họ mong nhớ sau những tháng ngày chạy trốn mùa đông London.

Tuy nhiên, Callie đã mừng tượng vũ hội này sẽ đặc biệt với *cả hai* chị em nhà Allendale.

Vậy mà nàng đang ngồi trên Hàng Ghé Bà Cô Không Chồng. Như thường lệ.

Nàng nên cảm thấy quen thuộc với việc bị phớt lờ và bị bỏ lại với số phụ nữ trong danh sách ế ẩm. Sự thật là, trong những năm đầu, nàng thích ngồi ở chỗ này. Những phụ nữ đón nhận nàng vào nhóm của họ, khéo léo dành chỗ ngồi cho nàng trên bất kỳ thứ đồ gỗ nào được sắp xếp cho họ vào những sự kiện như thế này. Callie đã cảm thấy vui thích vừa quan sát mùa hội trải qua trước mắt vừa tán gẫu với những bà cô lớn tuổi hơn là phải đứng ngượng ngùng bên kia phòng và kiên nhẫn chờ đợi một quý ông trẻ tuổi đáng kính đến mời khiêu vũ.

Sau hai mùa hội với những kẻ đào mỏ và góa bụa già lụ khụ, Callie đã chào đón sự bầu bạn của những cô gái không chồng.

Và rồi, nàng trở thành một người trong số họ.

Nàng không thật sự biết rõ khi nào và tại sao việc đó lại xảy ra, nhưng đúng là như thế. Bây giờ nàng có rất ít sự lựa chọn.

Nhưng tối nay là vũ hội đính hôn của Mariana. Tối nay là vũ hội đầu tiên từ khi nàng bắt đầu gạch bỏ những nhiệm vụ trong bản danh sách ấy. Và tối nay, nàng thật lòng đã nghĩ mọi việc có thể khác đi. Rốt cuộc thì nàng hẳn là sự lựa chọn hiển nhiên cho vị trí phù dâu chính, không phải đã có sự nhìn nhận đặc biệt trong một sự kiện hoàn toàn được xây dựng nhằm chúc tụng cuộc hôn nhân sắp đến hay sao?

Quan sát những người đang nhảy múa, nàng buột miệng thở dài. *Rõ ràng là không phải.*

“Ôi, Calpurnia.” Quý cô Genevieve Hetherington, một phụ nữ trung niên không chồng với đôi mắt hiền từ và sự nhạy cảm bị thiếu hụt trầm trọng, dịu dàng gõ nhịp bàn tay đeo găng đăng ten vào đầu gối Callie. “Cô phải chấp nhận điều đó, cô em yêu quý à. Vài người trong chúng ta không có duyên khiêu vũ.”

“Hắn vậy.” Callie gắng gượng nói và nhân cơ hội đứng lên rời đi. Chắc chắn có một việc khác thú vị hơn hành động bóp cổ một trong những bà cô không chồng được yêu quý nhất trong *giới quý tộc*.

Cúi đầu thấp để hạn chế số người cần phải chào hỏi, Callie tiến vào phòng giải lao.

Nam tước Oxford đã gấp ghé mai phục cách địa điểm của nàng định đến một thước. “Tiểu thư của tôi!”

Callie nặn ra nụ cười bùng sáng trên mặt và đương đầu với gã Nam tước đang toét miệng cười khoe răng. Nàng không thể ngăn bản thân lui lại một bước trước người đàn ông tươi tắn này. “Nam tước Oxford. Thật là bất ngờ.”

“Đúng, tôi cũng thấy vậy.” Anh ta vẫn giữ nụ cười không chút nao núng.

Nàng im lặng đợi. Nhưng không thấy anh ta nói gì nên lên tiếng, “Tôi vui mừng khi thấy tối nay ngài có thể đến tham dự cùng chúng tôi”.

“Ồ, không vui bằng tôi có thể được tham dự cùng cô đâu, *tiểu thư của tôi* ơi.”

Sự kính cẩn được nhấn mạnh mang cảm giác rói bởi xuyên qua Callie. Có phải Nam tước cố tình biến lời anh ta nghe có vẻ rất khiêu khích không? Chắc chắn là không, Callie không thể nhớ lần cuối mình trò chuyện với gã công tử bột phiến toái này là lúc nào. Nàng tinh tế hắng giọng. “Vâng. Cảm ơn ngài.”

“Tôi nay trông cô thật đáng yêu.” Oxford nghiêng người và nụ cười rộng mở. *Có thể nào anh chàng này có nhiều răng hơn người thường không nhỉ?*

“Ôi.” Callie muộn màng nhớ ra rằng mình phải cúi đầu và tỏ vẻ hãnh diện thay cho bộ dạng hoàn toàn choáng váng. “Cảm ơn ngài.”

Oxford trông có vẻ vô cùng tự hào về bản thân. “Có lẽ cô sẽ cho phép tôi vinh dự được mời cô khiêu vũ chứ?” Dù nàng chưa trả lời ngay lập tức nhưng anh ta đã nâng tay nàng lên môi và thấp giọng bổ sung, “Tôi đã có ý mời cô suốt buổi tối”.

Sự tương tác bất ngờ khiến Callie kinh ngạc. *Anh ta đang say rượu ư?*

Trong lúc cân nhắc lời mời vồn vã, Callie nghe thấy dàn nhạc đã dạo những nốt đầu tiên của một điệu valse và ngay lập tức chống đối ý tưởng khiêu vũ với Oxford. Điệu valse đã đến nước Anh sau khi Callie bị dán nhãn ế chồng, và nàng không bao giờ có cơ hội nhảy điệu đó – ít nhất là không nhảy với ai khác ngoài Benedick trong sự riêng tư ở nhà họ. Hiển nhiên Callie không muốn điệu valse trước bàn dân thiên hạ đầu tiên của mình lại là cùng với anh chàng Oxford cứ cười hề hả như thằng ngốc kia. Nhìn lướt qua phòng giải lao, nàng suy tính con đường tẩu thoát ưu việt nhất.

“Ôi. À. Tôi...”, nàng lảng tránh.

“Calpurnia! Cô đây rồi!” Quý cô Heloise Parkthwaite, đang ở độ tuổi năm mươi và bị cận thị nặng, bỗng nhiên xuất hiện bấu chặt cánh tay Callie. “Tôi tìm cô khắp nơi! Cô sẽ hộ tống tôi đến nơi sửa gấu váy chứ?”

Cảm thấy nhẹ nhõm vô vàn, nàng đã được cứu thoát. “Tất nhiên là được, Heloise yêu quý”, nàng nói, rút tay khỏi cái nắm chặt của Oxford, và nhoẻn miệng cười tiếc nuối. “Có lẽ để lần khác, thưa ngài.”

“Chắc vậy rồi! Lần sau tôi sẽ không để cô thoát đâu!” Oxford nhấn câu bằng một tràng cười giòn giã và nàng cười khúc khích đáp lại trước khi quay gót dẫn Heloise về hướng phòng nghỉ dành cho các quý cô.

Callie đón lấy cánh tay Heloise và người đàn bà lớn tuổi bắt đầu huyền thuyên về việc viên cổ khoét sâu là thời trang năm nay. Giữa tiếng gật đầu và lẩm bẫm mà nàng hy vọng thể hiện sự cuốn hút và hào hứng, Callie thả hồn lơ đãng từ cuộc gặp gỡ kỳ quặc với Oxford đến bản danh sách của mình.

Nàng mau mắn xác định nếu phải chịu đựng một cuộc đối thoại lạ lùng và Hàng Ghê Bà Cô Không Chồng cả buổi tối thì nàng xứng đáng với một chuyến phiêu lưu khác. Thực tế là nàng cố gắng sắp xếp Heloise vào trong phòng nghỉ dành cho quý cô một cách an toàn rồi chộp cơ hội lên đến chỗ bản danh sách của mình.

... Nếu họ đến được phòng nghỉ dành cho quý cô. Người đàn bà lớn tuổi dừng chân và liếc mắt về phía đám đông. “Có phải tôi vừa nhìn thấy Ralston không? Kỳ quặc làm sao!”

Lời nói đó làm tim Callie lỡ nhịp, nàng quay đầu theo sự chú ý của Heloise nhưng bởi không có chỗ người to cao nên không thể nhìn phía sau đám đông đang đứng lơ đãng xung quanh họ. Nhắc nhở bản thân về thị lực rất kém của Heloise, Callie lắc đầu, tập trung vào nhiệm vụ nhìn xuyên qua đám đông. *Người đó không thể là Ralston.*

Hẳn nhiên Heloise đồng ý với nàng. “Không, người đó không thể là Ralston. Anh ta hiếm khi tham dự vũ hội. Chắc người đó là St. John.”

Callie thở phào. Tất nhiên rồi. Đó là Huân tước Nicholas. *Làm ơn, hãy là Huân tước Nicholas.*

“Dù sao cũng ngạc nhiên là anh ta tiến về phía chúng ta.”

Callie miễn cưỡng quay đầu nhìn lại cũng vừa lúc trông thấy một quý ông cao to quyền rũ thong dong đến chỗ họ, sự cương quyết dâng đầy trong đôi mắt xanh thăm thẳm.

Người đó không phải Huân tước Nicholas.

Thậm chí nếu khuôn mặt không sọc không thể hiện danh tính anh ta thì Callie vẫn có thể biết. Bờ vai Nicholas không rộng bằng, quai hàm không cương nghị bằng, mắt không thu hút bằng người anh trai. St. John không bao giờ làm nàng nghẹt thở, không bao giờ làm tim nàng đập loạn, không bao giờ buộc nàng nghĩ đến những chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được.

Người đang tiến về phía họ rõ ràng không phải Huân tước Nicholas St. John.

Nhưng nàng đã ước đó là anh ta biết bao.

Callie nhìn trái ngó phải, cố gắng phán đoán con đường tẩu thoát nhanh nhất và thông thoáng nhất để có thể tránh mặt Ralston. Dường như bốn phương tám hướng đều đầy người – trừ hướng đi của quý ông kia. Nàng bắt gặp ánh mắt và một bên lông mày đen nhướng cao hoàn hảo của anh.

Nàng bị mắc kẹt. Mắc kẹt cùng với Heloise lấp bắp vì có thể đã nhiều năm không được đứng gần một quý ông đẹp trai.

Nói như thế không có nghĩa đây là chuyện thường xuyên xảy ra với Callie.

“Ngài St. John!” Heloise nức nở lớn tiếng. “Thật vui được gặp ngài!”

“Heloise yêu quý”, Callie khẽ nói với người bạn đồng hành. “Đây là Ralston.”

Heloise đưa mắt nhìn chăm chăm một bên má Ralston nhằm tìm ra điểm phân biệt hai anh em. “Ôi! Đúng rồi! Cho tôi xin lỗi, ngài Ralston.” Bà ta khẽ nhún gối.

“Không cần xin lỗi, cô Parkthwaite.” Anh cúi xuống bàn tay đeo găng của Heloise trước khi nói tiếp, “Ta cam đoan với cô, ta nghĩ đó là lời khen tuyệt vời. Trong hai anh em thì em ta là người điển trai hơn”.

“Ôi, không đâu, thưa ngài”, Heloise cười khúc khích, đỏ mặt và phe phẩy quạt như một chú chim ruồi say xỉn. “Chắc chắn không phải!”

Ralston nháy mắt với người đàn bà lớn tuổi trước khi nói, “À, ta nào dám bắt đồng với một quý cô”.

Trong lúc Heloise cười khúc khích thì Ralston quay sang Callie, nàng đang chìa tay về phía Ralston. Ralston cúi thấp và truyền một luồng khí nóng dọc cánh tay nàng. “Tiểu thư Calpurnia, ta đã hy vọng được vinh dự cùng cô nhảy điệu kè tiếp.”

Heloise há hốc miệng kinh ngạc còn Callie thốt lên, “Ngài bảo sao?”.

“Điệu nhảy kè tiếp.” Ralston lặp lại, lần lượt nhìn hai người phụ nữ như thể họ gàn dở. “Ta thừa nhận mình không tham dự nhiều vũ hội lắm, nhưng người ta vẫn khiêu vũ ở vũ hội, phải vậy không?”

“Ôi! Đúng vậy, thưa ngài.” Heloise vui vẻ đỡ lời.

“Nếu là vậy”, hai mắt Ralston lấp lánh vẻ khôi hài đã kiềm chế, “ta có thể mượn thẻ khiêu vũ của cô không, tiểu thư Calpurnia?”.

“Tôi không có thẻ khiêu vũ.” Nàng không cần thẻ vì rất hiếm khi khiêu vũ.

Có tiếng tim đập khi anh tiếp thu lời nàng.

“Xuất sắc. Như thế thì càng dễ dàng sở hữu một điệu nhảy, đúng chứ?” Ralston quay qua Heloise. “Cô Heloise có phiền lòng nếu tôi trộm đi người bạn đồng hành của cô không?”

Heloise sững sờ và chỉ biết lắc đầu lúng búng. “Không phiền gì cả!”

Callie đứng yên, chân cắm rễ xuống sàn nhà và không chịu bước vào sàn nhảy. Nàng không thể nhảy điệu valse với Ralston. Anh không thể nhảy điệu valse đầu tiên của nàng. Chắc chắn nó sẽ hủy hoại mọi điệu nhảy khác của nàng.

Đàn ông như Ralston không dành cho phụ nữ như cô đâu, Callie.

Không. Đúng là không phải. Đặc biệt không phải khi họ đe dọa để được nhảy điệu valse với nàng. Trong nỗ lực tự bảo vệ bản thân, Callie lắc đầu kiên định, “Ôi, khó cho tôi quá, thưa ngài. Ngài thấy đấy, tôi đã hứa đưa Heloise đến...”

“Vớ vẩn!” Heloise nói, giọng cao vút như hét hơi. “Tôi sẽ ôn thôi! Cô phải nhảy điệu valse, tiểu thư Calpurnia.” Rồi bà cô ấy liếc nhìn Ralston và gật đầu một cách phấn khích.

Mọi chuyện đã được an bài.

Ralston dẫn Callie vào giữa phòng cho điệu valse đầu tiên của nàng.

Khi anh dẫn nàng vào, Callie nhác thấy mẹ mình ở phía xa xa cuối phòng, đứng cùng Mariana, lúc này đang chăm chú dõi theo họ. Nữ bá tước góa bụa trông có vẻ cực kỳ choáng váng. Callie gật đầu với bà, cố gắng ra vẻ như những chàng Hầu tước đẹp trai vẫn thường tiếp cận mình trong các buổi vũ hội.

Tha thiết làm vơi nhẹ tình huống cho lý trí của chính mình, Callie khàn nói, “Ngài hẳn đã đem lại cho mọi người đề tài trò chuyện tối nay, thưa

ngài”.

“Ta cho rằng cô muốn nói đến sự hiện diện của ta. Ta đã nghĩ tới việc Juliana sắp ra mắt và thấy tốt hơn mình nên bắt đầu thân thiết với giới quý tộc.” Sau một khoảng lặng dài, anh bổ sung, “Tại sao cô không khiêu vũ?”

Callie cân nhắc câu hỏi một lúc trước khi đáp. “Tôi đã khiêu vũ nhiều năm rồi. Rồi sau đó... tôi không làm thế nữa.”

Bất mãn với câu trả lời, anh hỏi dồn. “Tại sao cơ chứ?”

Nàng nở nụ cười cảm thán. “Đối tượng không được lý tưởng lắm. Họ là những kẻ đào mỏ hoặc quá già và tẻ nhạt... hay đơn giản chỉ là khó chịu. Từ chối tất cả lời mời dễ dàng hơn là chịu đựng họ.”

“Ta hy vọng cô không thấy ta quá đáng ghét.”

Nàng nắm bắt ánh nhìn giễu cợt của anh. Không, Ralston không đáng ghét. Dưới bất kỳ khuynh hướng tưởng tượng nào.

“Không, thưa ngài”, nàng nói, sự dịu dàng trong giọng phản bội suy nghĩ của mình, “Với quý cô Heloise cũng thế. Cô ấy đã bị ngài quyến rũ”.

“Người ta cần phải tận dụng năng lực của họ chứ, tiểu thư Calpurnia.”

“Tôi tin chắc ngài khá giỏi trong việc đó.”

Giọng anh thâm trầm. “Ta cam đoan với cô, ta rất giỏi trong việc đó.”

Không cho phép bản thân tỏ vẻ bối rối, nàng nói, “Danh tiếng của ngài đến trước ngài rồi, thưa ngài”. Callie không nhận ra lời mình mang hai nghĩa cho đến khi chúng thoát khỏi miệng.

Anh nhướn mày. “Thật vậy à?”

Hai má Callie nóng ran khi hướng mắt vào chiếc cà vạt tinh tế, ước rằng mình duyên bác và duyên dáng như những người đàn bà thường khiêu vũ với anh. Hẳn nhiên họ biết làm gì để tán tỉnh anh.

“Đến đây nào, tiểu thư Calpurnia”, anh khẽ trêu đùa, “Cô đang ám chỉ hành động bất chính nào trong quá khứ của ta vậy?”.

Nàng lại nhìn vào mắt anh và nhận thấy sự thách thức ngấm ngầm. “Ôi, bất kỳ hành động nào, thưa ngài”, nàng vui vẻ nói. “Có thật ngài từng có lần nhảy qua bao lơn nhà Nữ bá tước để rồi xui xẻo rơi xuống một bụi cây ruồi?”

Đôi mắt Ralston hơi trợn tròn trước khi liếc mắt thích thú, “Một quý ông sẽ không xác nhận hay phủ nhận một sự việc như thế.”

Callie cười xòa. “Ngược lại, thưa ngài. Một quý ông chắc chắn sẽ *phủ nhận* một chuyện như thế.”

Anh nở nụ cười phóng đãng hiem hoi và Callie cảm kích sự im lặng đồng điệu giữa họ, nàng gằn như không thể nói khi thấy anh cười. Nàng lạc lối trong điệu nhảy, trong tiếng nhạc, trong những vằn xoay cơ thể. Nếu đây là điệu valse đầu tiên và duy nhất thì nàng muốn khắc ghi mọi khoảnh khắc. Nàng nhắm mắt, để mặc Ralston dẫn mình băng băng khắp phòng, Callie tinh tường nhận ra bàn tay đeo găng của anh chỉ hơi đỡ lưng nàng, cũng như đôi chân dài sẵn chắc tựa vào chân nàng lúc họ xoay vòng. Một lúc lâu sau nàng bị mất phương hướng và phải mở mắt ra, không chắc có phải tình trạng ngây ngất của mình là do sự chuyển động của anh gây ra. Gặp đôi mắt xanh biếc của Ralston, nàng đành chấp nhận sự thật.

Tất nhiên, cảm giác do anh gây ra.

“Ta đã hy vọng chúng ta có thể bàn về Juliana.”

Callie nuốt trọn nỗi thất vọng. Bất chấp việc đến thăm Juliana ba lần trong

tuần, nàng đã không gặp Ralston ở đó – thực tế đây là một việc tốt nếu chỉ nghĩ đến khả năng nàng tự biến mình thành con ngọc mỗi khi anh đến gần.

Không nhận ra suy nghĩ của Callie, anh đốc thúc. “Ta muốn biết theo ý cô thì bao giờ em gái ta sẵn sàng đến dự các buổi vũ hội ở London?”

“Tôi không nghĩ không lâu hơn một tuần. Juliana là một học sinh xuất sắc, thưa ngài. Rất tha thiết được làm vui lòng hai anh em ngài.”

Anh gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời. “Ta muốn cô dẫn con bé đi mua sắm. Con bé sẽ cần váy áo mới.”

Sự ngạc nhiên của Callie được phơi bày rõ ràng. “Tôi không chắc mình thích hợp làm bạn đồng hành mua sắm váy áo, thưa ngài.”

“Với ta, dường như cô rất thích hợp đây chứ.”

Nàng thử phương án khác. “Ngài nên nhờ ai đó có khiếu thời trang hỗ trợ cô bé.”

“Ta muốn cô.” Lời anh thẳng thắn và độc đoán.

Callie biết mình sẽ không thắng được nên ngập ngừng rồi gật đầu đồng ý. “Tôi sẽ phải nhìn qua tủ áo hiện tại của cô ấy để đánh giá nhu cầu chứ.”

“Không. Con bé cần mọi thứ. Ta muốn nó được trang bị đầy đủ. Những thứ lộng lẫy và tân thời nhất.” Giọng anh cương quyết. “Ta sẽ không để nó bị lạc lõng.”

“Cô ấy chỉ ở đây trong hai tháng...”

“Cô không thật lòng tin ta sẽ để con bé quay lại Ý đây chứ?”

“Tôi...” Callie nhận ra sự quyết tâm trong giọng nói của anh. “Không, tôi

không nghĩ thế. Nhưng, thưa ngài”, nàng mềm mỏng, không biết nên mở lời ra sao về mặt phí tổn cho một yêu cầu xa hoa như thế.

“Tiền bạc không phải vấn đề. Con bé sẽ có những thứ *tốt nhất*.”

“Rất tốt.” Nàng ngẫm bằng lòng và quyết định thà khiêu vũ còn hơn tranh cãi về vấn đề này.

Anh cho phép nàng một vài giây di chuyển trong im lặng trước khi nói, “Ta cũng muốn thảo luận những yêu cầu cần thiết để bảo đảm lời mời đến Almack cho con bé”.

Callie trở mặt, cẩn thận lựa chọn từ ngữ trước khi đáp. “Almack có lẽ không phải nơi thích hợp nhất cho Juliana ra mắt giới thượng lưu, thưa ngài.”

“Tại sao không? Sự chấp nhận ở đó sẽ giúp cho con đường hòa nhập với phần còn lại của giới quý tộc trở nên bằng phẳng hơn nhiều đấy chứ?”

“Hửn vậy”, Callie tán thành, “Tuy nhiên phu nhân Patronesses không tùy tiện phân phát thiệp mời. Có một số điều kiện nhất định”.

Ralston nheo mắt. “Ý cô là cô không tin Juliana sẽ nhận được thiệp mời?”

Callie suy nghĩ và nói, “Tôi tin những quý bà ở Almack sẽ thấy ở em gái ngài tính cách hoàn hảo...”.

“Nhưng tính cách hoàn hảo vẫn chưa đủ phải không, tiểu thư Calpurnia?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh. “Không đủ, thưa ngài.”

“Là do ta? Hay do mẹ ta?”

“Đây thực sự không phải nơi thích hợp bàn về...”

“Vớ vẩn. Đây là giới thượng lưu. Không phải mọi vấn đề đều được mang ra thảo luận trong phòng khiêu vũ hay sao?” Giọng nói đầy sự mỉa mai. Nếu không biết tính cách mệt mỏi của anh, hẳn nàng đã tức giận bởi sự khiếm nhã vừa rồi.

Ralston ngoảnh mặt đi, mắt nhìn phía trên đầu nàng. Callie đánh giá phản ứng của đối phương trước khi thận trọng nói. “Nếu cô ấy có tước hiệu... hay không sống ở Ralston House...” Nàng thay đổi chiến thuật, “Có thể Juliana sẽ dễ dàng được chấp nhận nếu chúng ta tránh toàn bộ sự kiện Almack”.

Hầu tước lặng thinh, nhưng nàng có thể cảm nhận sự thay đổi trong anh. Cánh tay vòng qua người nàng đã cứng ngắc với sự căng thẳng thô ráp. Một lúc sau anh nhìn vào mắt nàng. “Ta không muốn làm tổn thương con bé.”

“Tôi cũng không.” Nàng thực sự cũng không muốn.

Dường như Ralston đọc được tâm tư của nàng. “Liệu việc này sẽ thành công chứ?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Đó là sự thật.

Khóe miệng khẽ nhếch lên – nếu không quá chú tâm vào anh, hẳn nàng đã không nhìn thấy nó. “Tin tưởng bản thân quá nhỉ.”

“Không ai dành cả đời bên lề sàn khiêu vũ mà không biết điều gì gột nên một hoa khôi vũ hội, thưa ngài.”

“Nếu có ai có thể hướng dẫn Juliana trong vũng nước nhan nhản cá mập này thì ta nghĩ rất có thể người đó là cô đấy, tiểu thư Calpurnia.” Dù đã cố phớt lờ nhưng lời nói mang hơi hướm kính trọng vẫn làm Callie ấm lòng.

Khi điệu valse đang dần đến hồi kết và chiếc váy sắp ngay ngắn trở lại, nàng liêu lĩnh hỏi. “Tôi có thể đề nghị ngài hộ tống tôi đến chỗ mẹ tôi được không?”

Ngay lập tức, anh nhận ra lý lẽ bên dưới lời nàng. “Cô nghĩ vài lời ngắn ngủi với mẹ cô có thể thuyết phục bọn họ rằng ta đã tu tỉnh hay sao?”

“Có sao đâu.” Nàng cười khi họ dạo quanh lễ sàn khiêu vũ. “Ngài đã quên mất một trong những giáo điều quan trọng nhất trong giới thượng lưu London.”

“Giáo điều gì thế?”

“Những vị Hầu tước độc thân giàu có luôn được chào đón trở lại vùng đất tươi sáng.”

Hầu tước im lặng, một ngón tay chậm rãi vuốt ve đốt ngón tay nàng, giọng êm ái bên tai nàng. “Nếu ta không chắc muốn thoát khỏi bóng tối thì sao?”

Cơn rùng mình chạy dọc sống lưng với lời nói khế khàng như hơi thở. Nàng tinh tế hắng giọng. “Tôi e rằng đã quá muộn rồi.”

“Ngài Ralston!” Giọng mẹ nàng the thé và kích động khi họ tiếp cận bà và Mariana, hai người tỏ ra đã quan sát cả điệu valse và chờ đợi giây phút đặc biệt này. “Thật may cho chúng tôi vì được đón tiếp ngài.”

Ralston cúi thấp. “Không phải tôi mới là người may mắn được nhận thư mời sao, thưa phu nhân. Tiểu thư Mariana, cô thật lộng lẫy. Cho phép ta gửi lời chúc tốt đẹp nhất cho cuộc hôn nhân sắp đến của cô được chứ?”

Mariana mỉm cười nhiệt thành với sự tăng bốc của Ralston và đưa tay cho anh. “Cảm ơn ngài. Tôi phải nói rằng tôi rất háo hức được gặp gỡ em gái ngài. Callie đã kể nhiều chuyện tuyệt vời về cô ấy.”

“Tiểu thư Calpurnia đã trở thành một người bạn tốt của Juliana từ khi cô bé đến đây.” Anh nhìn sang Callie và nói thêm, “Theo tôi, không ai có thể bảo đảm sự thành công của em gái tôi như cô ấy”.

“Ngài hoàn toàn đúng, thưa ngài”, phu nhân Allendale nói, “Danh tiếng của Callie không chê vào đâu được. Thêm vào tuổi tác và tình trạng của Callie, nó là người giám hộ lý tưởng cho tiểu thư Juliana”.

Trong thâm tâm, Callie cảm thấy phiền muộn vì lời nói của mẹ mình, dù vô tình hay hữu ý thì cũng đã thu hút sự chú ý vào tình trạng bà cô trình nguyên bình thân của nàng. Hàm ý trong ngôn từ của phu nhân Allendale không thể thắng thừng hơn việc tuyên bố Callie đã lập lời thề nữ tu.

Phu nhân Allendale cúi người về phía trước. “Tôi có thể hỏi làm thế nào ngài và Callie đạt được thỏa thuận liên quan đến việc giới thiệu em gái ngài với giới thượng lưu không?”

Ánh mắt Callie dán chặt vào Ralston, nhịp đập con tim sục sôi trên cuống họng. Hầu tước lảng tránh sự thật như thế nào đây? Anh điềm tĩnh đáp, “Tôi phải thú nhận, thưa phu nhân Allendale, thỏa thuận này hoàn toàn là ý tưởng của tôi. Tôi đã cực kỳ may mắn gặp được tiểu thư Calpurnia ở đúng nơi và đúng lúc. Tôi không biết phải làm gì mới báo đáp được đề nghị tử tế của cô ấy”. Câu trả lời của anh làm Callie trở mặt, có phải nàng vừa nhận ra ngữ điệu châm chích qua lời anh không? Nàng chuyển sự chú ý trở lại mẹ mình, bà tỏ ra hoàn toàn vừa ý với câu trả lời của ngài Hầu tước, và có vẻ như cảm thấy việc những gã phóng đảng yêu cầu sự hướng dẫn từ đứa con gái không chồng của bà cho những mục đích nhìn chung khá ám muội là hết sức bình thường.

Nàng phải kết thúc tình huống đáng xấu hổ này. Ngay lập tức. Trước khi mẹ nàng làm một điều gì đó mất hết thể diện. Cứ như bộ váy lụa tím chói lóa tô điểm thêm lông công – rất nhiều lông công trên người – chưa đủ làm nàng thẹn thùng vậy.

“Mẹ ơi, ngài Ralston đã đồng ý hộ tống con đến phòng giải lao”, nàng nói, tránh ánh mắt Ralston khi cô nói dối ngọt xớt như anh. “Có lẽ con sẽ mang thứ gì đó về cho mẹ?”

“Ôi, không, cảm ơn con”, Nữ bá tước góa bụa phát quát từ chối trước khi

đặt tay lên cánh tay Ralston và nhìn thẳng vào mắt anh. “Ngài Ralston, tôi mong đợi sớm được gặp em gái ngài. Có lẽ cô ấy sẽ đến dự tiệc trưa?” Đó không phải một câu hỏi.

Ralston nghiêng đầu lịch thiệp, nắm lấy bàn tay ủng hộ của Nữ bá tước và nói, “Tôi tin chắc Juliana sẽ thích lắm, thưa phu nhân Allendale”.

Mẹ Callie gật đầu cương nghị. “Xuất sắc.”

Bà rời đi, kéo theo Mariana tội nghiệp, để tiếp đón những vị khách khác. Ralston chìa tay cho Callie.

“Ta rất vui được hộ tống cô đến phòng giải lao, tiểu thư Calpurnia”, anh nhả nhó nói.

Nàng đón lấy cánh tay anh. “Tôi xin lỗi đã không nói thật.”

“Không cần thiết.” Họ bách bộ trong yên lặng, lúc sau anh cất tiếng bỏ sung, “Cảm ơn cô”. Anh nhận ra tầm quan trọng của mối liên hệ với gia đình và lời mời của mẹ cô sẽ bảo chứng cho sự chấp nhận Juliana vào giới thượng lưu.

Nàng không đáp lại ngay, suy nghĩ vẫn đang xoay xở với một loạt sự việc bất ngờ xảy ra trong tối nay. Cảm giác được sức nóng tỏa ra từ cánh tay Ralston bên dưới bàn tay mình, và từ những cặp mắt soi mói nhất London theo sát họ khắp phòng khiêu vũ, Callie không thể không tự hỏi làm thế nào buổi tối nay có thể trở nên khác biệt đến thế.

“Đừng cảm ơn tôi nhanh thế, thưa ngài.” Callie ngập ngừng mở lời, “Dù sao, như ngài đã khéo léo đề cập, tôi vẫn chưa yêu cầu ngài phải báo đáp”.

Ralston liếc mắt nhìn nàng. “Ta biết chứ. Ta không cho rằng cô đã nghĩ ra yêu cầu đó để chúng ta có thể giải quyết cho xong nhỉ?”

“Tôi e rằng không. Tuy nhiên tôi có một câu hỏi khá bất thường, nếu ngài

không phiền chiêu ý tôi.”

“Không hề gì. Ta rất vui được giúp đỡ cô.”

Nàng nuốt khan, vun đắp cho lòng can đảm của mình, cố gắng tỏ ra bình thường rồi hỏi, “Ngài có thể giới thiệu một quán rượu tốt trong thành phố không?”.

Câu hỏi chẳng tế nhị cũng không khéo léo, nhưng Callie quá nôn nóng muốn có câu trả lời nên đã chọn cách tiếp cận trực tiếp.

Nỗ lực che giấu vẻ ngạc nhiên của Ralston thật đáng được khen ngợi. Thực tế là ngoại trừ việc thoáng liếc về hướng Callie, anh tiếp tục khéo léo dẫn nàng băng qua những cặp đôi cản đường.

“Cô bảo sao? Một quán rượu ư?”

“Phải. Một quán rượu.” Nàng gật đầu, nở nụ cười hòa hoãn, hy vọng anh sẽ không tra khảo.

“Để làm gì?”

Lẽ ra nàng nên trông đợi sự tò mò của anh. Callie vớ bừa một lý do. “Ngài biết đấy... thưa ngài”, nàng tranh thủ suy nghĩ. “Anh trai tôi... Benedick?” Nàng đợi Ralston gật đầu xác nhận trước khi tiếp tục. “À... Benedick đang muốn tìm một chỗ vui chơi mới... và tôi đã nghĩ có lẽ ngài có câu trả lời cho vấn đề nan giải của anh ấy.”

“Ta nghĩ mình có thể giới thiệu một nơi nào đó. Ta sẽ thảo luận việc này với anh ta.”

“Không!”

Một bên mày nhướng cao bởi phản ứng kịch liệt của Callie. “Không ư?”

Nàng nhanh nhẹn hắng giọng. “Không, thưa ngài.” Callie dứt lời, cố tìm nguồn cảm hứng. “Ngài biết... anh trai tôi... anh ấy sẽ không đánh giá cao việc tôi thảo luận về những quán rượu với ngài.”

“Hẳn là anh ta không làm thế.”

“Rất nhiều.” Nàng cố gắng tỏ ra thất vọng có chừng mực. “Vì vậy có lẽ sẽ tốt hơn nếu ngài kể tên một địa điểm phù hợp... cho một quý ông, tất nhiên rồi... và tôi sẽ âm thầm truyền đạt lại. Vào một thời điểm thích hợp.”

Callie say sưa vẽ chuyện đến mức không nhận ra họ đã dừng bước từ lúc nào. Ralston đã đưa nàng đến một hốc tường cách xa phòng khiêu vũ và cả đám đông quan khách.

Quay lại đôi mắt nàng, anh nói, “Cô nói dối dở lắm”.

Callie tròn tròn hai mắt, không thể che đậy sự choáng váng của mình. “Gì cơ?”

“Câu chuyện đơm đặt của cô chứ còn gì nữa. Cho dù lời cô có là thật – mà rõ là không – thì cô che giấu suy nghĩ của mình rất kém đấy.”

Nàng toan mở miệng phản ứng nhưng không thể nghĩ ra nên nói gì, thế là đành khép miệng lại.

“Đúng như ta nghĩ. Ta không biết tại sao hay vì ai mà cô muốn tìm một quán rượu, dường như đây là một yêu cầu kỳ quặc, đặc biệt nó xuất phát từ một tiểu thư...” Nàng lại mở miệng nhưng anh đưa tay ngăn lại. “Tuy nhiên, đêm nay ta cảm thấy khá hào hiệp... vậy nên ta có ý định thuận theo yêu cầu của cô.”

Callie thoáng mỉm cười. “Cảm ơn ngài.”

“Đừng cảm ơn ta nhanh như thế.”

Callie nheo mắt khi nhận ra đó là lời ban nãy mình vừa nói. “Ngài muốn gì?”

Nàng đã chờ đợi một số điều kiện vào lúc ấy – một yêu cầu khác liên quan đến bài vở của Juliana, thiệp mời đến Almack, lời mời dùng bữa tối của mẹ mình, hay từ mẹ Rivington. Callie đã chuẩn bị tâm lý cho những điều ấy. Lúc này chúng có vẻ là một thương vụ sòng phẳng để đổi lấy tên một quán rượu và biến nó thành nơi nàng có thể tiếp tục cuộc phiêu lưu của mình.

Nàng không chờ đợi Hầu tước mỉm cười. Khi anh cười – một cách gian xảo, mưu mô làm nàng run rẩy đến tận ngón chân – Callie hoàn toàn không hề chuẩn bị. Sức nóng lan tỏa khắp người và tim nàng bắt đầu đập thành thịch. Nàng không thể không nhìn chăm chăm vào hàm răng trắng tinh, đôi môi dày mọng hay lúm đồng tiền trên má anh.

Anh đẹp trai hơn bao giờ hết.

Ralston lợi dụng tình trạng không phòng bị của Callie mà ép lưng nàng dựa tường. Nàng muộn màng nhận ra nơi hốc tường nhỏ tĩnh lặng một cách đáng ngạc nhiên nếu xét đến số người đang chỉ thoáng xa khỏi tầm mắt. Anh đã chọn vị trí gần như hoàn toàn bị che chắn bởi một cái cột nhà khổng lồ và một cụm dương xỉ lớn, giúp họ bảo toàn sự riêng tư nhất định.

Ralston dường như không bận tâm toàn thể giới quý tộc chỉ đứng cách họ vài inch.

Callie cảm thấy căng thẳng.

Anh vươn tay ra và rê ngón tay dọc chiều dài cánh tay nàng, mỗi nơi Hầu tước chạm vào đều biến thành vết lửa. Cầm lấy bàn tay đeo găng của nàng, anh lật nó lại và lột trần cổ tay nàng. Anh di chuyển ngón tay trên phần da nhạy cảm đó khiến tim nàng đập hồi hả. Cả thế giới quanh Callie bị thu gọn chỉ còn khoảnh khắc và sự vuốt ve đó. Nàng không thể rời mắt khỏi nơi họ tìm gặp nhau. Hơi ấm từ bàn tay, hay ngay cả sự trơn trượt từ ngón tay anh đều đe dọa sự minh mẫn của nàng.

Callie không biết anh đã vuốt ve mình bao lâu, trước khi anh đưa tay nàng lên môi và ấn miệng vào phần cổ tay trần của nàng. Mắt nhắm chặt trước cơn lũ xúc cảm đi cùng sự đụng chạm đó – đôi môi mềm mại, hé ra vừa đủ để thổi nụ hôn nóng bỏng ướt át trên nàng trước khi anh chạm răng lên vị trí nhạy cảm đó. Nàng thở hổn hển và mở mắt đúng lúc cảm nhận cái lưỡi nóng chảy của anh âu yếm trên da mình. Anh nhìn thẳng vào mắt nàng trong lúc công phá các giác quan của nàng. Callie chăm chú quan sát anh, cả hai đều biết anh đang làm gì.

Với một nụ hôn cuối, Ralston buông tay, vẫn nhìn trong lúc nghiêng về trước. Khi anh cất tiếng, lời thì thầm dịu dàng tựa không khí cọ xát thái dương nàng. “*Chó và Bò Câu.*”

Ban đầu Callie còn bối rối. Nàng không thật sự hiểu chính xác điều anh nói vì không mong chờ điều đó. Và rồi, ẩn sâu bên trong lớp sương mù nhục cảm anh giăng lên giữa họ, sự hiểu biết ập đến. Mắt Callie mở to. Trước khi nàng có thể nói gì đó, anh đã đi khỏi, để lại nàng kín đáo tập trung trí lực.

Khi rời khỏi hốc tường, mặt đỏ ửng, Callie không bất ngờ khi biết ngài Hầu tước đã ra về.

Tuy nhiên, anh cũng đã cho nàng tên của một quán rượu.

Chương 7

“Anne, bác phải giúp cháu.” Callie nài nỉ trong lúc dõi theo người giúp việc đang tức tốc tháo gỡ những bện tóc dài đã được bà dày công chải chuốt trước buổi vũ hội đính hôn.

“Chắc chắn một trăm phần trăm là tôi sẽ không làm chuyện đó.” Người đàn bà trung niên mỉa mai. “Cô phải biết nếu việc đó lộ ra thì tôi sẽ mất việc ngay!”

“Bác biết cháu sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra mà”, Callie nói. “Nhưng cháu không thể làm việc này mà không có bác!”

Anne nhìn thẳng vào mắt Callie qua gương. “Cô sẽ có một quãng thời gian khó khăn đấy, Callie của tôi ơi. Nếu bị phát hiện... hãy nghĩ về thanh danh của cô!”

“Cháu sẽ không bị bắt gặp!” Callie xoay lại đối mặt với Anne, mái tóc đang gỡ dang dở bay phất phơ sau lưng. “Trước tiên mọi người quá chú tâm vào vũ hội nên sẽ không ai nhận ra cháu đã đi. Với sự giúp đỡ của bác cho phần nguy trang, khả năng cháu bị phát hiện gần như bằng không! Chỉ một đêm thôi mà bác Anne. Cháu sẽ trở về ngay và không bị sút mẻ gì.” Callie chấp tay nói tiếp, “*Làm ơn đi bác.* Cháu không xứng đáng có một buổi tối thú vị sao?”

Người đàn bà lớn tuổi cân nhắc lời khẩn cầu lặng lẽ của Callie, rồi thở dài chấp nhận. “Bản danh sách này sẽ gây ra cái chết cho cả hai chúng ta.”

Callie cười toe toét, biết rằng mình đã thắng. “Tuyệt vời! Ôi, bác Anne ơi, cảm ơn bác!”

“Cô sẽ phải làm nhiều hơn là nói cảm ơn khi ngài Bá tước đến cắt đầu tôi.”

“Xong luôn.” Callie không thể nín cười khi giúp bà tháo những chiếc khuy phía sau váy.

Khi bắt đầu nói lỏng khuy áo, bà lại lắc đầu, lẩm bầm với chính mình. “Một quán rượu. Vào lúc nửa đêm. Tôi đúng là điên mới đi giúp cô.”

“Vớ vẩn”, Callie nói một cách dữ dội, “Bác là một người bạn rất tốt. Một người bạn rất tốt nên được nghỉ ngơi ngày Chủ Nhật, thứ Hai và cả thứ Ba”.

Bà giúp việc thăm càu nhàu món quà hồi lộ rành rành. “Cô từng *nhìn thấy* bên trong một quán rượu chưa?”

“Tất nhiên là chưa”, Callie nói. “Cháu chưa bao giờ có cơ hội làm việc đó.”

“Có lẽ cũng có lý do cả đấy.” Anne khô khan đáp.

Bà giúp việc cộc cằn gật đầu. “Tôi có lý do để tạt qua quán rượu một hai lần. Tôi chỉ đơn thuần hy vọng Hầu tước Ralston đã giới thiệu một quán rượu có những khách hàng đáng kính. Tôi không thích chuyện ngài ấy cứ sẵn lòng giúp cô bôi nhọ danh tiếng của chính mình đâu Callie.”

“Đừng trách Ralston, bác Anne. Cháu tin chắc anh ta sẽ không giới thiệu quán *Chó và Bò Cầu* nếu nghĩ cháu là người lui tới nơi đó.”

Anne khịt mũi hoài nghi. “Ngài ấy chắc hẳn phải là đồ đầu đất đá Callie, vì bất cứ ai có não đều có thể nhìn thấu câu chuyện bịa đặt của cô.”

Callie cương quyết phớt lờ. “Dù sao thì cháu cũng sẵn sàng dấn thân phiêu lưu, bác không nghĩ vậy sao? Bác đã bao giờ tưởng tượng ở đó có một gã phục vụ quầy bar má đỏ thiếu mất một hai cái răng không? Hay một cô hầu rượu mệch mội đẹp hút hồn làm lụng vất vả để con cái có cái ăn cái mặc?”

Hay một nhóm công nhân trai tráng hào hức cụng ly bia xua tan một ngày làm việc nhọc nhằn?”

Anne khô khốc nói. “Điều duy nhất tôi nghĩ sẽ có ở quán rượu đó là một tiểu thư lãng mạn quá mức sẽ bị thất vọng bởi hiện thực phũ phàng.”

“Ôi, bác Anne ơi. Cảm hứng phiêu lưu mạo hiểm của bác đi đâu rồi?”

“Tôi nghĩ cô có đủ thứ cảm hứng đó cho cả hai chúng ta rồi đấy.” Khi thấy Callie phớt lờ, Anne kéo nhẹo. “Hứa với tôi một chuyện thôi?”

“Vâng?”

“Nếu vì lý do gì đó cô cảm thấy khó chịu thì cô sẽ rời đi ngay lập tức. Có lẽ tôi nên bảo Michael đi với cô”, bà nhắc đến con trai mình, một người đánh xe ngựa cho nhà Allendale. “Nó sẽ đảm bảo cô được an toàn.”

Ý tưởng đó khiến Callie thấp thỏm không yên. Nàng xoay người đối mặt với bà, bắt lấy phần áo được nối lỏng vào ngực, sự khấn thiết lan tỏa trên khuôn mặt. “Bác Anne ơi, không ai ngoài bác được biết việc cháu đang làm. Ngay cả Michael. Cháu không thể mạo hiểm với chuyến phiêu lưu của mình. Bác chắc phải hiểu chứ.”

Anne im lặng cân nhắc bước đi kế tiếp rồi gật đầu cương nghị và nói rành rọt, “Một chiếc áo len nâu giản dị. Và cô sẽ cần một chiếc áo choàng để che giấu mặt mình nữa”.

Callie cười toe toét. “Cháu sẽ nghe theo sự am tường về mặt hóa trang của bác.”

“Ừ thì tôi không biết gì về hóa trang, nhưng nghĩ mình là chuyên gia giúp cô ăn mặc như một dân thường.” Anne chỉ vào tấm gương gần đó trước khi nói tiếp. “Tôi sẽ đi tìm cho cô một chiếc áo dài và cả áo choàng nữa. Cô thay váy trong lúc tôi đi ra nhé.”

“Cháu sẽ cần một cái mũ.”

Anne thở dài. “VẬY mà tôi nghĩ chúng ta đã từ bỏ những cái mũ ren rồi cơ đấy.”

“Đúng vậy. Nhưng tôi nay cháu phải nguy trang càng kỹ lưỡng càng tốt.”

Anne khịt mũi và bỏ đi, lảo đảo với chính mình, hình như là về những thách thức lâu dài mà những người hầu gái phải cắn răng chịu đựng.

Ngay khi Anne rời khỏi, Callie thay chiếc váy đã mặc trong buổi vũ hội trước đó. Khi đã thoát khỏi bộ váy satin xanh biển, nàng duyên dáng chuyển mình theo tiếng nhạc văng vẳng từ dưới lầu, nơi những người tham dự cuộc vui tiếp tục khiêu vũ và chúc mừng Mariana cùng Rivington.

Rõ ràng đây là vũ hội tuyệt vời nhất đời nàng. Không chỉ là điệu valse với Ralston – mặc dù nó cũng là một trong các yếu tố – hay cuộc đối thoại suy đồi và đáng hổ thẹn với ngài Hầu tước ngay giữa vũ hội ở một nơi bất kỳ ai cũng có thể phát hiện ra họ. Mà nó là cảm giác lần đầu tiên xuất hiện trong đời – sức mạnh không thể chối bỏ xâm chiếm nàng và Callie nghĩ bản thân có thể làm mọi chuyện.

Cứ như chuyến phiêu lưu đã sẵn sàng trước mắt vậy.

Cảm giác mạnh mẽ gần như quá sức chịu đựng và Callie đã trốn lên lầu ngay sau khi Ralston rời khỏi buổi vũ hội. Lần gặp gỡ bí mật, cùng với sự hồi hộp đến từ quán rượu được Ralston khuyến nghị khiến nàng không thể tiếp tục thông thả cười nói với giới quý tộc. Làm sao có thể thảo luận về mùa lễ hội khi nàng có rượu scotch cần phải nếm thử? Hay một quán rượu cần nàng đến tham quan? Hay một Callie cần được cõ vũ?

Hẳn nhiên nàng có thể.

Nhưng đây không phải vũ hội đầu tiên nàng lui về sớm, Callie ngờ rằng chẳng ai để ý hay quan tâm việc nàng biến mất – một sự thật giúp cho

chuyến phiêu lưu trở nên dễ dàng hơn. *Sau cùng thì làm một kẻ châu rìa bên lề vũ hội cũng mang lại lợi ích đấy chứ.*

Nàng mỉm cười trong lúc nghĩ ngợi, một tiếng gõ cửa sắc lẹm báo hiệu Anne đã quay lại. Bà giúp việc hồi hả bước vào trong, tấm áo len nâu trĩu nặng trên tay.

Đang trong tình trạng phấn khích, Callie vỗ tay lấp bốp và thu về cái quắc mắt từ người bạn của mình.

“Tôi nghĩ cô là người đầu tiên mừng hóm vì một cái áo len nâu.”

“Có lẽ cháu là người đầu tiên nhận ra lợi ích thật sự của một cái áo len nâu.”

“Đó là gì?”

“Sự tự do.”

Chó và Bò Câu hiển nhiên là một chôn lai vãng nổi tiếng.

Callie liếc nhìn qua cửa sổ của chiếc xe ngựa thuê đang đưa mình đến quán rượu, sự tò mò làm nàng nhấp nhòm trên ghế, mũi gần như dán vào tấm kính trên cửa sổ. Nàng đã đi qua phố Jermyn vô số lần vậy mà không bao giờ nhận ra nó hoàn toàn khác vào buổi tối. Sự biến đổi thật sự rất thú vị.

Có hàng tá người trên con phố trước quán rượu đang ngắm mình trong ánh sáng vàng vọt tỏa ra từ những cánh cửa sổ. Nàng ngạc nhiên trông thấy các quý tộc cùng chiếc cà vạt hồ cứng giao du với các quý ông và giới thương nhân, những “đôi tượng” đã bị chỉ trích công khai trong các vũ hội khắp London vì họ đã lao động chân tay để sinh tồn.

Đan xen giữa cánh đàn ông là một nhóm phụ nữ, vài người rõ ràng là bạn đồng hành của một số gã trai nào đó, số khác lại có vẻ chỉ đến một mình. Điều cuối cùng khiến Callie e sợ là một phần nhỏ trong nàng đã mong đợi

được đến quán rượu này và phát hiện ra không có phụ nữ tự do nào ở đây, để rồi bị buộc phải gọi xe ngựa thuê trở về nhà ngay lập tức.

Thẳng thắn mà nói, Callie không chắc liệu mình nên sàu muộn hay thích thú với ý tưởng không còn cái cơ khả dĩ có thể ép mình quay về nữa.

Callie thở dài, hơi thở vắn vủ bên cửa sổ, biến ánh đèn phía trước thành một làn sương vàng mờ ảo. Nàng có thể về nhà và uống rượu scotch trong phòng làm việc của Benedick. Với Benedick. Dù sao anh trai cũng đã ngỏ ý từ trước. Ở Allendale House, nàng sẽ không phải mạo hiểm thanh danh của mình.

Ở *Allendale House* sẽ không có phiêu lưu gì cả. Callie chớp mắt, nắm chặt mảnh giấy da trong bàn tay đeo găng, cảm nhận được tờ giấy dày và nặng đang nhấn nhúm trong lòng bàn tay lúc sự nghi ngờ tấn công dồn dập.

Lẽ ra nàng nên để Anne theo cùng. Chuyến phiêu lưu cô độc đang nhanh chóng vượt tầm kiểm soát.

Tuy vậy, lúc này đây nàng không thể về nhà. Không thể sau khi đã vượt qua mớ rắc rối nảy sinh từ việc hỏi Ralston tên quán rượu và ra sức nguy trang cho thật thuyết phục. Nàng cựa quậy không yên bên dưới lớp áo len thô và nó làm da nàng ngứa ngáy bất chấp áo ngực bằng vải lạnh đã mặc. Mũ trùm của tấm áo choàng che qua đầu, không ai thềm ngoái nhìn cô gái trẻ quê mùa vừa bước vào gọi một chai whisky và lặng lẽ ngồi ở một cái bàn phía sau quầy rượu. Nàng cũng đã tới tấp tra hỏi Anne về những thông tin bên trong một quán rượu và chuẩn bị rất chu đáo. Tất cả những gì nàng cần làm là bước xuống chiếc xe ngựa.

Xui xẻo thay, chân nàng dường như không sẵn lòng hợp tác.

Vào hay không vào?

Cánh cửa mở ra. Và nàng không còn sự lựa chọn. Gã nài ngựa nói với vẻ khó chịu. “Thưa cô? Cô đã bảo đến quán *Chó và Bò Cầu* phải không?”

Callie vò bản danh sách trong tay. “Đúng thế.”

“Vậy thì cô đến nơi rồi đây.”

Callie gật đầu. “Đúng rồi.” Nàng giẫm lên bệ đỡ gã đặt trên nền đất để bước xuống, rồi cảm ơn gã ta.

Nàng có thể thực hiện việc này. Vun đắp lòng can đảm, Callie đặt bước chân cuối cùng xuống đường và gieo đôi giày da dê vào ngay vũng nước đen ngòm. Với một tiếng nấc kêu cứu miễn cưỡng, nàng nhảy phốc qua vùng đất khô ráo và ngoảnh lại nhìn gã đánh xe đang cười cợt. Gã mím cười phách lồi. “Cô nên nhìn đường chứ tiểu thư.”

Callie quắc mắt. “Cảm ơn lời khuyên của ông.”

Gã nghiêng đầu về phía nàng và nói thêm, “Cô có chắc là muốn đến đây không vậy?”

Nàng so vai. “Rất chắc chắn, thưa ông.”

“Vậy được rồi.” Gã nhắc mũ chào, quay lại ghé ngồi, cùng tiếng xe ngựa lọc cọc và bỏ đi tìm khách thuê mới.

Sửa lại áo trùm, nàng nhìn quán rượu. *Vào thôi.* Cần thận kiểm tra những mối nguy chực chờ trên con đường sỏi trước mặt, nàng đi xuyên qua đám đông thờ ơ bên ngoài và hướng đến cửa ra vào.

Anh trông thấy nàng ngay từ giây phút Callie đặt chân vào quán rượu.

Việc nàng dựng lên câu chuyện anh trai muốn tìm quán rượu mới trong thành phố đã rõ mười mươi chỉ là sự dối trá. Xác suất Bá tước Allendale cần em gái nhúng tay vào chuyện tìm chỗ vui chơi của mình thật sự quá thấp.

Thế thì câu hỏi đặt ra là, lý do quái quỷ nào xui khiến tiểu thư Calpurnia Hartwell muốn tìm một quán rượu?

Và cô ta đang làm cái quái gì *bên trong* một quán rượu vào lúc nửa đêm thế này? Cô ta không bận tâm đến danh tiếng của mình sao? Hay danh tiếng của gia đình? Hay cho em gái anh, vì Chúa? Anh đã đặt danh tiếng của Juliana vào tay cô ta và giờ cô ta nghênh ngang đi vào quán rượu. Cô ta đã tự chuốc lấy rắc rối.

Ralston ngửa ra ghế, tay cầm ly whisky, tập trung toàn bộ sự chú ý vào Callie, lúc này đang chết đứng ngay bên lối đi, nom có vẻ vừa thích thú vừa sợ hãi. Căn phòng huyền ảo đủ mọi hạng người, đa phần đang trong tình trạng say xỉn ở nhiều mức độ khác nhau. Anh đã chọn một trong những quán rượu hàng hoàng nhất St. James. Dù lẽ ra đã có thể ném nạng đến Haymarket hoặc Cheapside và dạy nạng một bài học ở đó, anh đã phán đoán một cách chính xác – nơi này đã đủ làm nạng thoái lui.

Nàng siết chặt áo choàng, hai mắt đảo dác khắp phòng, phân vân không biết nên nhìn đâu để giữ thái độ bình thản mà nền giáo dục thụ hưởng luôn đòi hỏi. Một tràng cười khoái trá từ một nhóm đông đàn ông bên một chiếc bàn dài bên trái làm nàng giật bắn. Bọn họ đưa mắt nhìn cô nàng hầu rượu vừa đặt một vại bia trên mặt bàn gỗ đầy vết xước vừa khoe mẽ bộ ngực đầy đặn cho các vị khách biết thưởng thức. Callie trở mắt khi thấy một gã trong số đó tiến lên tóm lấy cô hầu nãy nỡ và kéo cô gái lúc này đang kêu thét lên đuôi mình rồi thô lỗ sờ soạng. Callie rời mắt khỏi đó trước khi có thể chứng kiến một hoạt cảnh chắc chắn còn đáng ngượng hơn nữa.

Xui xẻo thay, nàng lại chuyển ánh nhìn vào cặp đôi sỗ sàng khác. Ngay bên phải là một thiếu phụ phơi bày viên cổ áo khoét sâu đến ngõ ngàng đang lướt ngón tay thon dài dọc quai hàm một quý ông cũng đang tìm sự đồng điệu. Hai người thủ thỉ với nhau, môi kề môi, hai cặp mắt biểu lộ sự đam mê chỉ có thể dẫn đến một thứ... một thứ mà ngay cả tiểu thư Calpurnia Hartwell trong trắng ngây thơ cũng có thể hiểu được. Bọn họ không chú ý đến hơi thở dồn dập của Callie trước khi nàng lên vào bên trong, hướng ra phía sau quán rượu, trực chỉ một bàn trống nằm trong góc khuất hơi tối và cũng là chỗ ngồi của anh.

Nếu không phải đang nổi cơn thịnh nộ với cô gái lơ lửng này thì anh hẳn là đã cảm thấy rất thú vị.

Lúc len lối đi qua căn phòng chật chội, nàng đã cố gắng hết sức tránh né mọi sự đụng chạm hay thậm chí là va quệt của những khách hàng khác – một nhiệm vụ bất khả thi trong dòng người chen chúc đứng chắn giữa nàng và chiếc bàn trống riêng tư đã lọt vào mắt. Nàng ngồi xuống mà không thèm nhìn sang những người gần đó trong một nỗ lực tỏ vẻ điềm tĩnh có phần rất tuyệt vọng. Callie quay lưng về phía anh, nhưng phần mũ trùm đầu của chiếc áo choàng lại hất ra sau, anh quan sát nàng trấn tĩnh lại và đợi cô hầu rượu bước đến. Tóc bới cao, kẹp lại bên dưới một chiếc mũ xấu tệ, nhưng một vài lọn tóc xoắn nâu vàng lạc lõng lòa xòa trên gáy thu hút sự chú ý của anh đến chiếc cổ thẳng yêu kiều ửng hồng vì phấn khích.

Trong tích tắc, anh xem xét cảm giác của cái hôn trên phần da đó. Sự việc ở vũ hội Allendale vào tối nay đã giúp anh khẳng định tiểu thư Calpurnia Hartwell là một cô gái nồng nàn và đam mê. Phản ứng của cô ta vô cùng phóng túng đến mức khó cưỡng – rất khác với những cô gái anh thường qua lại – Hầu tước không thể ngăn bản thân suy diễn phản ứng của cô ta một khi chạm đến những vị trí mật thiết hơn.

Cô ta đang làm gì ở đây vậy?

Cô ta có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào, bởi bất cứ ai có liên hệ với giới thượng lưu ở London – cô ta ở St. James, vì Chúa! Và cô ta còn bước vào quán rượu một mình, không có người bảo vệ, nếu bị loại người không đứng đắn phát hiện, cô ta có thể rơi vào tình huống hết sức nghiêm trọng và khó xử. Anh nhận ra hai tay cô đang cầm chặt một mảnh giấy vuông vức như một lá bùa. *Có lẽ nào đó là một bức thư tình? Có thể cô ta đang gặp gỡ một gã nào đó ở đây chăng?*

Trong số những hành động thiếu trách nhiệm và ngu xuẩn nhất cô ta có thể thực hiện thì đây là việc thiếu suy nghĩ nhất. Cô ta nhét mảnh giấy da vào túi áo choàng khi người hầu rượu tiến lại gần.

“Tôi muốn một ly rượu whisky. Một ly whisky scotch.”

Anh có nghe đúng không nhỉ? Có phải cô ta đơn độc bên chiếc bàn tối lờ

mờ trong một quán rượu ở London vào một thời điểm quý tha ma bắt vừa bình thần gọi rượu và coi đó là một điều hết sức bình thường trên đời không vậy?

Phải chăng cô gái này bị mất trí rồi?

Một điều chắc chắn là anh đã hoàn toàn đánh giá sai về Callie Hartwell bé bỏng. Cô ta rõ ràng *không phải* người đỡ đầu thích hợp cho Juliana. Anh đang tìm một phụ nữ có nhân cách hoàn hảo, thế mà lại vợ phải Callie, cô gái thân nhiên gọi whisky trong quán rượu ở London.

Trừ việc...

Trừ việc cô ta không bình thần chút nào. Mắt anh nheo lại quan sát một cách tỉ mỉ. Callie cứng như khúc gỗ. Hơi thở theo nhịp độ nhấp nhô của hai bên vai khá thất thường và không sâu. Cô ta đang căng thẳng. Khó chịu. Anh biết nơi này đã gây ra những triệu chứng kia. *Tại sao vậy?* Anh sẽ phải hỏi. Phải chất vấn. Và biết cô ta sẽ không thích mình làm thế.

Cô hầu quay lại với đồ uống Callie đã gọi; Ralston nhận ra nàng đã hào phóng trả thêm một khoản phí phục vụ. Khi cô gái bỏ đi, anh nghiêng người quan sát Callie nâng ly và hít một hơi rượu. Không thể thấy mặt, nhưng anh biết cơ thể nàng đang phản ứng với một tràng ho khan, nàng lắc đầu và thử lại hành động ban nãy. Lần này Callie kiểm soát tốt hơn, nhưng từ góc độ chú ý đầu tập trung vào ly rượu, anh có thể nói nàng đang ngờ vực thứ thức uống kia. Rõ mười mươi cô nàng chưa bao giờ uống một giọt rượu trong đời. Sau một lúc nghiên cứu, trong khi vẫn có vẻ đang đấu tranh tư tưởng xem có nên uống hay không, Ralston đã không thể nén sự tò mò thêm nữa.

“Đó là thứ cô có khi gọi whisky đấy.”

Suýt nữa Callie đánh rơi ly rượu. Ralston cảm thấy có chút thỏa mãn. Đáng đời cô nhóc.

Ngay lập tức nàng quay mặt về phía tiếng nói, rượu sóng sánh dữ dội trong ly và anh nhắc người di chuyển sang ngồi cùng bàn với nàng.

Anh phải tán thưởng khả năng vượt qua cú sốc trong thời gian ngắn của nàng. “Lẽ ra tôi nên đoán được ngài sẽ có mặt ở đây”.

“Cô sẽ phải thừa nhận rằng một tiểu thư *quý tộc* yêu cầu giới thiệu một quán rượu không phải là chuyện thường xuyên xảy ra.”

“Tôi cho là thế.” Nàng nhìn lại ly rượu. “Tôi không nghĩ mình có thể thuyết phục ngài quay lại bàn bên kia và giả vờ chưa từng trông thấy tôi phải không?”

“Ta e rằng việc đó khó có thể xảy ra. Ta không thể để cô ở lại đây một mình. Cô có thể dễ dàng rơi vào tình huống bị tổn hại.”

Nàng cười gằn. “Tôi cảm thấy khó tin quá, thưa ngài.”

Anh cúi người về trước, hạ giọng nói. “Thật lòng cô không biết những tổn hại về danh dự có thể xảy đến nếu ai đó tìm thấy cô ở chỗ này ư?”

“Tôi có thể hình dung tổn hại đó sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với việc bị phát hiện ở đây với ngài.” Nàng vẫy tay chỉ quán rượu. “Có rất nhiều phụ nữ đơn chiếc ở đây mà.”

Đôi mắt Ralston tối sầm. “Ta rất nghi ngờ những phụ nữ cô nói mong đợi được tiếp tục đơn chiếc.”

Lông mày Callie chau lại vì không hiểu lời anh. Vài giây sau, sự nhận biết ập đến, nàng nhìn những cô gái đi thơ thẩn quanh quán rượu, rồi nhìn anh, hai mắt tròn xoe. Anh gật đầu xác nhận mọi nghi ngại của nàng.

Nàng há hốc mồm, “Nhưng... tôi không...”.

“Ta biết.”

“Tôi không bao giờ...”

Anh gật đầu tiếp thu lời nàng. “Ta hỏi lại... Tại sao cô ở đây?”

Sự im lặng kéo dài quá lâu khiến anh nghĩ nàng sẽ không trả lời. Nhưng rồi nàng nói, “Nếu ngài khăng khăng muốn biết thì tôi ở đây để uống rượu scotch”.

Một bên lông mày đen nhướng cao. “Thứ lỗi cho ta nếu không tin cô.”

“Đó là sự thật!”

“Không cần là thám tử đại tài cũng biết cô không phải bọm rượu, tiểu thư Calpurnia.”

“Đó là sự thật”, nàng lặp lại.

Anh thở dài hậm hực, ngả lưng ra ghế và nói khơi khơi. “Thật sao.”

“Đúng vậy!” Nàng trở nên bực tức. “Tại sao điều đó lại khó tin đến vậy?”

“Trước hết, ta cam đoan với cô là rượu ở Allendale House có thể tuyệt vời hơn bất cứ thứ rượu hạng bét nào được phục vụ trong quán rượu này. Vậy tại sao cô không uống ở nhà?”

“Tôi muốn uống rượu ở đây. Tôi cảm thấy không gian này... cuốn hút.”

“Thậm chí cô còn không biết *nơi này* và sự tồn tại của nó cho đến hai giờ trước”, anh chỉ ra.

Nàng im lặng. Khi nhận ra Callie sẽ không đáp lại, anh bèn nói tiếp. “Thứ hai, hình như cô hoàn toàn không thích *uống* ly scotch trước mặt.”

Mắt nàng sáng lên vẻ thách thức. “Vậy sao?” Và rồi Callie nâng ly rượu

lên, thu hút sự chú ý của Ralston trước khi hớp một ngụm lớn chất lỏng màu hổ phách kia.

Ngay tức khắc, nàng bắt đầu ho sặc sụa và phun phì phì, một tay bấu ngực và quơ quào đặt ly rượu lên bàn. Phải mất một lúc, Callie mới lấy lại sự kiểm soát và nhận ra anh không nhúc nhích mà chỉ khoác lên mình cái nhìn trịch thượng thiên cận.

Giọng Hầu tước khô như sỏi, “Phải uống nhiều lần mới thấy ngon”.

“Rõ là vậy rồi.” Nàng cúi kính đáp và nói thêm, “Cô họng tôi đang bốc cháy đây này”.

“Cảm giác đó sẽ dịu bớt.” Anh ngừng lời rồi lại nói tiếp. “Sẽ khá hơn nếu lần tới cô nhấp môi thay vì uống cả ngụm.”

“Cảm ơn ngài, tôi đã không cân nhắc làm thế”, nàng khô khốc đáp.

“Cô đang làm gì ở chôn này?” Lời anh lạnh lẽo và phỉnh phờ tương ứng sự tò mò ám áp đọng đưa trong đôi mắt xanh biển.

“Tôi đã nói rồi mà.” Nàng nhấp một ít chất lỏng trong ly và cau có nói.

Anh lại thờ dài, rồi nhìn chòng chọc. “Nếu nói thật thì cô bất cẩn hơn ta đã nghĩ. Tôi nay cô đã mạo hiểm thanh danh của mình đấy.”

“Tôi đã nguy trang.”

“Không khéo lắm.”

Nàng hồi hộp đưa tay chạm vào chiếc mũ ren. “Không ai nhận ra tôi cả.”

“Ta nhận ra cô.”

“Ngài thì khác.”

Anh ngừng lại và quan sát. “Cô nói đúng. Ta thì khác. Không như hầu hết đàn ông mà một phụ nữ đơn độc sẽ chạm trán ở một nơi thế này, ta rất có hứng thú bảo vệ danh dự cho cô.”

“Cảm ơn, ngài Ralston”, nàng giễu cợt, “nhưng tôi không cần phải ngài bảo vệ”.

“Có vẻ như cô rất cần điều đó. Hay là, ta sẽ nhắc nhở rằng cô và gia đình cô đang có liên hệ với em gái ta? Con bé đã có đủ phiền phức rồi. Nó không cần cô hủy hoại danh dự của mình và cơ hội thành công của nó cùng một lúc.”

Rượu khiến nàng trở nên táo bạo. “Nếu ngài quan tâm đến danh tiếng của tôi đến vậy, thưa ngài, tôi có thể đề nghị một ai khác thay mình hướng dẫn em gái ngài gia nhập giới thượng lưu nhé?”

Anh nheo mắt. “Không, tiểu thư Calpurnia. Chúng ta có thỏa thuận rồi. Ta muốn cô.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì con bé tin tưởng và yêu quý cô. Và bởi vì ta không đủ thời gian quay lại từ đầu và tìm người khác.” Giọng anh trở nên sắt đá.

Cô nàng hầu rượu xuất hiện, nghiêng người đủ gần để Ralston nhìn ngắm trọn vẹn nét đẹp rực lửa của cô ta. “Ngài còn cần thêm gì cho tối nay không, thưa ngài?”

“Không phải tối nay”, Ralston mỉm cười bất cần, ghi nhận vẻ choáng váng của Callie trước lời mời mọc công khai của ả.

“Tôi biết nhiều cách giúp ngài thoải mái đấy.”

Callie tròn mắt.

“Ta chắc chắn cô biết cách”, Ralston quý quyết đáp, ném ra một đồng curon và chậm rãi trượt đồng xu đó vào lòng bàn tay cô nàng phục vụ. “Cám ơn.”

Callie hít sâu, giọng lạnh lẽo. “Tôi nghe đến phát mệt phải cư xử thế nào, cứ như tôi không thể tự nghĩ ra, mà đặc biệt là từ một người như ngài.”

“Cô có ý gì thế?” Anh hỏi một cách ngây ngô.

“Ngài không thể nói mình không nhận ra cô ta... cô ta...”

Môi anh thấp thoáng nét cười. “Cô ta...?”

Callie phát ra một âm thanh chán nản. “Ngài, ngài đây, hết thuốc chữa rồi.”

“Đúng vậy. Vì đã tán thành rằng danh tiếng của ta không thể cứu vãn được, ta đề nghị tập trung vào danh tiếng của cô, được không?” Ralston không đợi nàng trả lời. “Cô sẽ thôi cái trò đánh cược với danh dự của mình đi, Calpurnia, chỉ ít cho đến lúc Juliana ra mắt. Như thế có nghĩa là không lai vãng đến quán rượu ở London. Dẹp ngay. Không đến bất kỳ quán rượu nào ở London hết. Và nếu cô có thể không rời nhà vào lúc nửa đêm thì thật là một thay đổi đáng được tuyên dương.”

“Chắc chắn rồi, thưa ngài.” Callie ngang bướng nói, chất cồng đã tiếp thêm can đảm cho nàng. “Ngài sẽ mách nước cho tôi biết cách nào thoát được đám đàn ông không thích hợp ưa gạ gẫm tôi trong ngôi nhà của tôi chứ nhỉ?”

Tuyên bố xác xược đó khiến anh giật mình và ngay tức thì cảm thấy hổ thẹn. “Cô nói rất đúng. Vui lòng chấp nhận lời...”

“Ngài dám xin lỗi à.” Giọng Callie run run khi ngắt lời. “Tôi không phải con nít và không muốn cảm thấy như không thể khống chế hành vi của mình.

Không phải trước ngài hay bất cứ người nào. Tôi không thể...”

Nàng ngừng nói. *Và tôi không thể chịu được nếu ngài cảm thấy hối hận về cái hôn của chúng ta.*

Sâu thẳm trong tim, nàng biết điều đó là sự thật, rằng anh đã ép nàng vào hốc tường nhằm chứng tỏ uy quyền của mình hoặc để giết thời gian hay vì một vài lý do thực tế nào đó. Nhưng, lần đầu tiên trong đời, nàng đã cảm thấy khao khát. Nàng sẽ không để lời xin lỗi của anh hủy hoại cảm giác đó.

Sự im lặng bao trùm hai người, đầu óc quay cuồng, Callie uống nốt chỗ rượu còn lại. Ralston rõ ràng đã đúng. Có vẻ như thứ chất lỏng này càng uống nhiều càng dễ nuốt. Nàng đặt ly rượu xuống bàn, theo dõi một giọt whisky chậm rãi uốn lượn bên trong ly rồi yên vị dưới đáy. Nàng dõi theo đường đi của giọt rượu từ bên ngoài chiếc ly rồi đợi anh cất tiếng.

Ralston vẫn im lặng, còn nàng đắm chìm trong khát vọng thoát khỏi không gian tù túng. “Tôi xin lỗi đã phá hỏng buổi tối của ngài. Vì đã hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ trả lại sự yên tĩnh cho ngài.”

Nàng đứng lên, kéo mũ và áo choàng quanh người. Anh đứng lên cùng lúc, ngay lập tức khoác áo qua vai, mũ và gậy sẵn trong tay. Nàng nhìn thẳng và nói, “Tôi không cần một người giám hộ”.

“Tiểu thư ơi, nếu không hộ tống cô về thì ta chẳng đáng mặt quý ông.” Callie nhận ra anh đã hơi nhấn mạnh hai chữ đầu, cứ như nhắc nàng nhớ lại địa vị của mình vậy.

Nàng không muốn tranh cãi, không muốn để người đàn ông này phá hủy một buổi tối rạng ngời đầy áp sự kiện – rốt cuộc thì nàng đã thành công gạch đi một nhiệm vụ nữa trong bản danh sách. Thế nên nàng quay đi và bắt đầu con đường dài đằng đẵng qua quán rượu đông nghịt để đến cửa ra vào, nôn nóng rời đi trước anh đồng thời bảo đảm nếu ra đến đường chính trước, nàng có thể gọi một cỗ xe ngựa thuê hòng bỏ anh và trò chặn đầu chặn đuôi đáng ghét này lại phía sau. Tuy nhiên, lần này, không dễ dàng để tránh va vào đám đông nữa vì khả năng thăng bằng của Callie phần nào đã sụt giảm, suy

nghĩ của nàng cũng có phần rối loạn. Lẽ nào lượng rượu scotch ít ỏi đã len lỏi vào đầu nàng?

Nàng rời khỏi quán rượu, hòa mình vào buổi tối mùa xuân mát mẻ phía ngoài, hiên ngang đi trên con đường, đầu ngẩng cao tìm kiếm một cỗ xe ngựa thuê. Sau lưng nàng, Ralston gọi gã giữ ngựa đang đứng chờ mình. *Tuyệt diệu, nàng thầm nghĩ, có lẽ sau cùng thì anh ta cũng chịu để cho mình được yên.* Phớt lờ cảm xúc thất vọng thoáng qua, Callie nhắc chân khỏi vệ đường và nhìn quanh tìm một cỗ xe đang đỗ lại khác. Vào phút cuối, nhớ lại vũng nước tù đọng ban nãy, nàng sải chân dài hơn để tránh thứ nước bẩn thỉu đó. Callie hụt chân và cảm thấy sắp ngã xuống đường sỏi. Dang tay giữ thăng bằng, nàng chuẩn bị cho cú va chạm.

Một cú va chạm không bao giờ xảy ra.

Trước khi có thể biết chuyện gì đang xảy ra, Callie cảm giác như trái đất nghịch chuyển và nàng tựa vào một bức tường rắn rỏi ấm áp. Nàng nghe tiếng Ralston lầm bầm về ‘phụ nữ phiền toái’ khi cánh tay anh lạnh lùng vòng qua người nàng và nàng khẽ rít lên, mặt đỏ bừng tựa vào người anh khi anh nhắc bổng nàng. Mũ trùm bị hất ra sau, nàng nhìn chòng chọc đôi mắt xanh giận dữ của anh. Môi anh sát môi nàng. *Đôi môi mới gọi cảm làm sao.* Nàng lắc đầu xua tan ý nghĩ ngốc nghếch kia.

“Cô có thể đã toi đời rồi đây”, anh nói, giọng nặng nề mang thứ cảm xúc mà nàng không thể gọi tên. *Rất giận,* nàng thầm nghĩ.

“Tôi nghĩ ít khả năng ‘bị toi đời’”, nàng nói dù biết lời mình không mời gọi được thiện chí của anh.

“Lẽ ra cô đã ngã và bị một cỗ xe đang chạy cán qua. Ta nghĩ ‘bị toi đời’ là phản ánh chính xác tình huống đây.”

Nàng toan mở miệng cãi, nhưng Ralston nâng đỡ và làm nàng xao nhãng cuộc tranh luận của họ. Đặt Callie xuống đường, trước cỗ xe ngựa của mình, anh chỉ một ngón tay về phía phương tiện không được sáng sủa cho lắm và cương quyết nói. “Vào trong.”

Đón lấy bàn tay đang chìa ra, nàng bước vào trong cỗ xe và ổn định vị trí ngồi. Những lọn tóc xoăn đang rũ xuống má, nàng đưa tay chạm vào chiếc mũ ren và phát hiện nó đã biến mất. “Đợi đã!” Nàng gọi ngay khi anh sắp bước vào cỗ xe. Anh dừng chân, đưa mắt dò hỏi. “Mũ của tôi. Nó đâu mất rồi.”

Nghe xong, anh trèo vào xe, ngồi cạnh nàng và gật đầu ra lệnh cho gã người hầu đóng cửa lại. Nàng hốt hoảng nhìn anh tháo găng tay và mũ rồi đặt chúng lên băng ghế đối diện trước khi gõ lên mui xe ra hiệu tay đánh xe cho xe lăn bánh.

“Ngài có nghe tôi không?”, nàng hỏi.

“Ta nghe rồi”, anh nói.

“Mũ của tôi...”, nàng mở lời.

“Ta nghe rồi”, anh lặp lại.

“Nhưng, ngài đã không...”

“Không. Ta đã không.”

“Tại sao?”

“Mất chiếc mũ đó thì có là gì. Cô nên biết ơn vì nó đã biến mất. Cô còn quá trẻ để phải đội một thứ góm ghiếc như thế.”

“Tôi thích nó!”, nàng phần nộ nói.

“Không đâu, cô không thích nó.”

Callie ngoảnh mặt đi, nhìn con đường bên ngoài qua khung cửa sổ. Hầu

tước Ralston lại đúng. Nàng ghét mũ ren và những thứ mà nó đại diện. Mà không phải nàng đã thiêu rụi một cái đáng ghét tương tự rồi sao? Nàng không thể kìm nén nụ cười trên mặt. Tốt thôi. Nàng hạnh phúc vì đã lột bỏ được nó.

Nhưng như thế không có nghĩa là nàng sẽ cho Ralston biết điều đó.

“Cám ơn ngài”, Callie lặng lẽ nói, từng câu từng chữ ngân vang trong sự tĩnh mịch của cỗ xe ngựa và nói tiếp khi thấy anh không trả lời, “Vì đã cứu tôi”.

Ralston càu nhàu trong miệng thay câu trả lời. Rõ ràng những hành động của nàng làm anh khó chịu. Vậy là đủ.

Vài phút yên lặng trôi qua, Callie cố thêm lần nữa, cất tiếng nói như thể đang đề nghị một cuộc đối thoại ôn hòa. “Tôi trông đợi ngày Juliana ra mắt, thưa ngài. Tôi hy vọng cô ấy sẽ tìm được một cuộc hôn nhân đến từ tình yêu.”

“Ta hy vọng con bé sẽ không tìm được cái đó.”

Nàng ngạc nhiên nhìn anh. “Ngài bảo sao?”

“Tình yêu không mang lại điềm báo gì hay ho cho gia tộc Ralston cả. Ta không yêu cầu mong điều đó cho bất kỳ ai trong số anh em ta.”

“Ắt hẳn ngài không thể tin chuyện đó.”

Anh thẳng thừng đáp trả, “Tại sao lại không? Mẹ ta đã bỏ lại hàng tá con tim tan vỡ khắp châu Âu, cấm sừng hai ông chồng và bỏ bê ba đứa con – tất cả đều được bà ta bày tỏ tình yêu đầy nhé. Cô đề nghị hôn nhân đến từ tình yêu nên là chuẩn mực cho sự thành công của em gái ta trong giới thượng lưu ư? Không đâu. Ta sẽ đánh giá sự thành công của Juliana bằng hôn nhân của con bé với một người có ý chí và tử tế - hai phẩm chất đáng quý hơn tình yêu rất nhiều”.

Nếu họ đang ở một nơi khác và tại thời điểm khác, hẳn Callie sẽ để câu chuyện kết thúc tại đó. Không rõ do rượu hay chuyến phiêu lưu mà nàng xoay người đối mặt anh. “Thưa ngài... ngài đang nói rằng ngài không tin vào tình yêu, phải không?”

“Tình yêu chỉ là một cái cớ để hành động mà không suy xét hậu quả”, anh hờ hững nói, “Ta chưa bao giờ thấy một bằng chứng nào cho thấy nó không phải diêm báo của nỗi đau và thống khổ. Và theo khái niệm đó, nó gây hại hơn là giúp ích”.

“Tôi không đồng ý.”

“Ta không mong đợi gì hơn”, anh thẳng thắn nói, “Hãy cho ta đánh bạc đoán thử. Cô nghĩ tình yêu tồn tại trong tất cả những vần thơ của Shakespeare, Marlowe và Byron bất hạnh cùng những kẻ khác nữa.”

“Ngài không cần liệt kê một cách khinh miệt như vậy.”

“Thứ lỗi cho ta.” Ralston vẫy tay và bắt gặp ánh nhìn bộc trực của nàng trong ánh sáng mờ mịt. “Vui lòng tiếp tục. Dạy cho ta sự thật của tình yêu đi nào.”

Ngay lập tức, nàng cảm thấy căng thẳng. Bất chấp vẻ ham học hỏi mà anh đã khoác lên mình, quan điểm tình yêu của mỗi người khá là... riêng tư. Nàng cố thể hiện giọng điệu uyên bác. “Tôi sẽ không đi quá xa bằng việc tin rằng tình yêu mỹ mãn như các nhà thơ đó đã vẽ ra, nhưng tôi tin vào hôn nhân đến từ tình yêu. Tôi phải tin chứ. Tôi là sản phẩm của một cuộc hôn nhân như thế. Nếu vẫn không đủ bằng chứng, tôi đã nghĩ tới nay ít nhất đã khá thuyết phục. Em tôi và Rivington chỉ dán mắt vào nhau.

“Sự cuốn hút không phải tình yêu.”

“Tôi không tin giữa họ chỉ tồn tại sự cuốn hút đơn thuần.”

Lời nói trôi vào sự tĩnh lặng, anh chăm chú nhìn một lúc lâu trước khi

nghiêng người đến cách nàng chỉ một vài phân. “Sự cuốn hút không có gì là đơn thuần hết.”

“Tuy nhiên...”, Callie không nói tiếp vì không thể nhớ mình đang cố gắng nói điều gì. Anh ở quá gần.

“Ta sẽ cho cô thấy sự cuốn hút có thể phức tạp như thế nào, được chứ?” Giọng nói trầm và mượt như nhung mang âm thanh của sự cảm dỗ. Môi anh gần như trên môi nàng, nàng có thể cảm nhận được nó cọ xát vào môi mình mỗi khi anh nhả chữ.

Anh áp đảo nàng và chờ đợi câu trả lời. Callie lún sâu trong nhu cầu được chạm vào anh một cách khó cưỡng. Nàng cố cất tiếng nhưng không nói được câu nào và không thể suy nghĩ mạch lạc. Anh xâm chiếm các giác quan, buộc nàng rút ngắn khoảng cách ít ỏi chẵn giữa họ.

Khoảnh khắc môi họ chạm vào nhau, Ralston nắm quyền kiểm soát, anh vòng tay và kéo nàng lên đùi mình, nhằm tiếp cận dễ dàng hơn. Nụ hôn khác biệt một trời một vực với cái hôn đầu – nặng nề hơn, mãnh liệt hơn, ít liều lĩnh hơn. Lần này nó giống như một sức mạnh của tự nhiên. Callie rên rỉ khi tay anh mò mẫm lên cổ rồi đến khuôn mặt, nghiêng đầu nàng để miệng họ khít nhau hơn. Môi bõn cọt, lưỡi di chuyển cùng nàng trước khi rút lại vừa đủ để tìm thấy cặp mắt trĩu nặng của nàng. Môi anh thoát ần thoát hiện nét cười.

“Rất nồng nhiệt”, anh thì thầm trên môi nàng trong lúc ngón tay lùa vào tóc, gỡ bỏ kẹp tóc và khiến mái tóc xoắn xõa ra một cách tự do. “Rất tha thiết. Mở ra cho ta.”

Nụ hôn thiêu cháy miệng nàng, nàng chào đón anh, hòa nhịp cùng anh trong từng cái vuốt ve. Callie mắc kẹt trong một chiếc bẫy của những nụ hôn dài, chậm và đầy đam mê, suy nghĩ duy nhất của nàng chính là làm sao để gần anh hơn nữa. Nàng vòng tay qua cổ anh khi anh mở áo choàng của nàng và đặt tay lên ngực nàng, úp bàn tay vào và nâng bộ phận đầy đà ấy lên. Callie há hốc rời miệng anh khi ngón tay anh di chuyển làm nàng săn lại dưới lớp len nhàu nhĩ của chiếc váy đi mượn, anh thừa cơ đặt môi lên cổ

nàng, lưỡi chu du hết chiều dài cổ đến bờ vai. Ralston cọ rãnh trên vùng da nhạy cảm đó và mang lại cho nàng luồng khoái cảm, rồi lại dùng lưỡi càn quét tiếp. Nàng thở dài vui sướng, cảm giác được môi anh đang hằn vào vai mình, ngay khi lớp len chật chội của phần thân áo được nới lỏng và bầu ngực nàng nằm trọn trong bàn tay anh.

Sự tự do đột ngột làm mắt nàng mở to, không khí mát lạnh hiu hiu trên làn da bỏng rát, nàng bắt gặp tia nhìn như thiêu đốt của anh trước khi nó chuyển sang bầu ngực trần trụi. Làn da lung linh trong ánh đèn nhá nhem ngoài phố, và khi anh đặt tay lên, nàng cảm thấy không thể rời mắt khỏi ngón tay mạnh mẽ trên nước da tái tái của mình. Tình cảnh này còn khêu gợi hơn bất cứ điều gì nàng có thể tưởng tượng ra. Nàng nhìn anh mơn trớn làn da bị cọ xát và ngón tay xoa xoa nhũ hoa, dịu dàng xoay tròn làm nó săn cứng.

Callie nhúc nhích trên đùi anh và anh khẽ hít hà khi hông nàng cọ vào chiều dài cứng cáp của mình. Nàng bị nuốt chửng bởi một cảm giác của sức mạnh nữ quyền và lặp lại cử động đó, lần này cố tình lắc lư bên trên anh. Ralston thở sâu và dùng cánh tay đánh thép cố định nàng, mắt đối mắt. Giọng anh thô ráp khi lên tiếng. “Cô đang chơi một trò chơi nguy hiểm đấy, cô nàng đom đóm. Và ta là một đối thủ đáng gờm đấy nhé.”

Nàng ngạc nhiên trố mắt. Khi anh đặt môi trên ngực nàng, nàng bắt đầu thở dốc. Lưỡi anh cuộn tròn trên nhũ hoa trước khi môi ngậm lấy và mút nhẹ, anh tiếp tục đùa giỡn cho đến khi nàng nấc lên từng tiếng, tay túm lấy tóc anh.

Anh nhấc môi rời đi, thổi một luồng khí mát lạnh qua cặp nhũ hoa xù xì và trêu chọc chính bằng sự vuốt ve tinh tế đó. “Ralston.” Tên anh trên môi nàng vừa gay gắt vừa khẩn xin.

“Sao?”

“Đừng ngừng lại”, nàng thì thầm trong bóng tối, “Làm ơn đi”.

Hầu tước Ralston cười toe toét để lộ hàm răng sáng bóng rồi lắc đầu, theo

dỗi nàng, yêu cầu đó làm anh thích thú, “Quá táo bạo. Cô biết chính xác điều mình cần dù chưa bao giờ trải nghiệm nó”.

“Ralston”, nàng lại nói, quần quai trên đùi anh, giọng nã nê, “Làm ơn đi mà”.

Anh hôn nàng, không thể phủ nhận sự thỏa mãn mãnh liệt mà yêu cầu thật thà của nàng mang đến. Đã bao lâu rồi kể từ khi anh ở cùng một phụ nữ cởi mở đến thế? Anh có thể bị nghiện sự hồ hởi và nhiệt tình của nàng. Anh rút khỏi cái hôn nhúc nhối để khen ngợi. “Rất hôn hạnh, thưa tiểu thư”, anh nói và đặt môi lên bầu ngực còn lại. Callie rên rỉ tên anh, âm thanh vang dội trong đêm mang lại khoái cảm dâng trào xuyên thấu tận xương tủy.

Anh muốn nàng. Ở đây, trong cỗ xe ngựa này. Anh muốn vùi sâu bên trong nàng và cho nàng thấy đam mê là gì.

Suy nghĩ đó làm cho Ralston kinh ngạc và miệng anh rời khỏi ngực nàng, sự chú ý quay lại với con đường phía trước. Anh chửi thề độc địa. Không phải một cô gái nào đó đang trong xe ngựa của anh. Người này là tiểu thư Calpurnia Hartwell, em gái Bá tước Allendale. Quần áo nàng xộc xệch và họ còn cách nhà nàng ít phút nữa. Làm sao anh có thể mất kiểm soát như thế?

Anh đặt Callie về đúng vị trí, vuốt thẳng phần thân áo trong lúc nàng bối rối ngồi trên đùi anh và quan sát anh dưới cặp mắt tròn xoe của mình. “Chúng ta gần đến Allendale House rồi”, anh nói.

Câu nói đó khiến Callie bừng tỉnh. Nàng nhảy khỏi đùi Ralston và chuyển qua ghế ngồi đối diện, tay kéo lại áo. Găng tay làm mọi việc trở nên khó khăn, nàng đành tháo chúng ra rồi dùng tay trần buộc lại dây. Callie lồm cồm thu nhặt kẹp tóc đang vương vãi trên xe và khôi phục kiểu tóc ban đầu của mình. Anh nhìn nàng, cố gắng không chú tâm vào bầu ngực tròn lẳn bên dưới lớp len thô. Thay vì ngăn cản nàng nhồi nhét suối tóc, anh cúi xuống nhặt kẹp tóc trên sàn xe và đưa chúng cho nàng.

Nàng nhận lấy, ngón tay cọ vào anh, giải thoát thêm sức nóng cháy bỏng giữa họ. “Cảm ơn ngài”, nàng ngượng ngùng nói, bó chặt lọn tóc xoắn cuối

cùng và đặt tay lên đùi.

Người đàn bà nồng nhiệt anh vừa bóc mẽ đã biến mất và tiểu thư Calpurnia đứng đảnh đoan trang đã trở lại. Ralston ngả lưng ra ghế, theo dõi nàng lúc cỗ xe dừng lại ngay bên ngoài lối vào khuôn viên Allendale.

“Ta không chắc liệu gã đánh xe có nên đưa cô đến cửa không”, anh nói. “Cô định sẽ lên đi vào à?”

Nàng nhoẻn miệng cười. “Đúng vậy, thưa ngài.”

“À, à, vậy là chúng ta đã trở lại ‘thưa ngài’.”

Callie không đáp mà chỉ cúi đầu bẽn lễn. Anh không thể nhìn bởi bóng tối trong xe ngựa nhưng biết nàng đang đỏ mặt.

“Ta muốn hộ tống cô đến cửa.”

“Không cần thiết đâu.”

“Dù vậy...”

Nàng ngắt lời. “Tôi nghĩ tốt nhất mình nên tự đi. Nếu chúng ta bị phát hiện...” Câu nói không cần phải hoàn chỉnh. Ralston gật đầu mở cửa và chìa tay đưa nàng xuống phố.

Anh đứng bất động, đợi cho đến khi nàng an toàn vào trong thông qua cửa trước tối đen rồi mới trèo vào cỗ xe ngựa, cùng với một tiếng gõ sắc cạnh lên mui ra hiệu cho gã đánh xe cho xe đi tiếp.

Chương 8

Callie đóng sập cánh cửa gỗ sồi lớn của Allendale House một cách êm ái trước khi thở dài thườn thượt và dựa lưng vào tấm gỗ mát lạnh. Nàng bỏ chìa khóa vào túi áo bí mật trên áo choàng của Anne rồi đặt tay lên mạch máu ở cổ, cố kìm hãm nhịp tim đập.

Lối vào lát đá cẩm thạch tối và tĩnh lặng, vũ hội đã kết thúc nhiều giờ trước, người hầu cũng đã hoàn tất việc dọn dẹp và lui vào phòng ngủ, sự yên tĩnh cho Callie cơ hội định hình những suy nghĩ hỗn độn. Tối nay nàng đã hoạch định một chuyến phiêu lưu... và đã có nó!

Tiếng cười khúc khích thốt ra và nàng đưa tay che miệng ngăn tiếng ồn làm mình giật mình. Quý cô ở tuổi nàng hầu hết không cười khúc khích... có nhiều lý do để giải thích phản ứng này tối nay dường như không phù hợp... vì nàng đã lên vào nhà sau một buổi tối tràn ngập phấn khích. Nàng cảm nhận được tràng cười phồng lên và xẹp xuống. Callie phải lên tầng trên và vào giường trước khi bị phát hiện. Nàng phải làm việc chăm chỉ để giữ bí mật những hành động của mình – ngay lúc này nàng có thể dễ bị bắt quả tang.

Rón ra rón rén đi qua hành lang cẩm thạch về phía cầu thang lớn hứa hẹn sẽ không bị phát hiện, Callie mò mẫm trong bóng tối, hai tay dang ra tìm bao lon gỗ. Nàng vừa đặt chân lên nấc thang đầu tiên thì một cái then cửa vang lên ken két phía sau cùng một ánh nến sáng lấp lánh rơi ngang mặt nàng. Nàng há hốc hướng về cửa phòng thư viện đang mở, Callie bắt gặp ánh mắt anh trai... và ngay lập tức nhận ra sự cáu bẳn trong cặp mắt ấy.

“Em có thể giải thích...”

“Em đã ở chỗ quý quái nào?” Giọng anh vừa có vẻ thất vọng lại vừa mang tính chất hoài nghi.

Nàng không nói, đông cứng người trong tư thế đang chuyển động và cân nhắc các phương án tẩu thoát. Không nhiều, nếu phải loại trừ ý tưởng bỏ nhà ra đi và không bao giờ trở lại thì nàng chẳng có phương án nào cả.

Nặn ra một nụ cười trên mặt, Callie thì thầm, “Em không nghĩ là anh tin em đã ở trong nhà kính, phải không?”

“Không đời nào”, Benedick khô khan nói.

“Phòng khách buổi sáng? Giải quyết thư từ của mình?”

“Lần nữa nhé. Hình như không.”

“Vườn cam?”

“Em gái ơi”, giọng Benedick nhuộm màu cảnh báo khi duỗi tay và mở cửa thư viện, “Có lẽ anh nên đề nghị em vào trong?”.

Nhận ra thất bại trước mắt, Callie thở dài, lê bước về phía anh trai lúc này vẫn đứng dựa vào tay nắm cửa. Chui dưới cánh tay anh và đi vào thư viện đang được hai lò sưởi và một tá ngọn nến thấp sáng, Callie lẩm bẩm, “Người ta thường sẽ nghĩ đáng lẽ ra em phải chú ý đến ánh sáng này trên đường đi vào?”.

“Người ta sẽ nghĩ như thế thật”, Benedick khô khan nói và đóng cửa lại. Callie xoay tròn đôi mắt với anh trai khi nghe thấy tiếng chốt cửa.

Nhìn em gái trong căn phòng sáng rực không làm nguôi ngoai tâm trạng của Benedick. “Lạy chúa nhân từ! Em đang mặc cái thứ quý gì thế?”

“Mẹ sẽ không ủng hộ anh sử dụng thứ ngôn ngữ đó trước mặt một tiểu thư đâu, Benedick.”

Anh không bị phân tâm. “Trước tiên anh không hoàn toàn chắc chắn mẹ sẽ không sử dụng thứ ngôn ngữ đó trong tình huống này. Và thứ hai, tình huống hiện tại đặt nghi vấn về địa vị tiểu thư của em đấy, Callie. Em có muốn giải thích tối nay mình đã ở đâu không?”

“Tối nay em đã ở vũ hội đính hôn chứ còn ở đâu được”, Callie lảng tránh,

không thể làm anh trai quý mến mình.

“Sự kiên nhẫn của anh có giới hạn đấy nhé”, đôi mắt nâu sâu thẳm của anh lóe sáng. “Sau vũ hội đính hôn. Cụ thể hơn, em đã đi đâu mà lại mặc thứ...”, anh phát tay chỉ trang phục của nàng, “ngụy trang này... Anh nghĩ là em sẽ gọi nó như thế phải không? Sẵn tiện em kiếm đâu ra cái thứ đồ gớm ghiếc này vậy?”.

“Em đã mượn nó.”

“Từ ai?”

“Em sẽ không nói cho anh biết đâu.”

Anh gạt tay, “Anh đoán là từ bà Anne. Anh nên ném bà ta ra khỏi nhà vì đã ủng hộ hành vi của em.”

“Có lẽ. Nhưng anh sẽ không làm thế.”

Mắt anh trai như xẹt ra lửa. “Đừng có thử anh, Calpurnia. Bây giờ trả lời ngay. Em đã đi đâu?”

“Ra ngoài.”

Benedick chớp mắt. “Ra ngoài.”

“Đúng vậy”, Callie gật đầu chắc chắn. “Ra ngoài.”

“Ra ngoài nhưng là đi đâu, Calpurnia?”

“Thật đấy Benedick”, nàng dùng giọng điệu ngạo nghễ nhất của mình, “Em không chất vấn việc đi hay ở của anh đâu”.

“Callie...” Câu nói nhuốm mùi cảnh báo.

Nàng lại thở dài, nhận ra không còn đường thoát thân. “Ôi, được rồi. Em đã lên ra ngoài. Em đã đến...” Nàng ngưng lại. Nói ra điều này thật không dễ dàng gì.

“Em đã đến...?”

“Em không thể nói được”, nàng thì thầm.

Benedick nheo mắt, sự kiên nhẫn đang cạn dần. “Thử xem.”

Nàng hít sâu. “Em đã đến một quán rượu.”

“Em đã làm gì?” Lời anh trai vang rền nghe như tiếng rống.

“Suyt! Benedick! Anh sẽ đánh thức cả nhà mất!”

“Anh không chắc mình nên làm thế!” Anh thấp giọng chỉ còn tiếng thào thì hần học. “Hãy nói là anh đang hiểu lầm ý em đi. Có phải em vừa nói là đến một quán rượu không?”

“Suyt! Phải!”

“Vớ ai?”

“Mình em!”

“Mình em...”, anh gãi đầu trước khi rửa sả, “Để làm gì?”

“Tất nhiên là đến uống rượu rồi”, nàng nói cứ như toàn bộ sự việc là một chuyện hết sức bình thường.

“Tất nhiên cơ à.” Benedick từ tốn lặp lại, nom khá choáng váng. “Em phát

điên hả?”

“Em không nghĩ vậy.”

“Có ai nhận ra em không?”, nàng im lặng làm anh càng bất an. “Callie. Có ai nhận ra em không?”

“Không phải người quan trọng.”

Benedick sững sờ, xé toạc nàng bằng ánh mắt nhìn nâu sẫm. “Vậy là ai?”

Nàng lại lảng tránh. “Không hẳn quan trọng. Em chỉ có thể nói sẽ không gây rắc rối.”

“Calpurnia.”

“Được rồi. Ralston đã thấy em. Anh ta ở đó.”

Benedick ì ạch ngồi xuống chiếc ghế thêu kim tuyến. “Lạy Chúa nhân từ!”

Callie làm theo anh trai và sụp xuống chiếc ghế đối diện. “Lẽ ra em không nên ngạc nhiên quá vì chính anh ta đã giới thiệu quán rượu đó.” Nàng nói nhanh, cốt để an ủi anh trai mình trước khi nhận ra mắt anh tròn tròn và lời nàng vừa nói gây họa hơn là mang lại điều lành.

“Ralston giới thiệu quán rượu nào đó cho em hả?”

“Công bằng mà nói thì chính em đã đề nghị anh ta giới thiệu nó cho em.”

“Ừ nhỉ. Điều đó thay đổi mọi thứ.”

“Không cần mĩa mai vậy đâu, Benedick”, nàng cộc cằn nói. “Không hợp khuôn phép lắm đâu.”

“Không như một tiêu thư chưa chồng – con gái Bá tước – đề nghị một trong những gã phóng đảng nhất London giới thiệu một quán rượu. Đó ắt hẳn là chân dung của sự hợp khuôn phép.”

“Khi anh nhận định như thế - em thấy việc này có thể gây ra – rắc rối.”

“Có thể ư?” Benedick lại gãi đầu. “Em bị gì vậy? Em đang nghĩ cái khi gió gì? Anh ta đang nghĩ cái khi gió gì?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu. “Lạy Chúa, Callie. Hắn đã gạ gẫm em à? Anh sẽ cắt đầu hắn!”

“Không!”, nàng ré lên, “Không! Em đã tiếp cận anh ta!”

“Đề hỏi tên một quán rượu.”

“Đúng vậy.”

“Lẽ ra anh ta không nên cho em biết.”

“Anh ta đã nghĩ cái đó là cho anh.”

“Cho anh hả?” Giọng nói thấp thoáng kinh ngạc xen lẫn bối rối.

“Đúng vậy. Em không thể hỏi nó cho mình, đúng không?”

“Chắc vậy rồi.” Benedick nhìn như thể nàng đã loạn trí. “Mà tại sao em không uống rượu ở đây? Em cần đến quán rượu làm gì chứ?”

“Ừm, bởi vì”, Callie hồn nhiên đáp, “uống rượu ở đây không giống một chuyến phiêu lưu lắm”.

“Một chuyến phiêu lưu.”

“Đúng đó.” Nàng nhấn mạnh. “Nếu dành thời gian suy nghĩ thì tất cả là ý tưởng của anh.”

“Ý tưởng *của anh* hả?” Benedick bắt đầu tái mặt.

“Đúng vậy. Không phải anh đã động viên em trải nghiệm cuộc sống chỉ mới vài ngày trước hay sao?”

Câu nói treo lửng lơ trong không khí trong lúc Benedick ném cho em gái cái nhìn hoài nghi chưa từng thấy. “Em đừng đùa.”

“Không hề. Anh đã khơi mào mà. Một cách dứt khoát luôn.” Nàng mỉm cười, hài lòng với chính mình.

Benedick ngẩng đầu nhìn trần nhà như muốn cầu khẩn sự nhẫn nại của đấng linh thiêng. Hay cầu Chúa đánh bẹp em gái mình. Callie không thể phân biệt rõ là anh muốn cái nào. Anh nói bằng giọng cương quyết.

“Vậy cho phép anh kết thúc chuyện này. Một cách dứt khoát luôn. Anh vui mừng vì em đã theo đuổi chuyến phiêu lưu mà em thích. Ở đây. Trong cái nhà này. Dưới nóc nhà này. Hãy uống cho đến khi em không đứng được. Chửi bới như một gã thủy thủ bến cảng. Vì Chúa, hãy đốt túi đồ thuê thùa của em đi. Nhưng với vai trò anh trai em, chủ gia đình này và *Bá tước*”, anh gằn chữ cuối, “anh cấm em lai vãng quán rượu, quán ăn hay những nơi trụy lạc khác”.

Nàng khoái chí khịt mũi. “Những nơi trụy lạc ư? Một quan điểm mang tính đạo đức quá đáng phải không? Em cam đoan mình đã rất an toàn.”

“Em đã ở cùng Ralston!”, anh xem nàng như đồ ngọc.

“Anh ta rất đáng kính,” nàng buột miệng nói trước khi nhớ lại chuyến xe ngựa về nhà thật sự không đáng kính một chút nào.

“Thử tưởng tượng xem – em gái tôi và Hầu tước Ralston cùng một nơi.

Và *anh ta* biến thành một người đáng kính”, Benedick cau có nói, sức nóng lan tỏa trên hai bên má Callie, nhưng không phải vì lý do anh đã nghĩ. “Không quán rượu nữa.”

Callie ngắm soi anh trai. Nàng sẽ không còn cần đến quán rượu nữa. “Không quán rượu”, nàng đồng ý.

“Nếu em muốn phiêu lưu thì cứ thực hiện ở nhà.”

“Thật ư?” Nàng nở nụ cười khắp khởi hy vọng.

“Ôi, không. Chuyện gì nữa đây?”

“Em không nghĩ anh sẽ cho em một điều xì gà.”

Benedick cười rữ rượi trong sự hoài nghi. “Không phải trong kiếp này, em gái ơi.”

“Benedick! Anh vừa nói...”

“Anh đổi ý rồi.”

“Em vẫn chưa thuyết phục được anh là nếu anh không giúp em trải nghiệm cuộc sống thì em sẽ tìm người khác giúp à?”

Benedick nheo mắt. “Hăm dọa đấy à.”

“Đấy là ý kiến của anh.” Nàng cười toe toét, “Em nghĩ đây là một thời khắc đẹp, anh trai giúp cô em gái già không chồng thực hiện chuyến phiêu lưu của cô ta.”

“Anh nghĩ em khá ảo tưởng về trải nghiệm hút thuốc.”

“Không còn thời điểm nào thích hợp đánh tan những ảo tưởng đó hơn lúc

này đâu, anh không nghĩ vậy sao?”, nàng đưa mắt nài xin. “Làm ơn? Em chưa bao giờ nhìn thấy ai đó hút thuốc.”

“Vì em không nên!” Benedick tranh luận với vẻ độc đoán, “Một quý ông không hút thuốc trước mặt quý cô.”

“Nhưng em là em gái anh!”

“Cũng vậy thôi.”

“Benny...”, nàng gọi tên thân mật của anh từ thuở ấu thơ, “Sẽ không ai biết. Anh nói em có thể phiêu lưu bên trong ngôi nhà này cơ mà!”

Anh soi xét, một lúc lâu vẫn không nói gì, cho đến khi nàng tin chắc tới nay mình sẽ không hút xì gà. Ngay khi nàng sắp sửa đứng lên và rời phòng, anh thở dài ngao ngán. Vừa nghe thấy tiếng anh, khuôn mặt Callie rạng rỡ nét cười.

Nàng đã thắng.

Callie kích động vỗ tay. “Tuyệt vời!”

“Nếu anh là em, anh sẽ không thử thời vận như vậy.” Benedick cảnh báo và lấy từ túi áo ngực một cái hộp hình chữ nhật mỏng màu bạc. Đặt nó lên bàn, anh lật mặt dưới của nó và để lộ một ngăn bí mật.

Callie thẳng lưng há hốc mồm trước khi ngăn kéo hiện ra trước mắt và ngẩn cổ nhìn vào. “Em đã không hề hay biết!”

Benedick rút ra cái gạt tàn thủy tinh nhỏ, một hộp diêm và một nhúm que diêm. “Lẽ ra em không nên biết. Sáng mai chắc anh sẽ hối hận đã chỉ vẽ em cái này.”

Callie dõi theo một cách thích thú khi Benedick mở chiếc hộp bạc và lấy ra hai điếu xì gà nâu dài thượt. Đặt một điếu lên môi, anh quẹt diêm vào hộp

đánh lửa, thấp sáng que gỗ bé xíu kia, châm lửa và tạo ra một làn khói.

“Thật thú vị!” Callie nghiêng đầu, nhìn theo phần đầu của chiếc xì gà đang cháy rục.

Khẽ nhắm mắt trước sự ngây thơ của em gái và hành vi hư hỏng của chính mình, Benedick rít một hơi xì gà dài như để nâng cao tinh thần, rồi kéo nó ra khỏi miệng và đưa cho em gái mình.

Vui vẻ cười khúc khích, nàng vươn tay đón lấy. Hẳn nhiên khi điều thuốc cháy sáng được hai ngón tay thận trọng nắm giữ, nàng không biết tiếp theo phải làm như thế nào. Bất gặp ánh mắt đùa cợt của anh trai qua cột khói dài bốc lên từ phần đuôi điều xì gà, nàng nói, “Bây giờ làm gì nào?”.

“Thật tình thì không nhiều”, Benedick thở dài, “Bây giờ em hút nó.”

“Như thế này á?”, nàng hỏi, thận trọng đưa xì gà lên môi và hít sâu.

Benedick trở mắt nhìn em gái hút vào, đó là điều cuối cùng nàng nhận thấy được trước khi bắt đầu ho sặc sụa. Tiếng ho khàn đục hủy đi sức mạnh của nàng. Callie lơ đãng nhận biết Benedick đã tước điều thuốc đang cháy trong tay nàng để cho nàng vỗ ngực. Thèm khát không khí trong lành, nàng hít thở ráo riết, tuy vậy lại càng ho nhiều hơn, buộc Benedick phải đấm lưng cho đến khi nàng vẫy tay ngăn anh lại vì sợ những cú đấm sẽ lấy đi hết lượng không khí còn sử dụng được.

Đến khi có thể bỏ qua nhu cầu hô hấp khẩn cấp của bản thân, nàng nhận ra anh trai đang run rẩy đứng bên cạnh. Tin rằng anh đang bị giằng xé vì lo lắng cho sức khỏe của mình, nàng ngẩng lên xoa dịu sự sợ hãi của anh để rồi phát hiện ra anh chỉ đang run rẩy cố đè nén tiếng cười. Cái nhìn trấn an của nàng ngay tức khắc chuyển thành cái quắc mắt khi trông thấy khuôn miệng cười toe toét của anh trai. Răng anh trắng sáng trên khuôn mặt đang ửng đỏ vì quá gắng sức.

“Anh không đứng đắn chút nào.”

Lời nàng đập tan sức chịu đựng của Benedick. Sự tức giận nghiêm nghị của nàng khiến anh không thể nín cười. Sự vui vẻ như có khả năng lan truyền, Callie bắt đầu nhận ra sự khôi hài trong tình huống vừa rồi, nàng cười và lại tiếp tục ho, thêm màn vỗ lưng và thêm một trận cười khác.

Một lúc sau, Callie nhìn Benedick quay lại ghé ngòì và dụi điếu xì gà vào gạt tàn. “Thế là chúng ta đã khám phá ra tại sao phụ nữ không hút thuốc”, anh nói, sự hài hước vẫn còn vương vấn trong giọng nói.

“Một thói quen đáng sợ!” Callie nói, “Làm thế nào anh làm được vậy?”

“Phải nói rằng thử nhiều lần mới thích nó được.”

“Ralston cũng đã nói về rượu scotch như thế.”

“Anh ta đã nói đúng đấy”, Benedick nói. Vài phút sau, anh nói, “Vậy em cũng không thích quãng thời gian đó trong buổi tối hôm nay, phải không?”

“Ngược lại thì có”, Callie nói, “Em yêu thích mỗi khoảnh khắc trong đêm nay. Có thể em không uống rượu hoặc hút xì gà lần nữa, nhưng sẽ luôn trân quý thực tế mình đã làm những việc đó. Chuyến phiêu lưu rất xứng đáng với trải nghiệm đáng thất vọng này.”

“Anh không thích em phát triển máu phiêu lưu mạo hiểm đâu, em gái.”

“E rằng em không thể đảm bảo mình sẽ từ bỏ sở thích này trong một sớm một chiều. Thật đáng xấu hổ khi phụ nữ không thể thử qua những cảm giác đó trong khi đàn ông được tự do vùng vẫy. Anh thật sự rất may mắn đấy.”

Benedick nhìn em gái chòng chọc nhưng nàng vẫn hào hứng. “Thôi nào, Benedick, anh sắp nói mình không nghĩ em xứng đáng được một hai chuyến phiêu lưu sao? Xét cho cùng thì anh vừa cung cấp cho em phương tiện tự hủy hoại mới nhất còn gì.”

“Anh muốn quên chuyện đó đi.”

“Hèn nhát.”

Họ nhìn nhau cười.

“Mẹ sẽ giết anh nếu phát hiện ra.”

“Mẹ sẽ không biết”, Callie nói, “và nếu biết bà cũng không có gì để lo lắng cả. Em đã ổn định trong danh sách ế ẩm rồi. Em được phép lập dị một chút.”

Benedick khịt mũi và cười. “Hút thuốc và uống rượu quả là sự lập dị ấn tượng đấy, Callie. Anh không chắc giới quý tộc sẽ chấp nhận chúng cho dù em đã đặt một chân xuống mồ đi chẳng nữa.” Anh suy nghĩ. “Anh khá ngạc nhiên với chuyện Ralston khuyến khích em dẫu cho em đã tử tế làm người đỡ đầu cho em gái anh ta. Anh ta đã nghĩ gì vậy? Lẽ ra anh ta nên hộ tống em ra xe ngựa và đưa em về nhà ngay lập tức.”

Callie không nói cho anh trai biết thực tế Ralston đã đưa mình vào xe ngựa và hộ tống mình về nhà. Nàng nói. “Em nghĩ anh ta suy nghĩ giống anh, tức là nán lại trong lúc em thử thách các giới hạn sẽ là một cách bảo vệ danh dự rất hay. Ít nhất em đã có một người giám sát.”

“Anh sẽ không gọi anh ta là ‘người giám sát’”, Benedick trừng mắt, “Anh nên gặp riêng anh ta.”

“Em muốn anh không làm thế. Em hơi hơi thích anh ta.”

Anh nhìn nàng. “Em không... em không thể...” Anh cúi về phía trước. “Em có ý gì?” Nàng im bật, Benedick buộc phải hỏi lại. “Ralston... anh ta không... Callie, phụ nữ không ‘hơi hơi thích’ Hầu tước Ralston.”

Giọng nàng chỉ vừa đủ nghe, “Không, em cũng không nghĩ thế”.

Benedick ghi nhận giọng điệu buồn bã của em gái và rửa thềm. “Tối nay

anh đã thấy anh ta khiêu vũ với em. Anh biết em cảm thấy thế nào. Anh hiểu anh ta đóng vai người bảo hộ ở cái quán rượu lố bịch đó – có Chúa mới biết anh mừng vì anh ta đã tìm thấy em, bằng không ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra – nhưng em phải hiểu... Ralston... đàn ông như Ralston..." Anh ngập ngừng không chắc nên giải thích suy nghĩ của mình cho có vẻ tế nhị.

Callie thông cảm cho anh trai và thả một cái phao cứu cánh để anh thoát khỏi cuộc đối thoại khó xử này. "Em biết, Benedick. Em không ngốc. Đàn ông như Ralston không dành cho phụ nữ như em."

Có lẽ nếu cứ nói đi nói lại, nàng sẽ bắt đầu tin vào điều đó.

Nàng gượng cười khúc khích nhằm giảm nhẹ không khí ngột ngạt. "Em nghĩ Ralston là chuyên phiêu lưu mình không với tới được."

Anh mỉm cười, "Không chỉ có em đâu. Hãy nghĩ cho ông anh trai tội nghiệp của em nữa."

Cười đáp lại, nàng đứng lên, đặt một nụ hôn lên má anh trai mình. "Cảm ơn anh vì điều xì gà, Benny." Và rời khỏi phòng, trèo lên cầu thang cẩm thạch lớn dẫn đến phòng ngủ.

Callie chuẩn bị chìm vào giấc ngủ một cách từ tốn và thận trọng, không muốn lời nói của Benedick cào xé mình. Rõ ràng anh đã đúng. Nàng không hợp với Ralston, không bao giờ phù hợp cả. Nhưng tối nay, nàng đã đến gần. Nếu nàng chỉ có thể có một đêm thì như thế cũng đã đủ rồi.

Suốt từ lúc chải đầu, tắm gội và thay chiếc váy ngủ trắng, nàng tua đi tua lại những sự kiện tối nay trong tâm trí. Rồi vuốt phẳng bản danh sách nhắn nhúm và thận trọng suy nghĩ. Một lúc lâu sau đó, nàng bắt động nghĩ bên bàn giấy, chăm chú đọc qua loạt nhiệm vụ. Thở dài, nàng nhấc bút và gạch một đường mực đen qua. *Hút xì gà và uống rượu scotch.*

Nàng thổi tắt ngọn nến cuối cùng rồi chui vào giường mở về người đàn bà trong cổ xe của Ralston... và trong vòng tay Ralston.

Chương 9

Vài ngày sau, Callie đến Ralston House vào đúng buổi trưa để chuẩn bị cho một ngày sắm sửa váy áo.

Nếu có chuyện gì đó khiến Callie chán ghét thì đó chính là sắm sửa váy áo.

Vì vậy nàng tăng cường quân số bằng cách mang theo Mariana với tình yêu lạ thường dành cho phò Bond cũng như đang tò mò tột độ về cô em gái bí ẩn của Ralston.

“Em chưa từng đặt chân đến Ralston House!” Mariana kích động thủ thỉ khi họ gần đến cửa.

“Lẽ ra em không nên đến”, Callie nghiêm trang chỉ ra. “Trước lúc em gái Ralston xuất hiện, nơi này vốn *không phải* chỗ dành cho phụ nữ trẻ chưa chồng.”

Cũng không dành cho một bà cô già không chồng, nhưng điều đó không ngăn cản em ghé thăm Hầu tước đâu.

Callie phớt lờ giọng nói thỏ thẻ trong đầu và bắt đầu bước lên những bậc thang để đến cửa trước ngôi nhà. Cánh cửa đã mở toang trước khi nàng lên đến nấc thang trên cùng, bên trong là một Juliana háo hức. “Xin chào!”, cô nói, hớn hên vì quá phấn khích.

Đằng sau cô là Jenkins nom hết sức bối rối nếu xét đến việc cô gái trẻ không thềm chờ người hầu mở cửa và bấm báo sự xuất hiện của khách. Miệng ông ta hơi hé mở, rồi khép lại ra chiều hoàn toàn phân vân về cách xử lý một tình huống vi phạm quy tắc trầm trọng như thế. Callie nén cười, biết rằng ông quản gia chai sạn sẽ không xem xét sự khôi hài trong tình cảnh này.

Tuy nhiên, Mariana tiếp thu sự việc trước mắt và cười phá lên. Vui sướng vỗ tay, cô bước qua cửa, niềm nở cầm tay Juliana và nói, “*Ất hẳn* chị là tiểu thư Juliana. Em là Mariana, em gái chị Callie”.

Juliana khẽ nhún gôi chào – một sự cố gắng không dùng đến đôi tay – và nói, “Tiểu thư Mariana, rất hân hạnh được gặp em”.

Mariana lắc đầu và cười rạn rỡ. “Chúng ta có thể lược bớt hai chữ tiểu thư đi, chị cứ gọi em là Mariana. Chị không thấy rằng chúng ta sẽ là những người bạn tuyệt vời sao?”

Juliana hòa cùng nụ cười tươi tắn của Mariana. “Vậy em phải gọi chị là Juliana đấy nhé?”

Callie vui vẻ trước hình ảnh của hai cô gái, chụm đầu tíu tít như thể là bạn tâm giao. Phía sau họ, Jenkins đang nhìn lên trần nhà. Callie không chút nghi ngờ lão quản gia mong mỗi chờ đến ngày Ralston House sạch bóng phụ nữ.

Cảm thấy tội nghiệp ông ta, nàng quay sang nói với hai cô gái, “Chúng ta đi chứ?”.

Trong vòng ít phút, họ đã ngồi ngay ngắn trong xe ngựa của nhà Allendale, trên đường đến phố bond và sẽ dành cả buổi chiều ở đó. Tất nhiên, đến được đó là việc nói dễ hơn làm trong cảnh khách đi mua sắm và xe ngựa chen chúc nhau. Khi xe ngựa len lỏi dọc các con đường, Juliana im lặng tì mũi vào cửa sổ và quan sát hoạt động hối hả trên con phố bên ngoài, hàng đoàn quý tộc ra vào các cửa hiệu, gia nhân chất túi hộp lên xe ngựa, quý ông nhắc mũ chào hỏi khi họ đi ngang qua các nhóm quý bà quý cô đang tán gẫu. Khó có thứ gì sánh được phố Bond vào thời điểm bắt đầu mùa hội. Callie có thể hình dung Juliana cảm thấy toàn bộ trải nghiệm mua sắm cùng giới quý tộc khác là đáng sợ. Thật lòng, nàng không thể trách cứ cô gái vì chuyện đó.

Có vẻ Mariana đã nhận ra sự căng thẳng của cô gái trẻ nên đã vui vẻ gợi chuyện. “Chúng ta nên bắt đầu với bà Hebert nhé.” Cô cầm tay Juliana,

ngiên qua xe ngựa hồ hởi thì thầm, “Bà là người Pháp và là thợ may giỏi nhất London đây chị. Ai cũng muốn bà ta... nhưng bà ta rất kén chọn khách hàng. Với sự sáng tạo của bà ấy, chị sẽ là đề tài bàn tán suốt mùa hội!”.

Juliana tròn mắt nhìn Mariana và nói, “Nếu như em nói, bà ta kén chọn thì tại sao bà ta lại chọn chị làm khách hàng? Chị không có tước hiệu gì cả”.

“Ôi, bà ta sẽ chấp nhận chị ngay ấy mà! Trước hết thì bà ta đang thiết kế trang phục đám cưới cho em – vì thế bà ta không thể quay lưng với bạn em. Nếu như thế vẫn chưa đủ”, cô thẳng thắn bổ sung, “Ralston là Hầu tước và giàu có như Croesus. Bà ta sẽ không làm ngài ấy thất vọng.”

“Mariana!” Callie giận dữ kêu lên.

Mariana chân thành nhìn Callie. “Đó là sự thật cơ mà!”

“Dù vậy, thảo luận về tài chính của Hầu tước là rất thô tục.”

“Ôi, thôi nào chị Callie. Mọi người đều làm thế với bạn bè.” Mariana vẫy tay phủ nhận và cười toe toét với Juliana. “Thật đấy. Em nghĩ ngài ấy đã sắm trang phục cho nhiều nhân tình ở đó.”

“Mariana!” Giọng Callie trở nên lạnh lạnh. Juliana cười xòa, và phải hứng chịu cái nhìn cảnh cáo từ Callie. “Đừng hùa theo nó!”

Cỗ xe ngừng lại, Mariana điều chỉnh chiếc nơ của mũ, buộc lệch một chút bên dưới cằm. Cô nháy mắt ranh mãnh với Juliana trước khi nhảy từ xe ngựa xuống mặt phố và gọi ngược, “Thật đấy!”

Juliana lại cười ha hả rồi cả hai sánh bước xuống cùng nhau đến cửa hiệu thời trang.

Callie vui thích theo sau họ. Mari là sự lựa chọn hoàn hảo cho việc xuất hành – sự cởi mở bẩm sinh của cô rất hợp với Juliana – và Callie khá hài lòng vì đã tạo ra một cặp đôi tuyệt vời như vậy. Ralston sẽ vui nếu biết em

gái đã kết bạn với Nữ công tước Rivington tương lai, mỗi liên kết như thế sẽ dọn đường cho Juliana thâm nhập giới thượng lưu. Cứ giả sử Hầu tước không bao giờ biết Mariana rất sẵn lòng thảo luận vấn đề cá nhân của anh ta – rõ ràng là tất tần tật các chuyện liên quan – mà không chú ý giữ kẽ. Callie chỉ còn biết hy vọng em gái ngài Hầu tước sẽ cẩn trọng lời ăn tiếng nói hơn.

Dĩ nhiên, Mari đã nói đúng. Hầu hết đàn ông trong giới thượng lưu London cung cấp nhà cửa và trang phục dư dả cho nhân tình của họ. Ralston cũng không phải ngoại lệ. Một ký ức lóa lên trong tâm trí Callie – Ralston trong phòng ngủ âm u vào cái đêm mọi chuyện bắt đầu, liệt kê chi tiết những thứ đã cho người tình vào giai đoạn cuối trong mối quan hệ của họ. *Em giữ lại nhà, trang sức và quần áo.* Cảnh tượng đó khiến nàng rùng mình. Nàng không nên bất ngờ, nhưng... cảm giác ghen tuông nhức nhối xuất hiện khi nghĩ đến việc anh ta mua quần áo cho một người phụ nữ khác.

Đã có bao nhiêu phụ nữ rồi?

“Tiểu thư Calpurnia!”

Tiếng gọi làm Callie giật mình thoát khỏi mộng tưởng không lành mạnh, nàng xoay người trông thấy Nam tước Oxford đang bước đến từ phía bên kia con phố. Chiếc quần ống túm bằng da hoẵng vừa khít và áo bành tô xanh đen được cân bằng với áo khoác đỏ thẫm, rất đồng điệu với đầu gậy và gót giày – cũng chỉ có nụ cười rạng rỡ mới ngang tầm sự tân thời trong trang phục của anh ta.

Tất nhiên không tính đến cái việc anh ta vừa rống tên mình cách đó nửa vòng London.

“Tiểu thư Calpurnia!”, anh ta tách khỏi con phố và cùng nàng bước vào cửa hiệu của bà Hebert. “Thật là may mắn quá! Tôi vừa mới cân nhắc ghé thăm Allendale House thì đã gặp cô ở đây!”

“Đúng vậy”, Callie nói, kìm lòng không hỏi ngài Nam tước vì sao anh ta lại có hứng thú đến thăm Allendale House. “Tôi đây!” Khi Oxford cứ tiếp tục cười mà không biểu lộ gì, nàng đành nói thêm, “Hôm nay là một ngày rất

tuyệt cho việc mua sắm.”

“Chỉ thêm tuyệt vời vì sự có mặt của cô.”

Hai hàng lông mày của Callie se lại. “Ôi, cảm ơn ngài.”

“Tôi có thể xúi giục cô từ bỏ việc mua sắm và dùng kem trái cây được không?”

Anh ta đang theo đuổi mình đây à?

“Ồ, tôi không thể... ngài biết đấy, em gái tôi đang ở bên trong”, tay nàng chỉ vào cửa hiệu trang phục nữ giới, “Cô ấy đang đợi tôi”.

“Tôi chắc cô ấy sẽ hiểu cho.” Anh ta dang tay cho nàng và nháy mắt cười.

Cử chỉ kỳ quặc đó làm Callie đông cứng. Chắc chắn là anh ta đang theo đuổi nàng.

Tại sao chứ?

“Callie!” Callie giật mình nhìn thấy cái đầu của Mariana đang lấp ló ngoài cửa tiệm may. Mari nom rất bối rối khi nói thêm, “Ôi, xin chào, Nam tước Oxford”.

Oxford cúi chào thật thấp, nghiêng một chiếc giày gót đỏ về phía Mariana. “Tiểu thư Mariana, như mọi lần, rất hân hạnh.”

Callie đưa một bàn tay đeo găng lên môi che đi nụ cười xuất phát từ tình huống kỳ quái này. Mari xoắn môi nói, “Vâng, vâng. Ngài sẽ không phiền nếu tôi cướp chị tôi đi chứ?”.

Oxford đứng thẳng và cười rộng lượng. “Không hề gì! Thật ra chuyện này càng thúc tôi phải đến thăm tiểu thư Calpurnia ở Allendale House!”.

“Thật đáng yêu, thưa ngài.” Callie chêm vào bằng một giọng cao vút mà ai cũng nhận ra trừ gã Nam tước. Chộp lấy cơ hội đào thoát, nàng vội vàng bước lên những nấc thang đến chỗ Mariana, chỉ thoáng quay lại vẫy chào Oxford trước khi theo em gái vào trong cửa hiệu.

“Em không thể tin anh ta bắt chị đợi trên phố! Chị có nghĩ trong đầu anh ta có thứ gì không?” Mari thì thào hỏi.

Callie cười nhả nhỏ. “Trừ ra hàm răng à?”

Hai chị em cười ha hả lúc đến gần Juliana, cô đang rình đợi bà Hebert. Bà thợ may rõ ràng đã quyết định hết như Mariana đã dự đoán, rằng thiết kế toàn bộ tủ áo cho Juliana sẽ là một vụ làm ăn tốt.

Thoắt cái, họ đã bị một nhóm thợ may bao vây, nhiều người trong số đó đã bắt đầu đo đạc cho cô gái, trong lúc những người khác hấp tấp thu gom những lóc vải với đủ loại chất liệu và màu sắc mà họ có thể nghĩ ra. Một phụ nữ nhỏ nhắn đeo kính ngòai ghi chú trên một chiếc ghế đẩu gần đó trong lúc Mariana tham gia vào cuộc đối thoại.

“Cô ấy sẽ cần ít nhất sáu chiếc váy dự tiệc tối... sáu chiếc váy cho ban ngày, ba bộ trang phục cưới ngựa, một tá váy dài buổi sáng, năm bộ váy dành để đi dạo...”, cô ngừng lại để trợ lý của bà thợ may kịp viết. “Ôi! Vài ba bộ váy cho vũ hội... không, bốn chứ. Tất nhiên chúng phải nổi bật”, Mariana đưa mắt nhìn bà Hebert một cách ảm ý. “Cô ấy phải làm London nổi cơn cuồng phong.”

Callie mỉm cười quan sát. Quả thật Mariana là một lựa chọn hoàn hảo cho vai trò bạn đồng hành. Juliana tỏ ra hoàn toàn điếng hồn. Tội nghiệp cô gái trẻ.

Mariana nhìn sang Callie. “Em còn quên gì không?”

Quay qua bà thợ may, Callie nói, “Áo vét ngắn, áo choàng lông, áo khoác,

khăn choàng đi cùng các thứ kia, nếu cần... và cô ấy sẽ cần trang phục lót nữa chứ. Và áo ngủ.”

Lần đầu tiên Juliana lên tiếng, “Em không hiểu tại sao mình cần áo ngủ mới. Những cái em có rất tốt rồi.”

“Chị cần chúng bởi vì anh trai chị sẵn lòng mua chúng cho chị”, Mariana hờ hững chỉ ra. “Tại sao không lấy chứ?”

Juliana nhìn Callie. “Quá nhiều rồi. Em chỉ ở đây trong vòng bảy tuần.”

Callie lắc đầu thông cảm vì đã hiểu ra sự khó chịu của cô gái trẻ. Cô gái chỉ vừa mới gặp Ralston và giờ cô ấy đang tiêu tốn một gia tài của anh ta vào trang phục. Callie đến gần Juliana, đặt bàn tay trần tĩnh lên cánh tay cô gái. Ôn tồn chỉ đủ để Juliana nghe thấy, Callie nói, “Anh ta *muốn* làm điều này cho em. Đây là ý của *anh ta*. Chị biết chúng có vẻ rất đắt đỏ...”. Nàng bắt gặp ánh nhìn băn khoăn của cô gái. “Hôm nay hãy để anh ta đóng vai anh trai nhé”.

Một lúc sau, Juliana khẽ gật đầu. “*Được thôi*. Tuy nhiên em muốn những chiếc váy sẽ mang phong cách... Ý hơn.”

Bà Hebert đứng bên cạnh nghe lỏm được và khịt mũi, “Cô nghĩ tôi sẽ tô điểm một bông hoa huệ tây đại và cho nó ra mắt như hoa hồng Anh quốc à? Cô sẽ ra mắt giới quý tộc như một ngôi sao người Ý.”

Callie cười khúc khích. “Tuyệt diệu. Vậy là chúng ta sẽ chọn vải chứ?”

Lời nàng làm đám phụ nữ xung quanh nhón nháo, những thước vải muslin, satin, jagan, crepe, nhung và lụa, đủ các kiểu và màu sắc được bày ra.

“Em thích cái nào?” Callie hỏi.

Juliana tập trung vào núi vải vóc, nụ cười lúng túng dán trên mặt. Mariana

đến gần và khoác tay Juliana. Cô nghiêng người nói. “Em thích vải crepe màu dâu kia. Nó sẽ làm nổi bật mái tóc chị.” Rồi quay sang Callie, “Chị thì sao?”

Callie héch đầu về phía một tấm vải satin xanh liễu và nói, “Nếu em không rời khỏi đây với một chiếc váy dạ hội làm từ loại vải đó thì chị sẽ thất vọng lắm”.

Juliana bật cười. “Được rồi, vậy em sẽ phải có nó! Em cũng thích vải muslin màu hồng kia nữa.”

Bà Hebert lấy lốc vải và đưa nó cho một cô thợ may. “Lựa chọn xuất sắc đấy, *signoriat*^[1]. Tôi cũng có thể đề nghị vải satin vàng phải không? Tất nhiên cho dạ hội.”

[1] Tiếng Ý: *thư cô*.

Mariana lắc tay Juliana và hồ hởi nói, “Vui phải không?”. Juliana gật đầu và tiếng cười rộ lên. Em gái Ralston nhanh chóng tiếp tục công việc và chỉ trong một giờ, cô gái đã chọn xong màu và chất liệu cho toàn bộ váy áo của mình. Cô ấy và Mariana uống trà thảo luận gấu váy cũng như vòng eo trong lúc Callie mê mẩn một tấm vải satin xanh thanh nhã đã đập vào mắt nhiều lần kể từ khi nàng bước vào cửa hiệu. Lần đầu tiên trong một quãng thời gian dài – có lẽ là dài vô tận – Callie nảy ra ý tưởng đặt may một chiếc váy. Cho chính mình.

“Tấm vải đó đang kêu gọi cô phải không?” Câu nói mang nặng phương ngữ của bà thợ may kéo Callie khỏi dòng suy tư. “Nó sẽ là một chiếc váy đẹp. Cho buổi vũ hội sắp đến của cô. Cuộn vải satin này được tạo ra để dành cho điệu valse.”

“Nó đẹp quá!” Mariana hiện ra bên cạnh nàng trong lúc bà thợ may huyền thuyên.

“Đúng đó! Chị phải có nó!” Juliana hòa theo.

Nàng mỉm cười lắc đầu. “Cảm ơn bà, nhưng tôi không cần một chiếc váy như thế.”

Bà Hebert nhướn mày trong sự ngạc nhiên. “Cô không tham dự các buổi vũ hội ư?”

“Ồ, có chứ...” Callie khó nhọc nói. “Nhưng tôi không khiêu vũ.”

“Có lẽ không có một chiếc váy thích hợp, thưa tiểu thư. Tôi có thể nói... nếu tôi thiết kế cho cô một chiếc váy từ thứ vải đó. Bảo đảm cô sẽ khiêu vũ.” Ném lên bàn một mảnh vải lớn, người đàn bà Pháp loay hoay một lúc, gấp gấp xếp xếp. Bà ta lui lại để Callie xem qua tác phẩm na ná một chiếc váy. Nó thật lộng lẫy.

“Chúng ta sẽ hạ thấp đường viền cổ áo để khoe vóc dáng của cô và cả vòng eo nữa. Cô giấu bản thân dưới những đường viền ren và nếp gấp giống đa số phụ nữ Anh quốc khác?”, bà Hebert phun ra từ cuối như thể chuyện đó rất kinh khủng. “Cô cần thời trang kiểu Pháp. Người Pháp tung hô vóc dáng phụ nữ!”

Bài thuyết giáo táo bạo của bà thợ may khiến Callie đỏ mặt, nhưng nàng vẫn bị hút vào nó. Bất gặp ánh mắt của người đàn bà Pháp nhỏ nhắn đó, nàng nói, “Được thôi. Cứ vậy đi.”

Mariana và Juliana khẽ reo lên vui sướng.

Bà Hebert thản nhiên gật đầu. “Valerie”, bà xẵng giọng gọi phụ tá. “Lấy số đo của tiểu thư Calpurnia. Cô ấy sẽ mặc vải satin xanh trơn. Cô ấy cũng cần một cái áo choàng.”

“Ôi, tôi không nghĩ...”

Bà thợ may không nhìn Callie và tiếp tục ra lệnh như thể nàng chưa nói gì. “Vải satin đen tuyền. Chúng ta dùng lông sóc viền nó. Và lấy cuộn vải đó ra khỏi kệ đi. Nó chỉ thuộc về tiểu thư đây thôi.”

Các cô gái xung quanh xôn xao bàn tán sau khi nghe mệnh lệnh. Callie bối rối nhìn Mariana. Em gái nàng thở thê, “Bà Hebert chỉ lấy vải ra khỏi kệ khi bà ấy may váy mà không cần sự trợ giúp từ đội ngũ của mình! Callie ơi! Thú vị làm sao!”

Callie nuốt ừng ực. Nàng đã đắm đầu vào chuyện gì thế này?

Bà Hebert quay lại với Callie. “Ba tuần.”

Nàng gật đầu hiểu chuyện. “Còn của Juliana?”

“Cũng vậy, khi nào hoàn thành, chúng tôi sẽ gửi cho cô ấy.”

“Cô ấy sẽ cần bộ váy dạ hội vàng kim vào thứ Tư”, Mariana nói, “cho buổi opera”.

Juliana vốn đang sờ soạng vu vơ tấm vải muslin màu hoa oải hương, sắp được may thành váy đi dạo, liền ngẩng đầu lên nhìn trong sự ngạc nhiên.

“Chị ấy phải có mặt ở buổi opera vào thứ Tư, Callie à”, Mariana lặp lại, rồi nói với Juliana, “Chị sẽ đến cùng chúng em, dĩ nhiên rồi.”

Hẳn là Mariana đã nói đúng. Thứ Tư là đêm mở màn ở nhà hát Hoàng gia và là sự kiện hoàn hảo để Juliana tiến thân vào giới thượng lưu. Cô sẽ được giới thiệu một cách tế nhị nhất, chỉ phải tiếp xúc giới quý tộc trước và sau buổi opera, và trong các lần nghỉ giữa giờ.

Callie gật đầu tán thành. “Thứ Tư đúng là một ngày hoàn hảo.”

Bà thợ may nãy giờ vẫn im lặng cuối cùng đã lên tiếng. “Hôm nay là thứ Hai, thưa các tiểu thư. Tôi có thể hoàn thành chiếc váy vào thứ Tư, nhưng, cần các cô gái của tôi làm việc suốt đêm.” Ý đồ của bà ta đã biểu đạt rõ ràng.

Callie mỉm cười. Ralston đã giao toàn quyền quyết định cho nàng. Và anh ta đã nói tiền bạc không thành vấn đề. “Anh trai cô ấy là Hầu tước Ralston.

Tôi chắc chắn ngài ấy sẽ đồng ý mọi phí tổn.”

Bà Hebert không đả động chuyện này nữa mà mau mắn ra lệnh cho hai cô phụ tá bắt tay vào công việc ngay lập tức.

Khi đã ra ngoài, bộ ba bắt đầu chuyển đi bão táp qua các cửa hiệu trên phố Bond. Sau khi ghé thăm người bán mũ, họ đi đến một con phố nhỏ hẹp và Juliana dừng bước nhìn qua cửa sổ hiệu sách. Quay lại hai người bạn đồng hành, cô nói, “Hai người có phiền nếu chúng ta vào đó không? Em muốn mua một thứ gì đó cho các anh của em. Để cảm ơn cho sự tử tế của họ”.

“Một ý kiến tuyệt vời!” Chưa bao giờ là người ghét sách, Callie toe toét mở cửa và ra dấu cho Juliana vào trước mình.

Tiếng chuông nhỏ leng keng đón các cô gái trẻ và báo cho chủ cửa hiệu biết sự hiện diện của họ. Gật đầu lịch sự, anh ta nhanh chóng trở lại với công việc của mình, Callie và Mariana di chuyển tìm những cuốn tiểu thuyết mới nhất, còn Juliana tự tìm món quà phù hợp cho các anh trai.

Cô gái trẻ không bao giờ nghĩ chọn quà cho Ralston và St.John có thể khó khăn đến vậy – thứ gì đó tương ứng với sở thích riêng và bày tỏ ý nghĩa đi kèm như là một món quà đầu tiên họ nhận được từ đứa em gái mới toanh không được mong đợi.

Sau mười lăm phút tìm kiếm, Juliana cuối cùng đã chọn được một cuốn sách minh họa Pompeii cho Nick, hy vọng tình yêu dành cho thế giới cổ đại của anh sẽ biến nó thành món quà hoàn mỹ.

Tuy nhiên Ralston mới đúng là một thách thức. Cô biết quá ít về anh, ngoại trừ nhiều giờ liền anh chơi đàn piano đến lúc tối muộn. Đi loanh quanh trong cửa hiệu, Juliana rề rà ngón tay trên gáy những cuốn sách lớn bọc da, tự hỏi cuốn nào là sự lựa chọn đúng đắn cho anh cả của mình.

Cuối cùng cô dừng bước, chạm tay lên một cuốn sách Mozart bằng tiếng Đức, cô day day môi dưới và suy nghĩ.

“Nếu đang tìm tiêu sử về Mozart thì không còn cuốn nào hay hơn đâu. Niemetschek biết nhà soạn nhạc thiên tài rõ như lòng bàn tay.”

Juliana giật bản, quay đầu theo hướng giọng nói.

Chỉ đứng cách vài inch là người đàn ông ưa nhìn nhất cô từng gặp.

Anh ta cao lớn, đôi mắt mang màu mật được mặt trời ủ ấm. Ánh chiều tà rọi vào tiệm sách nhảy nhót trên những lọn tóc xoắn vàng óng của anh ta và làm nổi bật những đường nét hoàn hảo của chiếc mũi thẳng và quai hàm cương nghị.

“Tôi...”, cô ấp úng, đầu óc quay cuồng nhớ lại những quay tắc trong trường hợp như thế này. Callie và cô không bao giờ thảo luận về cách cư xử thỏa đáng khi một thiên thần tiếp cận mình và nói về tiêu sử nhà soạn nhạc. Chắc chắn cảm ơn anh ta sẽ không phải là hành động sai quấy. Phải vậy không? “Cảm ơn ngài.”

“Rất hân hạnh. Tôi hy vọng cô sẽ thích nó.”

“Nó không phải dành cho tôi. Đây là món quà cho anh trai tôi.”

“Vậy tôi hy vọng *anh ta* sẽ thích nó.” Anh ta nói và họ nhìn nhau chăm chăm một lúc lâu.

Sự im lặng khiến Juliana căng thẳng, cuối cùng cô nói, “Tôi xin lỗi thưa ngài. Tôi khá chắc chắn chúng ta không được phép trò chuyện.”

Miệng anh cong lên làm khắp người cô rạo rục. “Chỉ khá chắc thôi sao?”

“Gần như là thế. Tôi chưa quen London và luật lệ của các ngài, nhưng dường như tôi nhớ chúng ta cần được giới thiệu.” Đôi mắt xanh của cô lóe sáng.

“Thật đáng tiếc. Cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta bị phát hiện? Luận sách công khai giữa ban ngày thế này ư?”

Giọng điệu nhảm nhăng của anh ta làm cô bật cười. “Ai mà biết được. Trái đất có thể sẽ nuốt chửng chúng ta vì hành vi nguy hại đó.”

“Tôi ghét phải đặt một quý cô vào sự nguy hiểm sắp xảy ra. Vậy nên tôi sẽ đi và hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ có dịp được giới thiệu theo đúng quy tắc.”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô đã cân nhắc gọi Callie và Mariana đến để giới thiệu họ, nhưng cô lại cảm thấy chuyện đó không thể thực hiện được nên đành chớp mắt với chàng trai vàng. “Tôi cũng hy vọng như ngài.”

Anh ta cúi thấp và bỏ đi, dấu hiệu duy nhất cho thấy anh ta từng ở đó chính là tiếng leng keng yếu ớt của chiếc chuông cửa thông báo có khách đi ra.

Không thể nhìn được, Juliana đến bên cửa sổ, dõi theo bóng dáng người đàn ông đó rải bước trên phố.

“Juliana?” Callie lên tiếng gần bên. “Em đã chọn được sách chưa?”

Quay lại với một nụ cười, Juliana gật đầu. “Em chọn được rồi. Chị có nghĩ anh Gabriel sẽ thích một cuốn tiểu sử về Mozart không?”

Callie xem xét tựa sách. “Chị nghĩ đó là một lựa chọn tốt.”

Juliana hít sâu hài lòng. “Nói em nghe đi, chị có biết người đàn ông đó không?”

Theo hướng mắt Juliana, Mari nhìn người đàn ông tóc vàng cao ráo đang nhanh chóng bước đi. Cô chun mũi nhìn Juliana và nói, “Sao vậy?”

“Không có lý do”, Juliana lảng tránh, “Anh ta... trông quen quen.”

Mari lắc đầu. “Em không nghĩ chị biết anh ta. Em... không thể tưởng tượng anh ta hạ cố đến thăm nước Ý, chứ đừng nói đến việc *trò chuyện* với người Ý nào đó.”

“Mari...” Callie lên giọng quở trách.

“Nhưng mà anh ta là ai?” Juliana hỏi dồn.

Callie vẫy tay một cách tùy tiện, rồi quay lại bàn thu ngân. “Công tước Leighton.”

“Anh ta là Công tước à?” Juliana kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy”, Mari gật đầu và dẫn cô bạn ra phía trước hiệu sách. “Và hoàn toàn là một Công tước lỏm. Cứ nghĩ bất kỳ ai với tước hiệu thấp hơn sẽ phải hoàn toàn thua kém anh ta. Như thế thì không có nhiều người ngang hàng anh ta đâu.”

“Mariana! Em cứ phải buôn chuyện trước mặt bàn dân thiên hạ đấy à?”

“Ôi, thôi nào, chị Callie. Thừa nhận là chị không thể chịu nổi Leighton đi mà.”

“Ừm, tất nhiên không nổi”, Callie thấp giọng, “Không ai có thể. Nhưng chị không bày tỏ thái độ chán ghét của mình với cả hiệu sách đâu nhé.”

Juliana suy nghĩ về đoạn đối thoại của họ. Anh ta không có vẻ đáng ghét. Nhưng mà anh ta không biết cô là ai. Rõ ràng nếu biết cô là con gái thương gia thì...

“Có nhiều người giống anh ta không? Những người sẽ coi thường em chỉ vì xuất thân của em ấy!”

Mariana liếc nhìn trước khi Callie xua tay và nói, “Nếu có thì bọn họ cũng chẳng đáng bận tâm. Sẽ có nhiều người quý mến em. Đừng lo gì nhé.”

“Đúng thế”, Mari mỉm cười nói thêm. “Đừng quên em sắp trở thành Nữ công tước. Và rồi... treo tất cả bọn họ lên nào!”

“Em không muốn bọn họ bị giết”, Juliana nói một cách lo lắng.

Trong giây lát, hai cô gái còn lại tỏ ra bối rối trước khi Callie cười lớn, biết rằng câu nói của Mariana đã bị hiểu sai. “Chỉ là một cách diễn đạt thôi Juliana. Không ai bị treo cổ cả. Chỉ đơn giản là Mariana không thèm bận tâm đến họ.”

Cô gái vỡ lẽ. “A! *Capisco*^[1]. Em hiểu rồi! Si. Treo chúng lên!”

[1] Tiếng Ý: Hiểu rồi.

Cả ba cô gái cùng cười và Juliana trả tiền cho các món quà dành tặng các anh. Sau khi một người hầu nhận nhiệm vụ chuyển các gói đồ đã được bọc lên xe ngựa, các cô quay lại với nụ cười bừng sáng. “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

Mariana cười toe toét và bảo, “Tiệm găng tay. Một cô gái không thể ra mắt thành công nếu không có đôi găng tay opera, đúng không nào?”.

Chương 10

Callie đứng sát mép lô dành riêng cho nhà Rivington tại nhà hát Hoàng gia, không thể kìm nén được nụ cười mãn nguyện khi điếm qua các khán đài khác và nhận ra nhiều cặp kính xem opera đang tập trung về phía tiểu thư Juliana Fiori.

Nếu sự chú ý này là một dấu hiệu nào đó, thì dù có tức hiệu hay không, dù có là con gái của Nữ hầu tước sa ngã hay không, Juliana sẽ có một buổi ra mắt đáng nhớ.

Buổi opera vẫn chưa bắt đầu, quan khách đang nhộn nhịp đến lô ghế này, từ những cây đa cây đề của giới quý tộc, bề ngoài có vẻ là đến chào Nữ công tước góa bụa và vô tình gặp gỡ Juliana trẻ trung yêu kiều, đến những anh chàng mẫn tợ của giới thượng lưu ít dè dặt hơn đã đến và giẫm đạp lên nhau để tự giới thiệu.

Tối nay không thể bố trí hoàn hảo hơn được nữa và Callie gánh vác toàn bộ trách nhiệm cho sự thành công của nó.

Juliana đã đến trong đêm mở màn trên xe ngựa nhà Allendale. Trước sự vui mừng của Callie, cô gái trẻ đã xuất hiện cùng sự duyên dáng và sự tự tin, cứ như bị đem ra phán xét dưới mắt giới quý tộc London là điều bình thường nhất trên thế gian. Một khi đã vào được bên trong nhà hát, Juliana cởi bộ áo choàng để phô bày chiếc váy dạ hội satin lộng lẫy vừa mới được đem đến Ralston House buổi sáng hôm đó trong tình trạng tuyệt hảo; bà Hebert đã dốc hết sức mình vào chiếc váy dát đầy chỉ vàng và chắc chắn nó sẽ trở thành nỗi ghen tị của mọi phụ nữ trong nhà hát.

Sau đó cô gái được hộ tống đến lô riêng của Công tước Rivington vào đêm quan trọng nhất trong mùa nhạc hội London, ở đó cô là khách riêng của Nữ công tước góa bụa, Nữ công tước tương lai và ngài Công tước. Tối nay, lô ghé của nhà Allendale sẽ nghe opera từ lô ghé nhà Rivington nhằm nói cho cả thế giới biết Juliana đã được hai gia đình quyền lực nhất nước Anh chấp nhận.

Nếu như vẫn chưa đủ, Ralston và St. John đã xuất hiện, mang theo càng nhiều tin đồn cho các bà mẹ kén rể của giới quý tộc có chuyện xì xầm. Hai anh em sinh đôi khôn khéo hiếm khi xuất hiện ở những sự kiện xã giao náo nhiệt như vậy và việc họ xuất hiện cùng nhau lại càng hiếm hơn. Callie tập trung quan sát họ đang kè vai sát cánh bên nhau phía sau em gái, toát ra vẻ đáng sợ từ chiều cao tương đồng và vẻ đẹp rạng ngời.

Con tim Callie thổn thức khi nhìn ngắm Ralston. Anh ăn vận không chê vào đâu được, từ bỏ áo gi lê bóng bẩy rất được các chàng công tử bột trong giới quý tộc ưa thích, thay vào đó là chiếc quần ống túm đen được cắt may tỉ mỉ và áo đuôi én bên ngoài áo gi lê trắng cổ điển không hề có một nếp nhăn. Cà vạt phẳng phiu và giày sáng bóng cứ như anh đã đến đây theo một tuyến đường ma thuật chứ không phải trên những con đường lầy lội của London. Anh hoàn mỹ vô khuyết. Cho đến khi ai đó nhận thấy bờ vai vuông vức của Hầu tước hơi căng cứng, nắm tay bó sát hai bên, quai hàm hơi co giật khi quan sát em gái xoay xở trong điệu vũ rối rắm của xã hội London. Rõ ràng, Hầu tước đã chuẩn bị để có thể chiến đấu cho sự chấp nhận của em gái trong buổi tối hôm nay.

Như cảm giác được sự chú ý của nàng, Ralston quay đầu lại nhìn. Nàng hít

sâu khi ánh mắt họ xoáy vào nhau, đôi mắt xanh sáng ngời của anh vừa chăm chú vừa khó lý giải. Gần như không thể nhận thấy Ralston nghiêng đầu. Nàng hiểu ân ý đó. *Cảm ơn cô.*

Nàng bắt chước động tác của anh.

Không tin tưởng bản thân có thể che giấu cảm xúc, nàng quay lưng, nhìn chằm chằm đám đông trong nhà hát một cách vô định, nôn nóng chờ buổi opera bắt đầu và giúp mình xao lãng sự hiện diện của anh trên cùng hàng ghế.

Màn biểu diễn lẽ ra nên bắt đầu từ nửa giờ trước, nhưng buồn thay giới thượng lưu ít khi xuất hiện ở nhà hát Hoàng gia thưởng thức opera... và nhất là không phải trong đêm khai mạc của mùa hội. Người ta chường mặt ra ở buổi opera để nhìn và được nhìn, các ông chủ nhà hát này rất biết cách chiêu lòng những vị khách quý của mình.

Callie đưa mắt nhìn Juliana, quan sát cô với vẻ tự hào khi cô nói chuyện khéo léo với Nữ công tước góa bụa và dưới con mắt của toàn thể giới thượng lưu London, làm cho bà phải bật cười. *Hoàn hảo.*

“Cô có vẻ khá tự hào về bản thân.”

Cảm giác phấn khích tấn công nàng bởi giọng nói trầm lắng cọt nhả sát bên tai. Muốn giữ bình tĩnh, nàng bắt lấy ánh mắt xanh biển của anh và nói, “Đúng vậy, thưa ngài. Em gái ngài đang cư xử rất tốt, ngài không nghĩ thế sao?”.

“Có chứ. Tôi nay không thể sắp xếp chu toàn hơn.”

“Sử dụng lô ghê của Rivington là ý của Mariana”, Callie chỉ ra, “Em gái của chúng ta có vẻ kết thân với nhau rất nhanh.”

“Phần lớn là vì có sự can thiệp của cô, tôi nghĩ thế.”

Callie cúi đầu, lặng lẽ thừa nhận.

“Làm tốt lắm.”

Nàng trấn áp một khao khát kỳ quặc được làm dáng trước lời khen đó thì chuông nhà hát vang lên, báo hiệu bắt đầu buổi trình diễn. Đúng như dự đoán, quan khách rời đi.

Ralston đưa cánh tay cho Callie. “Ta có thể cùng cô trở về chỗ được không, tiểu thư Calpurnia?”

Callie trượt tay vào cánh tay anh, chấp nhận sự hộ tống và cố phớt lờ cảm giác nhức nhối khi họ chạm vào nhau. Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau kể từ buổi tối trong quán rượu. Trong xe ngựa. Lần đầu họ tiếp xúc kể từ lần nàng buông thả trong vòng tay anh.

Ngay khi nàng ngồi xuống cạnh Benedick, Ralston cũng ngồi kế bên, sự gần gũi với anh choáng ngợp các giác quan của nàng. Callie bị đóng khung trong mùi hương của anh, một sự kết hợp của gỗ đàn hương, chanh và một thứ gì đó đượm mùi nam giới. Nàng chống chọi với cảm dỗ tựa vào anh và thở sâu. Callie sẽ không làm thế.

Nàng nghĩ ngợi tới một câu chuyện nào đó có thể đánh lừa tâm trí mình. “Ngài có thích vở opera không, thưa ngài.”

“Không hẳn.” Anh buông lời hờ hững.

“Điều đó làm tôi ngạc nhiên”, nàng nói “Tôi bị ấn tượng là ngài thích âm nhạc. Sau cùng thì ngài có một cây đàn piano...”, rồi nín lặng, mắt đảo dác nhìn quanh khu vực đang ngồi để xác định xem có ai đang nghe câu chuyện của họ không, Callie không thể thoải mái thảo luận về cây đàn piano của anh ở chỗ đông người.

Anh nhướn một bên mày và khô khan nói, “Quả đúng là tôi rất thích, tiểu thư Calpurnia.”

Người đàn ông này đang chế nhạo mình. Nàng sẽ không nổi giận. “Tất nhiên, trong thời buổi này, bất cứ ai cũng có một cây đàn piano.” Nàng nhăm nhắng, không nhìn anh nhưng lại rì rầm nói, “Tôi nghe nói vở diễn tối nay rất tuyệt. *Thợ hút tóc xứ Seville* là một vở opera đáng yêu. Tôi đặc biệt thích Rossini. Tôi đã nghe nói nữ diễn viên đóng vai Rosina rất tài năng. Tôi không thể nhớ tên cô ta... Cô...”. Nàng dài giọng, cảm thấy thoải mái vì họ đang hướng về một chủ đề an toàn hơn.

“Kritikos. Nastasia Kritikos”, anh nhắc.

Những con chữ càn quét qua nàng, *Nastasia*. Nàng hiểu ra.

Anh không muốn làm cho chuyện này trở nên khô khan hơn, Nastasia.

Lạy Chúa. Cô ca sĩ opera đó là *tình nhân* của anh ta. Nàng ngược lên và bắt gặp ánh mắt bình thản khó đoán của Ralston.

“Ồ”, nàng gần như thất thanh, không thể nén nổi tiếng nói kia.

Anh vẫn im lặng.

Mày mong đợi anh ta làm gì? Thông báo với mọi người xung quanh rằng giọng nữ trung kia là tình nhân của anh ta chắc? Cũng là cô tình nhân mà anh ta nhầm lẫn với mày vào cái buổi đêm mày đường đột xuất hiện trong phòng ngủ của anh ta?

Không, anh ta không theo đuổi câu chuyện đó đã là phúc đức lắm rồi, nàng nghĩ. Hai má nóng bừng, Callie dựa vào ghế, nhìn qua phía bên kia lô ghế ngồi và tự hỏi nếu lao xuống, liệu nàng có sống sót không. Có thể không, nàng thở dài nghĩ ngợi rồi quay lại và thấy anh đang nhìn mình với vẻ hài hước. Anh ta đang thích thú trước sự hổ thẹn của nàng!

“Ta nghĩ xa quá, nhảy không được”, anh nói một cách bí ẩn.

Anh ta thật khó ưa.

May thay, bức rèm sân khấu từ từ được nâng lên đã giúp nàng không phải trả lời. Nàng kiên quyết đặt tâm trí vào sân khấu để khỏi nghĩ đến Ralston.

Tất nhiên đó là một nhiệm vụ bất khả thi, đặc biệt là khi vở opera mở màn, và Nastasia Kritikos xuất hiện. Cô ca sĩ người Hy Lạp vào vai Rosina trong vở diễn về một phụ nữ xinh đẹp bị hiểu lầm thân phận và điếm then chốt là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, cô ta là lựa chọn tuyệt vời cho vai diễn đó bởi vẻ đẹp nảy nở không ai bì kịp. Callie tưởng tượng người đàn bà lộng lẫy kia trong vòng tay Ralston, không thể rũ bỏ hình ảnh hai bàn tay chày nắn của anh trên làn da trắng tái nuột nà kia, không thể đè nén sự ghen tị thâm độc đang cào xé bên trong khi so sánh những thứ tài sản đáng nể của cô diễn viên kia với bản thân mình.

Cứ như thể vẻ đẹp xuất thần của cô ta là chưa đủ, tạo hóa đã ban cho cô ta một giọng hát làm rung chuyển sân khấu – có thể là hút hồn nhất từ trước tới nay.

Không gã đàn ông nào có thể kháng cự được hình mẫu nữ tính như vậy.

Vị trí của lô ghê nhà Rivington giúp các thành viên có thể nhìn thấy hai cánh gà của nhà hát và lúc Callie tin chắc Nastasia Kritikos đang nhìn Ralston, tỏ vẻ mong anh chú ý tới cô ta. *Có lẽ nào họ đang nói lại quan hệ?* Callie nhắm mắt nghĩ, rồi mở mắt nhìn lên Ralston. Nàng đánh giá cao sự nhã nhặn của anh, có vẻ như sự tập trung vào sân khấu của anh không hề bị suy chuyển.

Khi phần trình diễn mở màn của Nastasia được cất lên, tuy nhiên, anh – cùng với toàn thể khán giả - rơi vào trạng thái mê mẩn, Callie trông thấy sự mỉa mai trong từng câu hát. *Đúng vậy, Lindoro sẽ là của tôi! Tôi thề là thế! Tôi sẽ thành công! Nếu như bị ngăn cản, tôi có thể là một con mãng xà! Tôi có thể giở hàng trăm hàng trăm mưu chước để đạt được mục đích.*

“Tôi có thể hình dung cô ta sẽ trở nên hiểm ác thế nào”, Callie lầm bầm bên dưới hơi thở, khi màn đơn ca chấm dứt, cả khán phòng đứng lên hò reo: *Hoan hô! Hoan hô!*

Quyết định rồi nhé. Callie sẽ không bao giờ yêu thích vở opera này nữa.

Khi phần mở đầu kết thúc và tấm màn được kéo xuống báo hiệu đã đến giờ nghỉ, Callie thở dài, ước rằng mình ở một nơi khác và tự hỏi bằng cách nào có thể lên đi trước khi phần hai của vở diễn tra tấn mình sâu sắc hơn.

Tiếng cười của Juliana ngân nga sau lưng, Callie nhận ra mình không thể đi. Nàng đã hứa đưa em gái Ralston ra mắt một cách thành công và nàng sẽ làm được điều đó.

Cố giữ vững tinh thần, nàng đứng lên, nôn nóng xen vào một cuộc trò chuyện không dính líu tới Ralston, và gần như đắm sầm vào Nam tước Oxford, anh chàng đã chường mặt bên trong lô ghé này gần như ngay sau phần mở đầu khép lại.

Anh chàng bảnh bao, tía tốt gọn gàng nở nụ cười trừ danh khắp các hàng ghế trước khi đưa mắt hướng về phía Callie. Khi anh ta bước đến chỗ nàng, nàng trông thấy áo choàng xanh sẫm tương phản với áo gi lê satin màu cà tím. Ngay tức thì nàng chú ý đến gót giày và mũi gậy của gã, một lần nữa chúng cùng màu với áo gi lê và nàng tự hỏi không biết gã có sở hữu một bộ giày ống và gậy đủ màu. Ý nghĩ đó hết sức lố bịch và môi nàng cong lên.

“Thưa ngài”, Callie nói, giấu đi nét mặt và nhún gối đoan trang khi anh ta cúi xuống tay nàng, “rất vui được gặp ngài.”

“Niềm vui là của tôi đây chứ.” Câu nói hơi quá thân thiết làm gò má Callie đổi màu, nàng cố tình lui lại nửa bước. Anh ta nói tiếp. “Tôi đã tự tiện yêu cầu sâm banh.” Anh ta chỉ một người hầu đang cầm một khay sâm banh ở gần đó. “Cho cô... và mọi người đi cùng cô.”

Callie khẽ nghiêng đầu. Chắc chắn nàng đã hiểu lầm ý đồ của anh ta. “Cảm ơn ngài.” Nàng quan sát người hầu chuyên sâm banh đi khắp các dãy ghế mà không biết nên làm gì. “Ngài có thích vở diễn không?”

“Có chứ. Tôi đặc biệt ấn tượng với phần trình diễn của cô Kritikos, cô ta – rất – gì đó.” Oxford cười nhả nhỏ hướng về sân khấu nhưng Callie không cảm thấy dễ chịu chút nào. Anh ta vớ tay lấy một ly sâm banh và đưa nó cho nàng. Khi nàng đón lấy, anh ta cọ một ngón tay vào mu bàn tay nàng, nghiêng người tiếp cận, hạ giọng tán tỉnh. “Tất nhiên tôi cũng rất thích quãng thời gian nghỉ giải lao.”

Lần này nàng đoán chắc anh ta đang say xỉn. Hẳn là thế. Callie rút tay khỏi sự đụng chạm không đúng mực và cân nhắc việc cho anh chàng Nam tước một phen bẽ mặt. Rõ ràng đó là một hành động phù hợp, nhưng nàng không thể phủ nhận cảm giác vui sướng khi nhận được sự quan tâm dành riêng cho riêng mình trong lúc phải chịu đựng một buổi tối mà người tình của Ralston được cả giới quý tộc ưa chuộng. Nàng liếc mắt về phía Ralston, lúc này đang trò chuyện với em trai. Anh ta nhìn nàng và nâng ly sâm banh lên chào một cách lặng lẽ. Callie quay đầu lại và mỉm cười rạng rỡ với Oxford. “Tôi cũng thích phần nghỉ giữa giờ, thưa ngài.”

“Tuyệt vời.” Anh ta uống một ngụm lớn rượu rồi nói, giọng hơi khàn. “Cô có quan tâm đến nghệ thuật không?”

Thoáng giật mình, Callie nói, “Tôi – à, ừm, có chứ, thưa ngài”.

Oxford đổi ly rượu rồi lấy một ly đầy và nói, “Tôi muốn được đưa cô đến Triển lãm nghệ thuật hoàng gia vào tuần tới.”

Nén lại thôi thúc được đặt nghi vấn về động cơ của ngài Nam tước, Callie nhận ra không dễ dàng từ chối lời mời này. Nàng đành nói, “Sẽ thú vị lắm, thưa ngài.”

“Cái gì sẽ thú vị thế nhỉ?” Giọng nói lè nhè lười nhác báo hiệu sự xuất hiện của Ralston. Callie không để mình bị mắc câu.

Tuy nhiên, Oxford tỏ vẻ rất háo hức được chia sẻ câu chuyện với vị Hầu tước. “Tôi sẽ tháp tùng tiểu thư Calpurnia đến Triển lãm nghệ thuật hoàng gia vào tuần tới”, anh ta nói và Callie nhận ra sự khoe khoang trong giọng điệu đó.

“Vậy sao?” Ralston nói.

Anh ta đâu cần tỏ ra hoài nghi đến thế, Callie bực bội nghĩ. “Đúng vậy, thưa ngài. Tôi nóng lòng được thấy triển lãm năm nay.” Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên tay áo Oxford, “Tôi may mắn được ngài đây tháp tùng.”

“Không *may mắn* bằng tôi đâu”, Oxford nói, ánh mắt không hề rời khỏi Ralston.

Callie chưa kịp nghi ngờ sự nhấn giọng kỳ lạ kia thì nhà hát lại đổ chuông, báo hiệu đã hết giờ nghỉ. Trước khi rời đi, Oxford cúi xuống bàn tay Callie và nói, “Buổi tối tốt lành, thưa tiểu thư. Tôi mong đến tuần sau.”

“Tôi cũng vậy, Nam tước Oxford”, nàng nói, khẽ nhún gôi.

Rồi anh ta quay sang Ralston, mặt Hầu tước lạnh như đeo đá. “Buổi tối tốt lành, ông bạn già.”

Ralston không đáp mà chỉ nhìn chăm chăm anh chàng đom dáng đang cười lớn và chĩa gậy về phía mình trước khi rời khỏi lô ghê. Callie nhìn theo và nói. “Ngài không cần phải tỏ ra thô lỗ với anh ta như vậy.”

“Hắn chẳng có gì ngoài hàm răng”, anh nói thẳng thừng.

Phớt lờ sự thật mình đã nói câu đó chỉ vài ngày trước, Callie trở về chỗ ngồi. Khi Ralston đến ngồi cạnh, nàng cũng không quan tâm mà dứt khoát nhìn lên sân khấu sắp mở màn.

Qua khước mắt, nàng thấy một người hầu đến cùng chiếc khay bạc, bên trên là một bức thư chưa mở. Ralston gật đầu cảm ơn và lấy mẫu tin được đưa tới, lật mảnh giấy da được niêm phong rồi luồn ngón tay bên dưới lớp sáp để lấy thư ra.

Callie hé mắt nhìn lên khi anh đọc tin nhắn. Là một đoạn tin ngắn, chỉ

thoáng hiện trước khi anh gấp nó lại. Nhưng Callie không để lộ nội dung cũng như hàm ý trong thư.

Đến với em.

N

Ralston và Nastasia vẫn còn qua lại.

Callie nén tiếng thở hỗn hển, rồi quay đi, giả vờ hoàn toàn chìm đắm vào vở diễn chỉ vừa bắt đầu.

Đầu óc quay cuồng. Ất hẳn nàng không nên kinh ngạc. Nàng không nên nghĩ về buổi tối kia – về buổi tối vũ hội đính hôn, về thời gian trong xe ngựa của anh ta, không nên muốn biết nếu anh ta đã qua lại với Nastasia thì tại sao còn hôn nàng.

Nhưng Callie muốn biết.

Và em gái anh ta thì sao? Chắc chắn anh ta sẽ không chấp nhận lời mời kia. Không phải buổi tối nay hay những buổi tối khác. Đây là buổi tối đầu tiên của Juliana trong giới thượng lưu!

Nỗi buồn và cơn giận xung đột suốt hai cảnh đầu tiên của phần hai. Vào thời điểm cảnh thứ ba bắt đầu, khi anh đột ngột đứng lên và rời khỏi ghế, cơn giận đã chiến thắng.

Không. Nàng không cho phép anh hủy hoại đêm ra mắt lần đầu tiên của em gái. Xét đến cùng, sau mọi cố gắng của Juliana để đảm bảo thành công của đêm nay. Sau mọi cố gắng của Callie để đảm bảo sự thành công của cô gái đó. Chưa kể đến những người khác đã luôn hỗ trợ em gái anh.

Làm sao anh ta dám cả gan làm thế? Và tại sao?

Cơn giận của nàng bốc lên ngàn ngút. Nàng so vai. Phải có ai đó nghĩ cho

Juliana.

Quay sang Benedick, nàng thì thầm, “Có lẽ sâm banh đã ảnh hưởng tới đầu óc em. Em sẽ vào phòng nghỉ dành cho các quý cô.”

Anh trai nàng rướn người về phía trước nhận ra sự mất tích của Ralston. Anh nhìn nàng, nói khẽ khàng, “Không phiêu lưu mạo hiểm gì nhé, Callie.”

Nàng cười gượng. “Không phiêu lưu mạo hiểm.”

Và rời khỏi dãy ghế của mình.

Vội vàng đi dọc hành lang sáng mờ trong nhà hát, Callie vắt óc tự hỏi liệu mình có kịp tìm ra Ralston trước khi anh ta hủy hoại cơ hội thành công của Juliana. Callie sẽ lấy Allendale House ra mà đánh cược là anh ta đã từng lên đi gặp người tình trong nhà hát này nhiều hơn một lần – có vẻ như anh ta biết con đường ngắn nhất dẫn đến phòng nghỉ của cô Kritikos. Ý nghĩ đó buộc nàng phải rít lên bày tỏ thái độ ghê tởm.

Nàng vòng qua một chỗ của nối hành lang phía trên nhà hát và trông thấy Ralston đang hướng về cầu thang lớn. Liếc qua khoảng không vắng người, Callie hô to, “Ralston! Dừng lại.”

Anh sững người trên bậc thang cao nhất, quẳng cái nhìn ngờ vực về phía mái vòm và cô gái đang vội vàng đuổi theo mình. Ngay khi nắm được mục đích của nàng, sự nghi ngờ hiển nhiên chuyển thành cơn thịnh nộ, anh lui lại cho đến khi giáp mặt với nàng.

Trước khi Callie có cơ hội lên tiếng, anh đã túm cánh tay nàng và lôi vào hành lang tối tăm. Anh thì thầm một cách giận dữ, “Cô điên à?”

Thở hổn hển vì mệt và cáu bẳn, nàng giật tay ra khỏi gọng kìm tỏa của anh và thì thầm đáp trả, “Tôi có thể hỏi ngài câu tương tự!”

Anh phớt lờ, “Cô làm gì ở ngoài này? Nếu cô bị phát hiện...”

“Ôi, làm ơn đi”, nàng ngắt lời, “đây là một nhà hát công. Ngài nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi bị phát hiện? Ai đó sẽ chỉ tôi đường đến phòng nghỉ dành cho các quý cô và tôi sẽ đi tiếp. Nhưng sẽ ra sao khi ngài bị phát hiện?”

Anh nhìn cứ như nàng vừa phát điên. “Cô đang nói gì vậy?”

“Ngài chẳng thận trọng suy xét gì cả, ngài Ralston”, nàng phun ra. “Với một người hết mực quan tâm danh dự của em gái, đáng lý ngài phải hành xử khôn khéo hơn.” Nàng xĩa ngón tay đeo găng vào vai anh. “Tôi *đã* thấy tin nhắn. Tôi *biết* ngài đi gặp... gặp...”

“Gặp?”, anh nhắc.

“Tình nhân của ngài!” Sau mỗi từ, nàng lại chọc anh mạnh hơn.

Anh giữ ngón tay Callie lại và gạt nó ra. Đôi mắt xanh lóe lên một cách đáng ngại. “Cô *dám* khiến trách ta? Cô *dám* chất vấn hành vi của ta ư? Cô nghĩ mình là ai?”

“Tôi là người được ngài chọn hướng dẫn em gái ngài hòa nhập vào giới thượng lưu. Tôi sẽ không cho phép ngài hủy hoại cơ hội của cô ấy trong một đêm...”

“Cô sẽ không cho phép ta? Không phải cô vừa ngang nhiên bõn cợt với một gã bảnh chọe say bí tỉ dưới mắt toàn *thế giới quý tộc* à?”

Miệng nàng mở toang hoác. “Tôi chắc chắn không có!”

“Có vẻ thế đấy, *thưa tiểu thư*.”

“Sao ngài *dám*?”, nàng giận giữ nói, “Sao ngài *dám* nói với tôi về trò ngang nhiên đưa đẩy hả! Tôi không phải người liếc mắt đưa tình với một *nữ diễn viên* trong lúc cô ta đang trình diễn!”

“Đủ rồi”, anh nói, giọng đều đều.

“Không. Tôi không nghĩ vậy!”, Callie tiếp tục, không thể kiểm soát bản thân. Giọt nước đã làm tràn ly. “Tôi không phải người hôi hủ đi hẹn hò với... người tình lờ lợc... trong lúc em gái tôi đối mặt với thử thách cam go nhất trong đời! Ngài có biết giới quý tộc sẽ đối xử với cô ấy thế nào nếu ngài bị phát hiện, đồ quái vật... vô cảm!” Chữ cuối cùng được rít lên the thé.

Mắt nhắm nghiền còn mặt thì sắt đá. Siết chặt nắm tay, giọng Hầu tước phản bội tâm trạng đang bị đè nén. “Nếu cô đã nói xong, tiểu thư Calpurnia. Tôi tin rằng câu chuyện đến đây là chấm dứt. Ta không cần cô giúp đỡ em gái ta nữa.”

“Ngài bảo sao?” Nàng hãnh học.

“Thật sự rất đơn giản. Ta không muốn con bé gần cô. Cô quá liều lĩnh.”

Nàng trợn mắt choáng váng. “Tôi, liều lĩnh ư?” Nàng đáp, giọng giận dữ. “Ồ, tôi sẽ gặp em gái ngài, thưa ngài. Tôi sẽ không nhìn cơ hội của cô ấy bị phá hủy. Và hơn nữa”, nàng chỉ tay lên mũi anh, “Tôi sẽ không nghe lời dạy bảo của một kẻ phóng đảng và ham mê dâm dục khét tiếng đã được chứng thực”.

Anh nổi đóa, giật bàn tay nàng, lắc ngón tay về phía mình và dùng nó lôi kéo sự ngỡ ngàng của nàng. “Nếu ta được xem là một kẻ như thế, thì có lẽ ta cũng không nên cư xử khác đi làm gì.” Và anh hôn nàng.

Callie chống trả, vặn vẹo bên dưới sức mạnh đến từ cái hôn, nhưng dù có di chuyển theo hướng nào thì anh vẫn ở đó, với sự mạnh mẽ của cánh tay và cơ bắp cuộn cuộn cùng cái miệng không hề khoan nhượng. Nắm tay của nàng đâm loạn xạ vào vai anh trước khi hay tay anh ôm eo và nhắc nàng lên – buộc nàng phải bầu vú vào mình khi ép nàng vào tường. Nàng hỏn hển kinh ngạc trước chuyển động đột ngột đó và anh chộp lấy cơ hội mà tấn công khuôn miệng, hai tay e ấp khuôn mặt nàng để cướp đi hơi thở.

Callie phối hợp cùng môi, lưỡi và răng Ralston, không cho phép anh lần lượt dù là trong tình huống này. Anh vuốt ve nàng, nàng vuốt ve anh. Miệng anh nuốt chửng tiếng thở dài của nàng: nàng thích thú với tiếng âm từ trầm lắng đầy khoái cảm của anh. Trận chiến nhục cảm kéo dài một hồi lâu, môi anh ôn hòa mơn trớn môi nàng còn lưỡi anh cọ xát quanh mép môi dưới mềm mại và nhạy cảm của nàng, đặt dấu chấm hết cho nụ hôn một cách dịu dàng hơn hẳn lúc bắt đầu.

Sự âm yếm khiến Callie nấc nghẹn, âm thanh đó khiến Ralston mỉm cười, ấn một lần cuối cùng vào khóe miệng nàng. Anh lui lại chỉ một khoảng cách rất nhỏ và ánh mắt họ giao nhau. Không một tiếng động nào trong hành lang xoa dịu được hơi thở hỗn hển của họ, nhắc họ nhớ lại trận cãi vã kịch liệt và cả nụ hôn mãnh liệt sau đó.

Anh nhướng một bên mày đen với bộ dạng chiến thắng căm lặng.

Nét mặt kiêu căng đó làm cơn giận của nàng sục sôi trở lại.

Cổ đứng thẳng trên hai chân, Callie nói, “Tôi không phải hạng phụ nữ bị ngài vui đập ở chốn đông người. Ngài nên nhớ điều đó.”

“Thứ lỗi cho ta”, anh mĩa mai, “nhưng cô chẳng có vẻ gì là không đồng ý vào vai đó cả.”

Callie không thể kiềm chế bản thân. Tay nàng vô thức đưa lên vạch thẳng một đường đến má anh. Thậm chí ngay cả khi cong tay tát anh, kinh hãi cú đánh đó, nàng vẫn không thể ngăn chặn được hành động của mình. Ralston kẹp chặt tay nàng khi nó cách mặt chưa đến một inch, nàng thở dốc, nhìn anh và ngay lập tức nhận ra cơn giận bên trong đôi mắt đó.

Nàng đã đi quá giới hạn. Lạy Chúa nhân từ. Nàng đã cố gắng đánh anh ta. Chuyện gì xảy ra thế này? Nàng chật vật giải phóng bàn tay mình nhưng tay anh hoàn toàn không rời lỏng.

“Tôi... Tôi xin lỗi.”

Hầu tước nhíu mày nhưng không nói gì.

“Lẽ ra tôi không nên...”

“Nhưng cô đã làm.”

Nàng ngập ngừng. “Nhưng tôi không cố ý.”

Anh lắc đầu, thả tay nàng ra và dành ít thời gian để vuốt thẳng áo choàng. “Dám làm dám chịu chứ, tiểu thư Calpurnia. Nếu dự định hình thành thói quen hành động bất chấp hậu quả thì ta sẽ khuyên cô nên thừa nhận hành vi của mình đi. Cô có ý đánh ta. Ít nhất hãy can đảm thừa nhận chuyện đó.” Anh đợi nàng đáp trả. Nàng im lặng, anh đành lắc đầu. “Ngạc nhiên đấy. Ta không hề nghĩ cô là một kẻ hèn nhát.”

Lời Hầu tước đã thổi cơn giận nhuộm màu hai gò má Callie. “Tránh xa tôi ra”, nàng nói, run rẩy vì chất chứa quá nhiều cảm xúc, trước khi quày quả bỏ về phía tiền sảnh sáng trưng và lô ghế của nhà Rivington.

Ralston dõi theo bước chân của nàng, biểu cảm trên khuôn mặt chẳng mấy may lộ ra một suy nghĩ nào.

Chương 11

“Em biết anh sẽ đến.”

Lời nói bóng gió sắc mùi cao ngạo rất đàn bà ngay lập tức khiến Ralston bực mình. Dù vậy, anh vẫn thong thả ngồi xuống chiếc ghế bành bọc vải hoa sắc sỡ trong phòng thay đồ của Nastasia Kritikos và không lộ ra sự cáu bẳn của mình. Anh quen người đàn bà này đủ lâu để biết cô ta sẽ khoái trí nếu

biết cô ta khiêu khích được anh.

Ralston ném ánh nhìn nặng trĩu về phía người đàn bà đang bước đến bàn trang điểm và bắt đầu xõa tóc, một hành động anh đã thấy hàng tá lần trước đây. Hầu tước ngắm nhìn cô ả: ngực phập phồng do sự gắng sức ca hát gần ba giờ đồng hồ liên tục, hai má ửng hồng đánh dấu niềm vui trong màn trình diễn, đôi mắt lóng lánh ra hiệu cho sự chờ đợi phần kế tiếp trong buổi tối mà cô ta rõ ràng tin tưởng là sẽ một nhòai trong vòng tay anh. Lúc trước anh đã từng thấy sự kết hợp cảm xúc dâng trào ở cô ca sĩ này – nó lúc nào cũng khuấy động anh đến một trạng thái phấn khích cực độ.

Tuy nhiên, tối nay, anh thân nhiên như không.

Hầu tước đã đấu tranh với ý nghĩ tảng lờ lời nhắn của cô ta và tiếp tục ở lại nghe hát cho đến cuối buổi biểu diễn rồi rời khỏi cùng gia đình theo đúng kế hoạch. Vậy mà sau cùng, lời nhắn kia đã cho anh thấy rõ cô ca sĩ opera không phải một kẻ khôn ngoan. Anh sẽ phải vạch rõ mối quan hệ mới mẻ của họ một cách dứt khoát hơn.

Ralston nghĩ lẽ ra nên biết cô ta sẽ không dễ dàng bị cho ra rìa như thế, lẽ ra phải biết lòng tự tôn của cô ta không cho phép điều đó. Giờ mọi chuyện đã lộ rõ rồi.

“Anh đến để nói em biết lời nhắn tối nay sẽ là cái cuối cùng.”

“Em không nghĩ vậy”, cô ta nũng nịu khi lộn tóc cuối cùng cũng buông lời xuống bờ vai như một tấm vải phiêu bồng, “Anh thấy đó, nó thành công đấy chứ.”

“Lần tới sẽ không thành công.” Tia nhìn xanh dương lạnh lẽo hằn sâu thêm sự thật trong lời nói.

Nastasia nghiền ngẫm dáng anh trong gương khi một hầu gái âm thầm bước đến cởi chiếc váy tinh xảo mà nàng ca sĩ opera đã mặc trong buổi diễn. “Nếu tối nay anh không đến vì em, Ralston, vậy vì lẽ gì anh lại ở đây? Anh ghét cay ghét đắng opera, anh yêu. Vậy mà đêm nay mắt anh không hề rời

khỏi sân khấu.”

Vì tự nhận mình là một nghệ sĩ, Nastasia luôn đặc biệt để ý đến khán giả của mình. Anh thường ngưỡng mộ khả năng ghi nhớ chính xác vị trí của một thành viên nhất định trong giới quý tộc bên trong nhà hát của cô ta – cô ta luôn chú ý và biết những ai đang chăm chú xem trình diễn qua cặp kính, hay người nào chuồn khỏi nhà hát khi buổi diễn đang diễn ra giữa các hàng ghế, cô ta biết chúng xảy ra khi nào. Anh không ngạc nhiên khi biết cô ta chú ý tới mình và gửi lời nhắn đi.

Người đẹp Hy Lạp mặc vào một chiếc váy tím và cộc cẳng tổng khứ cô hầu. Ngay khi họ ở riêng, cô ta quay sang Ralston, cặp mắt đen lóe sáng bên dưới hàng mi phủ phấn dày, bĩu môi hờn dỗi.

Cô tình nhân lòn lẹt của ngài...

Câu nói của Callie tự ý chui vào đầu Ralston khi Nastasia hiên ngang đến gần, quá tự tin vào sức mạnh của những mưu chước đàn bà, quá toan tính trong từng hành động. Mắt anh nheo lại, cô ta lắc vai và cong cổ nhằm khoe xương đòn vốn luôn là điểm yếu của anh. Anh không cảm thấy gì khác ngoài sự chán ghét, nôn nao nhận ra Nastasia giống một phiên bản trát vữa từ những bức tượng của Nick – đáng yêu, nhưng thiếu chất xúc tác để chuyển đổi sự yêu kiều đó thành vẻ đẹp thật sự.

Cô ca sĩ opera dừng trước mặt anh, gập người để khoe bộ ngực đầy đặn, một tính toán hiển nhiên buộc anh bộc phát, anh bắt gặp ánh nhìn tự tin lạnh lùng và nói một cách khô khan:

“Dù rất cảm kích nỗ lực của em, Nastasia, anh không còn hứng thú nữa.”

Nụ cười trịnh thượng cắt qua mặt cô ca sĩ opera. Cô ta vươn những ngón tay điêu luyện vuốt ve quai hàm anh, Ralston kháng cự thôi thúc lui lại. “Em thích chơi trò mèo vờn chuột lắm, anh yêu, nhưng anh phải thừa nhận là mình không đem đến cho em một thách thức đáng kể lắm. Sau cùng thì anh đang trong phòng thay đồ của em.”

“Kiếm người khác đi, Nastasia.”

“Em không muốn kiếm người khác”, cô ta líu lo, mở thắt lưng trên váy dài và rướn người phô bày trọn vẹn hai bầu ngực bị nhồi nhét trong chiếc áo lót quá chật. Giọng cô ta chỉ còn là lời thì thầm mọt mà như nhung, “Em muốn anh.”

Anh hờ hững đón lấy ánh mắt trơ trẽn. “Vậy thì có vẻ chúng ta rơi vào bế tắc rồi. Anh e rằng mình không muốn em.”

Lửa giận nhanh chóng bùng lên trong mắt khiến anh nhận ra cô ta đã sẵn sàng bị anh cự tuyệt. Cô ta nhòe dậy, lướt về phía bàn trang điểm, mảnh vải tím bay phất phơ phía sau cơn thịnh nộ đầy kịch tính. Ralston tròn mắt trước khi cô ta quay lại và đóng đinh anh với cái nhìn xuyên suốt. Cô ta cất tiếng, sự khinh miệt loang lổ trong giọng nói. “Có phải vì cô ta không? Cô gái trong lô ghé nhà Rivington ấy.”

Giọng anh lạnh lùng. “Cô gái đó là em gái anh, Nastasia, và anh sẽ không để em hủy hoại việc ra mắt của nó.”

“Anh nghĩ em không biết em gái anh ư, Ralston? Em nhận ra cô ấy ngay tức thì, tóc đen và mắt đẹp, một người đẹp – như anh vậy. Không đâu, em đang nói đến cô nàng châu chực bên lề vũ hội kia kia. Người đàn bà ngồi kế anh. Người có mái tóc đen tầm thường, đôi mắt nhạt nhẽo và khuôn mặt tẻ ngắt. Hả cô ta rất giàu, Ralston à, vì anh không thể muốn thứ gì khác ở cô ta.” Cô ta kết thúc với nụ cười tự mãn.

Ralston không hề mắc câu mà chỉ cất giọng lè nhè, “Ghen tuông sao, Nastasia?”

“Tất nhiên không”, cô ta nhạo báng. “Cô ta không so được với em.”

Hình ảnh Callie xuất hiện trong anh cùng những câu nói cay cú, cái nhìn gay gắt và cảm xúc choáng ngợp. Callie không lạnh lùng toan tính dù đã lăn lộn cả một thập niên. Callie đuổi theo anh trong nhà hát, vì Chúa, mà không bận tâm đến thế gian sẽ nhìn nhận sự việc ra sao, chỉ đơn giản muốn dạy anh

một bài học gay gắt. Callie, sinh động, mau thay đổi và khó đoán – hoàn toàn trái ngược với Nastasia chai sạn khó gần.

Khỏe miệng anh cong lên một cách nhăn nhó. “Em nói đúng đấy. Không thể so sánh hai người.”

Cô ta trở mắt khi hiểu ra. “Anh không nghiêm túc đó chứ”, cô ta cười nhạt, “Anh sẽ không để ý... con chuột đó phải không?”.

“Con chuột đó là một tiểu thư đấy, Nastasia”, Ralston lảng tránh, “em gái một Bá tước. Em sẽ nhắc đến cô ấy một cách tôn trọng.”

Cô ta nhăn nhó cười, “Hửn vậy, thưa ngài. Điều em muốn nói là, anh muốn tiểu thư đó làm ấm giường mình ư? Khi mà anh có thể có em? Khi mà anh có thể có thứ này?” Cô ta quét tay ám chỉ cơ thể khêu gợi của mình.

Giọng anh dịu lại. “Có vẻ em cần sự rõ ràng về giao ước của chúng ta. Vậy để anh nói rõ. Chấm dứt rồi. Em sẽ ngừng việc liên lạc với anh.”

Cô ta bĩu môi. “Anh sẽ bỏ em với một con tim tan vỡ hay sao?”

Anh nhướn một bên mày, “Anh tin là tim em sẽ không tan vỡ lâu nữa đâu.”

Cô ta nhìn chăm chú ánh mắt khó dò của anh một lúc lâu – kinh nghiệm làm người tình của quý ông báo cho cô ta biết cô ta đã mất Ralston. Anh cũng biết sự thức thòi và những tính toán cô ta đang cân nhắc cho bước đi kế tiếp. Cô ta có thể gây chuyện với anh, nhưng biết ý kiến của giới thượng lưu luôn ngã về phía một Hầu tước giàu có khi một nữ diễn viên ngoại quốc dính dáng vào.

Cô ta mỉm cười. “Trái tim em sẽ luôn tồn tại trở lại, Ralston.”

Anh nghiêng đầu chấp nhận sự chấp nhận của cô ta.

“Chắc anh biết đó là một cô gái không biết chút gì về thế giới mà anh và em đang sống.”

Anh không thể không hỏi. “Em có ý gì?”

“Chỉ là cô ta sẽ muốn tình yêu, Ralston. Các cô gái như cô ta luôn muốn điều đó.”

“Anh không hứng thú gì mấy với chuyện thần tiên được các cô gái tin tưởng, Nastasia. Cô ta chỉ là người giám hộ cho em gái anh.”

“Có lẽ vậy”, Nastasia nghĩ ngợi, “nhưng anh là gì với cô ta?”. Khi Ralston không đáp, khóe miệng cô ta cong lên, “Anh quên rằng chỗ ngồi tốt nhất trong nhà hát chính là chỗ em đứng rồi à.”

Ralston rời ghế, chỉnh lại cà vạt và vuốt ống tay áo trước khi lấy mũ, găng tay, áo choàng mà anh đã ném lên chiếc ghế bành khi bước vào phòng. Anh rút ra tờ tin nhắn của Nastasia và đặt nó lên bàn trang điểm trước khi quay lại với cô ca sĩ. Anh cúi chào rồi bỏ đi.

Và không hề nói một lời nào.

Chương 12

“Sao anh ta dám gọi cháu là đồ hèn nhất chứ!”

Callie đi đi lại lại trong phòng ngủ, giận bầm gan tím ruột bởi những sự kiện diễn ra tối đó. Nàng đã về nhà được một giờ đồng hồ nhưng không dừng chân đủ lâu để Anne giúp nàng thay váy.

Bà giúp việc đành co ro cuối giường Callie, quan sát cô chủ đi tới đi lui

như xem một trận đấu quần vợt, “Tôi không chắc”, Anne khô khan đáp, “nếu cần nhắc đến tình huống cô cố đánh ngài ấy ở một nhà hát công.”

Callie bỏ qua sự thích thú của Anne và chộp lấy câu nói của bà, đưa tay lên trời một cách mệt mỏi và nói, “Chính xác! Việc đó không hèn nhất chút nào!”

“Chúng không đoan trang đúng mực một chút nào.”

“Đúng, nhưng đó không phải là vấn đề”, Callie nói. “Vấn đề là Gabriel St. John. Hầu tước Ralston đã bắt chuyện với cháu ở một nhà hát công trên đường đi gặp người tình và bằng cách nào đó đã gạ gẫm cháu làm điều sai quấy!” Nàng giậm chân. “Làm sao anh ta dám gọi cháu là đồ hèn nhất cơ chứ!”

Anne không thể nén cười. “Công bằng mà nói, nghe cứ như cô đã khiêu khích ngài ấy vậy.”

Callie ngừng di chuyển, quay mặt nhìn bà giúp việc với vẻ ngờ vực. “Với một người chỉ mới vài ngày trước còn lo lắng cho danh dự của cháu bị hủy hoại khi lên vào quán rượu thì vụ này bác về phe Ralston hơi nhanh đấy! Bác phải bênh vực cháu mới đúng chứ!”

“Tôi sẽ làm thế cho đến phút cuối, Callie. Nhưng cô đang muốn theo đuổi sự phiêu lưu và cô phải thừa nhận Ralston dường như đúng là mẫu người mình đang tìm kiếm.”

“Cháu chắc chắn không tìm anh ta để bị lôi đi và hôn hít trước mặt bàn dân thiên hạ!”

Anne nhướn mày lên nghi ngại. “Tôi cho là cô không thích điều đó?”

“Không!”

“Không một chút nào?”

“Không một chút nào.”

“Hừmmm.” Giọng bà giúp việc nhuộm màu hoài nghi.

“Cháu không có!”

“Như cô đã nói.” Anne đứng lên, đưa Callie đến bàn trang điểm và bắt đầu công việc cởi bỏ hàng nút dài sau lưng váy.

Họ im lặng đứng đó khá lâu trước khi Callie cất tiếng trở lại. “Được rồi, có lẽ cháu đã thích một chút.”

“À, chỉ một chút.”

Callie thở dài, quay lưng lại dù Anne vẫn đang cởi váy cho nàng. Bà giúp việc đưa tay ra bắt lặc và trở về ngồi trên giường trong lúc Callie bắt đầu đi qua đi lại như con thoi.

“Được thôi. Nhiều hơn một chút. Cháu đã rất thích, giống như mọi lần anh ta hôn cháu.” Nàng trông thấy ánh mắt kinh ngạc của bà giúp việc mà nói, “Phải, có những lần khác. Tại sao cháu lại không thích cơ chứ? Anh ta rõ ràng là một chuyên gia hôn hít.”

Anne hắng giọng, “Rõ rồi.”

Callie quay đầu lại nhìn bà. “Đúng! Anne, bác chưa từng được hôn như vậy.”

“Tôi nên ghi nhớ lời cô.”

Callie gật đầu một cách nghiêm túc, “Bác nên làm thế. Ralston là tất cả những gì bác có thể tưởng tượng ra... một phút trước anh ta còn đang khua môi múa mép và gian xảo liếc trộm, rồi cánh tay anh ta vòng qua người bác

và bác không thể hiểu nổi chuyện đã xảy ra...”.

Nàng mơ màng, ngược lên trần nhà và giữ chặt chiếc váy. Anne đứng lên chộp lấy cơ hội cởi nốt chiếc váy của Callie, nhưng trước khi bà ra khỏi giường thì Callie chuyển từ trạng thái mơ màng sang tức giận, rồi lại tiếp tục. “Rồi gã dâm đãng đó lôi bác đi và nhìn bác với vẻ tự mãn đáng khinh của một kẻ đê u cáng! Khi bác cố gắng chống trả...”

“Bằng cách đánh ngài ấy à?”

“Khi bác cố chống cự”, Callie lặp lại, “Bác biết anh ta làm gì không?”.

“Ngài ta gọi cô là đồ hèn nhất?” Anne nhăn nhó hỏi.

“Anh ta gọi bác là đồ hèn nhất! Anh ta thật đáng ghét!”

“Có vẻ thế”, Anne nói, một lần nữa thử xử lý những chiếc khuy áo của Callie.

Lần này Callie để bà làm việc, đứng yên cho chiếc váy được nới lỏng và bước ra khỏi váy. Anne tiếp cận dây buộc áo lót và Callie thở phào khi phần trang phục chật ních được gỡ bỏ. Cơn giận của Callie tiêu tan một ít cùng với dây kéo căng cứng.

Đứng trên áo lót, nàng vòng tay quanh người và hít sâu. Anne dẫn nàng đến bàn trang điểm và bắt đầu chải mái tóc nâu dài của Callie. Cảm giác đó thật huy hoàng và Callie nhắm mắt thở dài.

“Tất nhiên cháu thích nụ hôn đó”, một lúc sau nàng lẩm bẩm.

“Có vẻ vậy”, Anne bình thản nói.

“Cháu ước gì mình không tự biến thành một con ngọc lãng xăng quanh Ralston.”

“Cô luôn là một cô ngốc khi nhắc đến Ralston.”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ cháu gần gũi anh ta hơn rất nhiều. Điều đó khác chứ.”

“Tại sao?”

“Trước đây, cháu chỉ mơ màng về Ralston thôi. Giờ cháu thực sự ở cùng anh ta. Thật sự trò chuyện với anh ta. Thật sự khám phá Ralston ngoài đời. Anh ta không còn là một nhân vật cháu sáng tạo ra nữa mà là người bằng xương bằng thịt và... giờ cháu không thể không muốn biết...”, Callie trầm ngâm, không sẵn sàng bộc lộ suy nghĩ. *Sẽ ra sao nếu anh ta là của cháu?*

Nàng không nói ra nhưng Anne vẫn biết. Callie mở mắt và gặp ánh mắt của Anne trong gương, ở đó nàng đã thấy đáp án của bà. *Ralston không dành cho cô đâu, Callie.*

“Cháu biết, bác Anne.” Callie lặng lẽ nói, vừa nhắc nhở bản thân vừa trấn an người bạn của mình.

Nàng đâu biết. Không còn nữa. Chỉ vài tuần trước, Callie sẽ cười sặc sụa với ý nghĩ Gabriel St. John biết đến tên mình... chứ đừng nói đến sẵn lòng trò chuyện cùng nàng. Bây giờ... bây giờ anh ta hôn nàng trong xe ngựa và hành lang tối tăm... nhắc nàng lý do mình luôn là con ngốc khi dính đến anh ta ngay từ lúc bắt đầu.

Lúc tối, anh ta đang trên đường đến gặp cô ca sĩ opera – Callie chắc chắn như thế - và không cần hỏi cũng biết rằng nàng không thể so sánh với người đẹp Hy Lạp đó. Anh ta không thể bị nàng thu hút.

Callie nhìn mình trong gương, điếm lại những khiếm khuyết: tóc nâu, rất phổ biến và nhàm chán, cặp mắt nâu to tướng, khuôn mặt tròn trịa không như mặt trái tim của các người đẹp trong giới quý tộc, cái miệng rộng không hề chúm chím. Với mỗi đường nét, nàng đều nghĩ đến những phụ nữ từng có quan hệ với Ralston, tất cả các nàng Helen thành Troy ấy, cùng với khuôn mặt làm đàn ông chôn chân chịu trận.

Anh ta đã bỏ mặc nàng và đến bên người tình đang mở rộng vòng tay chào đón. Người phụ nữ tinh táo nào lại không làm thế cơ chứ?

Callie trở về nhà, về lại chiếc giường lạnh lẽo trống vắng... và mơ về điều không thể xảy ra.

Callie cố gạt đi những giọt nước mắt ngân ngấn đi trước khi Anne nhìn thấy, nhưng chúng thì nhau tuôn rơi và nàng không thể che giấu nỗi buồn của mình. Tình trạng sứt sùi của nàng thu hút sự chú ý của bà, với một ánh nhìn thoáng qua, bà ngưng chải đầu và cúi xuống bên cạnh tiểu thư của mình.

Callie để mặc người đàn bà lớn tuổi choàng tay qua người mình còn nàng thì tựa đầu lên vai bà, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Nàng thôn thức trên chiếc váy len thô kệch của bà giúp việc, nỗi buồn gặm nhấm trong suốt nhiều năm nay đã vỡ òa. Qua một thập kỷ các mùa hội, đám cưới của đám bạn, hôn ước của Mariana – một thập kỷ bị ném vào danh sách hàng ế ẩm – nàng đã chôn vùi nỗi khổ tâm, không để sự hối tiếc của mình làm lu mờ hạnh phúc của những người khác.

Nhưng giờ đây, sự hạ hê của Ralston đã tàn phá các giác quan, nhắc nàng mọi điều nàng hằng mong muốn sẽ không bao giờ có được, thật quá sức chịu đựng. Không thể kìm nén hơn được nữa.

Callie khóc một lúc lâu, Anne rủ rỉ dỗ dành vừa vỗ lưng nàng. Khi không còn đủ sức để khóc tiếp, Callie ngồi thẳng thớm, rời khỏi vòng tay Anne và nhoẻn miệng cười e dè như một lời cảm ơn chân thành. “Cháu không biết mình bị sao nữa.”

“Ôi, Callie của tôi ơi”, Anne nói, giọng thường dùng khi Callie còn là một cô bé khóc nhe trước một sự bất công nào đó, “Hiệp sĩ áo trắng của cô sẽ đến thôi mà”.

Một bên miệng Callie nhếch lên nhăn nhó. Anne đã nói như thế vô số lần trong hai thập kỷ qua. “Tha lỗi cho cháu, bác Anne, nhưng cháu không chắc

anh ta sẽ đến.”

“Ôi, người đó sẽ đến”, Anne nói một cách quả quyết. “Khi cô ít mong đợi nhất.”

“Cháu chán việc chờ đợi rồi.” Callie nửa đùa nửa thật. “Có lẽ đó là lý do cháu chuyển tâm trí sang một hiệp sĩ hắc ám như vậy.”

Anne ôm má Callie và cười. “Tôi nghĩ thà nhìn cô gạch bỏ các công việc trong cái bản danh sách lỗi bịch còn hơn là xúm xít bên Ralston. Nếu tôi là cô, tôi sẽ tránh xa ngài ấy ra.”

“Nói dễ hơn làm bác ời”, Callie nói. Người đàn ông đó có điều gì đó rất cuốn hút – việc anh ta làm nàng tức tối dường như không quan trọng. Trái lại, sự cao ngạo chỉ càng khiến anh ta hấp dẫn hơn. Nàng thở dài. “Có lẽ bác nói đúng. Có lẽ cháu nên tránh xa Ralston và tập trung vào bản danh sách.” Nàng lấy bản danh sách vốn được đặt trên bàn trang điểm. “Có vẻ như cháu đã xử lý xong gần hết những nhiệm vụ đơn giản.”

Anne khẽ càu nhàu ngờ vực trước khi thê lương nói, “Hẳn là vì uống rượu trong quán rượu chỉ là một cuộc dạo chơi cực kỳ đơn giản. Còn lại gì nào?”

“Đấu kiếm, tham dự một trận đấu súng, bắn một phát đạn, đánh bạc ở câu lạc bộ dành cho quý ông, cưỡi ngựa giăng chân”, nàng bỏ qua các nhiệm vụ còn lại – những điều quá xấu hổ để có thể chia sẻ với người thân cận nhất.

“Hừm. Đó là một thách thức.”

“Đúng vậy”, Callie nói một cách lơ đãng, căn môi dưới và xem xét mảnh giấy.

“Tuy nhiên, một điều chắc chắn là làm được”, Anne nói.

“Đó là gì?”

“Bất kể sắp tới cô giải quyết được mục tiêu nào thì không ai có thể gọi cô là đồ hèn nhất nữa.”

Callie nhìn vào mắt Anne và sau một giây im lặng đáng ngạc nhiên, hai người phụ nữ cười phá lên.

“Oái!” Callie giữ chặt cột giường khi Anne kéo mạnh tấm vải lanh đang quấn quanh thân trên Callie. “Cháu nghĩ bác có thể nhẹ nhàng hơn một chút đấy, Anne.”

“Có thể chứ”, bà giúp việc nói, vòng mảnh vải dưới tay Callie và trải nó qua ngực nàng, “nhưng vào thời điểm này, tôi không cảm thấy dụi dằm cho lắm.”

Callie liếc xuống bộ ngực xẹp dần của mình và mỉm cười trong sự khó chịu. “Phải, cháu cảm kích bác đã gạt những cảm xúc đó đi để giúp đỡ cháu.”

Anne gặm gù một cách cáu bẳn và giật mạnh tấm vải. Bà lắc đầu. “Bỏ ngực và ăn mặc như đàn ông... Tôi nghĩ cô đã phát điên rồi đấy.”

“Vớ vẩn. Chẳng qua cháu chỉ đang cố thử điều mới.”

“Một điều sẽ khiến mẹ cô nổi cơn tam bành nếu bà ấy biết được.”

Callie quay ngoắt đầu về phía bà giúp việc. “Mẹ sẽ không biết.”

“Cô không nghĩ tôi sẽ nói cho bà ấy biết đấy chứ”, Anne nóng giận nói, “Tôi sẽ mất việc trước khi nói xong!”

“Mẹ sẽ nổi cơn tam bành trước chứ”, Callie trêu chọc.

Vào cuối giờ chiều, Callie và Anne đã cố thủ trong phòng ngủ của Callie để chuẩn bị cho việc chinh phục thử thách kế tiếp trong bản danh sách – đánh kiếm.

Callie đã vạch ra một kế hoạch chi tiết để thâm nhập câu lạc bộ kiếm thuật của Benedick bằng cách giả trang thành một anh chàng bánh bao trẻ tuổi vừa rời trường đại học và đang tìm một nơi rèn luyện thể chất. Nàng đã luyện hạ thấp giọng và phát triển tiểu sử gia thế cho vai diễn của mình trong vai Marcus Breton, một Nam tước đến từ vùng Lake Districts. Nàng đã nhờ Anne thó ít quần áo cũ từ tủ áo của Benedick, bao gồm trang phục đánh kiếm và hai người phụ nữ đã dành một tuần chỉnh sửa cho quần áo vừa vặn với Callie.

Callie đã mặc một chiếc quần ống túm mới mà nàng phải thú nhận là rất dễ chịu bất chấp cảm giác bất nhã cuộn cuộn trong người. Bên dưới, nàng mang một đôi tất dày và một đôi bốt họ đã chôm từ một cậu bé giữ ngựa.

Giờ dạ dày đang nhộn nhạo, Anne quần vải lạnh quanh người nàng, Callie không muốn nghĩ đến sự nhục nhã nếu bị phát hiện ăn vận như đàn ông trong một nơi hầu hết là đàn ông. Đã quá xa để có thể bỏ cuộc.

Hít một hơi sâu khi Anne lèn đuôi vải dưới cánh tay, Callie lấy bản danh sách trên giường và kẹp nó vào giữa vải lạnh và người mình, không muốn rời nhà trong nhiệm vụ cá biệt này mà không có chiếc bùa da hộ thân. Rồi nàng trông một chiếc áo dềnh dang qua đầu và nhét nó vào thắt lưng của chiếc quần bò. Quay sang Anne, nàng hỏi, “Sao? Bác có thể nhìn ra cháu là một tiểu thư không?”

Anne nhướng một bên mày và Callie buộc lòng nói thêm, “Được rồi. Bác có thể nhìn ra cháu là phụ nữ không?”

“Có chứ.”

“Bác Anne!” Callie gấp rút chạy tới gương, “Thật ư?”

“Hãy hoàn tất quá trình chuyển đổi và rồi chúng ta sẽ xem xét thêm.”, bác giúp việc thản nhiên nói.

“Được đây.” Anne chiếm giữ cần cở Callie và thắt một nút cà vạt tương đối phức tạp đang là một đương thời. Sau đó, nàng mặc vào một áo gi lê màu be và áo choàng xanh của thợ săn trước khi ngồi trước bàn trang điểm để Anne giấu đi mái tóc. “Tiếc là cháu không có bác bên cạnh trong chuyến về nhà, Anne. Làm sao cháu nhớ hết mấy thứ này?”

“Ồ, cô sẽ nhớ. Cô sẽ phải nhớ.”

Callie nuốt khan khi bà giúp việc đặt mũ lên đầu nàng, cần mẫn nhét tất cả tóc xuống dưới mũ. “Cô không thể cởi cái này ra cho đến khi đeo mặt nạ đánh kiếm.

“Tin cháu đi, cháu sẽ không thế.” Callie lắc đầu một cách ngập ngừng để kiểm tra sự ổn định của chiếc mũ. “Nó sẽ cố định chứ?”

Anne toan mở miệng đáp thì một tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng bật ra.

“Callie, mẹ nói chị không khỏe? Có phải...” Câu hỏi của Mariana kết thúc trong tiếng thét khi nhận ra một gã đàn ông đang ngồi trên giường chị gái mình.

Tiếng động đó đẩy Callie và Anne vào trạng thái hành động, cả hai cùng nhào nhào bước khỏi bàn trang điểm và đến chỗ Mariana. Anne đóng sập cửa lại, tựa lưng vào tấm ván gỗ và dang tay ngăn cản đường ra của Mari. Callie đang đầu vớ với cô em gái đang điên cuồng lắc đầu với hình tượng Callie trong trang phục nam giới từ đầu đến chân.

“Suyt! Mariana! Em sẽ đánh động cả nhà mất!”

Mari nghiêng đầu và Callie chờ cô em hiểu ra. “Chị làm cái gì mà ăn mặc như thế?”, cô gái trẻ thì thầm.

“Chuyện khá phức tạp”, Callie lảng tránh.

“Chúa ơi!” Mari trố mắt nói, “Thật khó tin! Khi bước vào, em thật sự đã

nghĩ chị là đàn ông cơ đấy!”

“Chị thấy rồi! Ít nhất cháu cảm thấy biết ơn bác!” Callie chuyển ánh mắt về phía Anne. “Có ai ở ngoài đó không?”

Anne lắc đầu. “Tôi nghĩ giờ này đã quá muộn để có nhiều người ở tầng trên.”

Mari không thể kìm nén sự tò mò của mình, “Callie, tại sao chị lại ăn mặc như đàn ông vậy?”

“Chị...chị...” Callie đưa mắt cầu cứu Anne. Bà hầu gái khoanh tay chống đối và nhướng hai bên mày buộc Callie tự xoay xở. “Mari... chị sẽ nói cho em biết... nhưng em phải giữ bí mật cho chị.”

“Tất nhiên rồi!” Đôi mắt Mari sáng lên một cách phấn khích. “Em yêu những bí mật!”. Cô nhảy phốc lên giường và vẫy tay với Callie. “Quay một vòng để em xem hết bộ dạng nguy trang này đi!” Callie làm theo.

“Đáng kinh ngạc! Chị đã làm gì với...” Mari quơ bàn tay chỉ về phía ngực Callie.

Callie thở dài. “Bọn chị đã bó nó lại.”

Mari quay sang Anne. “Làm tốt lắm!” Bà giúp việc gạt đầu, ghi nhận lời khen. Mari cười rạng rỡ với Callie. “Nào, kể tiếp đi.”

Callie hít sâu và bắt đầu nói, “Vài tuần trước, chị đã lập một bản danh sách những điều mình sẽ làm nếu có can đảm mạo hiểm thanh danh của mình.” Mariana há hốc mồm và Callie nhận ra đây là phần khó khăn nhất trong câu chuyện – một khi đã nói ra được thì phần còn lại khá dễ thở. Bỏ qua chuyện thăm nhà Ralston, nàng kể về hành trình thâm nhập quán rượu *Chó và Bò Câu* cho em gái nghe.

“Nó như thế nào?”

“Quán rượu ấy hả?” Mari há hức gật đầu, Callie nói, “Thú vị”.

“Còn rượu scotch?”

“Khủng khiếp. Nhưng không khủng khiếp bằng xì gà.”

“Xì gà ấy hả?” Miệng Mari lại há hốc.

Callie đỏ mặt. “Sau khi đến quán rượu, chị về nhà, Benedick và chị đã hút xì gà”.

“Benedick đề chị hút xì gà hả?” Mari hỏi với dáng vẻ hoài nghi.

“Suýt! Đúng thế, nhưng em không thể nói với anh ấy là em biết.”

“Ôi, em sẽ không nói”, Mari ngừng nói một lúc, nụ cười phóng khoáng tinh quái cắt ngang mặt, “Ít nhất là chưa nói, cho đến khi em cần một thứ gì đó từ anh ấy”.

“Vậy”, Callie tiếp tục, “Chị đã chọn chiều nay cho nhiệm vụ kế tiếp trong bản danh sách”.

“Đó là?”

“Đánh kiếm”.

Mariana chớp chớp mắt tiếp thu lời Callie. “Đánh kiếm!” Cô nhìn Callie từ trên xuống dưới. “Chị không thể mặc trang phục này ra đánh kiếm.”

“Chị đã có một bộ trang phục đánh kiếm vừa vặn với mình rồi. Chị sẽ thay nó lúc đã ở trong câu lạc bộ. Ngay khi an toàn vào trong.”

“Chị đã lo liệu mọi thứ!” Mari nói với vẻ tự hào.

“Chị mong là thế”, Callie căng thẳng nói. “Em có thật sự nghĩ chị có thể vào đó như một gã đàn ông không?”

Mari vỗ tay hai lần trong sự kích động. “Ôi, có chứ! Em là em chị và em đã bị lừa!” Cô ngả về trước. “Callie, hãy để em đi với chị!”

Anne và Callie san sẻ ánh mắt lo âu. “Cái gì? Không.” Callie hốt hoảng nhìn em gái.

“Em có thể trộm trang phục từ một người hầu nào đó. Chúng ta có thể cùng đi!”

“Hoàn toàn không! Hãy nghĩ đến danh tiếng của em!”

“Điều đó dường như không ngăn cản chị!”

“Mari”, Callie từ tốn nói như thể đang trò chuyện với một đứa bé, “Chị nằm trong danh sách ế ẩm. Em sắp kết hôn với một *Công tước* trong một tháng nữa. Chị không nghĩ giới quý tộc thích đón nhận một Nữ công tước hư hỏng đâu.”

Mari nghiêng đầu suy ngẫm lời của Callie một lúc trước khi thở dài thườn thượt. “Được rồi. Nhưng ít ra hãy để em giúp chị kiếm xe ngựa.”

Callie mỉm cười. “Em có thể làm điều đó, em gái.”

“Tuyệt vời. Chị dự định bao giờ trở về?”

“Trước bữa tối.”

Mari nhìn Anne. “Được thôi. Nếu chị không trở về trước bữa tối, chúng em sẽ nhờ Benedick đi tìm chị.”

Callie tái mặt. “Em sẽ không làm vậy!”

“Đúng vậy, chúng em sẽ làm”, Mari nói, quay sang bà giúp việc tìm sự xác nhận. “Phải không, bác Anne?”

Anne gật đầu lia lịa, “Tất nhiên rồi! Chúng tôi không thể tảng lờ việc cô không trở về. Lỡ có chuyện gì xảy ra với cô thì sao?”

“Chuyện gì có thể xảy ra cho cháu ở một câu lạc bộ kiếm thuật cơ chứ?”

“Chị có thể bị chém xuyên qua người”, Mariana nhận định.

Callie quàng ánh mắt cáo tiết nhìn về phía em gái. “Chị sẽ đánh kiếm trong một phòng tập. Với một bao cát.” Là nàng hay Mariana trông có vẻ thất vọng nào nê? “Chị sẽ về nhà trước bữa tối.”

“Nếu chị không về...” Mari bắt đầu.

“Chị sẽ về mà.” Callie phe phẩy áo choàng. “Bây giờ, giúp chị ra khỏi nhà để chị còn đi đánh kiếm nữa chứ.”

Mari lại vỗ tay, nôn nóng đợi chuyến phiêu lưu của Callie bắt đầu. Cô rời khỏi giường và siết lấy Callie. “Em rất tự hào về chị, chị gái. Em nóng lòng đợi chị trở về cùng câu chuyện về những thanh kiếm!” Cô lùi lại và ép mình vào tư thế phòng thủ của dân đấu kiếm, rồi cười khúc khích. “Ôi, Callie! Phải chi em là chị!”, cô mơ màng nói.

Callie lắc đầu trước khi nhận găng tay và gậy từ Anne. *Phải rồi, phải chi em là chị. Một bà cô luống tuổi với khuynh hướng mới mẻ là được hủy hoại danh tiếng của mình.*

Tuy nhiên, có vẻ Mariana không còn nghĩ nàng thụ động nữa.

Điều đó cũng có ý nghĩa lắm chứ!

Chương 13

Callie hít sâu, góp nhặt lòng can đảm khi cỗ xe ngựa chậm dần rồi dừng lại trước câu lạc bộ thể thao của Benedick.

Sau một lúc chờ đợi gã đánh xe mở cửa và giúp mình ra ngoài, nàng chột nhận ra anh ta sẽ không làm vậy cho một người đàn ông, nàng lồm cồm chui ra khỏi cỗ xe, không câu nệ kiểu cách mà bước xuống mặt đường đá sỏi. Cúi đầu vì sợ bị nhận diện, Callie liếc sang quý ông gần mình trên phố. Thấy Bá tước Sunderland đang đi thẳng đến chỗ mình, nàng ngoảnh mặt đi, nhắm mắt tin chắc anh ta sẽ nhận ra mình. Khi anh ta lướt qua không đếm xỉa tới nàng, Callie thở hắt ra dù không biết mình đã nín thở.

Nàng tiến đến cửa câu lạc bộ, nhớ phải khua gậy ba toong như thể nó là cánh tay nối dài của mình chứ không phải một thứ vương vít phải mang theo. Cửa mở, một người đàn ông đứng bên lối vào, bộ dạng hững hờ. *Lốp vỏ bọc xài được rồi!*

Bước vào đại sảnh Callie đang thầm cảm ơn căn phòng vắng vẻ thì viên quản lý câu lạc bộ đã tiếp cận nàng ngay tức thì. “Thưa ông? Tôi có thể giúp gì cho ông?”

Giờ đến phần khó khăn nhất rồi đây.

Nàng hắng giọng và nặn ra giọng nói ồm ồm đã luyện tập trước khi đến. “Có đây.” *Bây giờ không quay lại được rồi.* Tôi là Marcus Breton, ở Borrowdale, Cambridge. Tôi mới đến và muốn tìm một câu lạc bộ thể thao.

“Ra vậy, thưa ông.” Viên quản lý tỏ vẻ đợi nàng nói tiếp.

“Tôi rất thích kiếm.” Nàng buột miệng, không chắc chắn mình nên nói gì.

“Chúng tôi sở hữu trang thiết bị đấu kiếm tốt nhất trong thành phố, thưa ông.”

“Tôi đã nghe điều đó từ những người bạn của mình.” Ánh mắt của viên quản lý mang vẻ tò mò lễ độ và Callie nhận ra mình phải xoáy vào điểm này, “như Allendale”.

Nêu tên Benedick giúp mở ra những cảnh công. Viên quản lý cúi đầu một cách kính cẩn và nói, “Tất nhiên chúng tôi chào đón bất kỳ người bạn nào của Bá tước. Ông có muốn tham quan phòng tập và thử nghiệm trang thiết bị không?”

Cảm ơn Chúa. Callie vồ lấy lời đề nghị. “Tôi rất thích.”

Viên quản lý hơi cúi đầu và dang tay dẫn nàng đi qua một cánh cửa gỗ ra bên hông sảnh đón khách. Bên kia cánh cửa là một hành lang dài và hẹp với những căn phòng ở hai bên mỗi phòng đều được đánh số. “Đây là các phòng tập”, viên quản lý đều giọng trước khi đổi hướng và chỉ vào một cánh cửa lớn, “Đó là phòng sinh hoạt của câu lạc bộ. Ngay khi mặc trang phục đánh kiếm, ông có thể vào đó và đợi một thành viên khác đến cùng tập”.

Callie trở mắt với ý nghĩ đi vào một căn phòng đông đúc đàn ông và ai trong số đó cũng có thể nhận ra nàng. Gạt bỏ cảm giác báo động, nàng cố gắng trả lời một cách bình thản, “Nếu tôi không muốn có bạn cùng tập thì sao? Các ông có phòng nào có bao cát để tập luyệן không?”.

Quản lý ném ánh mắt dò hỏi về phía nàng trước khi nói, “Có chứ, thưa ông. Ông có thể sử dụng phòng số mười sáu. Một khi ông hoàn tất buổi tập riêng và quyết định muốn đánh kiếm với một hội viên thì chỉ việc dùng cái chuông treo trước cửa, chúng tôi sẽ vui mừng tìm một người khác đánh cùng ông”.

Ông ta dừng bước bên ngoài một hàng cửa khác, mở một cánh dẫn vào căn phòng nhỏ riêng tư. “Tôi sẽ để ông ở đây thay trang phục đánh kiếm”,

ông ta chỉ vào chiếc túi be bé trong tay nàng. “Tôi thấy ông không đem theo kiếm riêng, trong mỗi phòng đều có kiếm tập đây.”

Nàng biết mình đã quên thứ gì đó mà. “Cảm ơn.”

Ông ta cúi đầu. "Chúc ông tập luyện vui vẻ."

Nàng đứng qua một bên đợi ông ta bỏ đi trước khi vào phòng thay trang phục và đóng cửa lại một cách dứt khoát.

Nàng thở phào. Đoạn đường đến căn phòng này tựa như một trận đấu kiếm.

Gia cố sự tự tin, Callie bắt đầu thay quần áo, mở túi vải mà Anne đã thu xếp và lấy ra các thành phần trong bộ trang phục đấu kiếm. Ngay khi tất cả được bày ra, nàng trải qua một quá trình đầy thách thức là thay từ một bộ quần áo hoàn toàn lạ lẫm với mình sang một bộ khác không kém phần kì quặc.

Khi chiếc bít tất dài và quần ống túm đặc biệt dành cho việc đánh kiếm được mặc vào, nàng luồn lách vào chiếc nách bảo vệ vốn được thiết kế để tăng tính an toàn cho bên tay cầm kiếm. Callie chật vật tự thắt nơ cho chiếc áo vải một tay và nhận ra rằng giữa sự khó chịu từ việc bó ngực và vụng về, nàng không thể cài cái áo lót đó lại.

Nàng ngừng tay, tựa vào bức tường trong phòng thay quần áo và thở hổn hển một lúc trước khi ý tưởng ập đến. Chỉ đánh kiếm trong phòng tập nàng sẽ không phải đối diện một đối thủ. Tại sao phải mặc vào món đồ khó dụng kia?

Nàng đặt chiếc nách bảo vệ qua một bên và với tay lấy chiếc áo khoác vải vừa vặn sẽ che hết phần thân trên của mình. Callie nghi ngại nhìn chiếc áo và dây đai đặc thù kết nối phần trước và sau rồi khít vào giữa hai chân. Hít sâu và tăng lờ sự thẹn thùng cuộn trào khi nghĩ đến thứ trang phục hở hang như thế, nàng bước qua dây đai và mặc áo khoác cẩn thận gài nút lên tận cổ áo.

Kế đó nàng đeo mặt nạ vào. Kéo mạng che mặt qua đầu, Callie cẩn thận bảo đảm toàn bộ mái tóc kẹp bên trong mũ bảo hộ. Nàng mỉm cười trong lớp che chắn đen quẩn đầy dây dợ của mình. Đưa việc đánh kiếm vào bản danh sách không phải bởi vì nó là một môn thể thao cho phép nàng ngụy trang mà vì nàng hào hứng với việc có thể đi lại giữa các thành viên nam của câu lạc bộ trong tình trạng được che đậy hoàn toàn và không sợ bị phát giác.

Những chiếc găng tay là bước cuối, che nốt phần da nhỏ còn lại - một găng dài ngăn lưỡi kiếm đâm vào tay áo, cái còn lại nhỏ hơn nhưng vẫn bảo đảm bàn tay mảnh dẻ nõn nà trở nên vô hình.

"Tuyệt vời", nàng thì thầm, từ ngữ vang vọng xung quanh phòng đấu kiếm. Với hơi thở hổn hển và con tim nôn nao, nàng ra khỏi phòng và băng qua hành lang vắng vẻ để đến tận phòng tập số mười sáu.

Nàng đẩy cửa phòng và hồi hả vào trong trước khi nhận ra bao cát ở bên hông đang được sử dụng. Bao cát lắc tới lắc lui, che chắn cho một tay kiếm rõ ràng vừa tung một lực khá mạnh vào cái bao đang treo lủng lẳng.

Nín thở, Callie xoay người rời khỏi căn phòng đó nhanh hết mức có thể để tránh bị vị khách trong đó phát hiện.

"Tôi đang tự hỏi khi nào họ mới tìm cho tôi một người tập cùng", anh ta nói một cách khô khan.

Nàng đứng lặng thinh.

Tay kiếm tiếp tục, "Tôi thấy anh đã đeo mặt nạ và sẵn sàng rồi đấy. Hoàn hảo".

Callie từ tốn quay lại theo hướng phát ra âm thanh, hai mắt nhắm chặt, ước rằng bản năng của mình sai lầm. Ước rằng anh ta không phải là người nàng đang nghĩ đến. Buộc hai mắt mở ra, nàng nguyện rửa vận may của mình.

Đứng trước mặt nàng trong bộ trang phục giống y khuôn, đẹp trai như mọi lần, lại là Ralston. Callie cố thôi bùng cơn giận từ buổi gặp gỡ cuối cùng của họ nhưng lại bị xao lãng bởi bộ trang phục trắng muốt - nó thật gọn gàng và lộ liễu phơi bày cơ thể rắn rỏi của anh. Trông anh giống như một vị thần cổ đại trên đỉnh Olympia với cơ bắp săn chắc và thể lực tuyệt vời. Nàng cảm thấy sức nóng xâm chiếm mình khi dõi theo đôi chân và tấm lưng thẳng tắp đến cặp mông gợi cảm của anh.

Callie nuốt khan, ấn một bàn tay đeo găng lên ngực. Nàng đang nghĩ gì vậy? Cả đời nàng chưa từng mơ về cặp mông của một người đàn ông!

Nàng phải rời khỏi căn phòng này.

Callie quan sát, bị tê liệt khi anh di chuyển đến mép phòng để đeo mặt nạ và chỉnh lại tấm chắn trên găng tay đấu kiếm. Đối diện nàng, anh chỉ về phía thảm đánh đấu phạm vi sân đấu của một trận so kiếm tiêu chuẩn. “Chúng ta sẽ đánh chứ?”

Nàng nhìn chằm chằm tấm thảm tâm trí kêu gào. *Chuồn đi!*

Xui xẻo thay, chân nàng không chịu nghe lời.

“Này ông”, Ralston nói như thể đang đối thoại với một đứa trẻ, “Có chuyện gì ư?”

Lời nói khiến nàng đưa mắt nhìn anh nhưng không thể thấy khuôn mặt hay đôi mắt anh qua chiếc mặt nạ lưới. Sự thật nhắc nhở nàng rằng anh cũng vậy - không thể nhận ra nàng. *Cơ hội của mày đến rồi! Được đấu kiếm thật sự!*

Nàng lắc đầu xua tan ý nghĩ điên rồ đó ra khỏi đầu. Ralston đánh giá cử chỉ đó mang một ý nghĩa khác hẳn. “Hay lắm. Vậy bắt đầu đi.”

Anh hùng dũng đi đến góc xa thảm thi đấu và chờ đợi trong lúc nàng đến nơi ở góc phòng, kiểm tra trọng lượng vải thanh kiếm, giả vờ đang lựa chọn

một trong số đó. Nàng dành thời gian để củng cố tinh thần. *Anh ta không thể thấy mày. Ngay lúc này, mày chỉ là một gã nào đó thôi.*

Tất nhiên, gần như chắc chắn anh ta *không phải* một gã nào đó với nàng... nhưng nàng nắm lấy dũng khí từ vẻ ngoài giấu mặt của mình, trí óc cuống cuống nhớ lại từng chi tiết nhỏ nhất từ những kinh nghiệm đấu kiếm nghèo nàn có được khi quan sát Benedick khoe tài lúc trẻ.

Đây là một sai lầm khủng khiếp

Nàng bước lại gần khu vực luyện tập, đối diện Ralston đang giữ tư thế đấu kiếm cổ điển, tay trái đưa cao, tay phải dang rộng, thanh kiếm được cầm một cách vô cùng vững chắc, không đong đưa trong bàn tay mạnh mẽ. Hai chân hơi chùng xuống, cơ bắp căng thẳng vì sức mạnh cuộn trào, chân trái đưa ra sau một cách uyển chuyển, chân phải hạ thấp theo một góc độ hoàn hảo. *“Phòng thủ.”*

Hít sâu, Callie bắt chước tư thế của anh, máu dồn lên tai. Những gã đàn ông say xỉn vẫn đấu kiếm tay đôi đấy thôi. Chuyện này có thể khó khăn đến mức nào?

Thường thì một trong số đó bị giết chết.

Nàng gạt bỏ suy nghĩ đó và đợi anh xuất chiêu trước.

Anh lao vào, đâm kiếm vào phần thân trên của nàng. Nén tiếng hét báo động, Callie để mặc sự kinh sợ nắm quyền kiểm soát, chém kiếm loạn xạ trong không khí nhằm khóa đường đâm. Tiếng thép cọ xát vang lên giữa hai người họ.

Ralston ngay lập tức lui bước trước tình trạng thiếu kỹ năng trầm trọng của đối phương. Khi lên tiếng, giọng anh khô khan với sự hóm hỉnh đằng sau mặt lưới đen.

“Tôi thấy rằng anh không phải là một kiếm sĩ.”

Callie húng hắng rồi hạ giọng nói một cách từ tốn. “Tôi là người mới, thưa ngài.”

“Tôi dám nói rằng đây là một câu nói giảm.”

Lời anh khiến Callie quay lại tư thế đấu kiếm ban đầu một lần nữa. Ralston chiều theo và nói, “Khi đối thủ của anh đâm kiếm, cố gắng đừng tấn công tổng lực. Đừng cho biết anh có thể với xa tới đâu mà hãy chuẩn bị cho một trận chiến toàn diện”.

Callie gạt đầu trong lúc Ralston đến gần, lần này nhẹ nhàng hơn. Anh để nàng lẩn tránh vài lần trước khi đẩy nàng ra khỏi thảm đấu. Ngay khi cả hai chân nàng giẫm trên sàn gỗ của phòng tập, anh thả nàng ra và quay lưng trở lại vị trí trên thảm đấu, đợi nàng đến. Họ lặp lại bài tập đó vài lần, Ralston hướng dẫn những đòn thế cơ bản, mỗi lần như thế lại tăng thêm tự tin đủ để nàng hát những cú đâm của anh một cách cương quyết hơn và cũng đầy sức thuyết phục.

“Khá hơn nhiều rồi”, anh khuyến khích sau lần tập thứ tư, lời khen của anh khiến Callie cảm thấy ấm lòng. “Lần này anh tấn công tôi.”

Tấn công Ralston ư? Callie lắc đầu nguây nguây. “Ôi... tôi...”, nàng thoái thác.

Ralston cười. “Tôi cam đoan đây, anh bạn trẻ, tôi có thể đỡ được.”

Toàn bộ bài tập này vượt quá điều nàng mong đợi. Nhưng lúc này sao nàng có thể rút lui chứ? Callie thở dốc trước khi tạo dáng đứng đã quen thuộc và lao vào anh một tiếng hét mạnh mẽ, “Ha!”.

Hầu tước khéo léo cản lưỡi kiếm với một lực nhẹ đủ nhẹ khiến nàng mất thăng bằng và phải ngã quy. Anh khịt mũi trước sự lóng ngóng của đối thủ, điều đó mang lại một cảm giác tức tối lan tỏa khắp người nàng. Khi nàng nằm trên nền nhà, anh cúi xuống đưa tay đỡ nàng lên. Nhìn qua ban tay đeo găng của anh, nàng lắc đầu từ chối sự giúp đỡ và nôn nóng được tấn công một lần nữa.

Callie thử lại, lần này cố gắng đâm mạnh trước khi anh tiếp tục đợt tấn công và một lần nữa lặn kèn trên thảm đấu. Chán chường vì động tác khéo léo của anh - anh ta phải làm *mọi việc* tốt đến thế sao? Nàng xông tới, gạt lưỡi kiếm anh qua một bên bằng kiếm của mình khiến nó đi chệch hướng. Chuyển động đó kết thúc khi đầu nhọn trên vũ khí của anh trượt dọc ống tay áo khoác đầu kiếm của nàng, xé toạc lớp vải cứng và sượt qua bắp tay nàng.

Callie đánh rơi kiếm, ôm lấy cánh tay mình, sự nhói buốt từ vết thương khiến nàng lao đảo thụt lùi và ngã lưng ra sàn đấu một cách đau đớn. “Á”, nàng kêu lớn, quên băng lót nguy trang, chỉ chú tâm vào vết rách trên bộ trang phục và chấn thương của mình.

“Cái quái gì thế?”

Callie nhận ra sự bối rối trong giọng nói của Ralston và thận trọng ngược mắt lên để rồi thấy anh đi đến bên mình, một tay tháo mặt nạ và ném nó ra mép phòng, tiếng kim loại va đập nền gỗ rúng động một cách đáng ngại. Linh ra sau thảm đấu nhưng chỉ sử dụng một tay khiến mọi việc nàng làm khá chệch choạc trong lúc anh cởi găng tay và theo dõi nàng từ trên cao, hai mắt nheo nheo.

Trong nỗ lực đánh lạc hướng một cách tuyệt vọng, nàng thấp giọng nói, “Chỉ là một vết xước, thưa ngài. Tôi... tôi sẽ ổn thôi”.

Câu nói đó khiến hàng lông mày của Ralston nhíu lại và anh chửi thành tiếng. Nàng có thể nghe thấy sự nhận thức trong giọng nói cũng như cái nhìn sắc sảo anh đang giáng xuống mình. Lúc này đây, anh đang đứng trên áp nàng. Cúi người đưa bàn tay mạnh mẽ chạm vào chiếc mũ giữ mặt nạ của nàng. Nỗi sợ bị phát hiện dâng cao, Callie cố gắng ngăn cản hành động của anh. Một nỗ lực vô ích. Với một chuyển động linh hoạt, Ralston lột mặt nạ khỏi mặt nàng khiến tóc nàng xõa ra hai vai.

Mặt anh tròn xoe bởi sự thật trước mặt và đánh rơi chiếc mặt nạ xuống nền nhà. Con giận lóe sáng một cách nguy hiểm trong đôi mắt xanh nay đã gần chuyển sang màu xanh biển.

“Tôi...”, nàng tần ngần mở lời.

“Đừng nói gì.” Giọng nói sắc lẹm, yêu cầu sự phục tùng trong lúc anh quỳ bên cạnh, cầm lấy cánh tay nàng bằng hai bàn tay. Anh dịu dàng kiểm tra vết thương, hơi thở nặng nhọc. Nàng cảm nhận được bàn tay đang run rẩy vì cơn thịnh nộ chực chờ bùng nổ khi anh từ tốn xem xét phần da trên cánh tay nàng. Anh xé cánh tay áo nàng, tiếng vải bị rách toạc khiến nàng giật mình thon thót. Sau đó anh thọc tay vào túi và rút ra chiếc khăn lạnh được xếp một cách ngay ngắn rồi dùng nó để lau và buộc chặt vết thương. Nàng quan sát Hầu tước hoàn thành công việc, thảng thốt bởi những động tác khéo léo của anh. Callie hớp lấy không khí khi anh cột chặt mảnh băng, anh bắt gặp ánh mắt nàng, nhường một bên mày như thách thức nàng phàn nàn về sự chăm sóc của mình.

Bầu không khí giữa họ rất ngọt ngào. Không thể chịu nổi. “Tôi...”

“Tại sao cô không mang một nách bảo vệ vậy hả?” Câu hỏi mang sự lặng lẽ chết chóc.

Điều anh vừa nói nằm ngoài khả năng suy đoán của nàng. Callie ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt đang rất gần mặt mình và nói, “Thưa... thưa ngài?”.

“Một chiếc nách bảo vệ. Một phần trong bộ trang phục đấu kiếm được thiết kế để bảo vệ cánh tay dùng kiếm. Để tránh đúng loại vết thương này đấy.” Anh huyền thuyên cứ như đang đọc từ một cuốn sách về luật lệ đấu kiếm vậy.

“Tôi biết nách bảo vệ là gì mà”, nàng cầu nhàu.

“Ồ, vậy thì tại sao cô lại không đeo nó?” Câu hỏi phảng phất một thứ cảm xúc không thể xác định nhưng nàng cũng không thích nó.

“Tôi... tôi đã nghĩ mình không cần đến nó.”

“Thật ngu ngốc!” Anh bùng nổ. “Cô có thể đã bị giết chết rồi đây!”

“Chỉ là một vết thương ngoài da thôi mà”, nàng nức nở.

“Cô biết cái khi gì về vết thương ngoài da hả? Sẽ ra sao nếu ta dùng toàn lực đâm tới?”

“Đáng lẽ ngài không nên có mặt ở đây!” Lời nói thoát khỏi miệng trước khi cô có thể níu lại. Ánh mắt họ xoáy vào nhau, xanh đối nâu và Ralston lắc đầu như thể không tin được điều mình đang nhìn thấy.

“*Ta* ư? Đáng lẽ *ta* không nên ở đây ư?” Giọng nói rung lên. “Lần cuối ta kiểm tra thì đây là câu lạc bộ thể thao của ta! Nơi đàn ông đánh kiếm! Lần cuối ta kiểm tra, cô là đàn bà! Và đàn bà không đánh kiếm!”

“Những điều đó đều đúng cả”, nàng lảng tránh.

“Cô ở đây làm quái gì? Trí khôn của cô đi đâu rồi?”

Callie khịt mũi một cách nghiêm nghị cứ như thể mình không ngồi xồm trong bộ trang phục đàn ông giữa một tình huống mà nếu đoán đúng, sẽ hủy hoại nàng. “Tôi mong muốn ngài không sử dụng thứ ngôn ngữ đó với tôi.”

“*Cô* mong muốn hả? À, *ta* mong muốn cô tránh xa câu lạc bộ đấu kiếm của ta! Cũng tránh xa quán rượu và phòng ngủ của ta nữa! Nhưng đừng như không ai trong chúng ta có được thứ mình muốn!” Anh kinh ngạc nói, “Lạy Chúa, đàn bà, cô đang *cố gắng* tự hủy hoại bản thân sao?”

Nước ngân ngấn trong mắt Callie, biến nó thành biển hồ nâu đỏ. “Không”, nàng thì thầm, giọng vỡ ra. Nàng ngoảnh mặt đi, bất thành linh tuyệt vọng mong được ở một nơi nào đó không phải bên cạnh anh và sắp òa khóc.

Trước những giọt lệ của nàng, anh rửa thành tiếng. Ralston không cố ý khiến nàng buồn. Anh đã cố ý *dọa* nàng đừng làm những trò ngu xuẩn chết tiệt nữa, nhưng không muốn nàng khóc. Ralston dịu giọng. “Sao vậy?” Nàng

không đáp, anh phờ phỉnh gọi, “Callie à”.

Callie nhìn và lắc đầu. Hít một hơi thật sâu, nàng nói, “Ngài không hiểu đâu”.

Ánh mắt xanh thăm gấn chặt lấy nàng trong lúc anh thả lỏng người bên cạnh, lựa chỗ ngồi sao cho hai người đối mặt nhau, đầu gối anh là điểm tựa cho cánh tay bị thương của nàng. “Giải thích cho ta đi.” Lời nói chứa đầy sự cương quyết.

“Nó thật sự rất hay, ngài biết đấy”, Callie nói, giọng điệu làm giảm bớt tầm quan trọng trong lời nói. “Chỉ là... ngay trong giây phút này, lúc tôi đối diện với sự hủy hoại rõ mười mươi và cơn giận của ngài, nỗi sợ của chính mình và vết thương đau nhức không ít này dù ngài đã băng bó rất tốt, thưa ngài”. Anh gật đầu chấp nhận sự tán dương của nàng. “Ngay cả với mọi chuyện”, Callie cúi người, “tôi đang trải qua một trong những ngày tươi đẹp nhất trong đời”.

Nàng có thể trông thấy sự bối rối trong mắt Ralston khi cố gắng giải thích. “Ngài thấy đó, hôm nay tôi được *sống*.”

“Sống ư?”

“Đúng vậy. Tôi đã trải qua hai mươi tám năm làm những việc mọi người xung quanh mong muốn tôi làm... trở thành người mà bọn họ mong đợi. Việc trở thành ảo ảnh của một ai đó về chính bản thân mình là một điều khủng khiếp.” Nàng ngập ngừng rồi nói tiếp, “Ngài đã nói đúng. Tôi là một kẻ hèn nhất.”

Ánh mắt Hầu tước đầy triu mến sau câu nói chứa chan cảm xúc của nàng, “Ta là gã khờ. Lẽ ra ta không nên nói thế”.

“Ngài không phải...”, nàng ấp úng vì không thể nói nốt.

“Ta không chắc sẽ đồng ý. Tiếp tục đi.”

“Tôi không phải một người vợ, một người mẹ, hay trụ cột của giới quý tộc”, Callie vẫy tay như thể cuộc sống mà nàng đang mô tả diễn ra phía trước căn phòng. “Tôi là người vô hình. Vậy thì tại sao không thôi vai trò kẻ châu rìa nhút nhát và bắt đầu thử những việc mà tôi hằng mơ ước được làm chứ? Tại sao không đến quán rượu, uống rượu scotch và đấu kiếm chứ? Tôi phải thú nhận những việc đó thú vị hơn hẳn các buổi tiệc trà và vũ hội đáng ghét cũng như việc khâu vá vẫn thường chiếm hết thời gian của mình.” Nàng lại bắt gặp ánh mắt Ralston, “Chuyện đó hợp lý không?”

Anh gật đầu một cách nghiêm túc. “Có chứ. Cô đang cố gắng tìm lại chính mình.”

Mắt nàng tròn xoe. “Phải đó! Tôi đã lạc mất cô nàng Callie ở một nơi nào đó dọc đường. Có lẽ tôi chưa bao giờ có cô ta. Nhưng hôm nay, ở đây, tôi đã tìm ra cô ta.”

Anh nhăn nhó, “Callie là một kiếm sĩ à?”

Nàng cười. “Nhiều Callie lắm, thưa ngài. Tôi cũng tìm ra cô ta ở quán rượu đó.”

“À”, Hầu tước ra vẻ hiểu biết, “vậy Callie là một kẻ phóng đảng”.

Nàng đỏ mặt. “Tôi không nghĩ thế.”

Sự yên lặng bao trùm hai người khi anh theo dõi cơn sóng màu hồng lan tỏa trên má nàng. Hầu tước nâng cánh tay bị thương của Callie lên và đặt vào mu bàn tay một nụ hôn êm ái. Nàng thở sâu khi cảm nhận được bờ môi ẩm ướt của anh trên da mình, ấm áp và dịu dàng, mắt xoáy vào đôi mắt đang nhìn chăm chú của anh. Anh vẫn nhìn nàng và nàng choáng váng bởi một sức nóng dịch chuyển khi lưỡi anh xoay tròn trên khớp tay mình.

Anh ghi nhận sự kinh ngạc của nàng, mỉm cười đáp lại, lật ngửa lòng bàn tay rồi đặt lưỡi và môi mình lên vị trí trung tâm mềm mại và nhạy cảm. Nàng thở dốc và nhắm mắt lại, không thể dõi theo những động tác khêu gợi xuất phát từ lưỡi anh xuyên suốt da mình.

Ralston nhấc môi khỏi bàn tay và khi mở mắt ra, nàng trông thấy anh đang nhìn mình với nụ cười quý quyết trên môi. Anh đưa một ngón tay dò theo quai hàm Callie, một cơn rung động lan tỏa trong nàng. Anh cất tiếng giọng khàn đục và ướt át, cơn rung động lan xuống xương sống nàng. “Ta vẫn không nên từ bỏ phần đó trong cô ta, Hoàng hậu à.”

Sự quý mến đó làm nàng nín thở như mang lại một ký ức mơ hồ xa xăm. Anh xua tan ảo ảnh đó với hiện thực sinh động khi giữ cằm và đưa mặt nàng đến gần, “Cô quên là, ta đã gặp người phụ nữ đó vài lần rồi... trong xe ngựa...”.

Môi anh lờn vờn trên môi nàng khiến nàng choáng ngợp trong sự mong đợi, “và trong nhà hát...”.

Callie thử thu ngắn khoảng cách giữa họ và anh lui lại chỉ vừa đủ khiến nàng hơi điên tiết. “Và trong phòng ngủ.”

“Thật ra là”, anh bổ sung, lời nói là sự vuốt ve trên lớp da môi mẫn cảm của nàng, “Ta khá thích mặt phóng dăng của cô ta”.

Sau đó anh ấn môi mình lên môi nàng và Callie lạc lối. Nàng bị ảnh hưởng từ sự mềm mại của miệng anh và sự dịu dàng của cái vuốt ve - rất khác so với những nụ hôn mà họ đã từng chia sẻ trước đây. Nụ hôn này thiêu đốt, khiến nàng quên đi bản thân, môi trường xung quanh, quên đi mọi thứ chỉ trừ áp lực hút hồn của miệng anh. Ngón tay trở của anh ma sát trên xương hàm của nàng trong lúc miệng chiếm cứ miệng nàng và mang lại cho nàng luồng khoái cảm rộn ràng.

Callie thở hổn hển và anh lợi dụng bờ môi đang hé mở mà tước đoạt khuôn miệng bằng những cái hôn sâu lắng, mê hoặc khiến nàng ngây ngất. Nàng bám víu Ralston như mỏ neo giữa đại dương nhục cảm, choàng cánh tay quanh cổ và xộc những ngón tay vào mái tóc dày mượt của anh. Hầu tước phát ra một âm thanh trầm thấp thỏa mãn khi nàng quán quanh mình, lần theo con đường cắt ngang má và đi xuống cần cổ nàng với những chiếc hôn ướt át và ôn hòa mang đến những cơn khoái cảm chấn động.

Chiếc áo đánh kiếm có cổ cao gây trở ngại, anh khéo léo cởi nút áo khoác khi âu yếm vị trí nhạy cảm trên cổ Callie và đi theo phần da ngày càng lộ ra sau cổ áo. Khi cởi bỏ hoàn toàn chiếc áo khoác, anh tách mình khỏi cái ôm để mở áo choàng. Ánh mắt mờ đục rơi trên bộ ngực bị bó chặt đang nhấp nhô trong lớp vải lạnh.

Ralston lắc đầu trước khi nhìn vào mắt nàng một lần nữa. “Cái này”, anh nói, xoa tay trên mép vải, “là một trò hề.”

Nhận ra nhu cầu trong mắt nàng, từ bờ môi hờ hững đam mê, hai má ửng hồng, Ralston ấn lên môi nàng một nụ hôn ngẫu nhiên khác trước khi đặt tay lên và tìm kiếm đoạn cuối của tấm vải lạnh. Khi tìm thấy, anh kéo nó ra khỏi vị trí và bắt đầu mở rộng chiều dài tấm vải.

Callie căng thẳng quan sát khi mắt Ralston di chuyển theo động tác của tay. Nàng nhận ra hơi thở thô ráp của anh, cặp mắt xanh âm đạm và nhận ra mình đang ở đây, trong vòng tay Ralston. Trong vòng tay của người đàn ông duy nhất nàng từng thêm muốn. Người đàn ông duy nhất nàng mơ tưởng tới. Và giờ đây, khi Hầu tước phơi bày cơ thể nàng, Callie hiểu ra với một sự chắc chắn không thể nghi ngờ là linh hồn nàng cũng là của anh. Nàng sẽ bao giờ ngừng việc thêm muốn anh.

Khi lời nói trôi bồng bềnh trong tâm trí, nàng thở hắt hển bởi cảm giác sự bó buộc cuối cùng đã rơi ra và giải tỏa ngực khỏi sự kiềm tỏa. Mắt Ralston tối sầm và nàng nhìn xuống người mình, một đường viền đỏ hằn trên phần da trắng sữa bình thường. Nàng đưa tay che chắn, cảm thấy xấu hổ bởi sự lỏa lồ của mình. Ralston giữ lại tay nàng.

“Không”, anh nói, giọng nặng trịch và quyến rũ, “Cô đã đối xử rất không tử tế với vẻ đẹp này. Vì ta là người giải thoát cho chúng, bây giờ chúng thuộc về ta”.

Callie cảm thấy nhiệt lượng lan tỏa, đào sâu bên trong khi anh thả tay nàng và bắt đầu mơn trớn. Bàn tay nóng ấm mạnh mẽ ôm ấp và đóng khuôn vùng da thịt bị giày vò, mời mọc những tiếng thở khoan khoái khi anh vuốt

ve và xoa dịu vùng da sưng phồng. Anh đặt môi lên vết đỏ do vải lạnh để lại, lưỡi chạy dọc nơi vô cùng mẫn cảm đó và đặt những nụ hôn dịu dàng và âu yếm lên hai bầu ngực.

Ralston âu yếm da nàng nhiều phút sau, cố tình lảng tránh hai đầu nhũ hoa căng cứng, để mặc chúng săn lại và càng mẫn cảm với từng cái vuốt ve của lưỡi và ngón tay anh. Callie bắt đầu vịn vẹo bên dưới sự săn sóc của anh, gồng người chờ anh chạm đến những nơi nàng khao khát nhất.

Anh chú ý đến chuyển động và nhắc đầu nhìn vào mắt nàng. “Sao thế, Hoàng hậu?”, anh hỏi, bản thân lời nói đã là một sự vỗ về, hơi thở xâm nhập làn da nhức nhối của nàng. “Cô muốn ta ở đây ư?” Một ngón tay anh cọ vào đầu nhũ hoa căng thẳng và nàng thốn thức bởi cảm xúc vỡ òa đến từ sự đụng chạm nhẹ tênh. Anh chuyển đến đầu bên kia, lặp lại sự chăm sóc của mình. “Hay ở đây?”

“Đúng đó...” Lời nói đến cùng hơi thở hỗn hển.

Anh mỉm cười gian xảo. "Cô chỉ cần đề nghị thôi."

Sau đó anh đặt môi lên đỉnh cao sưng phồng và nàng nghĩ mình có thể chết chìm trong khoái cảm. Ralston tắm táp vùng da nhạy cảm bằng cái lưỡi thô ráp của mình, giữ đầu giữa hai bàn tay nàng trong lúc ôn tồn liếm mút và mang lại một sức nóng bùng nổ trong tâm khảm nàng. Cảm giác lạ lẫm và tuyệt diệu đó nuốt chửng Callie khi anh tập trung vào bầu ngực còn lại, lặp lại động tác vừa nãy, lần này càng mạnh mẽ hơn. Anh cắn mút chiếc núm hồng rồi lại vỗ về nó bằng lưỡi và môi mình, nàng nấc lên, háo hức cho một thứ gì đó không thể gọi tên.

Có vẻ như Hầu tước đã nhận ra nhu cầu của nàng, một tay trượt dọc đùi, đi theo con đường dẫn đến nơi thâm kín nhất. Một tay phủ phục, một mũi tên khoái lạc xuyên suốt cơ thể, khiến nàng nhận ra một cách mãnh liệt lớp vải cản trở sự tiến công của anh đến vị trí mà nàng vô cùng mong được chạm vào. Nàng oằn người, cố gắng gằn hơn, anh lại ngẩng đầu lên và nhìn nàng.

Hầu tước hôn một cách nồng nhiệt, cướp đi hơi thở nàng trước khi nói,

“Nói cho ta biết cô muốn gì, bé yêu”.

“Tôi...” Nàng ấp úng, quá nhiều lời chực chờ cùng một lúc. *Tôi muốn ngài chạm vào tôi. Tôi muốn ngài yêu tôi. Tôi muốn ngài cho tôi thấy cuộc sống tôi đã bỏ lỡ.* Nàng lưỡng lự lắc đầu.

Anh mỉm cười, mạnh mẽ đặt tay lên tay nàng và theo dõi cơn sóng khoái cảm cuộn nẩy đi. “Khó tin”, anh thì thầm bên cổ nàng, “Rất sẵn sàng. Tiếp tục đi...”.

“Tôi muốn...”, nàng thở hắt ra khi anh lại đặt môi lên một bên nhũ hoa căng cứng. “Tôi muốn... tôi muốn ngài”, nàng nói, và trong giây phút đó, lời lẽ vô cùng đơn giản bởi những cảm xúc lộn nhào khắp người dường như đã đủ.

Ralston di chuyển những ngón tay một cách linh hoạt, khéo léo và nàng thở hổn hển. “Cô có muốn ta ở đây không, Hoàng hậu?”

Nàng then thừng nhắm mắt và cắn môi dưới.

"Cô có nhưc nhối vì ta ở đây không?"

Nàng gật đầu, “Có”.

“Đáng thương, tình yêu ngọt ngào”, câu nói của anh là ngọn lửa dịu êm trên tai nàng, anh giúp nàng cởi một bên tay áo và tiếp cận những chiếc khuy trên quần ống túm của nàng. Trườn một bàn tay ấm vào trong lớp vải, anh quỳn rũ bằng một tiếng thở dài khác khi chạm đến nơi nữ tính mềm mại của nàng. Một ngón tay anh đẩy vào bên trong ngọn nguồn của sức nóng, “Ở đây ư?”.

Nàng thở dốc, túm lấy bắp tay anh.

Hầu tước gằm gừ trong cuống họng trong lúc quan sát nàng nỗ lực thấu hiểu cảm xúc đang tuôn trào. Anh cất tiếng, giọng khản đặc với phản ứng

của chính mình. “Ta nghĩ cô muốn nhiều hơn thế.”

Các ngón tay bắt đầu di chuyển, môi hướng đến một bên nhũ hoa của nàng, Callie mất đi khả năng suy nghĩ. Anh mơn trớn, đẩy hai chân dang rộng hơn và tiếp cận hơi nóng của nàng. Một ngón tay khoanh tròn điểm cốt lõi khiến nàng phải run rẩy, mơ màng với những cảm xúc cuộn cuộn khắp người. Bàn tay cứng cáp sần sỏi - là bộ đôi hoàn hảo với cái miệng khêu gợi - đẩy nàng ngày càng xa đến một vách đá cheo leo không thể nhận diện. Khoái cảm bị đóng đinh khi anh tìm ra vị trí ẩm mềm tựa như điểm tận cùng thế giới và nàng nấc lên khi được vuốt ve ở đó, bị đẩy lên càng lúc càng cao.

Callie căng cứng trong lúc những đợt sóng khoái cảm khóa lấp hòa nhịp cùng những cử động của anh, Ralston cũng nhận ra sự thay đổi của nàng. Anh rời ngực nàng rồi xộc vào miệng, đùa giỡn bằng lưỡi và răng mình, mê hoặc Callie qua những nụ hôn trước khi lùi lại và chăm chú nhìn nàng với sự bối rối và đam mê hòa lẫn vào nhau. Anh đưa một ngón tay vào trong, nàng thở hân hân, cảm giác bồn chồn ẩn sâu chực chờ bùng nổ.

Anh kê môi lên tai nàng và thì thầm, “Cứ thả lỏng, em yêu...”.

Nàng quay sang, thấy được sự thông hiểu chín muồi trong mắt anh khi mà ngón tay anh tiến công trước một giây, xoa bóp một cách nhịp nhàng, ma sát tâm điểm mỗi lúc một nhanh và mạnh mẽ như thể biết nàng nhức nhối ở đâu hay cần anh chạm vào chỗ nào. Nàng nấc lên trước cảm xúc ồ ạt - không giống bất cứ điều gì từng biết trước đây.

“Ta sẽ bắt lấy cô khi cô ngã.” Lời nói đong đưa sự đam mê cũng là sự hủy hoại của nàng.

Anh giữ chặt ánh mắt nàng khi nàng chồm qua bờ vực và bám vào anh.

Callie ngây ngất bên dưới sự đụng chạm, quần quai nài xin anh mang đến nhiều hơn. Những ngón tay anh chuyển động bên trong, biết rõ phải chạm ra sao, vuốt ve ở đâu, khi nào cong lại. Và khi anh tung cử động quyết liệt cuối cùng và dùng môi giữ tiếng rên xiết của nàng, anh đã bắt được nàng, bàn tay thành thực đưa nàng an toàn trở lại vòng tay anh cũng như về lại mặt đất.

Ralston ôm nàng trong lúc nàng khôi phục lại tri giác, môi xoa dịu thái dương, tay vỗ về lưng, cánh tay và chân nàng một cách dịu dàng. Khi hơi thở trở lại bình thường, Callie tuột tay khỏi cổ anh và cho phép cánh tay bị thương tựa vào anh lần nữa. Ralston hít hà khi tay nàng đặt lên đùi mình anh nhanh chóng túm lấy bàn tay ấy và nhắc nó ra khỏi người.

Chỉ nhận ra anh đã dịch chuyển bàn tay nàng khỏi vị trí chạm vào anh, ngay lập tức Callie trở nên bất an. Ngay tức khắc Ralston hiểu được sự lo lắng của nàng. Đặt một nụ hôn nồng ấm lên bàn tay siết chặt, anh nhìn vào ánh mắt tổn thương của nàng và nói, “Thật khó khi quan sát màn trình diễn ngoạn mục của sự đam mê mà không bị xúc động, bé yêu”.

Mối lo của Callie chuyển thành sự lúng túng và Ralston ấn tay nàng lên phía ngoài chiếc quần ống túm của mình để nàng có thể thấy sự phòng rập ở đó. Nhận thức khiến nàng đỏ mặt, Callie không rút tay khỏi ngọn lửa của anh. Thay vào đó nàng cố ý tựa vào, thích thú trước tiếng rên rỉ đáp trả và cách anh giữ tay nàng sát vào người mình, “Tôi...”, nàng nuốt khan sau đó thử lại, “tôi có thể... làm gì đó không?”.

Khóe miệng Hầu tước nhếch lên thành nụ cười đau khổ trước khi kéo nàng lại và hôn, không ngừng lại cho đến khi nàng dính sát vào mình một lần nữa, hụt hơi trong sự phấn khích. “Dù ta không muốn điều gì hơn việc em làm gì đó, Hoàng hậu, ta nghĩ chúng ta đã làm được khá nhiều rồi nếu cân nhắc đến việc ai đó có thể vào đây bất cứ lúc nào.”

Lời nói như tạt nước lạnh vào Callie và kéo nàng ra khỏi sự mơ màng. Sự chú ý của nàng bay ra cánh cửa - không khóa - đang đợi một kiếm sĩ khác phạm sai lầm giống nàng và tình cờ gặp họ.

“Ôi!”, nàng nhồm dậy, rúm ró vì cơn đau xuyên suốt cánh tay sau mỗi cử động. Luồn cánh tay lạnh lặn vào ống tay của chiếc áo khoác rách nát, nàng ngoảnh mặt đi và vội vã đi đến góc xa căn phòng để gài lại hàng khuy trên áo. *Mình đã nghĩ gì thế này?*

Hắn nhiên ngoài anh ra, nàng đã không suy nghĩ gì hết.

“Có vẻ em đã quên một phần quan trọng trong bộ quần áo nguy trang.”

Nàng xoay người theo hướng lời nói uể oải và thấy anh thản nhiên bước đến chỗ mình, cầm theo mảnh vải lạnh ép ngực giữa các ngón tay. Khi đã đến đủ gần, anh thì thầm, “Sẽ không ai tin em là đàn ông với bộ ngực mỹ miều được thả rông thế này đâu. Thật lòng mà nói sẽ không ai tin điều đó với vẻ cuốn hút...”.

“Cảm ơn ngài”, Callie nói một cách cứng nhắc, ngắt lời, phớt lờ luồng khí nóng trên má và nhận lấy tấm vải lạnh từ tay anh.

“Em sẽ cần sự giúp đỡ của ta, bé yêu.”

Không. Nàng không thể cho phép anh thực hiện một nhiệm vụ thân mật như vậy. Nàng chỉ cần mạo hiểm với việc bị phát hiện - áo khoác của Benedick chỉ che chắn được chút ít. Callie vô thức nhìn xuống cứ như đang suy tính về khe ngực rành rành của mình.

Nó khá hiển nhiên.

Dường như Ralston đọc được suy nghĩ của nàng và lấy lại mảnh vải. "Em sẽ bị phát hiện trong vòng vài giây, Hoàng hậu. Tốt nhất hãy để ta giúp." Ánh mắt anh lóe lên một tia sáng tinh quái, “Ta hứa sẽ là một quý ông hoàn hảo”.

Callie không thể nén lại tiếng cười bộc phát bởi lời nói lộ bịch của anh. Hầu tước cười toe toét và sau một lúc suy nghĩ nàng nhượng bộ. Cởi áo khoác một lần nữa, nàng bẽn lẽn xoay lưng lại trong lúc anh nắm một đầu của mảnh vải sát vào ngực nàng. Nàng đợi anh buộc vải cho mình nhưng anh không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, nàng nhìn qua vai và thấy anh chỉ đứng cách mình vài inch. Nàng đưa mắt dò hỏi.

"Xoay đi."

Callie mất một lúc mới hiểu ý. Ralston muốn nàng xoay vào trong mảnh vải chứ không phải đứng yên và cho phép anh buộc lại cho nàng. Nàng chậm rãi làm thế và gần như ngay lập tức hiểu ra sức cám dỗ của tình huống này. Thứ gì đó trong động tác, trong đôi mắt xanh đen tối của Ralston khi nàng xoay vòng khiến Callie cảm thấy mình như một người đàn bà quyền rũ - như Salome của anh. Anh không chạm vào khi nàng xoay tròn, nhảy múa cho riêng anh, thay vào đó anh cho phép nàng chọn tốc độ và cường độ buộc dây mà mình muốn. Và khi đi đến cuối đoạn vải, nàng ngã vào cánh tay anh.

Vừa nhìn Ralston vừa gài đoạn vải lạnh trước khi ôm lấy khuôn mặt và nâng nó lên cho một nụ hôn khác. Lần này dịu dàng và ngọt lịm, môi anh ôn tồn cọ xát trên môi nàng như một sự vuốt ve cực chậm khiến trái tim nàng đập thành thịch và tâm trí quay cuồng. Với tay còn lại, anh âu yếm một bên ngực phẳng lì, trêu ghẹo vùng da được che chắn cho đến khi nàng lại muốn xé toạc lớp vải buộc.

Hầu tước chấm dứt nụ hôn và cúi xuống đặt môi lên mép vải lạnh, nhẹ nhàng nuông chiều làn da nhạy cảm căng ra bên trên lớp vải. “Em thật đáng yêu”, anh lầm bầm, sùng kính nàng bằng tay và miệng, đẩy thân nhiệt của nàng lên cao và một cơn sóng đam mê khác xoáy sâu vào bên trong.

Chỉ ngay khi Callie nghĩ mình có thể không đứng nổi nếu cứ tiếp tục thì anh dừng lại, cúi xuống lấy áo khoác đánh kiềng của nàng và cẩn thận kéo nó qua cánh tay băng bó rồi mặc nó cho nàng, khéo léo cài khuy trong lúc Callie đứng nhìn, cảm xúc hỗn độn gây nguy hại khả năng hoàn thành một việc gì đó một cách hiệu quả.

Khi đã làm xong, anh lùi lại, bước đến đóng quần áo đầu kiềng họ đã bỏ lại lúc này và dừng lại ngay bên ngoài thảm đầu để nhặt mảnh giấy vô tình rớt ra lúc cởi bỏ tấm vải buộc ngực. Ngay lập tức, nàng nhận ra nó và bừng tỉnh hô to, “Đợi đã. Dừng mà”.

Ralston tạm ngừng động tác mở mảnh giấy da và nhìn nàng đến gần với sự tò mò hiện rõ trong đôi mắt xanh thẳm. Nàng đặt bàn tay lên tay anh, giữ lấy mảnh giấy và cố giật nó ra khỏi ngón tay anh nhưng anh đã nắm chặt.

“Tại sao không?”, anh hỏi, giọng bồn chồn và mệt mỏi.

“Nó là của tôi”.

“Có vẻ em đã đặt nó nhầm chỗ.”

“Đáng lẽ tôi không làm thế nếu ngài không tự ý nói dây buộc...”, nàng bỏ lửng, không muốn hoàn tất câu nói.

Anh nhướn mày. “Phải, à chắc chắn ta sẽ không xin lỗi về chuyện đó.”

Nàng so vai, cố tạo tư thế cao quý nhất của mình. “Dù sao đi nữa thì nó cũng là tài sản của tôi.”

Giật nhanh cổ tay, bảo đảm Callie đã mất quyền kiểm soát tờ giấy và một lần nữa giành toàn quyền sở hữu bản danh sách của nàng. Tim nàng giật bắn khi anh toan mở nó ra một lần nữa. “Làm ơn đi, Gabriel. Đừng mà.”

Dẫu vì việc sử dụng tên anh, hay vì giọng điệu nài nỉ thì anh không biết nhưng Ralston đứng yên, nhìn nàng và nói, “Cái này là gì, Callie?”

Nàng lắc đầu, ngoảnh mặt đi và lắp bắp, “Nó chẳng là gì cả... ngu xuẩn lắm... nó là đồ cá nhân”.

“Nói cho ta biết nó là gì và ta sẽ không xem.”

Mắt nàng gặp mắt anh. “Ngài không chịu từ bỏ ý định xem nó phải không”, nàng cúi kính nói.

Anh im lặng, lật mảnh giấy nhăn nhúm trong tay. Nàng cúi bần thở dài. “Được rồi. Đó là một bản danh sách.” Callie xòe tay cứ như anh sẽ đặt mảnh giấy vào lòng bàn tay mình.

Ánh mắt anh trở nên khó dò. “Loại danh sách nào vậy?”

“Một bản danh sách cá nhân”, nàng nói, cố tình hòa lẫn vào trong giọng mình sự khinh miệt đàn bà và mong rằng điệu bộ đó sẽ khiến anh cảm thấy nao núng và từ bỏ cuộc chiến oái ăm này.

“Một bản danh sách mua sắm cá nhân ư? Hay danh sách những cuốn sách không phù hợp mà em muốn đọc? Một bản danh sách đàn ông sao?” Nàng đỏ mặt và anh ngừng nói, hai mắt tròn tròn, “Lạy Chúa, Callie, nó là một bản danh sách đàn ông à?”.

Nàng giậm chân tức tối. “Thánh thần ơi, không phải! Chuyện về bản danh sách này bao gồm điều gì không thật sự liên quan, Ralston. Quan trọng là nó thuộc về tôi.”

“Không phải một câu trả lời hay đâu, Hoàng hậu”, anh nói và bắt đầu mở mảnh giấy ra.

“Đợi đã!” Một lần nữa nàng chụp lấy tay anh. Callie không thể chịu nổi ý tưởng Ralston nhìn thấy những khao khát bí mật của mình. Không nhìn anh, nàng nói, “Nếu ngài khăng khăng thì nó là một danh sách những hoạt động... mà tôi muốn thử”.

“Xin em nhắc lại?”

“Những hoạt động. Hầu hết đàn ông có thể tham gia nhưng phụ nữ bị cản trở vì nỗi sợ hãi cho danh dự mỏng manh. Tôi quyết định là, cần nhắc đến việc danh dự của mình không đáng bận tâm lắm, không có lý do nào để tôi yên lặng ngồi giết thời gian trong suốt phần đời còn lại bằng việc may vá với các chị em cùng cảnh ngộ chưa chồng cả. Tôi chán bị người ta nghĩ là người thụ động rồi.”

Anh nhượng một bên mày. “Em có thể có nhiều tính cách, Hoàng hậu. Nhưng ta sẽ không bao giờ bảo em thụ động.”

Điều anh ta nói mới thật đáng yêu làm sao.

Nàng nuốt khan, kẹp tay trên mép giấy.

Hầu tước quan sát ngón tay Callie, gần đến nỗi quẩn vào ngón tay của chính mình trong lúc suy nghĩ về điều nàng nói và không thể không thích thú. “Vây đây là danh sách các hoạt động được tiểu thư Calpurnia tin rằng sẽ tạo nên cuộc sống.”

Nàng nhận ra đó là lời ban nẫy họ trao đổi. Có lẽ nếu Ralston nói ra trước cuộc đụng độ trong phòng tập thì nàng sẽ đồng ý. Tuy nhiên, những khoảnh khắc quý giá ít ỏi trong vòng tay Ralston đã thay đổi mọi thứ. Ở đó, nàng đã thật sự được sống. Cuối cùng nàng đã trải nghiệm cuộc đời hằng mơ tưởng từ lần đầu chạm trán Ralston, một thập kỷ - một thế kỷ trước. Và bây giờ, uống rượu scotch chẳng còn đáng được so sánh - hay là quán rượu. Tất nhiên Callie không thể kể cho anh biết.

“Bản danh sách là của tôi. Tôi sẽ biết ơn nếu ngài hoàn trả nó về nguyên trạng. Cuộc đối thoại này đã khá xấu hổ rồi, tôi nghĩ thế.”

Hầu tước không đáp cũng không buông mảnh giấy, buộc nàng phải nhìn vào mắt mình. Ất hẳn anh đã thấy sự thật trong mắt nàng vì đã chịu từ bỏ giải thưởng của mình. Nàng gấp mảnh giấy lại và nhét nó vào túi áo khoác một cách chóng vánh. Anh theo sát nhất cử nhất động trước khi nói, “Ta cho là đánh kiếm nằm trong bản danh sách đó?”

Callie gật đầu.

“Và rượu scotch?”

Một cái gật đầu khác.

“Còn gì nữa?”

Hôn. Nàng không thoải mái nếu nói ra điều đó. “Đánh bạc.”

“Lạy Chúa. Và?”

“Xì gà.”

Anh khịt mũi. “Sẽ là một việc khó khăn đấy. Ngay cả ta cũng sẽ không để em hút xì gà. Và đạo đức của ta rất thường bị đặt nghi vấn đấy nhé.”

Lời lẽ khinh khi làm nàng nhộn nhạo. “Thật ra thì, thưa ngài, tôi đã gạch bỏ việc đó khỏi bản danh sách rồi.”

“Làm thế nào? Ai đưa em xì gà?”

“Benedick.”

“Trong mọi điều vô trách nhiệm...” Ralston kinh ngạc nói. “Ta sẽ lấy đầu anh ta.”

“Đó là điều anh ấy nói về ngài và rượu scotch.”

Anh cười vang. “Đúng đấy, ta nghĩ anh ta đã làm thế. Vậy anh ta cũng biết bản danh sách lố bịch này à?”

“Thật sự thì không. Chỉ có bà giúp việc của tôi biết.” Nàng ngáp ngừng. “Và, giờ là ngài.”

“Ta tự hỏi anh trai em sẽ nói gì khi phát hiện ra ta đã gây tổn thương cho em ở câu lạc bộ đấu kiếm của anh ta?”

Câu hỏi rất điềm nhiên buộc nàng nhìn vào mắt anh. “Ngài sẽ không làm thế”, nàng nói một cách hoài nghi.

“Ồ, ta không biết nữa”, anh nói, tìm găng tay của nàng và trả về cho chủ nhân của chúng.

Nhận đôi găng, Callie kẹp hờ hững vào giữa các ngón tay. “Ngài không

thể!”

“Tại sao lại không?”

“Nghĩ về...”, nàng cân nhắc câu chữ. "Hãy nghĩ điều đó sẽ thể hiện ngài là người như thế nào!”

Ralston mỉm cười, loay hoay đeo đôi găng tay của chính mình. “Ta sẽ nói mình là một kẻ phóng dăng và đam mê nhục dục. Và ta nghĩ chúng ta đã xác nhận sự thật về chuyện đó.” Câu nói với giọng điệu nhấn mạnh sự thật của họ và đôi tai Callie bốc khói khi nhận ra chúng chính là điều nàng đã ném vào anh trong cơn giận ở nhà hát vào buổi tối cách đây vài hôm.

Anh nhấn mạnh. “Chưa kể đến việc em phải rời khỏi câu lạc bộ mà không bị phát hiện bởi bất cứ gã nào đó rất vui vẻ chọc ngoáy anh trai em, và một nhóm khác bép xép câu chuyện về sự suy đồi của em. Có thể em đã đến vào một thời điểm vắng vẻ trong ngày, Hoàng hậu à, nhưng bây giờ gần năm giờ rồi. Hành lang sẽ nhan nhản đàn ông mong chờ luyện tập trước khi về nhà dùng bữa tối và tham dự các hoạt động về đêm của họ.”

Callie đã không cân nhắc chuyện đó. Nàng đã quá chuyên tâm với việc lọt vào câu lạc bộ đấu kiếm đến mức không hình dung được thử thách thật sự chính là lúc rời khỏi nơi này. Bây giờ anh đã lôi kéo sự chú ý của nàng vào sự hiện diện của họ, Callie có thể nghe thấy tiếng cười đùa của cánh đàn ông và những đoạn đối thoại khàn đục từ các thành viên câu lạc bộ vô tình qua ngang căn phòng. Nàng lặn ngụp trong cơn lũ của sự hổ thẹn với ý nghĩ một anh chàng nào đó có lẽ đã xông vào ít phút trước và bắt quả tang họ trong một tình huống hết sức thiếu đứng đắn.

“Tất nhiên, ta sẽ vui mừng giữ im lặng cho em”, lời của Hầu tước phá vỡ luồng suy nghĩ của Callie, “và giúp em thoát khỏi bẽ khổ có vẻ do em tự tạo ra. Với một điều kiện”.

Lông mày nhíu lại và nàng nhăn nhó nhìn anh. “Điều kiện gì?”

Anh nhặt mặt nạ lên và đưa nó cho nàng. “Hôm nay ta sẽ bảo vệ danh dự

của em nếu em cho phép ta làm thế trong suốt thời gian em thực hiện bản danh sách kia.”

Quai hàm Callie trĩ xuống.

“À”, anh nói một cách ân cần, “Ta thấy là em đã hiểu ý ta. Phải đấy. Nếu ta phát hiện em hoàn thành một việc khác trong bản danh sách mà không có sự hộ tống của ta thì anh trai em sẽ nghe ta kể lại mọi chuyện”.

Callie lặng thinh một lúc lâu, cảm xúc bùng nổ. “Đó là hăm dọa.”

“Một cụm từ đáng ghét làm sao. Nhưng nếu em đã gọi như thế thì để vậy đi. Ta cam đoan với em đây là việc làm hợp lý nhất. Rõ ràng em cần một người giám hộ và để tốt cho cả hai gia đình chúng ta, ta sẵn lòng phục vụ.”

“Ngài không thể...”

“Có vẻ như ta có thể”, anh nói rành rọt. “Giờ thì em có thể đeo mặt nạ vào và để ta dẫn em rời khỏi câu lạc bộ này hoặc em có thể đeo nó vào và nắm lấy cơ hội của chính em. Em sẽ theo cách nào?”

Nàng nhìn vào mắt Ralston một lúc lâu. Dù thèm muốn được bỏ anh ở lại với biểu cảm ngờ ngẩn trên mặt và tự tìm đường thoát khỏi mớ bòng bong này thì nàng biết anh sẽ là lối thoát nhanh chóng và dễ dàng nhất.

Callie đeo mặt nạ vào, dành thời gian nhét suối tóc xuống dưới mũ trùm để tránh bị lộ tẩy. Khi đã làm xong, nàng lên tiếng, giọng nghèn nghẹt bởi lưới che mặt.

“Có vẻ như tôi không có nhiều sự lựa chọn.”

Nụ cười tinh quái của Hầu tước truyền một cơn phấn khích qua cơ thể nàng. “Hay lắm.”

Chương 14

“Không! Không! Không! Cô Juliana, các quý cô nên *đoan trang* trong lúc khiêu vũ! Cô nhìn thẳng vào mắt tôi quá thường xuyên!”

Trong khi thầy dạy khiêu vũ nói, sự sỉ nhục của ông ta rõ như ban ngày, Callie bước đến khung cửa sổ lớn trông ra khu vườn ấn tượng của Ralston House và giấu đi nụ cười của mình. Ông thầy người Pháp nhỏ nhắn đã qua thời vàng son là giáo viên nhận được ít sự yêu thích nhất của Juliana bất chấp sự thật ông ta là thầy dạy khiêu vũ hàng đầu nước Anh; cả hai có những ý kiến rất bất đồng về sự quan trọng của khiêu vũ trong cuộc sống của một phụ nữ trẻ và Callie thậm nghi ngờ cô em út nhà Ralston ôm ấp sở thích quấy nhiễu thầy dạy khiêu vũ của mình.

“Xin lỗi ông Latuffe”, Juliana nói, giọng hoàn toàn không có vẻ ăn năn. “Tôi chỉ cố bảo đảm mình biết ông ở đâu và không giẫm lên ngón chân ông.”

Hai mắt thầy dạy khiêu vũ tròn xoe. “Cô Juliana! Quý cô không được phép thảo luận về việc *giẫm lên ngón chân*. Nếu một việc khủng khiếp như vậy xảy ra, tôi cam đoan với cô là bạn nhảy của cô sẽ không để tâm. Và các quý cô khi khiêu vũ nên *nhẹ như làn gió thoảng*.”

Giọng cười của Juliana chắt chứa sự hoài nghi khiến Latuffe rơi vào cơn cuồng loạn lấp bấp. Callie che miệng ngăn tiếng cười của chính mình, qua đó đập tan hình ảnh của một người ngoài cuộc công tư phân minh.

Callie đã dự thính bài giảng từ chiếc trường kỳ ở góc xa phòng khiêu vũ gần một giờ đồng hồ, nhưng khi Juliana và ông Latuffe đã trải qua các bước của điệu nhảy đồng quê, điệu bốn người và giờ là điệu minuet thì sự nhẫn nại từ hai phía đã bị hao mòn ít nhiều, Callie cảm thấy không thể che đậy sự thích thú trước trò cãi vặt của họ. Nàng gấn lên mặt một biểu cảm, hy vọng là có vẻ trung lập, rồi quay lại Juliana và Latuffe.

Ông thầy người Pháp hiên ngang đi trên sàn nhà không lót thảm, khua tay

múa chân, hướng đến chiếc đàn piano và người chơi đàn được thuê cho các lớp học buổi chiều trông có vẻ không được tự tin lắm. Đặt một tay lên ngực và tay còn lại trên mép đàn, Latuffe hít thở sâu và đều đặn giữa một tràng cầu nhàu bằng tiếng Pháp. Một bên khoe miệng Callie xoắn lại khi gần như nghe thấy ông ta gọi tên các quần đảo nước Anh, phụ nữ Ý và điệu nhảy bốn người một cách khinh miệt. Nàng phải nhìn nhận hơi ngạc nhiên với nhận định cuối cùng – Juliana hẳn phải là một thử thách nếu ông ta sẵn lòng từ bỏ niềm tin vào việc khiêu vũ.

Callie đến gần Juliana, nhìn vào đôi mắt xanh thăm cẩu tiết đang đảo lên của cô gái trẻ. Callie cười toe toét và thì thầm, “Em chỉ còn hai mươi phút nữa. Ráng chịu đựng đi”.

Juliana rít qua kẽ răng. “Em làm điều này là vì chị, chị biết chứ.”

Callie siết tay cô gái và nói, “Chị sẽ mãi mãi nhớ ơn em”.

Juliana cười khúc khích khi thầy dạy khiêu vũ đột ngột quay lại. “Không thành vấn đề”, ông ta quả quyết nói. “Chúng ta sẽ tiếp tục sang điệu valse. Chắc chắn một tiểu thư trẻ như cô phải nể trọng điệu valse.”

Juliana trở mắt. Cô nhìn Callie và thở thè, “Một tiểu thư trẻ như em?”.

Đến lượt Callie cười khúc khích khi ông thầy người Pháp cuốn cô nàng Juliana ngơ ngác vào vòng tay và với một động tác đi ngược vóc dáng nhỏ bé của mình, ông ta xoay cô khắp phòng khiêu vũ trong một giai điệu sôi nổi. Callie mỉm cười thân ái với người chơi đàn trông nhẹ nhõm hẳn và dõi theo hai người kia lắc lư theo điệu nhạc. Khi họ khiêu vũ, Latuffe tiếp tục bài kinh về những điều nên và không nên làm - Juliana bị giáng đòn liên hoàn vì vịn tay quá mạnh, dáng người quá cứng nhắc và cuối cùng là ánh nhìn hoang dại. Callie ngờ rằng ánh mắt hoang dại kia không phải vấn đề một khi cô gái trẻ thoát khỏi gọng kìm của thầy dạy khiêu vũ.

Callie không nén được nét cười rạng rỡ trên mặt mình, đặc biệt là khi Juliana nhìn chăm chăm thầy giáo khiêu vũ và cố ý giẫm lên chân ông ta. *Mình phần nào mong đợi việc này chứng tỏ giả thuyết trong lúc khiêu vũ,*

các quý cô trẻ tuổi nhẹ như làn gió thoảng vậy.

“Là tôi hay em gái tôi đòi hỏi thầy dạy khiêu vũ đắt giá của mình phải đồ mồ hôi sôi nước mắt vậy?” Câu nói xuất phát từ cự ly gần khiến Callie giật mình, nàng xoay người về hướng âm thanh và phát hiện Nicholas St. John đứng gần đó, sự chú ý vui nhộn tập trung vào Juliana.

Callie phớt lờ thứ cảm xúc trào dâng trong ngực mình, không muốn xác định đó là sự thất vọng hay nhẹ nhõm vì St. John là người đã xuất hiện trong buổi chiều hôm đó. Thay vào đó, nàng nở nụ cười bừng sáng với Nick và nói, “Tôi nghĩ, nếu có cơ hội, em gái anh sẽ thích thú nhiẹc ṃoc ông Latuffe thẳng thừng”.

Nick lẳng lẳng quan sát suốt thời gian Juliana và thầy dạy khiêu vũ bụng lời x̣o xiên nhau về sự mực thước của quý cô mỗi khi mỉm cười với quý ông - ngay cả anh trai họ - trong lúc nhảy điệu valse. Quay lại với Callie, Nick nói, “Đúng vậy, tôi không chắc mình sẽ khiển trách con bé vì đã làm thế”.

Callie bật cười. “Giữa hai ta thôi nhá, tôi muốn được cho phép cô ấy tự do cư xử.”

“Sự báo thù dành cho những thầy dạy khiêu vũ trong quá khứ à?”

“Ngoài việc đó... và cả niềm vui lớn từ vụ huyền não gần như chắc chắn sẽ xảy ra.”

Nick nhướn một bên mày. “Sao chứ, tiểu thư Calpurnia. Tôi thú nhận là mình đã không để ý cô có một khiếu khôi hài tinh nghịch như vậy.”

“Không. Không! Không!” Sự phản đối nổ đùng đùng từ góc xa căn phòng chen vào giữa cuộc trò chuyện vui vẻ của Nick và Callie khiến họ nhìn nhau một cách thích thú khi thầy dạy khiêu vũ quát tháo âm ỉ. “*Quý ông* mới là người dẫn dắt quý cô. *Tôi* là quý ông. Cô đi theo! Cô chỉ là một chiếc lá trong gió!”

Bài độc thoại đó kéo theo một tràng tiếng Ý mang đầy oán giận. Dù Callie không hiểu rõ nhưng khó lòng nhầm lẫn ý nghĩa trong lời nói của Juliana.

Nick cười toe toét với Callie. “Tôi không nghĩ phụ nữ thích bị so sánh với lá cây.”

“Có vẻ chắc chắn với phụ nữ Ý.”

Câu nói của nàng kéo theo tiếng cười vang dội của anh cũng như hai ánh nhìn hằn học từ cặp đôi còn lại. Hắng giọng, Nick quay sang Callie, chia tay và nói, “Chúng ta sẽ cho họ thấy làm việc đó như thế nào chứ?”

Callie điếng người nhìn xuống bàn tay mời gọi. “Sao cơ?”

“Thôi nào, tiểu thư Calpurnia”, anh thì thầm trêu chọc, “Đừng bao giờ nói rằng cô sợ Latuffe sẽ chỉ trích cách cư xử của cô đấy nhé”.

Callie so vai tỏ vẻ khinh thường. “Chắc chắn không.”

“Vậy thì?”

Nàng đặt tay mình vào tay anh.

“Tuyệt vời.”

Với một động tác vẫy tay về phía người chơi đàn để bắt đầu một điệu valse khác, Nick cuốn nàng trong tay và họ bắt đầu lả lướt khắp căn phòng. Khi họ chao lượn và đổi hướng qua phòng khiêu vũ ngập nắng, Callie nghển cổ để dòm chừng trò cãi vã giữa Juliana và Latuffe.

“Tiểu thư Calpurnia”, cuối cùng Nick nói, “Nếu không hiểu rõ bản thân thì tôi sẽ cảm thấy xúc phạm bởi sự hồ hững của cô”.

Callie dồn sự chú ý trở lại Nick chỉ để bật cười với tia sáng long lanh

trong mắt anh. “Xin thứ lỗi, thưa ngài. Tôi đang chuẩn bị bước vào cuộc xung đột mà hai người họ sắp gây ra.”

“Đừng lo. Tôi sẽ là người đầu tiên nhảy vào giúp Latuffe nếu em gái tôi hành động dựa trên thứ cảm xúc đang giằng xé nó.” Anh nghiêng đầu về phía Juliana để Callie nhìn theo và nàng nhận thấy em gái anh trông có vẻ rất cáu bẳn.

“Sẽ là một điều đáng tiếc nếu Ý và Pháp gây chiến quá sớm sau khi Napoleon đã thắng thế”, Callie nhăn nhó nói.

Nick nhe răng cười “Tôi sẽ làm hết sức để bảo vệ hòa bình thế giới.”

“Tuyệt vời”, Callie nói với sự nghiêm túc trên gương mặt. “Nhưng ngài có hiểu bản thân sẽ phải vào vai thầy dạy khiêu vũ không?”

Nick vờ như cân nhắc vị trí đó. “Cô có nghĩ người chơi đàn sẽ trở lại không?”

Tận hưởng trò chơi của họ, Callie nghiêng đầu làm ra vẻ xét đoán chàng trai trẻ dẻo dai bên phím đàn. “Có lẽ không, thưa ngài. Không phải ngài may mắn có anh trai là một người đánh đàn tài năng đấy sao?”

Câu nói được thốt ra trước khi Callie kịp suy nghĩ thấu đáo. Nick không lỡ bước trong điệu valse mà chỉ ghim chặt nàng vào một ánh nhìn thích thú và lặng lẽ hỏi, “Làm thế nào mà cô biết anh trai tôi chơi đàn vậy, tiểu thư?”

Callie lảng tránh với mong muốn được thoát khỏi cuộc trò chuyện. “Việc đó... rất là... nổi tiếng phải không?” Nàng cố gắng trông có vẻ tò mò và ngây ngô.

Khóe miệng Nick nhấc lên cười cợt. “Không, không đâu. Dù vậy, lẽ ra cô đã có một nỗ lực đáng thuyết phục nếu tôi không phải là em trai sinh đôi của anh ấy.” Anh quan sát vẻ thất bại trên mặt nàng. “Cô đã nghe anh ấy chơi đàn khi nào vậy?”

Miệng Callie hé ra rồi khép lại.

“Hay tôi nên hỏi, cô đã nghe anh ấy chơi đàn ở *đâu* vậy?”

Anh ta đang chọc ghẹo mình? Nàng đã bị bắt quả tang nhưng sẽ không dễ dàng khuất phục. Nhìn vào mắt Nick, nàng nói, “Không ở đâu cả”.

Anh cúi lại gần và thì thầm. “Nói dối.”

“Thưa ngài”, nàng phản bác, “tôi cam đoan với ngài là ngài Ralston không...”.

“Cô không cần phải bảo vệ anh ta”, Nick thong dong nói. “Cô quen là tôi biết rõ anh trai mình.”

“Nhưng chúng tôi không...” Callie im bật, cảm nhận được sức nóng đang trải rộng trên gò má mình.

Nick nhướn một bên mày. “Ra vậy.”

Callie hướng tầm mắt vào chiếc cà vạt của Nick, cố gắng làm xao lãng bản thân bằng nút thắt từ vải lanh mịn. Anh để nàng lặng thinh một lúc trước khi cười xòa. “Đừng sợ, tiểu thư, tôi sẽ giữ bí mật cho cô, cho dù phải thừa nhận là tôi hơi ghen tị một chút. Xét cho cùng thì tôi vốn nổi danh là gã St. John điển trai hơn.”

Nàng không thể giấu giếm tràng cười của chính mình khi anh xoay nàng vù vù, suýt khiến nàng trượt chân và làm dụi đi thời điểm đó. Mỉm cười với đôi mắt lấp lánh cùng sự vui thích hồn nhiên, Callie thoáng dán mắt lên vết sẹo của Nick trước khi sự tỉnh và ngoạn đi.

“Trông nó ghê tởm quá nhỉ?”

Callie thẳng thừng đảo mắt ngắm soi má anh. “Không hề. Nói ra có lẽ sẽ là một bất ngờ nhưng tôi đã nghe nhiều phụ nữ bảo rằng họ nghĩ ngài đẹp trai

hơn bởi vì có nó đấy.”

Anh làm ra vẻ nhăn nhó. “Họ ảo tưởng về nó. Tôi không phải một gã cướp biển cần hoàn lương đâu.”

“Không phải ư? Tiếc thật. Tôi đã nghe nói ngài mất nửa thập kỷ dong buồm ở Địa Trung Hải để cướp tàu thuyền và bắt cóc những người vô tội.”

“Sự thật ít hấp dẫn hơn nhiều.”

Nàng giả vờ kinh hoàng. “Đứng kể cho tôi biết. Tôi thích phiên bản của chính mình hơn.”

Họ cùng cười và Callie lấy làm ngạc nhiên bởi việc mình có thể thoải mái với Nicholas St. John trong khi hình bóng khác của anh có thể tấn công những cảm xúc của nàng.

Đã hơn một tuần từ lần cuối nhìn thấy Ralston - từ khi anh tổng tiến nàng ra khỏi câu lạc bộ đấu kiếm và đưa nàng vào xe ngựa trở về Allendale House. Nàng đã đến Ratston House đôi ba lần trong tám ngày, cả hai lần đều để giám sát các buổi học của Juliana và cùng Mariana uống trà với em gái anh, mỗi lần nàng đều hy vọng có cơ gặp Ralston, mong mỗi anh có thể tìm kiếm mình. Vì rõ ràng mười mười là với một ngôi nhà tập nập người hầu và một cô em gái hoạt bát, đáng lẽ anh phải biết khi nào Callie đến nhà mình.

Hai lần nàng đã cân nhắc việc tự sẵn lòng và nói chuyện với anh; nàng ước lượng hàng tá cách thức vạch ra một cuộc gặp gỡ giữa họ như ngẫu nhiên bước vào phòng làm việc của anh và đơm đặt những lý do mà nàng có thể can thiệp vào về em gái anh. Xui xẻo thay, việc gia nhập giới thượng lưu của Juliana có vẻ diễn ra rất suôn sẻ - cô gái đã sẵn sàng cho vũ hội đầu tiên vào tuần tới - và Callie không có đủ trợ trên bước vào phòng làm việc của anh.

Thật mỉa mai khi mà lần đầu tiên đến Ralston House nàng đã mặt dày xông vào phòng ngủ của Ralston. Nhưng đó là một chuyện khác. Đây là chuyện về bản danh sách. Việc này là về một điều hoàn toàn khác.

Nàng đã nghĩ đến việc sử dụng bản danh sách để tiếp cận Ralston - xét cho cùng thì nàng đã hứa cố gắng không thực hiện nó mà không có sự giám hộ của Hầu tước và nàng thà nhai trệu trạo chiếc hàm thiếc ngứa hơn là thử một việc khác. Nhưng thật lòng mà nói, Callie cảm thấy khá thảm thương mỗi khi nghĩ sẽ lấy cớ đó để gặp anh. Việc đó khiến nàng thấy mình giống như một chú chó háo hức đuổi theo chủ nhân của nó. Không. Sự thật là nàng không muốn *phải* tìm ra Ralston. Nàng muốn cuộc chạm trán trong câu lạc bộ đấu kiếm - vốn đã thay đổi mọi thứ ở nàng - Callie muốn nó cũng thay đổi một điều gì đó ở anh.

Nàng muốn anh đến với mình. Đòi hỏi như vậy có phải là quá nhiều không?

“À... đây không phải là một bức tranh âm cúng sao.”

Tiếng nhạc đứt đoạn bởi lời nói ráo hoảnh bắn ra từ bên kia phòng khiêu vũ và Callie nín thở khi nhìn thấy đối tượng trong mộng tưởng quăng cho mình ánh mắt chán chường.

Chúa ơi. Con đã hô biến ra anh ta.

Nàng lắc đầu xua đi ý nghĩ ngớ ngẩn ấy và ngay lập tức di chuyển tạo khoảng cách với Nick nhưng lại phát hiện ra anh ta không buông mình ra. Khi nàng bối rối nhìn lên, anh nháy mắt và cúi rạp xuống thì thầm, “Đừng lộ tẩy chứ. Chúng ta chỉ khiêu vũ thôi mà”.

Callie trở mắt nhìn Nick từ từ dần cách với mình và cúi thấp, có phần hơi quá lộ rồi tạo dáng hôn tay nàng. Callie nhác thấy dáng người nghiêng nghiêng ngay lối vào phòng khiêu vũ, Ralston vẫn đang quan sát họ với ánh mắt vô cùng khó đoán. Bất chợt, nàng cảm thấy không thoải mái vì sự căm phẫn bùng lên. Hiển nhiên Nick đã nói đúng. Họ chỉ đang khiêu vũ thôi mà. *Vậy tại sao nàng lại cảm như thể mình là đứa trẻ hư hỏng bị bắt quả tang đang phá phách nghịch ngợm thế này?*

“Ôi ngài Ralston!” Latuffe kêu lên và vội vàng băng qua phòng để đến

với ngài Hầu tước. “Sự hiện diện của ngài trong các buổi học của cô Juliana là một vinh dự cho chúng tôi!”

“Đúng thế.” Lời nói trườn khỏi lưỡi Ralston một cách biếng nhác, tia nhìn của anh không rời Nick và Callie.

“Đúng! Đúng! Đúng!” giáo viên khiêu vũ nôn nóng lặp lại và dõi theo ánh mắt của Hầu tước. “Ngài St. John và tiểu thư Calpurnia đã giúp đỡ rất nhiều trong việc bổ sung sự khinh suất vào những bài học đầy thách thức này.”

“Họ đang làm vậy ư? Bổ sung... tính khinh suất?” Giọng điệu khô khan của Ralston mang tính áp đảo. Callie hít vào và cảm nhận được cơ thể Nick gồng lên bên cạnh.

“Ồ, đúng vậy!”, thầy giáo khiêu vũ nói, “Ngài biết đấy, em gái ngài không phải học trò dễ bảo nhất và họ...”

“Ông đang *chỉ trích* đấy à?” Juliana xác xược chen ngang từ hướng đối diện làm Callie sững sốt quay phắt lại bởi sự thô lỗ của cô gái trẻ, Juliana nói thêm, “À, *chị* có muốn bị gọi là dễ bảo không?”

“Điều tôi đang cố nói ra đấy! *Chính xác!*” Bàn tay Latuffe phe phẩy một cách bất lực. “Loại quý cô nào lại nói chuyện với thầy giáo một cách bất kính như vậy chứ?”

Juliana nhú mày, quay về phía ông thầy người Pháp và nói, hai tay vung vẩy trong không trung, “Có lẽ nếu ông chuyên tâm làm *thầy* và bớt *ngu ngốc* lại thì ông sẽ *xứng đáng* với sự kính trọng của tôi!”

Cơn bốc đồng của Juliana khiến cả căn phòng hóa đá. Trước khi một người nào đó lên tiếng, ông Latuffe xoay gót đối mặt với Ralston. Ông ta nói, âm lượng sau mỗi chữ lại càng to hơn. “Đây là lý do tôi có thói quen không bao giờ nhận học trò là dân thường! Tình trạng thiếu giáo dục của cô ta rõ ràng một cách đáng báo động!” Ông ta lấy ra một chiếc khăn tay và duyên dáng lau lông mày.

Sự im lặng trong phòng như có thể chạm thấy được. Cơ má Ralston khẽ giật trước khi cất tiếng, cơn giận khiến giọng nói trở nên đanh thép. “Cút khỏi nhà.”

Thầy giáo khiêu vũ ngơ ngác nhìn Ralston, “Chắc hẳn ngài không thể giận dữ với tôi, thưa ngài”.

“Được nghe ông nhắc lại vị trí của mình thật là hay, Latuffe à”, Ralston lãnh đạm nói. “Ta sẽ không cho phép ông nói về em gái ta một cách thiếu tôn trọng như thế. Ông không cần thực hiện trách nhiệm của mình nữa.”

Latuffe ú ớ lấp bấp trước khi hồi hả rời đi, nhạc công piano lúc lúc theo sau.

Bốn người nín lặng quan sát Latuffe bỏ đi trước khi Juliana sung sướng vỗ tay. “Anh có thấy bản mặt của ông ta không? Em cược rằng không có ai từng nói như thế với ông ta! Làm hay lắm, anh Gabriel!”

“Juliana...” Callie toan mở lời nhưng Ralston đã đưa tay ngăn lại.

“Juliana. Ra khỏi căn phòng này.”

Cô gái tròn mắt. "Anh không thể có ý... Em đã không có ý..."

“Em đã không cố ý tống cổ giáo viên khiêu vũ giỏi nhất London ư?”

Juliana cười cợt, “Ông ta không giỏi vậy đâu”.

“Anh cam đoan ông ta đúng là như vậy.”

“Một sự thật đáng buồn cho London.”

Môi Nick xoắn lại còn môi Ralston nén thành một đường thẳng mỏng

dính. “Em sẽ phải học cách giữ lại những suy nghĩ cho bản thân, em gái, bằng không em sẽ không bao giờ sẵn sàng gia nhập giới thượng lưu.”

Đôi mắt Juliana tối sầm báo hiệu ý chí của mình không thua kém anh trai, “Vậy khi đó em có thể đề nghị anh cho phép em trở về Ý không anh trai? Em cam đoan với anh là ở đó em sẽ ít rắc rối hơn rất nhiều đấy”.

“Dù anh không nghi ngờ gì về điều đó thì chúng ta đã thỏa thuận là tám tuần. Em còn nợ anh năm tuần.”

“Bốn tuần và năm ngày.” Cô chua chát sửa lại.

“Phải chi ít hơn nhỉ. Ra khỏi phòng cho anh. Không được trở lại cho đến khi em quyết định cư xử giống một quý cô hơn.”

Juliana nhìn chăm chăm anh trai một lúc lâu, hai mắt tóe lửa trước khi quay gót và ùng ùng bỏ đi.

Callie nhìn theo cô gái đi khỏi rồi bắn ánh mắt buộc tội về phía Ralston. Anh lạnh lùng nhìn lại, thách đố nàng phản đối hành động của mình. Chỉ một cái lắc đầu thật khế biểu đạt sự thất vọng của mình, Callie theo dõi tượng cần được coi sóc vào bên trong Ralston House.

Anh dõi theo nàng trước khi nhìn sang Nick. “Anh muốn uống một ly.”

Callie tìm thấy Juliana đang lôi các bộ váy ra khỏi tủ áo trong phòng ngủ. Liếc nhìn đồng vải lụa và satin dưới chân cô thiếu nữ và cô hầu gái lo lắng mắt tròn mắt dẹt ở góc phòng, Callie vượt váy và tựa lên thành giường chờ Juliana phát hiện ra mình.

Sau một quãng thời gian bị đứt đoạn bởi nhịp thở nồ nề của Juliana và những cụm tiếng Ý đáng ghét thỉnh thoảng phát ra, cô xoay người, hai tay chống hông và đối diện Callie. Đôi mắt Juliana hoang dại với sự thất vọng, khuôn mặt nhuốm hồng vì gắng sức và phẫn nộ. Cô hít sâu và tuyên bố, “Em đi đây”.

Callie hoảng hốt nhướn mày. “Em bảo sao?”

"Em. Em không thể ở lại đây. Không thêm một phút nào nữa!" Cô ngoảnh mặt đi và dốc sức mở chiếc rương gỗ lớn, miệng tuôn ra một tràng độc thoại về lửa thiêu nước Ý mà Callie nhặt nhạnh được bao gồm anh trai, bò đực và cây atisô.

“Juliana...” Callie nói một cách thận trọng, "Em có nghĩ việc này hơi vội vàng không?”.

Juliana ngẩng đầu lên trên đỉnh rương. “Phát ban gì? Em không bị phát ban!”

Nén nụ cười do sự hiểu lầm của cô gái gây ra, Callie phân tích, “Không phải phát ban. Em đang vội vàng. Bốc đồng. Liều lĩnh”.

Juliana nghiêng đầu suy xét từ vụng mới trước khi ngưng nguẩy lắc đầu. “Không hề! Thực lòng em chỉ mong anh ta nhận ra anh ta ghét em sớm hơn.” Cô toan tổng hết váy xống vào rương, cô hầu hoảng loạn trước cái cách đối xử tàn nhẫn mà số váy áo đang phải hứng chịu.

Đáng ra Callie sẽ bật cười nếu tình huống không quá kịch tính. “Anh ấy không ghét em.”

Juliana ngẩng đầu, sự ngờ vực lộ rõ. “Không ư? Chị có thấy cách anh ta nhìn em không? Chị có nghe anh ta ước em biến đi cho rảnh không?”

Callie không thể nhịn cười trước cơn tam bành của cô gái trẻ, sự tổn thương chỉ càng gay gắt hơn khi nhận ra sự thích thú của nàng. “Chị cảm thấy chuyện này buồn cười lắm à?”, cô hỏi mà như đang trách móc.

“Đâu có... ừm... một ít thôi”, Callie mau mắn thú nhận khi trông thấy mặt Juliana đỏ bừng. “Em biết mà... em chưa bao giờ có một người anh trai.”

“Không... và dường như em có một người anh chẳng quan tâm gì đến

em!”

“Vớ vẩn. Anh ta yêu quý em. Cả hai người họ đều thế.”

“Hả. Chị sai rồi! Em chỉ là nỗi thất vọng của họ!” Cô trở lại tủ và bắt đầu lôi ra những đôi giày, giọng nghẹn ngào, “Em... là dân thường... là người Ý... theo đạo Công giáo”, cô vừa nói vừa ném đôi giày ra phía sau.

“Chị cam đoan với em, Ralston không để tâm đến những chuyện đó.”

“Hả!” Juliana quay đầu đối diện Callie, hơi thở nặng nề, “Có lẽ không! Nhưng em cam đoan với chị anh ấy chắc chắn để tâm em là con gái của mẹ anh ấy... người phụ nữ mà anh ấy khinh bỉ!”

Callie lắc đầu. “Chị không thể tin anh ta trách mắng em vì mẹ em là...”

“Nói thì dễ lắm, Callie. Chị không có bà mẹ như chúng em!” Callie giữ im lặng trong khi Juliana bắt đầu nhét giày vào rương. “Mẹ chúng em là một mụ đàn bà tồi tệ. Lạnh lùng và chỉ say mê bản thân. Em nhớ rất ít về bà ta ngoại trừ việc bà ta luôn mang theo một cái gương soi - để bà ta có thể luôn ngắm nhìn bản thân. Cô nói chậm và đăm mình trong ký ức xưa. “Bà ta ghét bị chạm vào. Luôn sợ váy bị nhăn nhúm hay vậy bẩn.”

Juliana hạ giọng nói thêm, “Em không được phép chạm vào bà ta. ‘Tay trẻ con dơ bẩn lắm’, bà ta sẽ nói, ‘khi nào lớn lên con sẽ hiểu’.” Cô lắc đầu. “Nhưng em không hiểu. Loại phụ nữ nào không muốn con gái chạm vào mình? Không muốn con trai mình? Tại sao bà ta rời bỏ tất cả chúng em.”

Nàng nhìn xuống chiếc rương với một đồng lộn xộn gồm vóc, satin, giày dép và nội y. “Em đã mơ được chạm vào các anh. Họ sẽ cho phép em phá phách. Họ sẽ chơi với em. Và bảo bọc em. *Una famiglia*^[1].” Một nụ cười thoáng xuất hiện trên mặt. “Và giờ em có hai người đó. Bà ấy đã giao họ cho em.”

[1] Tiếng Ý: Một gia đình.

“Bà ta đã làm cho em một chuyện rất đúng.” Callie quỳ xuống cạnh Juliana và vòng tay quanh người cô gái trẻ.

“Và giờ em đã hủy hoại nó.”

Callie lắc đầu. “Tranh luận thường xảy ra mà. Chị cam đoan với em là anh ấy không muốn em bỏ đi.”

Juliana ngược lên nhìn Callie, cặp mắt xanh giống hệt Ralston. “Em có thể yêu thương họ.”

Callie mỉm cười. “Tốt. Nên như thế.”

“Nhưng sẽ ra sao nếu ở đây không có chỗ cho em? Em không giống họ chút nào. Và sẽ ra sao nếu em không thuộc về nơi nào cả?”

Callie ôm cô gái vào lòng trong lúc Juliana cân nhắc câu hỏi và câu trả lời sẽ quyết định tương lai của mình.

Trong giây phút ngồi lại suy ngẫm, Callie nhận ra chỉ có Ralston mới có thể khiến Juliana biết được cô đã ở đúng nơi.

Nàng phải tìm anh.

Chương 15

“Juliana không đáng phải chịu sự khiển trách của anh.”

Ralston rời khỏi bậc cửa sổ lớn trông ra khu vườn phía sau Ralston House và đón lấy ánh nhìn xanh biển của cậu em song sinh. “Con bé đã gọi thầy dạy khiêu vũ của mình là đồ ngốc.”

“Công bằng thì con bé không hoàn toàn sai.” Nick băng qua phòng làm việc, mời Ralston một ly rượu scotch và được anh vui vẻ đón nhận. Cả hai đứng lặng thinh bên cửa sổ, dõi theo ánh nắng chơi đùa xuyên kẽ lá và rú bóng vắn vện khắp khu vườn xanh um.

Lúc sau, Ralston nhìn Nick. “Chú đang bảo vệ con bé đấy à?”

“Không. Nhưng anh đã phản ứng thái quá. Con bé yếu đuối hơn vẻ ngoài của nó đấy.”

Ralston hớp một ngụm lớn rượu scotch. “Nghĩ đến ánh mắt giết người của con bé nhằm vào mình, anh không chắc con bé có một chút xíu yếu đuối nào trong người.”

“Anh có thể nói cho em biết điều gì đã làm anh hà khắc đến thế không?”

“Không”, Ralston nói.

Nick rời bậu cửa sổ và đến chiếc ghế to kền trước lò sưởi rồi ngồi xuống, hớp một ngụm rượu lớn và chờ đợi. Ánh mắt Ralston ném ra sau vai, hướng đến em trai đáng ra có thể khiến một kẻ kém cỏi nào đấy bỏ chạy thực mạng. Thay vào đó, Nick ngả lưng ra ghế và nói, “Có vẻ rất nhanh sau khi chứng kiến tiểu thư Calpurnia và em nhảy điệu valse, anh đã đánh mất lý trí.”

“Khoa trương quá đấy.”

“Em không nghĩ vậy đâu, Gabriel. Anh hù dọa nhạc công piano, đuổi cổ giáo viên khiêu vũ và xua đuổi em gái chúng ta ra khỏi phòng, chưa kể đến việc đã bóng gió nói gió em không hẳn là một quý ông.”

“Ý chú là chú không tro trên tán tỉnh cô tiểu thư kia?” Âm điệu của Ralston nhuộm màu giận dữ.

“Tán tỉnh ư? Có đấy. Tro trên ư? Không có đâu.”

Ralston nhìn ra khu vườn. Dĩ nhiên Nick không tán tỉnh một cách trơ trẽn.

Khi đã trưởng thành, cặp song sinh rũ bỏ tai tiếng của bà mẹ vốn đã hoàn toàn phá hủy danh dự nhà Ralston theo những cách rất riêng. Trong lúc Gabriel tận hưởng lối sống trụy lạc không được giới quý tộc trông đợi thì Nick lại thoát khỏi sự kỳ vọng của người khác, dành nửa thập kỷ ở Lục địa và hoàn toàn đắm mình trong các di tích cổ. Rõ ràng người em song sinh sở hữu khả năng thu hút phụ nữ giống người anh nhưng Ralston không bao giờ biết Nick đã gắn bó với một ai đó đủ công khai để tạo ra một vài tin đồn. Kết quả là phụ nữ săn đuổi cả hai anh em nhưng với những mục đích khác nhau một trời một vực. Ralston là anh chàng trụy lạc khét tiếng còn Nick là quý ông điềm tĩnh hoàn hảo.

“Thật ra chúng tôi đang nói về anh”, Nick nói thêm, lời kéo ánh mắt ngạc nhiên của anh trai. Chàng St. John trẻ tuổi hơn chớp lấy cơ hội phản công. “Kể em nghe đi. Làm sao tiểu thư Calpurnia lại biết anh chơi vậy?”

Ralston im lặng trước khi cất tiếng hỏi. “Anh chơi cái gì?”

“Đàn piano”, Nick nói như thể đang trò chuyện với một đứa trẻ.

“Anh không biết.”

Nick thở dài ngao ngán. “Anh có thể lảng tránh nhưng khá rõ ràng rồi, Gabriel. Cách duy nhất cô ấy biết anh chơi đàn... Cô ấy đã bảo anh là một người đánh đàn tài năng... chỉ có thể xảy ra khi cô ta đã chứng kiến việc đó. Em không tin anh đã chơi đàn bên ngoài phòng ngủ của mình. Các Hầu tước cũng không có thói quen đi khoe khoang khắp nơi.”

Anh dứt lời, chờ đợi anh trai lên tiếng. Khi thấy Ralston không đả động gì, Nick tiếp tục. “Vậy là anh đã biến cô ấy thành nhân tình của mình.”

“Không.” Ralston phản ứng nhanh như điện và chua cay, rồi quay ngoắt về phía em trai, cơ bắp căng cứng với sự tức tối phải cố lắm mới che giấu

được. “Cô ấy không phải nhân tình của anh. Và anh sẽ gặp gã nào có nhận định như vậy vào lúc bình minh. Anh không quan tâm hẳn là ai.” Sự đe dọa đã quá rõ ràng.

Đến lượt Nick trông có vẻ kinh ngạc. Anh chớp mắt. “À há. Việc này làm em nhẹ nhõm đấy. Em thú nhận là mình vui mừng được nghe điều đó. Em đã hy vọng cô ấy không từ bỏ danh dự một cách quá dễ dàng.”

Ralston không đáp lại mà chỉ lườm cậu em trai. Nick tiếp lời, “Anh hiểu mà, rõ là cô ấy không phải loại phụ nữ mà anh có xu hướng qua lại”.

“Chúng tôi không qua lại.”

“Không, tất nhiên không rồi”, Nick uể oải xoa tay trong không trung và nhăn nhó nói. “Việc anh gây sự với em hai lần trong một ngày vì một cô gái là chuyện rất thường xảy ra cơ mà.”

“Anh đang cố gắng giữ gìn danh dự của cô ấy. Cô ấy liên quan mật thiết với Juliana. Chúng ta không thể mạo hiểm với bất kỳ Iời đồn nào tự mò đến trước cửa cả. Ralston nói, cô ra đòn phủ đầu Nick.

“Trước đây anh chưa bao giờ quá bận tâm đến danh dự”, Nick nhăn mặt nói.

“Trước đây anh chưa bao giờ có một đứa em gái.”

Nick nhướn một bên mày trong sự hoài nghi. “Em không nghĩ việc này là vì Juliana chút nào. Đây là về tiểu thư Calpurnia. Em nghĩ anh đã mạo hiểm nhiều hơn danh dự của cô ta.”

“Chú không cần cảm thấy cần phải bảo vệ danh dự của cô ta với anh, Nick. Chú đã thấy cái nhìn cô ta ném cho anh trước khi đuổi theo Juliana rồi đấy. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu đó là lần cuối mình nhìn thấy tiểu thư Calpurnia Hartwell đâu.”

“Và anh vui mừng với việc đó chứ?”

“Chắc chắn.”

“Vậy thì mọi việc sẽ ổn nếu em tán tỉnh cô ấy chứ?”

Câu nói đó như một cú đánh giáng vào Ralston. Anh căng cứng, mắt nheo lại trước tia nhìn bồn chồn đầy hiểu biết của em trai.

“Em nghĩ sẽ không ổn. Thú vị thật.”

“Chú đi quá xa rồi đó, Nick.”

“Có lẽ vậy. Nhưng phải có ai đó nhắc anh sự thật.”

“Sự thật gì?”

“Calpurnia Hartwell không phải là loại phụ nữ của anh, Gabriel.”

“Vậy cô ta là loại phụ nữ gì thế?”

“Loại phụ nữ muốn có tình yêu.”

“Tình yêu.” Ralston nhả ra chữ đó như thể nó rất gớm ghiếc. “Callie không tin vào chuyện thần tiên đâu. Một người ở tuổi cô ấy sẽ hiểu tình yêu chỉ là trò bịp bợm.”

“Callie cơ đấy?” Nick hỏi.

“Chú may mắn là anh chưa vật chú lăn quay ngay lúc này”, Ralston sừng cồ.

“Hừm”, Nick đứng đung đáp, nhìn anh trai một lúc lâu trước khi đứng lên

và đi ra cửa. Khi đã đến cửa, anh xoay lưng lại. “Chỉ nói em biết một điều này thôi. Lần này là sự thật. Anh có theo đuôi cô ấy không?”

Có. “Không”, Ralston khinh miệt. “Việc quái gì anh lại muốn một tạo vật cục mịch, ủy mị như thế chứ?” *Không quá cục mịch, không quá ủy mị.* Ralston gạt bỏ suy nghĩ đó. “Chú từng thấy anh đeo đuôi một phụ nữ nào giống cô ta chưa? Anh cần cô ta vì lợi ích của Juliana. Chỉ có thế. Việc cô gái đó thấy anh thu hút không phải lỗi của anh.”

Nick gật đầu một cái trước khi mở cánh cửa vốn chỉ khép hờ và để lộ ra Callie đang trợn mắt tái mặt. Nếu Ralston không khống chế được cảm xúc có lẽ anh đã cộc cằn chửi thề.

Rõ ràng nàng đã nghe lỏm.

Mọi suy nghĩ về Juliana bay biến khỏi tâm trí, Callie nhìn qua hai anh em và mở miệng cất tiếng vì cảm thấy phải nói một điều gì đó.

Hiển nhiên không có gì để nói cả. Ralston đã nói rất đầy đủ rồi.

Nàng hít sâu nghe lời anh văng vẳng xung quanh. *Việc quái gì anh lại muốn tạo vật cục mịch, ủy mị như vậy chứ? À.* Chỉ ít bây giờ nàng biết được sự thật. Chắc chắn điều đó sẽ mang lại chút ít an ủi nào đó.

Ngay thời điểm này thì không nhưng... chắc chắn một lúc nào đó... một lúc nào đó trong tương lai... nỗi đau từ những lời nói của anh như một cú quất vào nàng.

Sau đó nàng cảm thấy cơn giận cuộn cuộn quanh mình như một cơn bão hung hãn.

Nàng chỉ muốn quật lại người đàn ông tự mãn cho mình là quan trọng nhưng chẳng ra dáng là quý ông này.

“À”, nàng nói, sự mỉa mai thâm thấu trong giọng khi đi qua cửa đến đôi

mặt Gabriel. “Có vẻ ngài có cái nhìn khá ngênh ngang về bản thân mình, thưa ngài.”

Hai cặp lông mày đen cùng nhướng lên cho dù không rời mắt khỏi Hầu tước, nàng nghe thấy tiếng ho ngõ ngàng của Nick và sau đó là, “Tôi sẽ đi tìm Juliana. Có lẽ tình trạng con bé tốt hơn ông anh còn lại của tôi”.

Anh cúi chào bất chấp Callie đang tảng lờ và rời khỏi phòng, đóng cửa lại phía sau với một tiếng kẹt êm tai.

Tiếng động đó thức tỉnh Callie. “Sao ngài dám?”

Gabriel đi về phía nàng. “Ta không cố ý...”

Nàng đưa tay ngắt lời. “Ngài phá hỏng bài học khiêu vũ của em gái, chưa kể đến cả buổi chiều của cô ấy.”

Anh ngạc nhiên vì chủ đề đã thay đổi. “Con bé đã tự phá hỏng đấy chứ, em không nghĩ vậy sao?”

“Không. Tôi nghĩ ngài đã làm thế với cô ấy. Và với chúng tôi nữa.” Nàng ưỡn ngực so vai. “Tôi sẽ cảm ơn nếu ngài nhớ cho vì ngài cần tôi cho lợi ích của Juliana, tốt hơn ngài nên tránh xa các bài giảng của chúng tôi trước khi làm rối thêm mọi việc.”

Anh chớp mắt trước khi lạnh lùng nói, “Có vẻ em đã rất vui vẻ”.

Nàng héch cằm chống đối. “Đúng là thế đấy. Buổi hôm nay kết thúc một cách đột ngột quả là đáng tiếc.” Nàng chĩa cái mũi xác xược về phía anh một lúc lâu trước khi quay gót rời phòng. Ngón tay chỉ vừa chạm tay nắm cửa thì quay lại. “Ngài nợ em gái ngài một lời xin lỗi.”

Anh châm chọc. “Vì sao?”

“Cô ấy trẻ, cô độc và sợ sẽ khiến ngài thất vọng, ngài Ralston. Ngài có thể

nói bất kì điều gì ngài muốn về tôi nhưng hãy cố nhớ cho cô ấy yếu đuối lắm. Và cô ấy cần ngài.”

“Ta không phải quái vật.”

Callie mỉm cười dù biểu cảm đó không hiện lên trong mắt. “Không. Tất nhiên là không.”

Anh cảm nhận rõ rệt nàng chưa hẳn đã tin vào lời mình nói.

Nàng xoay lưng rời đi, và anh cất tiếng, lời nói âm vang khắp phòng. “Em ta là một nhiệm vụ trong danh sách của cô phải không?”

“Ngài bảo sao?”, nàng sững sốt hỏi và quay lại với vẻ khinh miệt của một bà hoàng.

Ralston gằn giọng như đang nói chuyện với một kẻ ngốc. “Nicholas, Callie. Em trai ta. Em ta có phải là một nhiệm vụ trong danh sách của cô không? *Số ba giành lấy St. John?*”

Callie trợn mắt. “Ngài nghĩ tôi đặt em trai ngài vào bản danh sách đó ư?”

“Đó là điều ta nghĩ.” Mắt anh hấp háy, chứa đựng thứ cảm xúc nàng không thể gọi tên. “Có phải không?”

Callie không thể nén tràng cười đã bị câu hỏi lố bịch thổi bùng lên. “Không, Ralston. Tôi không làm thế. Cam đoan với ngài nếu tôi muốn thu phục cảm tình của ai đó trong bản danh sách thì người đó sẽ không phải là em trai ngài.”

“Vậy sẽ là ai?”

Đi ngược với khả năng xét đoán khá khâm của tôi, người đó sẽ là anh đây, đồ đầu đất. “Tôi nói xong rồi.” Callie quay ra cửa. Anh đến bên cạnh, giữ chặt tay nàng. Sức nóng từ da thịt anh khiến nàng giật bắn, Callie cố gắng

phớt lờ cảm xúc ấy.

“Ta chưa xong đâu.”

“Ngài Ralston”, Callie nói, hai mắt lóe sáng với cơn giận không khống chế được, “Dường như theo cách nào đó ngài đang bị ảo tưởng sai lệch là tôi cúi đầu trước những ý tưởng bất chợt của ngài. Cho phép tôi sửa lại. Ngài có thể tùy ý ra lệnh cho người hầu và gia đình ngài, nhưng tôi không thuộc hai nhóm đối tượng đó. Dù tôi có thể là một tạo vật cục mịch, ủy mị, thụ động thì tôi cũng mệt mỏi vì phải nghe lệnh ngài rồi. Tôi đi đây.”

Cơn tam bành của nàng khiến Ralston ngạc nhiên. “Ta chưa bao giờ bảo em thụ động cả. Không có gì thụ động ở em hết.”

Nàng giật tay thoát khỏi gọng kìm và lườm anh, trong tích tắc Hầu tước nghĩ nàng có thể làm tổn hại mình.

Khi nàng quay một chân và chạm tay vào cánh cửa, anh áp lòng bàn tay lên mặt gỗ mát lạnh, chặn đường lui. “Em có thể không phải người hầu hay người nhà tôi, Calpurnia, nhưng chúng ta có một thỏa thuận.”

“Callie đông cứng, ánh mắt khóa chặt bàn tay Ralston. “Tôi đã cố gắng đi đến cùng thỏa thuận đó.”

“Hành vi của Juliana chiều nay chỉ ra điều ngược lại.”

“Ôi, xin ngài đây.” Callie giễu cợt. “Cả hai ta đều biết cô ấy đã sẵn sàng.”

“Ta không biết. Ta sẽ là người đánh giá sự chuẩn bị của con bé.”

“Đâu có quy định đó lúc chúng ta bàn bạc về thỏa thuận kia.”

“Nếu chúng không được nêu rõ tuyệt đối thì bây giờ ta sẽ đặt ra. Em đã nhận được thứ em yêu cầu. Hay em đã quên?” Con rùng mình chạy dọc xương sống. Anh đang đứng sau lưng và nàng có thể cảm nhận hơi thở ấm

áp của anh trên cổ mình đang mang lại luồng sức nóng lan tỏa khắp cơ thể.

“Tôi không quên.” Nàng thốt ra và nhắm mắt lại.

Hầu tước đặt tay lên cánh tay nàng và không tốn chút sức lực xoay nàng đổi mặt mình. Khi anh nhìn vào mắt nàng, cơn giận đã bay đi và được thay thế bởi một thứ phức tạp hơn rất nhiều. “Ta cũng không. Và không phải vì thiếu cố gắng.”

Trước khi có thể suy nghĩ ẩn ý trong lời nói của anh thì miệng anh đã gấn với miệng nàng và cuốn phăng ý thức của nàng.

“Ta đã cố gắng quên nụ hôn đó... và cỗ xe... và câu lạc bộ đấu kiếm... nhưng có vẻ như em đã ngự trị... trong ký ức của ta.”

Trong lúc Ralston thâm thì giữa những cái hôn dài say đắm, ảnh hưởng tới các giác quan của nàng, anh đã dẫn Callie đi qua phòng làm việc đến chiếc ghế lớn gần lò sưởi. Quỳ trước nàng, anh e ấp một bên má trong bàn tay mạnh mẽ của mình và trao nàng ánh nhìn thèm thuồng. Lắc đầu như thể không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, anh lại hôn nàng, tiếng gầm gừ thoát ra khỏi cuống họng. Tay Callie tự động luôn vào mái tóc đen dày trong lúc rằng anh bắt giữ môi dưới của nàng, giày vò cho đến khi nàng nghĩ mình có thể lụi tàn trong cảm giác mãnh liệt đó. Nàng rên rỉ trong khoái cảm và anh thưởng cho âm thanh đó bằng cách hôn sâu hơn, trao mọi thứ nàng khao khát.

Ralston cắt đứt nụ hôn khi một tay chạm đến váy nàng và mơn trớn phía trong. Anh nhích cho nàng áp sát vào mình, môi anh đi từ môi sang má rồi đến lọn tóc xoăn trên tai nàng, vừa nếm trái vừa quyến rũ nàng với những lời nói đáng xấu hổ khiến nàng ngất ngây.

“Làn da mềm mại làm sao...”, ngón tay anh đùa bỡn bên trong đùi, khiến nàng điên lên vì khao khát khi ngọn lửa thiêu đốt nơi họ tiếp xúc. “Ta đã thắc mắc em cảm thấy thế nào ở đây...” Anh tiếp cận phía trên đùi nàng, rất gần với vị trí nàng mong mỏi nhất. “Bây giờ ta biết... ta sẽ bị mê hoặc bởi ý nghĩ về cảm giác vùng da mềm mịn đáng yêu này dưới tay ta...” Anh ướm

nụ hôn nhục dục lên cổ nàng trong lúc tay chuyên động lên cao hơn, gần đến nơi nhạy cảm.

Tay nàng xoa ngực và vai anh, mong muốn được cảm nhận anh, Callie thờ dài, vịn vẹo áp sát mong tay anh đến nơi tối mật mà gần đây nàng mới vừa nhận ra. Anh mỉm cười bên cổ nàng, ngón tay khẽ thăm dò xuống chân nàng. Callie mở mắt khi anh tách ra khỏi nàng.

“Ta sẽ không đi đâu cả, Hoàng hậu”, anh nói với nụ cười tinh quái. “Ta chỉ muốn một góc nhìn tốt hơn.”

Hầu tước vén váy nàng lên cao hơn trước khi Callie hoàn toàn hiểu ý và gắng sức ngồi lên. “Không...”, nàng nói, cảm thấy xấu hổ trước ý tưởng anh có thể muốn *thấy* nơi tư mật của mình.

Anh rướn người, một tay nâng gáy và kéo nàng vào cái hôn nồng nàn. Khi Callie mềm nhũn một lần nữa, anh buông nàng ra và nói, “Được mà, Hoàng hậu”.

Ralston đẩy cao váy và dịu dàng tách đùi nàng ra một lần nữa, hai bàn tay mạnh mẽ thuận thực mân mê khắp nơi. “Quá mềm mịn”, anh lầm bầm, rồi hôn phía trong đầu gối và từ từ tiến lên trên, dụ dỗ nàng hé mở. Callie nhắm mắt lại trong ảo tưởng anh di chuyển một cách sai quấy nhưng không thể không chào đón khi được yêu cầu - nàng hoàn toàn nằm dưới sự điều khiển của anh và là nạn nhân trong cuộc tấn công đam mê mà Ralston gây ra.

Khi tiến đến nơi cặp đùi tiếp giáp nhau, anh lui lại, ngạc nhiên trước sợi xoắn tít tối màu bóng mượt che chắn bộ phận nữ tính của nàng. Ngón tay khẽ tựa vào khiến nàng choáng váng trong xúc cảm. Mắt nàng mở bừng và bắt gặp ánh nhìn nặng trĩu của anh. Ralston cất tiếng, giọng nói xuyên qua nàng trong lúc ngón tay ngấp nghé ở lối vào. “Ta đã tưởng tượng ra thời khắc này, đêm khuya, trong phòng ngủ của riêng ta. Ta đã nghĩ đến em, như thế này, chào đón ta... hoàn toàn của ta.”

Lời nói đó mang đến ngọn lửa êm dịu lan tỏa khắp cơ thể Callie.

“Ta đã tưởng tượng được chạm vào em thế này... dang rộng, vuốt ve em...” Khi ấy hành động của anh thống nhất với lời nói, tách bạch hai lá chắn trên bộ phận nữ tính của nàng, mơn trớn nàng trong lửa tình. Callie thờ hớn hên, nâng hông về phía anh, lặng lẽ nài xin nhiều hơn. Anh dịu dàng dùng đầu ngón tay khoanh tròn hạt đậu nhỏ và quan sát con choáng váng nuốt chửng nàng.

Callie lại nép vào Ralston, nhưng lần này anh để tay mình trượt khỏi nàng... từ nơi thế giới dường như bắt đầu và kết thúc, nàng nấc lên phản đối. Trong chốc lát, nàng nghĩ anh sẽ ngưng lại ở đó, nhưng thay vào đó anh nhẹ nhàng đặt môi mình lên giao điểm giữa đùi và thân trên.

Anh ngẩng đầu lên và nói, “Em có tự chạm vào mình không, em yêu?”. Cùng lúc di chuyển ngón tay khắp bộ phận nóng ẩm của nàng.

Callie khép chặt hai mắt... nàng không thể nói... không thể trả lời... không thể nhìn vào ánh mắt mờ đục với đam mê bị kìm nén của anh. Nhưng anh không cho phép nàng tẩu thoát.

“Hoàng hậu”, danh xưng đặc biệt phỉnh phờ nàng trong lúc ngón tay đùa bỡn nơi lối vào của nàng. “Trả lời ta đi. Em có làm thế không?” Câu nói chỉ là một lời thì thầm, một âm thanh nhục dục mà nàng không thể đáp lại. Cũng không thể *không* đáp lại.

Nàng gật đầu, mím môi dưới kẽ răng trong tiếng rên xiết nhỏ xíu, sắc màu rực rỡ trên hai gò má là tổ hợp của đam mê và thẹn thùng khi hàm răng trắng của anh lóe sáng và những ngón tay anh quay lại guồng quay không thể chịu nổi của mình.

“Ở đây à?” Lời anh chỉ là một tiếng thờ, ma sát cặp đùi mẫn cảm của nàng trong lúc ngón tay đẩy sâu vào trong, ngón tay cái đặt ở vị trí khiến nàng phát hỏa. “Em có chạm đến chỗ này không?”

Nàng hớn hên đáp. “Có!”

Ngón tay thứ hai hiệp lực cùng ngón đầu tiên, chà sát điểm cốt lõi, đem

đến những luồng điện khoái cảm đang dâng trào khắp cơ thể, lúc này đã không còn thuộc quyền kiểm soát của nàng. Nó là của anh. *Như nàng đã biết sẽ luôn là như thế.*

“Em nghĩ gì khi tự chạm vào mình ở đây?” Tiếng nói vang rền trên da nàng trong lúc anh hướng nụ hôn đến tập kết ở nơi bàn tay đang càn quấy. Nàng cắn môi - không thể nói - không thể trả lời.

Anh đặt nụ hôn êm dịu lên vùng bụng tròn trịa của nàng và ngược lên. “Hoàng hậu...”, Ralston tán tỉnh khiến nàng không muốn gì hơn việc nói cho anh biết bất kỳ điều gì - hay mọi điều.

Ngón tay anh đào sâu, công kích và vuốt ve, ngón cái xoay tròn ngọn lửa khiến máu nàng sục sôi. Nàng oằn người, háo hức chờ mong khi ngón tay anh rút lui. Dang rộng chân hơn, nàng thút thít trong sự mất mát, chỉ kịp thở hỏn hển khi anh thổi bay nhúm lông che phủ ngọn đồi nhấp nhô và ném đi mọi suy nghĩ mạch lạc trong đầu nàng.

“Em yêu...” Giọng Hầu tước lười nhác, nếu không có hơi thở nặng nề có lẽ nàng đã nghĩ anh đứng đưng trước tình cảnh này.

Ngón tay anh chia cách hai lá chắn của tâm hồn nàng, trong giây lát, nàng vụn vẹo xấu hổ vì hành động của anh, khiếp đảm vì hứng thú của anh khi ánh mắt anh thâm tóm nàng - đôi mắt xanh mãnh liệt nắm giữ một lời hứa mà nàng không hiểu rõ nhưng vẫn thềm khát nó.

“Callie...”, hơi thở của anh quạt vào tâm hồn nàng, nóng hừng hực và gay gắt.

“Tôi...” Nàng kêu lên khi anh thổi mạnh vào - làn hơi mát lạnh trêu đùa đúng nơi phát ra khoái cảm sâu hoắm. Nàng thở dốc. Anh đang giết nàng.

“Em nghĩ đến ai?”

Callie không thể chịu nổi việc này.

“Ngài.”

Câu nói kết thúc với tiếng nức nở khi miệng anh trao thưởng cho sự thành thật của nàng. Cảm giác miệng anh trên người khiến Callie lộn nhào. Tay nàng lùa vào tóc anh khi lưỡi anh nếm trái nàng với những chuyển động xoay tròn đe dọa sẽ cướp đi hơi thở và ý thức của nàng. Callie thờ dài với khoái cảm anh mang tới, nâng người lên trơ trên đời hỏi thêm nữa ngay cả khi cảm thấy xấu hổ khủng khiếp.

Khi lưỡi anh tìm đến nụ hồng sung phòng nơi cốt lõi và mạnh mẽ lượn quanh mang đến nàng cơn sóng khoái lạc, Callie hét lên tên và túm vai anh, gắng sức vừa đẩy anh ra vừa nâng người lên. Đáp lại, Ralston giữ chặt hông và ôm nàng trong khi môi khóa chặt nơi tư mật đó và anh đưa nàng đến bờ vực sung sướng với cái miệng khêu gợi của mình.

“Không...” Callie tha thiết, lắc đầu ngăn cản cảm xúc mãnh liệt đang tấn công mình, “Gabriel... ngừng lại...”

Anh tăng lờ, đánh lưỡi mạnh hơn, sâu hơn, một tay thúc ngón tay lão luyện vào sâu nhằm mời gọi cơn mưa đam mê của nàng. Sau đó, cứ như biết chính xác điều cơ thể nàng cần, anh bắt đầu di chuyển nhanh hơn, ngón tay và lưỡi cùng tiến cùng lui, xua tan mọi suy nghĩ có lý và mang đến đợt sóng đam mê và khoái cảm không thể so sánh. Ngay khi nàng nghĩ mình không thể chịu đựng thêm thì đợt sóng ấy nhấp nhô và Callie tan ra thành nhiều mảnh, không thể làm gì khác ngoài việc dâng hiến bản thân cho cảm xúc, rung động bên cạnh, thút thít tên anh khi thế giới xáo trộn quanh mình.

Miệng anh mềm mại, ngón tay bất động trong lúc hàng phục hồi được ý thức về không gian và thời gian. Ralston ngừng đầu chăm chú quan sát khi nàng mở mắt và trông thấy anh, tràn ngập đam mê và mãn nguyện cùng một thứ gì đó không thể xác định. Duỗi người ra, anh đoạt lấy miệng nàng với một sức mạnh đen tối mà nàng không nhận biết được, nụ hôn mang cảm giác ghi dấu sở hữu hơn là quan tâm.

Lui lại, anh nói, giọng khản đục. “Em muốn ta.”

Câu nói xé toạc mớ cảm xúc hỗn độn đã chiếm cứ nàng và Callie sững người ngay lập tức. Với sự rõ ràng sâu sắc, nàng nhận ra anh muốn nói gì. Không phải đam mê đã dẫn dắt Ralston làm tình với nàng trong phòng làm việc giữa ban ngày ban mặt mà là nhu cầu chứng minh bản thân và năng lực. Chẳng qua là một cuộc thi đấu, nàng không khác gì một giải thưởng cho kẻ chiến thắng.

Anh không muốn nàng... tất nhiên anh ta không muốn nàng rồi. Nàng vừa cụt mịch vừa ủy mị cơ mà.

Ý nghĩ đó khiến Callie rợn sống lưng và nàng giật mình thức tỉnh, dùng hết sức đẩy ra khiến anh mất thăng bằng, đột nhiên mong mỗi được tránh xa miệng, tay và sức nóng hâm hấp của anh. Nàng đứng lên, bình tĩnh sửa lại váy khi bước qua anh và vội vã đi ra cửa để tạo khoảng cách giữa hai người.

“Callie...”, anh nói, đứng lên và theo sau nàng. Quay lại khi nghe tên mình và ngạc nhiên vì anh ở quá gần, nàng đưa một tay ra như muốn ngăn anh đến gần hơn. Cứ như có thể ngăn anh xâm lấn quá sâu con tim nàng. *Cứ như không phải quá trễ cho điều đó.*

Tóc rối, cà vạt nhăn nhúm, áo choàng không gài khuy, Ralston là một bức chân dung của sự suy đồi. Trong khoảnh khắc đó, rõ ràng Gabriel St. John, Hầu tước Ralston là một kẻ phóng đảng điển hình. Có vẻ anh đã dính líu theo cách này với vô số phụ nữ - để chứng minh cùng một luận điểm. Callie lắc đầu thất vọng với bản thân. Nàng chẳng có nghĩa gì với anh ta cả. *Làm sao mà nàng không nhìn ra điều đó?*

Bởi vì nàng đã không muốn thấy điều đó. Nàng là Selene. Định mệnh an bài phải yêu một người phạm trong giấc ngủ vĩnh hằng. Nàng nhắm mắt và dùng ý chí ngăn nước mắt. Ít nhất cho đến khi rời khỏi căn phòng này. Rời khỏi căn nhà này.

Anh cao ngạo nhướn một bên lông mày, hơi thở khàn khàn âm vang xung quanh họ. “Em có phủ nhận không?”

Nỗi đau lên tiếng và nàng không thể giấu giếm nữa. Giọng nói nhỏ nhẹ.

“Tôi không phủ nhận. Vẫn luôn là ngài.”

Nàng quan sát Hầu tước phản ứng lại, quan sát anh tiếp nhận sự thật. Sau đó nàng nói, “Tôi chỉ mong đó là một người khác”. Cứ như thế nàng quay lưng với lòng tự tôn bị nguyên rủa và trốn đi.

Hầu tước bất động dõi theo hình bóng nàng. Khi nghe tiếng cửa chính đóng lại cho thấy nàng đã bỏ đi, anh chửi thề độc địa, âm thanh cay nghiệt đó vang khắp phòng.

Lúc lâu sau đó, Ralston ngồi bên đàn piano, buộc nhạc cụ ấy thể hiện phần việc nó đã làm suốt cuộc đời anh - giúp anh quên đi. Anh chơi với sự cứng nhắc - với một sức mạnh mang đến âm thanh không thể không chế. Các nốt nhạc phát ra nhanh và giận dữ, ngón tay lướt trên phím đàn trong lúc anh nhắm mắt và chờ đợi âm nhạc đẩy Callie ra khỏi tâm trí mình. *Vẫn luôn là ngài.*

Âm nhạc bao bọc, đen tối và nham hiểm, khiến các giác quan nhưc nhồi khi anh nán lại bên dải âm vực thấp, trút cảm xúc vào việc chơi đàn. Âm thanh đau buốt và lời nhạc trừng phạt anh, nhắc đi nhắc lại nét mặt của Callie, tổn thương và khổ sở, ngay trước khi nàng thoát khỏi ngôi nhà này. Trước khi thoát khỏi anh.

Tôi chỉ ước đó là một người nào khác.

Ralston rửa thậm nhưng tiếng nói đó bị chiếc đàn piano đánh tan. Phản ứng thờ ơ của nàng - rất thỏa đáng - dù sao cũng đã khiến anh chìm đắm trong khao khát sở hữu. Để biến nàng thành của anh.

Anh đã đẩy nàng đến giới hạn của nhận thức về bản thân, cơ thể và cảm xúc. Anh biết mình đã làm gì; nhận thức được mình đã đi quá xa. Nhưng không thể ngưng lại dù có muốn đi chẳng nữa. Trong khoảnh đó giống nàng. Có lẽ đích thân nhà vua bước vào phòng làm việc cũng khó cản nổi Ralston.

Sự thật khiến anh choáng váng, ngón tay dừng lại trên các phím đàn. Anh lắc đầu như có thể xóa người con gái đó khỏi ký ức. Điều gì ở cô gái này

đang quấy nhiễu anh? Cô gái nhàm chán, nhún nhường mà anh chưa bao giờ để tâm tới? *Cô ta không hề cực mịch hay nhún nhường vào lúc này.*

Anh căm ghét chính mình vì đã mô tả nàng như thế.

Không... Tiểu thư Calpurnia Hartwell xuất hiện theo cách rất riêng - hoàn toàn mới mẻ và khác biệt với mọi phụ nữ anh biết trước đó. Sự kết hợp liêu lĩnh của sự tò mò trong sáng và ý chí nữ tính đã cảm dỗ anh hành động như thế.

Ralston muốn nàng. Một cách bản năng. Theo cách mà anh chưa từng ham muốn bất kỳ phụ nữ nào trước đây.

Tất nhiên anh không thể có được nàng.

Nick đã nói đúng, Callie muốn tình yêu. Ralston đã biết từ lúc bắt đầu - nàng không giấu giếm niềm tin vào sức mạnh của cảm xúc và lòng thủy chung sắt son. Anh ngừng đánh đàn, tự hỏi cảm giác tin tưởng mãnh liệt vào sức mạnh tình yêu hướng thiện, hướng tới hạnh phúc là như thế nào.

Hầu tước lắc đầu và cúi gằm trên những phím đàn. Anh chưa bao giờ trông thấy mặt kia của tình yêu mà chỉ thấy nỗi đau nó mang đến, cảm giác tuyệt vọng cùng cực khi nó biến mất. Ký ức lóe lên với người cha bộc bạch tình yêu bất diệt cho vợ mình. Một người vợ đã phủ tay với bốn phận làm vợ và làm mẹ mà không hề ngoái lại nhìn. Hai lần.

Quá nhiều cho tình yêu đòi đòi kiếp kiếp.

Anh buông lời nguyên rủa. Có thể không tán thành quan điểm tình yêu của Callie nhưng không có nghĩa anh có quyền đối xử với nàng một cách quá quắt như vậy. Anh sẽ không phủ nhận khoái cảm mà mình cảm thấy khi nàng trong tay vào buổi chiều ấy, nhưng cũng thừa nhận hành vi của mình thật khó chấp nhận. Hẳn nhiên nàng xứng đáng với cách hành xử cao đẹp hơn.

Anh sẽ xin lỗi. Cho dù không hoàn toàn hối tiếc về những hành động của mình.

Anh tiếp tục chơi đàn, các nốt nhạc chậm dần, lắng đọng hơn, thể hiện tâm trạng của vị chủ nhân.

Vài phút sau, có tiếng gõ cửa và Ralston ngừng tay, quay người trên ghế ngồi hướng mặt ra cửa. Trong tích tắc, anh thắc mắc không biết có lẽ nào Callie đã trở lại và đang ở ngoài cửa đợi anh cho phép được bước vào.

“Vào đi.”

Cánh cửa mở ra và anh nhận ra cô gái đứng lặng lẽ trong ánh đèn sáng rực của lối đi phía ngoài. Em gái anh.

Có vẻ Hàu tước bị bao vây bởi những cô gái đáng được nghe anh xin lỗi.

“Juliana, vào đi.” Anh đứng lên, vươn tay lấy hộp diêm và nhanh nhẹn thấp sáng ngọn đèn gần đó rồi vẫy tay về hướng chiếc ghế gần lò sưởi lớn trong phòng. “Anh không nhận ra căn phòng tôi đến vậy.”

“Rất muộn rồi”, Juliana lặng lẽ nói, ngồi xuống chờ anh trai thấp sáng vài ngọn nến nữa và đến ngồi đối diện cô. Khi cô toan mở miệng nói, anh liền đưa tay ngắt lời.

“Vui lòng cho phép anh xin lỗi.” Mắt cô tròn xoe khi anh bổ sung, “Lẽ ra anh không nên nổi nóng”.

Một nụ cười thoáng qua. “Có vẻ mau nổi nóng là một điểm chung nữa của chúng ta đây, anh trai.”

Một bên khóa miệng anh nhếch lên. “Chắc là vậy.”

Juliana thở dài, thả lỏng trên ghế. “Em đến để *far la pace*^[1].”

[1] Tiếng Ý: Giảng hòa.

Gabriel cúi chào, ngã người mỉm cười với thứ tiếng Ý của em gái mình. “Anh rất thích hành động giảng hòa.”

Cô đưa một gói bưu phẩm lớn bọc trong giấy nâu. “Ồ Ý chúng em có một sự biểu đạt, một món quà sau khi cãi vã - nó là một nhánh cây ô liu.”

Anh đón nhận gói quà. “Ồ Anh cũng vậy.”

Cô cười toe toét. “Thật vui khi biết có vài chuyện vẫn không thay đổi.”

“Anh nghĩ gần đây em đã có đủ sự thay đổi rồi.”

Cô cúi đầu. “Đúng như anh nói.” Tia nhìn rơi trên gói quà. “Anh không tò mò về món quà của mình sao?”

Gabriel nhìn xuống gói quà được bọc cẩn thận và cảm thấy rất tò mò. Đã bao lâu rồi anh mới được nhận quà nhỉ? Món quà từ một người không mong được nhận lại. Nhìn em gái, anh thấy được sự háo hức trên mặt cô – niềm hy vọng khắp khởi anh sẽ thích thứ bên trong lớp giấy nâu đơn giản kia.

Đúng vậy. Anh rất hiếu kỳ.

Ralston xé bọc giấy, cắt đứt sợi dây buộc và lột bỏ lớp giấy ngoài. Lật cuốn sách trong tay, anh ghi nhận sự chu đáo của cô. “Làm sao em biết anh đam mê nhạc Mozart?”

Cô mỉm cười. “Em cũng có một phòng ngủ trong căn nhà này. Không khó để nhận ra nhà soạn nhạc yêu thích nhất của anh.”

Anh rà ngón tay trên bìa da thuộc một cách tôn kính. “Anh sẽ bắt đầu đọc nó ngay tối nay.” Và nhìn vào mắt cô với tất cả sự nghiêm trang. “Cảm ơn em, Juliana.”

Cô nở nụ cười bên lên. “Không có gì. Em vui vì anh thích nó.”

“Anh thích chứ. Rất nhiều.”

Hầu tước lấy làm ngạc nhiên với việc cô gái này đã suy nghĩ rất thấu đáo, cô là người đã nghênh ngang đến trước trước cửa nhà một người hoàn toàn xa lạ sống cách hai đất nước lại nghĩ đến việc mua quà tặng anh.

“Anh không có quà cho em đâu.”

Cô bật cười. “Dĩ nhiên anh không có. Tại sao anh lại có chứ?” Khi Ralston không thể tìm ra một câu trả lời thích hợp, cô nói thêm, “Chúng ta là gia đình. Người nhà làm mọi chuyện cho nhau, đúng không?”

Anh suy ngẫm. “Thật sự anh không biết người trong một gia đình sẽ làm gì cho nhau. Từ lâu chỉ có anh và Nick quây quần bên nhau.”

Juliana nghĩ về lời nói đó. “Thiệt tình. Thôi được rồi. Vậy chúng ta sẽ quyết định người cùng một nhà sẽ tặng quà cho nhau nhé? Ít nhất là với gia đình *chúng ta*?”

“Nghe có vẻ là một ý tưởng xuất sắc đấy.”

Juliana mau mắn vỗ tay và cười rạng rỡ. “Tuyệt vời!” Cô nói tiếp bằng giọng điệu thản nhiên, “Ngài biết không, thưa ngài, rằng tôi luôn muốn có một người anh chiều hư mình?”

Anh bật cười trước vẻ ngây thơ giả tạo của cô. “Thật tư? Liệu anh có thể đề nghị em thảo luận khao khát đặc biệt đó với Nick không?”

Mắt cô tròn xoe bởi câu nói bông đùa của anh trước khi cười phá lên. “Em nghĩ kế hoạch đó rất tuyệt!” Cô thấp giọng thì thầm một cách bí ẩn, “Anh có nghĩ anh ấy sẽ rất phung phí không?”

“Người ta vẫn thường hy vọng như thế.”

"Thiệt tình, có thể chứ!"

Họ cùng nhau im lặng trong ít phút và sát Gabriel xem xét cuốn sách mới tinh của mình. Cuối cùng anh ngược mắt lên và nói, "Em mua cuốn sách này vào lúc nào vậy?"

Juliana vẫy tay trong không khí và nói, "Vài tuần trước, Callie, Mariana và em đã đến phố Bond để tham quan một hiệu sách ở đó - cuốn sách này được đánh giá cao - và có vẻ Callie nghĩ nó sẽ là một món quà tuyệt vời dành cho anh."

Anh sững người khi nghe nhắc đến Callie. "Cô ấy à?"

Juliana gật đầu, "Em thấy chị ấy đưa ra lời khuyên rất hay". Khi anh loay hoay trên ghế và không nói gì, mắt cô nheo lại một cách sắc bén và nói, "Anh trông có vẻ tội lỗi đấy, anh trai à".

Gabriel ngoảnh mặt đi, cặp mắt chú mục vào ngọn đèn lúc này được đặt gần đó. "Anh đã thả tay đuổi cô ấy đi. Anh nghĩ lúc này cô ấy rất... cay cú anh."

"À", cô nói, giọng nhuộm màu hiểu biết và trêu ghẹo "Anh đang nói rằng chiều nay ông Latuffe không phải là *idiot*^[2] duy nhất trong phòng chứ gì".

[2] Tiếng Ý: Kẻ ngốc.

Một bên miệng Ralston xoắn lại trong sự thất vọng - "Có vẻ là không." Anh thư giãn trên ghế, "Em biết không, anh không nghĩ có ai đó từng nói chuyện với anh như vậy đây?"

Một nụ cười lóe lên. "Ngài có em gái trẻ quá, thưa ngài."

Anh cân nhắc lời cô em gái. "Anh nghĩ có thể em nói đúng."

“Chị Callie khác các cô gái ngoài kia”, Juliana nói, hoàn toàn lẩn qua những lần ranh giới hạn. “Chị ấy sẵn lòng làm điều phải làm để xoay chuyển cục diện.”

Áo ảnh vụt qua, Callie đứng trước cửa phòng làm việc của anh, rõ ràng bị tổn thương bởi những câu vừa nghe trộm nhưng vẫn sẵn lòng đứng ra bảo vệ Juliana - để nói trắng ra việc anh đã vượt quá quyền hạn trong mối quan hệ anh em ra sao. Cứ như thể tự tôn của nàng kém quan trọng hơn hạnh phúc của Juliana.

Khi chuyển tâm trí trở lại em gái, cô nhìn anh ra chiều đồng cảm. “Em thấy là anh cũng đã nhận ra điều đó.”

“Phải. Cô ấy rất đáng nể.”

“Có lẽ anh nên xin lỗi vì sự...”, nàng quơ tay tìm từ

“Sự ngu ngốc à?”

Cô mỉm cười. “Nếu anh thích.”

Ralston nhấp nhôm trên ghế, vắt chéo chân và cả hai lại chìm vào tĩnh lặng một lần nữa, mỗi nười lạc lối trong suy nghĩ riêng. Cuối cùng, Gabriel lên tiếng, “Em có thích nghệ thuật không?”

Cô tò mò ngược lên. “Có chứ.”

“Anh sẽ dẫn em đến Triển lãm nghệ thuật hoàng gia.” Anh cầm cuốn sách lên. “Để cảm ơn em về món quà này.”

“Anh không cần phải cảm ơn em vì món quà đó. Nhớ chứ? Chúng ta là người nhà mà.”

Ralston nghiêng đầu. “Vậy thì anh cũng muốn gia đình ta tham dự Triển lãm nghệ thuật hoàng gia.”

“Vậy thì được thôi. Nếu anh đã đặt ra điều lệ.. em nghĩ mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận lời mời của anh.”

Anh bật cười. “Em thật cao thượng làm sao.”

“Em cũng nghĩ vậy.”

Gabriel ngả về trước và mỉm cười. “Em biết không, Juliana, anh nghĩ có thể em có anh trai muộn quá.”

Juliana lại nghiêng đầu, một cử chỉ mà giờ anh thấy khá đáng yêu. “Em nghĩ có thể anh nói đúng.”

Chương 16

Callie bước khỏi cỗ xe ngựa của nhà Rivington ngay trước Somerset House và quay lại bắt gặp nụ cười của Mariana khi em gái rời khỏi xe sau mình. Hai chị em ngay lập tức bị đám đông vây kín, tất cả đang tranh giành lối vào khu vực trung bày riêng của buổi Triển lãm nghệ thuật hoàng gia, một trong những vé mời được săn đón nhất của mùa lễ hội.

Mariana ôm lấy cánh tay Rivington với ánh nhìn chan chứa yêu thương và để vị Công tước đưa mình lên các bậc thang cẩm thạch hướng đến lối vào Somerset House - nơi đang diễn ra buổi triển lãm. Callie nén tiếng thở dài trước sự quý mến rành rành giữa hai người.

“Thưa tiểu thư?”

Callie giật mình quay sang người bạn đồng hành, ngài Nam tước Oxford.

“Chúng ta vào chứ?”

Callie gấn nụ cười rạng rỡ lên mặt và đón lấy cánh tay anh ta. “Được chứ, thưa ngài.”

Họ đi theo Mariana và Rivington lên công vào phòng trưng bày, không muốn để hành vi kỳ quặc của Oxford phá hỏng những sự kiện chiều nay. Triển lãm nghệ thuật hoàng gia luôn là một trong những hoạt động ưa thích nhất của Callie trong mùa lễ hội bởi nó đem đến cho người dân London một cái nhìn hiếm hoi về công việc của các nghệ sĩ đương đại đáng kính nhất cả nước. Callie yêu nghệ thuật, do đó nàng không bao giờ bỏ lỡ một buổi triển lãm nào.

“Tôi đã nghe nói chúng ta có thể thấy bản khắc mới nhất của Blake đây, thưa ngài”, nàng gợi chuyện khi đang trèo lên các bậc thang.

Oxford ném cho nàng cái nhìn lạ lẫm trước khi lên tiếng thăm dò với vẻ hoài nghi, “Cô không thật sự đến đây để xem nghệ thuật chứ?”

Callie tỏ ra bối rối. “Chắc chắn, thưa ngài. Tôi rất thích nghệ thuật tạo hình. Ngài không thích ư?”

“Tôi thích một bức tranh đẹp cũng nhiều như anh bạn bên cạnh thôi”, Oxford nói, “nhưng không ai thật sự đến phòng trưng bày riêng để xem nghệ thuật cả, tiểu thư Calpurnia. Việc này là để chứng minh cô có thể sở hữu một tấm vé”.

Callie cúi đầu để vị Nam tước không thấy mình đảo mắt. “Ồ, đúng đó. Đó cũng là một chiến công ấn tượng cơ mà.”

“Cô đã từng đến đây bao giờ chưa?” Oxford hỏi, sự khoe khoang đã lộ rõ trong giọng.

Callie lảng tránh, phân vân không biết liệu mình có nên trả lời thật lòng. Nàng không cần phải lo nghĩ nữa.

Mariana vốn đang cùng Rivington chờ Callie và Oxford đã nhảy vào trả lời thay nàng. “Cha chúng tôi là Ủy viên quản trị của Học viện hoàng gia, thừa Nam tước Oxford. Đây là một trong những ngày yêu thích nhất trong năm của chị Callie.”

“Thật sao? Tôi đã không nghĩ cô là một người... uyên bác đến vậy.” Từ ngữ trên lưỡi anh ta nghe có vẻ xa lạ.

“Ôi, chị Callie rất giỏi về các vấn đề liên quan đến nghệ thuật, thưa ngài. Ngài nên nghe chị ấy nói về thời đại Phục hưng.” Mariana cười tươi rói với ngài Nam tước trước khi tiếp tục, “Ngài không phiền nếu tôi cướp chị mình đi chứ? Có một tác phẩm của Pearce mà chúng tôi ao ước được chiêm ngưỡng”.

Cứ như thế, Mariana kéo tay Callie và lôi nàng xềnh xệch xuyên qua đám đông, cách xa hai người hộ tống. “Hứ. Chịu không nổi anh ta! Việc quái quỷ gì khiến chị chấp nhận lời mời của anh ta vậy?”

“Anh ta ngỏ lời mời, Mari. Trong trường hợp em không để tâm, chị không ở trong vị thế có thể từ chối đâu”, nàng dừng lại. “Bên cạnh đó, anh ta không tệ đến thế đâu.”

“Anh ta là đồ đần. Và một kẻ say xin.” Mariana nói huých toẹt ra rồi mỉm cười thật tươi để chào Nữ tử tước Longwell vừa cúi đầu đáp trả khi họ lướt qua bà ta. “Vì Chúa, chị sẵn sàng ăn mặc như đàn ông và lên vào câu lạc bộ đấu kiếm của Benedick mà lại không từ chối Oxford ư?”

“Suýt!” Callie nhìn quanh để chắc chắn không ai nghe lỏm được câu chuyện của Mariana. “Em loạn trí hả, sao đề cập chuyện đó ở đây? Sự thật là chị đã chấp nhận lời mời của Oxford. Và giờ chúng ta đang tỏ ra khá vô duyên.”

“Xi. Rivington sẽ ngọt nhạt với anh ta”, Mariana lơ đãng, nhấp nhòm trên đầu ngón chân, ngهنển cổ để nhìn qua đám đông. “Chị không thấy Juliana phải không?”

Callie hóa đá. “Juliana Fiori hả?”

Mariana trao cho Callie ánh nhìn kỳ quặc. “Đúng đó, chị Calpurnia. Juliana Fiori. Em còn tìm Juliana nào nữa?”

“Chị đâu biết cô ấy sẽ đến đây.”

“Hừm”, Mariana nói, đưa mắt dò xét xung quanh. “Hình như Ralston đã ngỏ ý đưa cô ấy đến. Em đã hứa chúng ta sẽ không xem bức *Jerusalem* của Blake mà không có cô ấy.”

Callie toan mở miệng nhưng không chắc nên nói gì, chỉ biết mình sẽ phải rời buổi triển lãm trước khi chạm trán Ralston. Nàng không thể gặp anh ta. Không thể ở cùng một phòng với anh ta. Cho dù ở cùng một nửa London cũng không. Callie bắt đầu cảm thấy hoảng loạn.

“A... các tiểu thư mà chúng tôi đang tìm kiếm đây rồi.” Callie và Mariana xoay gót đối mặt Oxford và Rivington. Oxford nắm giữ ánh mắt Callie và cười quyến rũ. “Cô bỏ rơi chúng tôi nhưng chúng tôi rất giỏi theo dấu con mồi của mình.”

“Có vẻ đúng là vậy, thưa ngài.” Chiều nay ngày càng trở nên kỳ lạ hơn. Đáng lẽ nàng nên ở nhà. Rõ là phải thế.

“Tiểu thư Calpurnia, tôi có thể tháp tùng cô đi xem những bức họa ở phòng trưng bày phía bắc không?”

“Tôi...” Trong tích tắc, Callie nghĩ đến việc từ chối trước khi nhận ra một buổi chiều đi với Oxford sẽ vụn vặt hơn một buổi chiều chỉ để loay hoay tránh né Ralston. “Tôi rất thích, thưa ngài.”

“Tuyệt vời.” Anh ta chìa cánh tay cho Callie. Nàng nắm lấy và họ băng qua phòng trưng bày trung tâm để đến lối ra phía bắc. Khi đang thả bộ, anh ta nói, “Hôm nay chúng ta sẽ tìm kiếm các nghệ sĩ Phục hưng phải không?”

Nàng cắn lưỡi, ngăn bản thân giải thích rằng, vì đây là một buổi triển lãm đương đại nên không có nghệ sĩ Phục hưng nào được trưng bày trong sự kiện này cả. Thay vào đó, nàng cười cay đắng và để mặc anh chàng Nam tước dẫn đường. Khi họ đến phòng trưng bày phía bắc kém đông đúc hơn một chút, Oxford cười rạng rỡ với một động tác khoa trương, và nói, “Cô nghĩ gì?”.

Callie mỉm cười và hòa nhã nói, “Một buổi triển lãm tuyệt vời trong năm, thưa ngài. Cảm ơn ngài đã hộ tống tôi”.

Anh ta nghiêng sát vào nàng. “Thôi nào, tiểu thư Calpurnia. Chắc hẳn cô còn nhiều điều muốn nói.” Chỉ vào một bức chân dung lớn, anh ta hỏi, “Bức kia thì sao?”.

Callie chiêm ngưỡng bức họa, một bức chân dung thường thường bậc trung của vị vua mới và nói, “Tôi nghĩ vua George hẳn rất thích nó”.

Oxford bật cười. “Tiểu thư, cô thật khôn khéo.”

Callie cũng cười và nghĩ về Nam tước. Chắc hẳn anh ta là một kẻ đom đàng và khá nhạt nhẽo nhưng có vẻ sở hữu một khiếu hài hước và sự đồng tình dễ chịu. Nàng ngạc nhiên khi thấy bản thân mình khá vui vẻ.

Oxford nghiêng người thủ thỉ vào tai nàng. “Tôi đã hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội tách khỏi em gái cô và Rivington.”

Nàng nhướn mày. “Thưa ngài?”

“Tôi biết”, anh ta hiểu lắm sự dè dặt của nàng. “Chuyện này thật khó tin.” Oxford vuốt ngón tay một cách rời rạc dọc cánh tay nàng và cười toe toét khi ngã người một lần nữa. “Nhưng quả thật chuyện đó đang xảy ra với cô, tiểu thư Calpurnia.”

“Nam tước Oxford”, nàng mau miệng, tìm kiếm một sự xao lãng có thể cứu hai người họ thoát khỏi tình huống téo ngoe. “Tôi cứ ngỡ chúng ta đang

tìm những bức họa thời Phục hưng? Tôi không thấy chúng ở đây.”

“Có lẽ chúng ta nên tìm ở một nơi yên tĩnh hơn, tách biệt hơn?” Anh ta hạ giọng nói. *Có phải có mùi whisky trong hơi thở của anh ta không?*

Callie thoái thác. “Tôi không biết liệu chúng có thể ở phòng trưng bày chính hay không?”

Anh ta ngừng lại xem xét lời nàng vừa nói. “Tôi hiểu rồi. Cô lo ngại chúng ta sẽ bị bắt gặp.”

Nàng bầu vịu lời nói đó. “Đúng vậy, tôi lo lắm.”

Anh ta nhe hàm răng trắng sáng và ra vẻ thông cảm. “Dĩ nhiên rồi. Hãy trở lại phòng trưng bày chính và xem tranh nào.”

Ai lại nghĩ Oxford có thể hiểu chuyện như vậy chứ?

Sự thay đổi chiến thuật của anh ta khiến Callie ngạc nhiên đến nỗi không thể kìm nén nụ cười rạng ngời của mình. Họ quay lại phòng trưng bày trung tâm và đi qua đám đông để vào bên trong. Ở chốn đông người, Callie không thể không nép vào Oxford và cảm thấy một bàn tay của anh ta sượt xuống tà váy, cảm giác đó quen thuộc một cách nguy hiểm. Luồn lách khỏi tay anh ta, Callie quay lại, tay đưa lên cổ và nói, “Thưa ngài, tôi khát quá. Tôi không biết ngài có thể lấy cho tôi một ít nước chanh trong lúc tôi tìm em gái mình được không?”

Oxford nheo mắt theo kiểu mà nàng chỉ có thể quy kết là biểu hiện thái độ quan tâm và anh ta nói, “Dĩ nhiên rồi”.

“Ôi, cảm ơn ngài”, nàng nói, cố tỏ vẻ phỉnh phờ.

Quay đi và biến mất trong đám đông, biến người đã nuốt chửng anh ta trong khi nàng hít sâu và chậm rãi thở ra. Cả buổi chiều hôm nay là một sai lầm.

“Ta thấy rằng em đã điều khiển Oxford rất tốt.” Lời lẽ khô khan khiến Callie giật thót, nó quá gần tai và nàng đông cứng nhận ra ngay tức thì.

Thúc ép bản thân giữ bình tĩnh, nàng quay lại đối mặt người vừa lên tiếng. “Ngài Ralston. Ngạc nhiên làm sao”, nàng nói, giọng điệu và lời nói chạm nhau chan chát. Bất thành tình nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Mệt mỏi vì phải đấu khẩu với Ralston, mệt mỏi vì phải nhanh trí hơn Oxford, mệt mỏi vì phải ở giữa những con người đẹp đẽ nhất London. Nàng muốn về nhà.

“Tiểu thư Calpurnia”, Ralston cúi chào cụt lủn, “Ta đã hy vọng em sẽ đến đây”.

Mấy tháng trước, câu nói ngụ ý rằng anh đã tìm kiếm nàng đáng lẽ sẽ khiến nàng hân hoan. Tuy nhiên, hôm nay Callie không muốn gì hơn được xoay gót và tránh xa anh. Nhìn vào đôi mắt xanh thăm thẳm của anh chỉ nhắc nàng sự bẽ bàng và nỗi đau mà anh mang đến trong lần gặp gần nhất của họ. Trái tim thất vọng với ý nghĩ có thêm một cuộc chuyện trò với anh và biết rành rành mình chỉ là con tốt trong một trò chơi khó hiểu nào đó.

Callie không thể tập trung về lịch thiệp của mình. “Dù tin chắc việc đó không hoàn toàn là sự thật, thưa ngài, ngài biết tôi sẽ ở đây. Ngài đã có mặt lúc Oxford ngỏ ý mời tôi cơ mà.”

“Đúng vậy.” Anh cúi đầu như thể đang tặng nàng một điểm trong trận đấu của họ. “Dù vậy, ta đã hy vọng chiều nay sẽ gặp em. Cho dù thú nhận rằng ta khá nản lòng khi thấy em mỉm cười với Oxford cứ như hấn ta là gã đàn ông duy nhất có mặt ở đây.”

Nàng không để Ralston có được niềm vui khi biết được sự thật. “Ngài Nam tước rất dễ chịu.”

“Dễ chịu”, Ralston lặp lại. “Biến anh ta thành một thứ nghe khá giống đồ đạc đấy nhỉ?”

Nàng không che giấu sự bực tức của mình. “Ngài muốn gì đây, thưa ngài?”

“Một câu hỏi thú vị”, anh nhả chữ một cách bí ẩn trước khi nói thêm. “Ta muốn được nói chuyện với em.”

Bất thành linh, Oxford dường như là kẻ tốt hơn trong hai người. “Không phải thời điểm lý tưởng rồi. Có lẽ vào một ngày khác? Tôi đến đây với một người khác.” Nàng chủ tâm quay đi, nôn nóng tìm lối thoát.

“Có vẻ người đi cùng em đã bỏ em lại tự xoay sở rồi”, Ralston nhăn nhó chỉ ra. “Ta không thể cho phép em đi qua đám đông hỗn loạn này một mình. Như thế không giống quý ông một chút nào.”

Sự chán nản lộ rõ. *Anh ta không thể để nàng yên được ư?* Callie nheo mắt. “Đúng vậy, chắc rằng ngài sẽ không muốn tỏ vẻ không giống quý ông.” Sự nhấn mạnh khễ khàng là minh chứng hùng hồn. “Ngài không cần lo, thưa ngài. Tôi chắc chắn ngài Nam tước sẽ quay lại ngay.”

“Trong đám đông này à? Ta sẽ không cược tiền vào chuyện đó đâu”, anh nói, giọng khô khốc.

Người đàn ông này đúng là vô cùng phiền toái. Callie tự giải thoát mình khỏi anh nhưng lại kẹt giữa sự xô đẩy của những người xung quanh. Nàng trượt chân, cúi tiết và quay lại. “Ngài cố tình làm điều này”, nàng cúi bản nói.

“Em nghĩ ta điều động những người này để giăng bẫy em ư?”

“Tôi sẽ không nghi ngờ gì đâu.”

“Em hoàn toàn đánh giá sai quyền lực của ta với giới quý tộc rồi, Hoàng hậu.”

Nàng đỏ mặt bởi danh xưng thân mật đó và thì thầm. “Đừng gọi tôi như

thế.”

Hầu tước giữ khuỷu tay và dẫn nàng hướng về phòng trưng bày phía tây. Callie chống cự việc bị bắt ép để rồi nhanh chóng đi theo vì nhận ra việc thoát khỏi tay anh có thể khiến cả hai bị chú ý và bị mọi người xì xầm bàn tán.

Ngay khi vào trong phòng trưng bày phụ, Ralston buông khuỷu tay nàng ra, nhưng dẫn nàng đến góc khuất xa cuối phòng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp quan khách đang chiêm ngưỡng các bức họa treo kín từng inch tường đến một tấm màn che lớn chắn ngang một phần của căn phòng to tướng.

“Ngài đưa tôi đi đâu vậy?”, nàng thì thầm, nhìn đảo đảo xung quanh - chẳng ai nhận ra nàng đã bị bắt giữ.

Hầu tước đẩy nàng ra sau tấm màn che, theo nàng bước vào hốc tường vắng lặng, và họ lại ở riêng cùng nhau. Một lần nữa, Callie bị choáng ngợp bởi cảm xúc vừa phấn khích vừa sợ hãi. Màn che lớn bằng gỗ được đặt cách bức tường của dãy cửa sổ hướng tây vài thước Anh để ngăn ánh mặt trời tổn hại đến việc thưởng lãm tranh ảnh. Tấm màn che vắt vẻo trên đầu họ, tạo ra một không gian ngập nắng và làm dịu đi âm thanh của buổi triển lãm phía ngoài.

Một nơi hoàn hảo cho chuyện tình tự. Callie đẩy ý nghĩ đó ra khỏi đầu và cố gắng huy động cơn giận và tổn thương mà nàng đã hứng chịu từ lần chạm trán cuối cùng với Ralston. Nàng không thể để anh lấn lướt. Không phải ở đây. “Ngài điên à?” Nàng hẳn học thì thầm.

“Có ai thấy đâu.” Ralston nói.

“Sao ngài biết được?”

“Ta biết mà.” Anh vươn tay chạm vào mặt nàng.

Callie rụt lại. “Đừng chạm vào tôi.”

Cảm xúc thoáng qua trong mắt anh nhưng biến mất trước khi nàng kịp xác định nó là gì. “Ta sẽ không bao giờ làm tổn hại danh dự của em, Callie.” Những lời anh nói rất chân thành.

“Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, nhưng có vẻ mọi việc ngài làm lúc gần tôi đều gây nguy hại cho thanh danh của tôi.” Nàng hần học, cố gắng làm tổn thương, muốn anh cảm nhận nỗi đau mà mình đã nếm trải trong những ngày qua kể từ lần cuối thấy anh.

Một bên miệng Ralston nhếch lên. “Ta đáng bị thế.”

“Và nhiều hơn nữa”, nàng thô lỗ nhìn vào mắt anh. “Tôi đã bảo ngài vào buổi chiều ở phòng khiêu vũ, thưa ngài, tôi đã xong với trò vờn đuổi giữa giờ rồi. Và với ngài nữa. Ngài phân tích sai lệch sự quan tâm của tôi. Bây giờ nếu ngài thứ lỗi cho tôi, Nam tước Oxford đang đi tìm tôi đấy.”

“Em không thể thực sự nghiêm túc về Oxford.”

Callie tặng lời anh và nhích người vòng qua tấm màn che để ra căn phòng phía ngoài. Anh nắm tay khi nàng vượt qua, sự đụng chạm khiến nàng chùn bước. Ralston không giữ đủ chặt để nàng không thể gỡ tay nhưng sức nóng từ bàn tay đeo găng khiến nàng phải ngoái lại nhìn vào mắt anh.

Trong giây phút đó, điều duy nhất anh muốn là giữ nàng ở lại với mình. Được nàng tha thứ. Anh đã đến cùng với Juliana, sẵn sàng tìm Callie và xin lỗi cho hành động thô thiển của mình - sẵn sàng làm mọi việc để sửa chữa tổn thương rành rành mà mình đã gây ra. Và anh gần như xác định được vị trí của Callie ngay lập tức, nàng liếc nhìn Oxford, rõ ràng có một quãng thời gian dễ chịu khi cặp đôi đó quay lại phòng trưng bày trung tâm. Cảnh tượng ấy khiến anh tức tối - Callie hạnh phúc và đáng yêu còn Oxford bảnh chọe và ngớ ngẩn.

Callie chưa bao giờ mỉm cười cởi mở như thế với Ralston. Nếu nàng làm thế, anh chắc chắn sẽ không đáp trả như Oxford, gã đàn ông đã bỏ rơi nàng. Không. Nếu nàng từng nhìn anh như vậy, anh sẽ cuốn nàng vào vòng tay và hôn nàng đến mất ý thức. Mặc kệ buổi triển lãm nghệ thuật hoàng gia.

Khỉ thật. Ralston muốn hôn nàng đến mất ý thức ngay lúc này và chắc chắn trăm phần trăm là nàng không hề mỉm cười với anh.

Hầu tước sẽ tìm cách sửa chữa tổn thương mà anh đã gây ra. Nhưng trước tiên, anh phải loại bỏ Oxford khỏi hệ phương trình. Trò cá cược ngu xuẩn giữa anh với gã Nam tước lồ bịch đó thật là ngu xuẩn. Giờ đây Ralston hiểu rằng mình đã khiêu khích Oxford chứng minh khả năng giành lấy Callie, gã ta sẽ không từ bỏ việc theo đuổi nàng. Đặc biệt là với một ngàn bảng treo ở đích đến.

“Đừng dính líu đến Oxford”, Ralston nói.

“Tại sao không?” Lời nàng giễu cợt anh.

“Hắn ta là một tên đào mỏ với trí khôn của một con dê.”

“Tất nhiên rồi”, nàng nói một cách đơn giản như thể anh vừa chỉ ra bầu trời có màu xanh vậy.

Anh nhú mày. “Vậy tại sao lại đến đây với hắn ta?”

“Vì anh ta đã mời tôi.”

Câu trả lời quá hiển nhiên khiến anh chán nản. Ralston lùa tay vào tóc rồi chỉ ra “Có vậy thôi sao, Callie. Vì Chúa”.

Nàng mỉm cười buồn bã đủ làm anh nao núng. “Ngài nói đúng. Có vậy thôi.”

Anh cảm thấy một áp lực lạ thường đè lên ngực và giờ phút đó anh đã có quyết định. Oxford không thể có nàng. Ralston sẽ không cho phép chuyện đó.

Tia nhìn của họ khóa lấy nhau một lúc lâu trước khi nàng rút tay lại và anh không để nàng đi. Ngón tay siết chặt không suy chuyển. Callie nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

“Hãy để ta đưa em đi đâu đó”, anh nói.

“Thưa ngài?”

“Em muốn đi đâu? Chắc chắn em sẽ cho ta cơ hội giống như đã cho Oxford.”

“Có phải một cuộc thi đấu.” Lời nói khẽ khàng và Ralston cảm giác được hàm ý sâu xa bên trong nhưng không hoàn toàn nắm rõ.

Phớt lờ suy nghĩ, anh lặp lại. “Hãy để ta đưa em đi đâu đó. Em chọn. Nhà hát. Một buổi cắm trại với Mariana và Rivington. Một cuộc dạo chơi trên xe ngựa cũng được.”

Nàng nghĩ ngợi một lúc. “Tôi không muốn ngài hộ tống đến bất kỳ nơi nào trong số đó.”

“Tại sao không?”

“Tôi đang thay đổi. Không còn cục mịch. Không còn ủy mị.”

Anh cảm thấy như mình vừa bị đánh, ngay tức khắc nhận ra từ ngữ đau xót đấy là của chính mình. Quý tha ma bắt. *Anh có thể nói gì để sửa sai đây?* Ralston lùa bàn tay còn lại vào mái tóc và làm rối những lọn tóc dày. Bỗng nhiên anh đứng giữa một cuộc đối thoại mang ý nghĩa vô cùng lớn lao.

“Chúa ơi, Callie, ta xin lỗi. Cho ta một cơ hội nữa để chứng minh mình không hẳn là một kẻ đáng khinh đần độn đi.”

“Tôi không nghĩ ngài là người đần độn.”

“Ta nhận thấy em không phủ định ý còn lại”, anh nói với nụ cười quý
quyệt. “Bất cứ điều gì em muốn.”

Nàng thở dài chán chường, nhìn dáo dác khắp nơi trừ anh. Mắt cố định
trên đôi tay đan vào nhau của họ trước khi nói. “Bất cứ điều gì ư?”

Anh nheo mắt hiểu ra. “Em đang nghĩ đến bản danh sách đáng nguyên rủa
của mình, đúng không?”

“Thì ngài đã yêu cầu tôi không được hoàn thành các mục tiêu trong danh
sách mà không có sự giám sát của ngài còn gì.”

“Đúng, ta đã nói thế.”

“Tôi luôn có thể nhờ vả Oxford...”, nàng kéo dài giọng một cách có chủ ý khiến anh cười gằn.

“Em biết cách chơi khăm ta đấy, cô gái chua ngoa ạ. Được thôi. Chúng ta sẽ hoàn thành một mục tiêu khác trong bản danh sách của em. Sẽ là gì nào?”

Nàng bần khoản mím môi dưới và suy nghĩ một lúc. Trong giây lát, động tác đó lôi kéo sự chú ý của Ralston khỏi câu chuyện, anh cân nhắc dùng đến nụ hôn để ngăn cản thói quen lo lắng kia. Trong giây lát, anh lang thang trong những ký ức về cái miệng ngọt ngào, đôi môi mềm mại, sự buông thả hoang dã mọi lúc nàng đáp lại. Anh cảm thấy cơ thể mình cứng lại và suýt chút nữa đoạt lấy miệng nàng thì môi nàng đã nhả ra hai chữ.

“Đánh bạc.”

Anh nhướn mày và lắc đầu phản đối. Chắc chắn không phải Callie vừa nói... “Đánh bạc à?”

Nàng hào hứng gật đầu. “Đúng vậy. Đánh bạc. Ở một câu lạc bộ dành cho quý ông.”

Anh bật cười. “Em không nghiêm túc đấy chứ.”

“Thật đấy, thưa ngài.”

“Em vừa đề nghị ta lên đưa em vào Brooks, Callie. Ta nghĩ chúng ta đã thông qua chuyện em cần giữ gìn lễ nghi trên danh nghĩa rồi chứ.”

Nàng cười nhẹ. “Hay lắm. Gabriel. Tôi muốn ngài dẫn tôi đi đánh bạc. Ở câu lạc bộ của ngài.”

“Không cô gái nào vượt qua hệ thống bảo an của Brooks cả, Callie...”

Nàng ngắt lời anh một cách khô khan, “Tôi thấy khó mà tin được”.

“Hay lắm, không một *quý* cô nào vượt qua hệ thống bảo an của câu lạc bộ cả. Ta sẽ bị khai trừ khỏi đó nếu chúng ta bị phát hiện.” Anh cương quyết lắc đầu trước khi nói tiếp. “Ta có thể cho em chơi xì dách ở Ralston House được không? Chúng ta sẽ chơi bằng tiền thật. Ta cam đoan với em trải nghiệm sẽ rất giống nhau.”

“Tôi không nghĩ chúng giống nhau chút nào, thật lòng đấy”, Callie nhận xét. “Một phần của mục tiêu này chính là trải nghiệm thời gian ở câu lạc bộ đó.”

“Để làm gì cơ chứ?” Anh thật sự hoang mang.

Nàng đổi chiến thuật. “Ngài đã từng tự hỏi phụ nữ làm gì sau cánh cửa khép kín vào các buổi tiệc trà và sau bữa tối không? Chúng tôi sẽ nói gì, làm sao chúng tôi sống mà không có các ngài?”

“Không.”

“Dĩ nhiên không rồi. Bởi vì cuộc sống của các ngài luôn rộng mở. Chúng tôi có thể ở một mình trong phòng, tách biệt khỏi cánh đàn ông, nhưng các ngài sở hữu ngôi nhà chúng tôi đang tụ tập, ngài sống trong những căn phòng mà chúng tôi đang tĩnh tâm. Các ngài có thể bước vào bất cứ lúc nào, vậy nên chúng tôi xoay sở với kim gút và những mẩu chuyện phiếm đồng thời không bao giờ cho phép bản thân nói hay làm những điều vượt quá giới hạn vì sợ các ngài có thể nghe thấy.”

“Các ngài thì khác”, nàng tiếp tục, càng nói càng tỏ ra hăng say. “Đàn ông có những địa điểm bí mật... quán rượu, câu lạc bộ thể thao và câu lạc bộ quý ông. Ở đó các ngài có thể làm và trải nghiệm bất cứ điều gì các ngài muốn. Tránh xa con mắt tọc mạch của cánh phụ nữ.”

“Chính xác”, anh nói, “Đó là lý do ta không thể đưa em đến Brooks”.

“Tại sao các ngài là những người duy nhất có được loại tự do đó? Tại sao ngài nghĩ tôi tạo ra bản danh sách đó? Tôi muốn trải nghiệm cảm giác tự do. Tôi muốn thấy nơi bí ẩn này - chốn linh thiêng thầm kín, nơi đàn ông thực sự là chính họ.”

Anh không trả lời, không chắc nên xử trí cô nàng lạ lùng mới mẻ khí thế ngút trời này như thế nào. “Callie”, Ralston nói, vừa lặng lẽ vừa kiên quyết, cố gắng đem lý lẽ vào cuộc thảo luận. “Nếu em bị bắt, sẽ là dấu chấm hết cho em đây. Đánh bạc là một chuyện. Nhưng... ở Brooks ư?”

“Hầu tước Ralston vĩ đại sợ để lại hậu quả nếu anh ta mạo hiểm ư? Có đúng cái người đã từng hủy hoại công chúa nước Phổ ở Hype Park không đấy?”

Anh chớp mắt. “Ta đâu có làm chuyện đó.”

Callie không nén được nụ cười chớp sáng. “À, vậy là cuối cùng chúng ta đã khám phá ra rằng một huyền thoại không sát với thực tế.” Mắt anh nheo lại nhìn khi nàng đứng thẳng và với sự kiêu hãnh của một bà hoàng, nàng nói, “Tôi không cần ngài, ngài biết đấy. Tôi có thể tự mình lên vào White - bằng cách dùng một bức thư mời của Benedick”.

Gabriel ném cho nàng cái nhìn hoài nghi. “Anh ta sẽ không bao giờ viết bức thư đó.”

“Không cần thiết”, nàng nói huych toẹt. “Chẳng cần giấy tờ gì, tôi đã lên vào câu lạc bộ đấu kiếm rồi.”

“Và em cần ta đưa em rời khỏi chỗ đó đấy!”, anh nói oang oang trong tình trạng lén la lén lút.

“Ngài sẽ không đưa tôi đi?”

“Không.”

“Tiếc quá. Tôi đã mong chờ sự hộ tống của ngài.”

Anh sững sốt lắc đầu. “Em không thể làm việc này.”

“Tại sao? Vì tôi là phụ nữ ư?”

“Không phải! Vì em bị điên! Em sẽ bị bắt gặp!”

“Tôi đã bị bắt gặp đâu.”

“Ta đã bắt gặp em! Hai lần!”

“Như tôi đã nói từ trước”, nàng giễu cợt, “ngài thì khác”.

“Ta khác thế nào?”, sự chán chường biểu lộ rõ ràng.

“Có vẻ như ngài là đồng đảng phạm tội của tôi.” Sau đó, nàng mỉm cười, một nụ cười bừng sáng giống như lúc đứng cùng Oxford.

Tràng hăm dọa tắt ngúm và anh cảm nhận sức mạnh trọn vẹn của niềm vui sướng lan tỏa như một cú đánh, một làn sóng tự mãn vô lý quét khắp người... tự mãn vì là người nàng có thể chia sẻ sự phẫn khích, tự mãn vì là người nàng đề nghị cùng tham gia một chuyến phiêu lưu tâm cỡ. Và, trong giây phút rợp nắng đó, với toàn thể London chỉ đứng cách chỗ ẩn nấp của họ vài inch, anh bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp của nàng - cặp mắt và mái tóc nâu ngời sáng dưới ánh nắng, còn miệng nàng khoáng đạt và môi mọng đủ sức làm cho một gã đàn ông quỳ gối.

Callie thật sự rất khác thường.

Phát hiện đó khiến anh khó thở, sự thật đến mãnh liệt. “Chúa ơi. Em thật đáng yêu.”

Mắt nàng tròn tròn trong lúc phân tích lời anh nói rồi nheo lại nghi ngại.

“Đừng cố gắng đánh lạc hướng tôi bằng mấy lời tâng bốc của ngài.”

“Ta không nghĩ thế.”

“Vì tôi sẽ làm chuyện đó. Tôi sẽ đánh bạc. Tôi sẽ không xao nhãng mục đích của mình.”

“Dĩ nhiên không.”

“Nói rằng tôi... à ừm, tôi...”

“Đáng yêu.”

“Đúng. Câu nói đó. Sẽ không khiến tôi nhụt chí.”

“Ta không có ý đó.”

“Tôi không phải con ngốc, ngài biết mà.”

Anh bước lại gần. “Ta biết. Ta sẽ đưa em đi.”

“Dù ngài không đưa tôi...”, nàng lặng đi. “Ngài bảo sao?”

“Ta nói sẽ đưa em đến đó.”

“Ồ, vậy thì được thôi.”

“Đúng vậy, ta nghĩ mình khá hào hiệp.” Anh nhắc tay vén một lọn tóc rủ ra sau tai nàng.

“Tôi không đáng yêu”, Callie buột miệng.

Khóe miệng anh nhắc lên. “Giờ thì”, anh lặng lẽ nói, lần tìm khuôn mặt

nàng như để nhớ lại Callie, người vừa được anh khám phá, “Ta không đồng ý”.

Sau đó anh đặt môi mình lên môi nàng và Callie bị sự chiều chuộng cùng lời nói hoa mỹ của anh mê hoặc. Nụ hôn này khác những lần trước - êm ái hơn, tìm kiếm hơn, cả hai như đang cùng khai phá một điều gì đó hoàn toàn mới mẻ. Đây là một bản hòa tấu của chiếc lưỡi khuấy động và bờ môi mềm. Gabriel ngẩng đầu lên và khi Callie hé mắt, một lần nữa anh bị choáng ngợp bởi vẻ yêu kiều của nàng. Anh nhìn khắp mặt, theo dõi nàng bưng tỉnh từ cơn mê do nụ hôn mang lại.

“Ngài đã nói tôi cục mịch.”

Anh chậm rãi lắc đầu, thích thú với bề sâu cảm xúc trong đôi mắt trong veo. “Em không cục mịch chút nào.” Sau đó lại hôn nàng.

Miệng nàng là bữa tiệc của anh. Ralston nếm môi nàng, thưởng thức mùi vị và sự dịu dàng của nó. Tay nàng tìm đường quấn quanh cổ và luồn vào tóc anh - len lỏi qua những lọn tóc đen nhánh. Cử chỉ quan tâm đem lại cho anh cơn chấn động khoan khoái. Anh ngấu nghiến nàng, níu kéo môi nàng trước khi lưỡi xoa dịu vùng da mẫn cảm đó. Khi tách ra và nhìn vào mắt nàng một lần nữa, cả hai người đều thở khó nhọc và Gabriel đã ước họ ở một nơi nào khác, một nơi không có hàng trăm người dân London đứng cách họ vài mét.

Hầu tước phải dừng lại. Anh sắp làm chuyện mà anh đã quyết chí không làm. Không phải đã tự hứa với lòng rằng anh sẽ không làm tổn hại nàng nữa sao? Anh nợ nàng. Nhiều hơn thế.

Ảo ảnh Callie trần trụi thoáng qua trong tâm trí, dang rộng chào đón trong ánh nắng chứa chan, anh gạt bỏ suy nghĩ đó. Không có thời gian mê mải trong ảo tưởng sẽ khuấy động chính mình - sự phản kích của anh bên trong chiếc quần ống túm đã rõ ràng một cách đáng hổ thẹn. Vươn người gỡ tay Callie khỏi cổ mình và hôn lên khớp ngón tay trước khi nhìn vào mắt nàng.

“Ta nợ em một lời xin lỗi.”

Nàng nhíu mày. “Ngài bảo sao?”

Anh xóa tan vết hằn trên trán nàng bằng một nụ hôn dịu dàng và ôm siết nàng vào vòng tay trước khi nói tiếp. “Một lời xin lỗi. Vì mọi chuyện. Vì buổi chiều ở Ralston House, ở câu lạc bộ đấu kiếm, Chúa ơi, Callie, vì buổi chiều hôm nay. Ta đã đối xử với em khá tệ bạc, gần như luôn làm tổn hại em. Và... ta nên xin lỗi.”

Callie chớp mắt nhìn anh, ánh mặt trời lan tỏa xung quanh biến làn da đỏ ửng của nàng thành sắc hồng tuyệt hảo. Anh tiếp lời khi nàng không nói gì, “Ta muốn bù đắp cho em. Ta nghĩ đưa em đến Brooks sẽ là sự khởi đầu”.

Bóng tối lướt vội qua mặt Callie - như thể nàng đã thất vọng - và nó biến mất.

Ralston vồn vã. “Tôi nay ta sẽ đưa em đi.”

“Tôi nay ư?”

“Trừ khi em có kế hoạch trải qua đêm nay cùng với Oxford?”. Anh thờ ơ nói.

“Không... tuy nhiên tôi sẽ tham dự dạ vũ nhà Cavendish. Tôi sẽ phải xin thứ lỗi.” Nàng tránh tia nhìn của anh.

“Sẽ rất lý tưởng. Nếu chúng ta đi trong lúc buổi dạ vũ đang diễn ra thì toàn bộ quá trình sẽ suôn sẻ hơn rất nhiều.”

“Tôi nên mặc gì?” Nàng lặng lẽ hỏi.

Kí ức Callie trong trang phục đàn ông, chỉ mặc chiếc quần ống túm bó sát, bầu ngực buông thả và tì vào anh, da nàng ửng hồng vì khoái cảm. Cảm giác được quần ống của chính mình đang căng ra, anh di chuyển một cách khó khăn trước khi nói, “Ta cho là em nên ăn vận trang phục đàn ông. Em có quần áo phù hợp để đến câu lạc bộ không? Hay em sẽ mặc trang phục đấu

kiếm của mình vậy?”.

Nàng đỏ mặt rồi sau đó lắc đầu. “Không. Tôi không có trang phục thích hợp hơn.”

Dĩ nhiên nàng có rồi. Anh kiếm chế để không hỏi khi nào nàng lại có có để ăn mặc thích hợp hơn. *Đây là một ý tưởng tồi tệ.*

Dù sao Ralston cũng đã hứa với nàng. Anh hộ tống nàng vẫn tốt hơn người khác. Anh còn đỡ hơn Oxford. Nghĩ đến nàng nặng trĩu trong trang phục đàn ông với Oxford đủ khiến anh muốn thụi nắm đấm vào mặt gã Nam tước.

Tha thiết muốn gạt bỏ ảo ảnh về Callie và Oxford, Ralston di chuyển ra phía rìa tấm màn che và nhìn thoáng qua căn phòng phía ngoài để bảo đảm họ sẽ không bị bắt gặp khi đi ra từ nơi ẩn nấp. Khi đã chắc chắn an toàn, anh khéo léo dẫn nàng đi vòng quanh tấm màn vào phòng chính, bước đi của anh chỉ cho nàng thấy nên cố tỏ ra bình thản khi họ đi đến phòng trưng bày chính. “Ta sẽ gặp em ở Allendale House vào lúc mười hai rưỡi nhé?”, anh nói, ngoảnh mặt đi nhưng giữ giọng thấp đủ để nàng nghe kịp.

Callie gật đầu. “Đó là thời điểm tốt. Đủ trễ để mọi người ở vũ hội, đủ sớm để không chạm mặt họ trên đường về.” Nàng ngược lên trong sự ngạc nhiên. “Ngài khá giỏi trong chuyện này đấy nhỉ.”

Anh cúi đầu ra vẻ chấp nhận lời ngợi khen. “Đây không phải lần đầu ta hoạch định một cuộc hẹn bí mật.”

Ánh nhìn trượt đi. “Không, tôi không nghĩ vậy”, nàng lẳng lặng nói trước khi dừng lại phía trước một bức họa lớn về giống chó King Charles. Nàng hít sâu và nói tiếp, “Cửa sau nhé”.

Anh khẽ gật đầu. “Ta đã làm lành với Juliana.” Anh không biết tại sao mình cảm thấy cần phải nói cho nàng biết, nhưng vẫn nói.

Sự ngạc nhiên vụt qua mặt nàng, nó đến rồi đi một cách chóng vánh đến nỗi anh không chắc là nó có ở đó nữa. “Tôi rất vui được nghe điều đó. Cô ấy là một cô gái ngoan. Và tôi tin cô ấy quan tâm đến ngài một cách sâu sắc.”

Câu nói khiến anh không thoải mái dù không hiểu lý do.

Callie có vẻ chú ý đến Ralston. “Tôi rất vui khi nghe thấy điều đó”, nàng lặp lại.

Anh gật đầu ngay. “Em nghĩ gì về bức này?”, anh hỏi, chỉ vào bức họa gần đó.

Nàng ném cho anh ánh nhìn kỳ quặc. “Tôi nghĩ nó là một bức họa to tướng về một con chó.”

Ralston ra vẻ xem xét bức tranh và nghiêm nghị gật gù. “Một sự quan sát sắc sảo.” Nàng bật cười trước khi anh nói tiếp. “Nghệ thuật tạo hình chưa bao giờ là chuyên môn của ta. Ta thích xem bản thân là một người sành sỏi về âm nhạc. Như em đã biết.” Câu cuối được phát ra một cách êm ái kẻ sát tai nàng. Ý đồ của nó là khiến nàng đỏ mặt và nhớ lại buổi tối trong phòng ngủ của anh... và nụ hôn đầu của họ. Đối sách rất thành công và Ralston vui sướng lắng nghe hơi thở dồn dập của đối phương.

“Tôi nghĩ tốt hơn hết nên quay lại với em gái mình”, Callie nói, giọng hơi lúng búng.

“Ta sẽ đưa em đi.”

“Không!” Nàng nói hơi lớn tiếng so với dự tính rồi ngậm ngừng. “Tôi nghĩ tôi nên đi một mình.”

Trong giây lát, anh cân nhắc sẽ thúc đẩy vấn đề - buộc nàng chấp nhận sự hộ tống của mình. Nhưng rồi nhận ra đó là một trận chiến không đúng lúc. “Đúng vậy”, anh nói, cúi xuống bàn tay nàng và lặng lẽ bỏ sung, “Vậy thì tối nay nhé?”.

Nàng bắt gặp ánh mắt anh, suy xét một lúc lâu trước khi gật đầu dứt lủn.
“Tối nay.”

Sau đó nàng rời đi và bị đám đông nuốt chửng.

Chương 17

Vào khoảng chín giờ tối hôm đó, Callie đi đi lại lại trong phòng ngủ, đếm thời gian cho đến khi có thể rón rén xuống cầu thang phía sau và bắt đầu chuyến phiêu lưu kế tiếp của mình. Thần kinh căng như dây đàn từ lúc nàng thoát khỏi Ralston chiều nay. Giữa những câu chuyện khoe khoang bản thân và trò tán tỉnh kỳ quặc của Oxford cùng sự mê mẩn Mariana và Rivington dành cho nhau, cả buổi triển lãm hôm nay dường như kéo dài vô tận, ngay cả việc xem bức *Jerusalem* cũng không mang lại cảm giác thích thú.

Dĩ nhiên trở về nhà thậm chí còn chán ngán hơn lúc ở Học viện hoàng gia. Callie đã lui về phòng ngủ ngay sau khi trở về và than đau đầu để đảm bảo mẹ cho phép nàng dẹp bỏ dự định tham dự vũ hội Cavendish. Bây giờ nàng loay hoay trong căn phòng nhỏ, điên loạn một cách yên lặng trong tình trạng bị quản thúc.

Nàng quay đầu về phía chiếc đồng hồ ở góc phòng và kiểm tra một lần nữa. Chín giờ mười. Callie thở dài, quẳng mình lên ghế dài dưới cửa sổ hóng mát trông ra khu vườn sau nhà của Allendale House.

Phải chi Ralston không làm rõ những lần gặp gỡ giữa họ - những giây phút khiến nàng cảm thấy hoạt bát và vui vẻ - là một sai lầm.

Nàng đã muốn mặt đất nứt ra và ngoạm lấy mình khi anh chấm dứt nụ hôn và mau chóng xin nàng thứ lỗi. Dù đó có thể là điều quý ông nên làm nhưng chắc hẳn tính cách của Ralston sẽ không cầu xin sự tha thứ nếu anh ta không thật tâm hối tiếc về hành động của mình.

Callie chỉ có thể suy luận rằng anh ta hối hận vì đã dính líu với mình - xét cho cùng, một bà cô không chồng ngây thơ không phải bạn đồng hành lý tưởng của một gã phóng đảng hạng nhất.

Nhưng anh đã khen nàng đáng yêu. Nàng lại thở dài, co chân vào lòng và hồi tưởng khoảnh khắc đó trong đầu. Cảm giác tuyệt vời giống như trong mộng tưởng - Ralston đẹp trai rạng ngời, người đã khiến nàng mê mẩn suốt một thập kỷ, cuối cùng đã chú ý đến nàng. Không chỉ chú ý mà còn bảo nàng đáng yêu.

Sau đó anh tháo lui và ngỏ ý xin lỗi. Về mọi chuyện. Callie thà anh chưa bao giờ chú ý đến nàng còn hơn *hối hận* về thời gian họ ở cùng nhau.

Callie đứng lên và bước đến chiếc gương soi ở góc phòng. Đối diện với hình bóng của mình, nàng đánh giá bản thân - tóc quá nâu, mắt quá nâu, vóc dáng quá thấp bé, miệng quá đầy đặn một cách lỗi thời lại được phủ thêm bộ ngực quá phì nhiêu và cặp hông quá lớn.

Chẳng trách anh ta lại xin lỗi.

Nàng thở dài, ước rằng mình có thể xóa tan ký ức về sự thành thật của Ralston, quá thẳng thắn và lễ độ đến mức khiến nàng muốn khinh bỉ.

Hoặc khóc lóc.

Callie hít sâu, dẹp bỏ những giọt lệ râm ran trong đáy mắt. Nàng sẽ không khóc vào buổi tối mà nàng hy vọng sẽ là đêm thú vị nhất cuộc đời. Sự thú vị không xuất phát từ Ralston... mà từ chính bản thân nàng.

Và một phần nhỏ vì Ralston.

Tốt thôi. Một phần rất nhỏ vì Ralston. Nhưng phần lớn là vì nàng.

Callie nghĩ mất một lúc, cố gắng phân định xem giữa đánh bạc và đến

Brooks chuyện nào có sức hấp dẫn hơn. Thật khó đưa ra quyết định. Nàng sẽ đợi đến lúc tự mình kiểm nghiệm. Sẽ thế nào... nàng lại nhìn đồng hồ. Chín giờ mười hai phút. Có khi nào chiếc đồng hồ này bị hỏng hóc ở đâu đó không? Làm sao mà từ lần cuối nàng kiểm tra thời gian chỉ trôi được thêm hai phút chứ. Nàng quan sát các kim trên mặt đồng hồ và đợi kim phút trôi qua mốc thứ mười ba. Sự chờ đợi dường như kéo dài vô tận. Đúng rồi. Hẳn là nó đã bị hỏng.

Callie xoay gót và hướng ra cửa phòng, dự định sẽ lên vào hành lang phía ngoài và kiểm tra thời gian thực. Chắc chắn phải gần mười một giờ. Nàng sẽ nhanh chóng thay quần áo cho kịp giờ hẹn với Ralston. Callie sẽ nhờ Anne giúp.

Nàng vừa cất bước thì cánh cửa mở ra, Mariana xộc vào và lập tức đóng cửa lại sau lưng. Cô gái trẻ đứng chống nạnh và thở phì phò cứ như vừa chạy cả dặm.

Thoáng nhìn chiếc giường cổ gọn gàng, Mariana ném cho Callie cái nhìn đắc thắng và nói, “Em biết mà!”. Cô nói cứ như vừa phát minh ra bánh xe, hay một thứ gì đó có thể thay đổi cả thế giới.

Callie trợn mắt. “Biết gì cơ?”

Mariana chỉ tay vào chị gái, mắt lóe lên sự cáo buộc đầy kích động. “Em đã biết chị không ốm mà!” Cô hạ giọng thì thầm. “Chị sẽ hoàn thành một mục tiêu khác trong danh sách chứ gì!”

Callie đứng chết lặng vài phút trước khi quay đi và đặt tay lên trán rồi đi về phía chiếc giường. “Tại sao em lại nghĩ như thế? Chị chỉ đứng lên gọi một liều thuốc của bác Cook thôi mà.”

Nàng liếc nhìn, Mariana không dễ bị lừa. “Thuốc của bác Cook ấy hả?” Cô nói, sự hoài nghi hiện rõ trong giọng. “Chị đang hấp hối cũng không uống thuốc của bác Cook đây nhé.” Mari hấp tấp đến gần, nhảy chồm lên giường như thể đang mặc đầm ngủ chứ không phải một chiếc váy khiêu vũ bằng lụa lộng lẫy. “Tối nay thế nào? Đua ngựa à? Đám bốc à? Hút thuốc lá

à?”

Callie nằm xuống giường và kéo gối che mặt.

Hai mắt Mariana sáng rỡ. “Em biết rồi! Nhà chứa!”

Callie choáng váng giật gối ra khỏi mặt. “Mari! Em để trí tưởng tượng đi xa quá rồi. Tất nhiên chị không đến nhà chứa.”

Mari phụng phịu. “Ôi, tiếc quá.”

Callie nhăn nhó nhìn em gái. “Phải đấy. Chị chắc là thế. Dầu sao tối nay chị sẽ không viếng thăm bất kỳ ngôi nhà bất hảo nào cả.”

“Có lẽ vào một tối khác?”

Callie lắc đầu. “Vài tháng nữa em sẽ trở thành một Nữ công tước khác thường.”

Mari cười toe toét và nhún vai một cách thô lỗ. “Chính xác! Em sẽ trở thành Nữ công tước! Ai sẽ phê phán em chứ? Ngoài mẹ ra.”

Callie mỉm cười. “Em sẽ không đến vũ hội muện đấy chứ?”

“Em không muốn đi. Em muốn đi với chị.”

“Chị sẽ không đi đâu cả.”

“Chị biết nói dối là mang tội đấy”, Mariana nghiêm trang nói.

“Được thôi. Chị sẽ đến một nơi nào đó nhưng em không thể đi cùng. Nếu cả hai ta cùng ốm, mẹ sẽ biết có chuyện không ổn.”

Mariana hồ hởi vỗ tay. “Chị sẽ đi đâu?”

“Máy giờ rồi?”

Mari nheo mắt. “Chị Callie. Đừng đổi đề tài chứ.”

“Chị không đổi đề tài! Chị chỉ không muốn bị đến trễ.”

“Chín giờ hai mươi.”

Callie thở dài và ngã ra giường. “Tối nay sao *dài đằng đẵng* vậy!”

“Callie!” Mariana gay gắt, “Chị sẽ đi đâu?”

Callie nhìn em gái. “Nếu đồng hồ chịu điếm mười hai rưỡi thì chị sẽ đi đánh bạc.”

Mari há hốc mồm. “Không phải chứ!”

Callie cười toe toét, “Có chứ!”

“Chị sẽ đến sông bạc à?”

“Không... chị đã nghĩ rất dễ bị bắt gặp ở đó. Chị sẽ đến Brooks.”

Mariana sừng sốt. “Brooks... là câu lạc bộ dành cho đàn ông hả?”

Callie gật đầu, hai má ửng hồng.

“Chị nghĩ mình khó mà bị bắt gặp ở Brooks hơn ở sông bạc à?” Mariana kinh ngạc lắc đầu. “Chị điên rồi.”

“Chị không điên!”

“Chị sắp... Chúa ơi! Callie! Phụ nữ không được phép đến Brooks! Nếu chị bị phát hiện...”

“Không bị đâu.”

“Sao chị biết?”

Callie ngập ngừng, không chắc nên nói gì. Mariana hỏi dồn. “Callie.”

“Ralston sẽ đưa chị đi.”

Mariana chớp mắt lia lịa. Callie đợi em gái tỉnh ra.

“*Hầu tước* Ralston ư?”

“Đúng người rồi.”

“Chị sẽ đi với *Ralston* ư?” Nếu câu nói không bị ngắc ngư có lẽ Callie đã bật cười vì chất giọng the thé của Mariana. Tuy nhiên nàng chỉ xoa xoa đường thêu trên chăn và gật đầu. “Em biết mà!” Mari reo vang đắc thắng. “Em đã biết từ lần đầu tiên chị nhảy điệu valse! Trong buổi vũ hội đính ước của em!”

“Mari! Im đi! Cả nhà sẽ nghe thấy em mất!” Callie rói rít thì thầm.

“Chị sẽ tiêu đời nếu bị bắt gặp”, Mariana thông báo giống như ý tưởng đó chưa từng hiện lên trong tâm trí Callie.

Callie lại lẳng lẳng gật đầu.

“Vậy thì chúng ta sẽ hết sức cẩn thận để bảo đảm chị không bị phát hiện.” Callie cảm thấy an ủi bởi Mariana đã dùng chữ ‘chúng ta’. “Có vẻ chị rất giỏi tìm cách lén ra khỏi nhà... nhưng chị định sẽ lén vào trong nhà như thế

nào?”

“Chị đã nghĩ sẽ về lại theo lối cũ - qua cửa hậu và lên cầu thang dành cho người hầu.”

Mariana lắc đầu. “Không được đâu. Lối đi của cầu thang trên lầu kêu rảng rặc và mẹ sẽ nghe thấy.”

Callie cân nhắc các phương án. “Chị sẽ bôi dầu lên các khớp nối.”

Mari gật đầu. “Coi chừng nấc thứ ba từ trên đêm xuống. Nó kêu đấy.”

Callie nheo mắt nhìn em gái. “Sao em biết điều đó?”

“Đơn giản mà nói thì Rivington và em đã sử dụng cầu thang đó một hai lần gì rồi.”

Callie trở mắt, “Mariana!”.

“Giờ chị tức giận thì hơi muộn rồi đấy. Chí ít em đã dính hôn với Rivington!” Mariana trêu chọc, “Chị sắp hẹn hò với *Ralston* vào lúc đêm khuya! Chúa ơi! Hãy hứa là chị sẽ kể lại mọi chuyện!”.

“Không phải hẹn hò”, Callie phản bác, “anh ta chỉ đang giúp chị. Bọn chị là... bạn bè”.

“Người ta không mạo hiểm danh dự của bạn bè mình đâu, Calpurnia.” Mariana hạ giọng. “Có phải chị và anh ta...”, cô xua tay khi câu hỏi bị ngắt quãng.

“Bọn chị thế nào?” Callie giả vờ không hiểu.

Mariana nheo mắt. “Callie. Chị biết rõ em đang hỏi gì.”

Callie ngoảnh mặt đi. “Chị cam đoan mình không hiểu.”

Mariana hứng khởi reo vang. “Có chứ! Chị hiểu! Và chị đã!” Cô vỗ tay. “Tuyệt vời làm sao!”

“Không tuyệt đâu.”

Mariana thộn mặt. “Ôi, tiếc quá. Anh ta trông rất ư là...”

“Mari!” Callie ngắt lời, “Ý chị không phải thế”.

“VẬY chuyện đó thật tuyệt!”

Callie thở dài. “Khá thôi.”

Miệng Mari ngoác rộng một cách tinh quái. “Em muốn nghe toàn bộ câu chuyện.”

“Không được đâu. Cuộc trò chuyện này hoàn toàn không đứng đắn.”

Mari xua tay phản đối tuyên bố nghiêm chỉnh của Callie. “Chị biết nếu cả hai bị bắt tại trận, hai người sẽ phải làm đám cưới. Hãy tưởng tượng đến vụ tai tiếng đó xem!”

Callie nhắm chặt hai mắt - quá dễ để tưởng tượng ra một vụ tai tiếng. “Chị sẽ không bị phát hiện.”

“MARIANA!!!” Callie tránh được một cuộc đối thoại đáng xấu hổ khi Nữ bá tước Allendale cất tiếng gọi lạnh lạnh từ dưới lầu. Mariana đảo mắt và nói, “Em có thể nói mẹ đang thét lên. Chị nên nhìn thứ bà đang mặc, chị Callie. Nhung đấy. Nhung vàng nhạt. Khăn xếp cùng màu. Bà ấy trông như một trái chuối có lông.”

Callie co rúm trước hình ảnh sinh động đó. “Một phần trong sự quyền rũ

của mẹ.”

“Rivington ngỏ ý với em quả đúng là phép lạ.”

Callie cười rạng rỡ với nhận xét khô khan vừa rồi. “Chúc em vui vẻ.”

Mari rướn người ôm lấy Callie. “Chị mới là người có được niềm vui! Em sẽ nghĩ về chị cả đêm dài! Ngày mai, em muốn nghe mọi chuyện! Hứa với em đi!”

“Chị hứa.”

Mariana đứng dậy, vuốt lại chiếc váy nhàu nhĩ và phẩn khích nhảy cẫng về phía Callie trước khi bỏ đi. Callie theo cô gái ra cửa, ấn tai vào mặt gỗ đợi gia đình mình đi khuất trước khi vội vã ùa ra cửa sổ nghe tiếng vó ngựa và bánh xe báo hiệu chuyến đi chính thức của họ đến vũ hội. Khi không thể nghe thấy tiếng xe ngựa, nàng xoay người khỏi cửa sổ và gọi Anne.

Callie còn nhiều việc phải làm trước khi Ralston đến.

Mười phút trước khi gặp người hộ tống, Callie lén lút đi qua khu vườn tối mịt của nhà Allendale để đến hàng rào ở bức tường phía xa xa. Mở then cài, nàng kéo cổng ra và nhận ra những cái bản lề kêu ken két. “Chết tiệt”, nàng nói, giọng cáu kỉnh. Không lẽ mọi cái bản lề trong nhà này đều cần bôi dầu hay sao?

Dẫu vậy, nhờ ơn Mariana, Callie đã nghĩ có thể cần đến thùng dầu lúc này Michael tìm cho - mà không hỏi câu nào về mục đích của nàng, Chúa phù hộ anh - và nàng đã chuẩn bị chu đáo. Nâng thùng dầu trong tay, Callie tấp bản lề cửa trong thứ chất lỏng đen sì, để dầu bôi trơn chảy xuống hàng rào và làm lảng dịu tiếng ồn chát chúa. Khi đã xử lý xong bản lề trên cao, nàng chuyển sự chú ý vào cái bên dưới.

Callie quá mê mải làm đến nỗi không nghe thấy Ralston đến gần.

“Chà, một quý ông có nhiều tài lẻ đây này”, anh nói một cách nhạt nhẽo và nàng giật mình. Ngược nhìn anh trong tư thế cúi người, nàng mỉm cười rồi cẩn thận nhỏ thêm vài giọt dầu lên bản lề và lắc lư hàng rào. Anh tháo găng tay và cúi xuống bên cạnh, đoạt lấy thùng dầu và nói tiếp. “Trong tất cả các cuộc hẹn hò về đêm trong đời ta, phải nói đây là lần đầu tiên có sự xuất hiện của mấy cái bản lề kêu cọt kẹt nhầy nhụa dầu.”

Nàng mỉm cười đáp lễ. “Nếu tôi về sau gia đình thì có khả năng sẽ bị phát hiện, tôi không thể mạo hiểm như thế.”

Anh gật đầu, cử động gần như không thể nhận ra trong bóng tối. “Một sự đề phòng thông minh.” Hoàn thành nhiệm vụ, anh đặt thùng dầu qua một bên và lấy khăn trong túi để lau tay và đưa nó cho nàng, đứng lên rồi kéo theo nàng. Ralston lùi lại một bước để quan sát việc cải trang của nàng. Không dễ nhìn nhưng lần này Callie mặc trang phục trắng đen hoàn toàn tương thích với Brooks. Giày sáng bóng dưới ánh trăng, quần ống đen và áo bành đen làm nổi bật áo sơ mi và gi lê trắng cùng chiếc cà vạt được hồ cứng một cách hoàn hảo. Anne đã trở thành chuyên gia trong việc ướm trang phục đàn ông lên người nữ chủ nhân của mình. Để hoàn tất dáng vẻ đó, tóc Callie được kẹp vào chiếc mũ cao màu đen. Nàng vung gậy một cách hoa mỹ và thấp giọng hỏi. “Sao, thưa ngài? Ngài nghĩ thế nào?”

“Ta nghĩ là, dù có hơi thấp bé, em sẽ vượt qua được thôi. Giả dụ ánh sáng bên trong Brooks cũng tương tự ở đây. Trong khu vườn của em. Vào lúc nửa đêm.” Mối Ralston mím thành một đường thẳng trong lúc xem xét nàng và sau đó lắc đầu. “Phải là đồ đàn mới không biết em là phụ nữ. Chuyện này sẽ là một thảm họa.”

Đeo găng tay, Ralston bắt đầu cất bước đến cỗ xe đỗ gần đó. Nàng theo sau và kẻ vanh vách, “Ngài đã không nhận ra tôi là phụ nữ trong câu lạc bộ đấu kiếm”.

Anh càu nhàu không rõ tiếng.

“Tôi thấy người ta chỉ nhìn thấy cái mà họ mong đợi, thưa ngài, cho dù có trái ngược với thực tế.”

Hầu tước mở cửa xe và giúp nàng chui vào bên trong tối om. Khi trườn vào ghế để dọn chỗ cho anh, nàng thề đã nghe thấy, “Đây là một ý tưởng tồi tệ”, trước khi anh chui vào, đóng sập cửa phía sau và gõ lên nóc xe ra lệnh cho xe lăn bánh.

Họ chuyển động trong sự yên lặng, Callie cố gắng phớt lờ sự dẫn dắt của Ralston về việc mình lên vào câu lạc bộ. Nàng đã đi đến bước này... hầu như chắc chắn không quay lại được. Chuyển đi không kéo dài, và khi đến nơi, Callie ngồi thẳng trên ghế để trông ra cửa sổ, ấn mặt vào cửa kính. Ralston lấy ra một chiếc áo choàng lớn và đưa cho Callie. “Này. Mặc vào.”

“Nhưng, tôi...”

“Không nhưng nhị gì hết”, anh cắt lời bằng giọng điệu sắc lẹm. “Tư cách hội viên của ta sẽ gặp nguy hiểm nếu em bị phát hiện.”

“Chưa kể đến danh dự của tôi”, nàng nói dưới hơi thở.

Anh nhìn với vẻ cương quyết. “Phải đấy. Tối nay ta khá lo lắng cho câu lạc bộ của mình. Mặc áo choàng vào, kéo cổ áo cao lên, cúi đầu thấp xuống. Không nhìn vào mắt bất kỳ ai. Ở gần ta. Không nhìn ai hết. Và vì Chúa đừng dùng cái giọng em nghĩ là nghe rất đàn ông đó nữa.”

“Nhưng, tôi...”

“Không, Callie. Ta hứa sẽ đưa em đến đánh bạc ở Brooks. Nhưng không hứa sẽ thực hiện việc đó theo cách của em.”

Nàng thở dài. “Được thôi.”

Anh mở cửa và nhảy ra khỏi cỗ xe ngựa rồi sải bước đến cửa ra vào của câu lạc bộ mà không thèm liếc nàng một cái. Callie đợi một lúc, ngạc nhiên vì anh đã dễ dàng tặng lờ bản năng quý ông của mình - bỏ đi để mặc nàng tự xoay sở việc xuống xe. Nàng làm theo anh và đóng sập cửa phía sau.

Cửa xe ngựa sập lại với một tiếng va chạm khá lớn thu hút sự chú ý của Ralston và vài người khác trên phố. Vài mái đầu ngoái lại nhìn và những bước chân thăm dò của Callie trở nên lảo đảo. Đôi mắt nâu hoảng loạn của nàng bắt gặp ánh mắt xanh thăm choáng ngợp của Ralston và trông thấy một bên lông mày nhướng lên vừa đủ để đọc được suy nghĩ của anh.

Em đã xong chưa?

Nàng cúi đầu, giấu mặt dưới cổ áo to tướng của chiếc áo choàng và đi về phía anh. Khi còn cách anh ít bước, Ralston tiến vào câu lạc bộ, mở cửa đủ rộng cho nàng theo vào trong.

Ý nghĩ đầu tiên của Callie khi bước qua ngưỡng cửa chính là Brooks thật hào nhoáng. Nàng không biết nên trông đợi gì, nhưng không phải như thế này. Lối vào bằng cẩm thạch rộng rãi khoe mẽ sự giàu có và đẳng cấp của các thành viên - tất cả đường viền và mặt phẳng đều được mạ vàng.

Nàng nín thở trước một không gian được trang trí như những căn nhà đẹp đẽ nhất London với những gam màu nam tính và đồ gỗ đắt tiền. Đàn ông có mặt ở *khắp nơi*. Họ đứng thành từng nhóm nhỏ trong tiền sảnh, gật đầu chào Ralston khi anh đi qua lối vào rộng, anh dẫn Callie đi dọc một hành lang dài thông ra phía sau tòa nhà. Cô tỏ ra thận trọng, nàng hé nhìn các căn phòng đang mở cửa, chúng lớn và được thắp sáng, nhiều đàn ông tụ tập chơi bi a, đánh bài hay trò chuyện và có những căn phòng khác nhỏ, riêng tư cho một ít thành viên uống rượu port và hút thuốc.

Callie chậm chậm đi qua mỗi cánh cửa, phân loại các hoạt động và những người có mặt bên trong, háo hức tiếp thu từng chút một địa điểm bí ẩn kỳ thú này. Khi Ralston dẫn nàng đi sâu vào mê cung của các hành lang, số lượng cửa mở rút lại và hành lang càng lúc càng tối, tĩnh lặng. Khi họ đi qua căn phòng nọ, Callie nhận thấy cửa phòng chỉ khép hờ và bên trong âm áp, vàng rực ánh nến. Nàng nghe thấy một tiếng cười rõ ràng đầy nữ tính ở trong và chân hóa đá, bản thân không thể không nhìn xoáy vào đó.

Nhìn xuyên qua khe hở của cánh cửa, Callie trở mắt trước cảnh tượng phía trước. Trong phòng có ba người đàn ông, mỗi người đều đeo mặt nạ hóa

trang và ngồi trên những chiếc ghế da lớn được xếp thành vòng tròn khép kín. Cánh đàn ông thư giãn trên ghế như bị hóa đá bởi người phụ nữ dong dỏng cao và đầy đà đứng ở trung tâm vòng tròn, tóc cô ta lả lơi khêu gợi rủ xuống bờ vai dưới hình dáng những bím tóc xoắn đen như gỗ mun. Cô ta thật lộng lẫy, gò má cao, da đẹp, cặp mắt được kẻ phấn hoàn hảo, đôi môi đỏ mọng cong cong một nụ cười quý quyết thâm sâu. Callie cũng bị hóa đá - như bọn đàn ông bên trong - chắc hẳn cô ta là một ả điếm hạng sang.

Cô ta mặc một chiếc váy dài không thể xuất hiện một cách công khai - được làm từ tơ lụa màu xanh ngọc táo bạo ôm sát thân hình vốn để phơi bày nội y nhiều hơn chiếc váy. Ngực gần như lộ ra khỏi phần thân trên váy khi cô ta cúi xuống cùng một trong ba gã đàn ông. Callie nín thở khi anh ta rướn người và trượt qua một bên ngực, hai mắt ghim chặt phần thượng mỹ miều. Cô ta cười trộm khi anh ta chạm vào mình, tro trên chụp tay anh ta và đưa nó lên sờ vào ngực mình. Anh ta làm theo sự hướng dẫn, một trong hai người kia vươn tới gấu váy của ả điếm và bắt đầu nâng nó lên, phơi bày cặp chân dài và cuối cùng là cặp mông tròn lẳn của ả. Callie lặng lẽ há hốc khi anh ta mơn trớn phía sau cô ta.

Tiếng thở hên hên biến thành tiếng rít khi Ralston túm cánh tay và kéo Callie ra khỏi vị trí đã khiến nàng chết lặng. Anh gầm gừ sát tai nàng, “Đây chính là câu lạc bộ của đàn ông không dành cho phụ nữ”.

“Có vẻ căn phòng đặc biệt đó chỉ dành cho phụ nữ”, nàng chua chát đáp.

Ralston không đáp mà chỉ đưa Callie đi qua cánh cửa bên cạnh trước khi đóng cửa và khóa lại. Khi nghe tiếng ổ khóa vang lên một cách đáng ngại trong sự tĩnh lặng, nàng xoay người đối diện Ralston, anh đang lờm nàng từ vị trí nép sát cánh cửa đóng chặt.

“Ta đã không nói rõ ư? Em phải ở gần ta và không nhìn bất kỳ ai.”

“Tôi đâu có làm thế!”

“Không phải em vừa nhìn chòng chọc vào một căn phòng đầy người à?”

“Tôi sẽ không nói nó *đây người đâu*”, Callie lảng tránh. Mắt anh nheo lại. “Họ đã không thấy tôi cơ mà!”

“Họ có thể đã thấy!”

“Họ khá bận rộn”, nàng chỉ ra. “Có lẽ ngài có thể giải thích vài chuyện cho tôi rõ?”

Ánh mắt anh trở nên cảnh giác. “Có lẽ.”

“Làm sao mà một người phụ nữ có thể... đủ... cho ba người đàn ông?”

Ralston đưa mắt nhìn lên trần nhà và phát ra một âm thanh nghèn nghẹt. Một lúc sau, anh nhìn nàng. “Ta không biết.”

Callie ném cho anh cái nhìn hoài nghi. “Cô ta ắt hẳn phải là một gái điếm hạng sang rất tài ba.”

Ralston gãi đầu trước khi nói bằng một giọng nghệt mũi. “Callie.”

Nàng xông tới một cách hồn nhiên, “À, vậy cô ta là thế. Đúng không?”

“Đúng đây.”

“Thú vị làm sao!” Nàng mỉm cười rạng rỡ. “Tôi chưa bao giờ gặp gái điếm hạng sang, ngài biết đấy.”

“Ta nghĩ là đáng ra ta phải đoán được điều đó.”

“Cô ta rất giống hình ảnh trong sự tưởng tượng của tôi! Cô ta còn xinh đẹp hơn!”

Ralston lia mắt khắp phòng như thể đang tìm lối thoát nhanh nhất. “Callie. Không phải em thích đánh bạc hơn là nói về gái điếm hạng sang đấy

chứ?”

Nàng nghiêng đầu cân nhắc câu hỏi của anh. “Tôi thật sự không biết... cả hai việc đều xứng đáng với thời gian bỏ ra, ngài có nghĩ vậy không?”

“Không”, Ralston nói với một tràng cười ngạc nhiên, “Ta không nghĩ vậy”.

Tảng lờ anh, nàng xem xét căn phòng xung quanh họ. Nó được trang hoàng với những dải trang trí phong cách Hy Lạp miêu tả các vị thần nam nữ dưới nhiều khung cảnh khác nhau, được trang bị bàn chơi bài lớn và một loạt ghế gỗ được chạm khắc. Ở một bên phòng trước lò sưởi cháy tí tách là khu vực ghế ngồi được hoàn chỉnh với hai chiếc ghế nệm và một chiếc ghế dài. Những bức tường không làm nổi bật những tác phẩm trang trí bằng cẩm thạch khổng lồ được đặt trên kệ sách. Một căn phòng thoải mái và có phần nam tính.

Nàng quay lại nhìn Ralston. “Những người khác sẽ không bức tức vì chúng ta chiếm dụng căn phòng này à?”

Ralston tháo găng tay và mũ rồi đặt chúng lên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa. “Ta nghi ngờ điều đó. Ở thời điểm này, đàn ông thường nép mình trong những thú vui được họ hoạch định cho buổi tối.”

“Những thú vui.” Nàng lặp lại một cách khô khan, bắt chước hành động của anh với mũ và găng tay của mình trước khi cởi áo choàng của anh và treo nó lên một cái giá áo ở gần đó. Quay lại, Callie nhận ra ánh mắt sắc bén của anh. “Không phải ngài vẫn còn giận tôi đấy chứ? Chúng ta đã đến nơi một cách suôn sẻ. Thậm chí không ai ngoài đó biết tôi đang ở đây.”

Một quãng thời gian dài trôi qua trong lúc Hầu tước nghiên cứu kỹ lưỡng trang phục của nàng. Anh lắc đầu. “Ta chỉ cảm thấy khó có thể tin không người nào trong cả cái câu lạc bộ này nhận ra em không phải là đàn ông hay một con hươu cao cổ.”

Khóe miệng Callie nhếch lên. “Tôi nghĩ đáng lẽ họ sẽ nhận ra nếu tôi là

một con hươu cao cổ. Và tại sao ngài lại nói điều đó? Ngài không nghĩ bộ dạng cải trang này hay ho sao?” Nàng nhìn xuống cơ thể mình, bất thành linh cảm thấy bất an. “Tôi biết vóc dáng tôi khá là... nhưng tôi nghĩ mình đã che giấu nó... hết sức.”

Anh cất tiếng, giọng trầm và âm ảm. “Callie. Phải là thằng mù mới không để ý đến vóc dáng em trong trang phục đó. Ta không biết gã nào sở hữu một hình thể đáng yêu như...”

“Khá đủ rồi, thưa ngài”, nàng ngắt lời một cách nghiêm nghị, cứ như không đứng trong Brooks với một trong những kẻ phóng đảng khét tiếng nhất London và ăn mặc như đàn ông. “Trễ rồi. Tôi muốn học cách đánh bạc, nếu ngài không phiền.”

Anh nhếch mép cười và kéo ghế ám chỉ nàng nên ngồi bên bàn chơi bài. Callie di chuyển đến ghế ngồi được chỉ định, nhúc nhích nhận thấy sự gần gũi của anh. Khi đã yên vị ở phía đối diện bên kia chiếc bàn, anh nhắc bộ bài đã đặt sẵn ở đó và nói, “Ta nghĩ chúng ta nên bắt đầu với xì dách”.

Ít phút sau đó, Ralston giải thích luật chơi - giúp Callie hiểu được chiến thuật cần thiết để bảo đảm các quân bài của mình có giá trị gần hai mươi một điểm nhất mà không vượt quá giới hạn. Họ chơi vài ván, Ralston để nàng thắng trước khi hạ gục ở ván thứ ba và tư. Ở ván thứ năm, nàng rộn ràng vì đã đạt hai mươi điểm đến khi anh lật những lá bài và công khai số điểm hai mươi một của mình.

Chán nản vì thất bại, Callie vỡ òa, “Ngài gian lận!”.

Hầu tước nhìn nàng, mắt mở trừng trừng với con thịnh nộ giả tạo. “Em bảo sao. Nếu em là đàn ông, ta sẽ thách đấu với em vì lời cáo buộc đó.”

“Tôi cam đoan với ngài, thưa ngài, rằng tôi sẽ phóng ngựa tiến lên để bênh vực sự thực, địa vị hèn mọn và sự công bằng.”

Ralston vừa cười khúc khích vừa xào bài. “Em đang trích dẫn Kinh Thánh trước mặt ta đấy à?”

“Đúng vậy”, nàng nghiêm trang nói, bức chân dung của sự ngoan đạo.

“Trong lúc chơi bài.”

“Còn nơi nào tốt hơn cho nỗ lực cải tạo một người như ngài?”, nàng nói, sự hài hước lấp lánh trong đáy mắt. Họ san sẻ tiếng cười trước khi anh chia bài và nàng tiếp tục, “Tuy nhiên như vậy sẽ là khá ngẫu nhiên, nếu ngài thách thức tôi. Tôi muốn tham dự một trận đấu súng”.

Ralston sững sốt trong một tích tắc trước khi lắc đầu quy hàng. “Hẳn là vậy. Có việc nào trong bản danh sách sẽ không khiến ta choáng váng không?”

Nàng thản nhiên kiểm tra những quân bài của mình và nói, “Ồ, gần như chắc chắn không có”.

“À, xem xét đến vai trò đặc biệt của ta trong việc giúp đỡ em hoàn thành các mục tiêu, ta phải hỏi là... em thích chuyến đi lần này chứ?”

Nàng chun mũi cân nhắc câu hỏi. “Câu lạc bộ rất ấn tượng. Tôi tin chắc rằng mình sẽ không bao giờ có một trải nghiệm như thế này nếu không có ngài, thưa ngài.”

“Gabriel”, anh ngắt lời.

“Gabriel”, Callie tự sửa lại. “Nhưng tôi sẽ nói mình không chắc lắm tại sao đánh bạc lại có ma lực đến thế. Chắc chắn đây là một trò giết thời gian thú vị, nhưng tôi không hiểu có sao cuộc chơi này lại đẩy nhiều người vào ngục vì mắc nợ như vậy.”

Anh ngã lưng ra ghế và thận trọng quan sát. “Em không hiểu, em yêu, vì em không có gì để mạo hiểm.”

“Mạo hiểm?”

“Đúng vậy”, anh nói, “sức hút của bài bạc là ở chỗ gia tăng sự hồi hộp khi chiến thắng và nỗi sợ hãi khi thua cuộc.”

Nàng nghĩ về lời anh trước khi gạt đầu thông suốt, “Vậy chúng ta sẽ cược tiền nhé?”.

Anh nghiêng đầu về phía nàng. “Nếu em muốn.”

Nàng đổi ý. “Ngài không sợ bị mất tiền.”

“Không hẳn.”

“Vậy ngài sẽ không cảm nhận được sự mạo hiểm.”

“Ta có cảm thấy mạo hiểm hay không không thành vấn đề. Đây là buổi tối của em. Chỉ có em cần phải trải qua cảm giác hồi hộp đó. Ta chỉ là phụ tá của em.”

Callie không thể che giấu nụ cười trước lời nói vô thường vô phạt của anh. “Ôi, không, Gabriel”, nàng nói, và anh cứng đờ khi nàng mạnh dạn gọi tên mình. “Nếu chúng ta chơi bài thật sự thì tôi muốn ngài cảm thấy ngài có thể thua.”

Cặp mắt xanh của anh sáng lên ở phía kia chiếc bàn chơi bài. “Nói ra điều kiện của em đi.”

Sự phấn khích lan tỏa. “Được thôi, cho mỗi ván tôi thắng... ngài phải trả lời một câu hỏi. Một cách thành thật.”

Anh nhú mày. “Loại câu hỏi nào?”

“Sao thế?”, nàng giễu, “Ngài sợ sẽ thua tôi sao?”.

Anh rướn người về trước. “Được rồi, Hoàng hậu, nhưng cho mỗi ván ta thắng, em phải đáp ứng một yêu cầu... theo ý ta.”

Sự rung động xuyên qua cơ thể, theo sau đó là một cảm giác kinh sợ sắc nét. “Loại yêu cầu nào?”

“Sao thế?”, anh lặp lại, “Em sợ à?”.

Đúng vậy. Callie nhìn vào mắt anh một cách cương quyết. “Dĩ nhiên không.”

“Tuyệt vời”, anh nói, nhanh chóng chia bài. “Vậy hãy làm cho trò này trở nên thú vị nhé?”

Bất thành linh, chơi bài trở thành một trò tiêu khiển tuyệt diệu gây nghiện đối với Callie. Mỗi lượt bài đều khiến nàng nín thở tìm đối sách đánh bại Ralston. Và, ở ván đầu tiên, nàng đã thắng... dù vậy không biết liệu có phải anh đã nhường mình.

Nói như thế không có nghĩa là nàng quan tâm. Callie muốn câu trả lời của mình. Nàng ngả lưng ra ghế và đưa mắt nhìn những ngón tay dài khéo léo của anh gom lại những lá bài trên bàn, xếp lại một cách cẩn thận và uể oải xáo lại trong lúc chờ câu hỏi. Nàng nhìn vào mắt anh. “Hãy kể tôi nghe về các cô gái điểm hạng sang.”

Anh bật cười cụt lủn và lắc đầu. “Ta đã đồng ý trả lời các câu hỏi. Câu vừa rồi không phải một câu hỏi.”

Nàng đảo mắt. “Được rồi. Ở đây thường xuyên có gái điểm à?”

“Đúng vậy.”

Khi thấy anh không nói rõ, nàng tiếp tục, “Họ thường xuyên giúp vui cho các nhóm đàn ông?”.

“Callie”, anh nói một cách thẳng thừng. “Em muốn hỏi gì?”

Nàng chun mũi. “Tôi chỉ không hiểu sao cô ta... là... họ đã sắp... ý tôi là”

Anh mỉm cười nhăn nhó và đợi nàng kết thúc.

“Ôi... ngài biết ý tôi mà.”

“Ta cam đoan với em là ta không biết.”

“Có ba người đàn ông và chỉ có mỗi mình cô ta!”

“VẬY Ạ?”

“Không chịu nổi ngài! Ngài đã bảo sẽ trả lời câu hỏi của tôi!”

“Nếu em đặt câu hỏi, em yêu, ta cam đoan ta sẽ trả lời.”

“Thật sự có thể trông đợi cô ta...”, nàng ngập ngừng tìm đúng từ.

“Khoái lạc?” Anh mớm lời một cách nhã nhặn.

“Giúp vui. Cả ba người kia?”

Anh lại bắt đầu chia bài. “Có thể.”

“Làm thế nào?”

Anh ngược nhìn nàng và nở nụ cười xảo trá. “Em thật sự muốn tôi trả lời câu hỏi đó ư?”

Nàng tròn mắt. “Ừm... không.”

Sau đó anh bật cười, tiếng cười trầm thấp và khàn khàn không giống bất cứ âm thanh nào nàng từng nghe và Callie đố người bởi cách nó biến đổi anh. Khuôn mặt anh lập tức nhẹ nhàng hơn, mắt sáng hơn, bộ dạng thư giãn hơn. Nàng cười dù đang buông lời trách mắng, “Ngài thích thú với sự lúng túng của tôi.”

“Đúng vậy, Hoàng hậu.”

Nàng đỏ mặt. “Ngài không nên gọi tôi như thế.”

“Tại sao không? Em được đặt tên theo một hoàng hậu, đúng chứ?”

Nàng nhắm mắt và rùng mình mĩa mai. “Tôi không thích bị nhắc nhở về danh xưng đáng sợ đó.”

“Em nên thích nó”, anh nói thẳng. “Em là một trong số ít người phụ nữ ta từng gặp có thể sánh được một cái tên như vậy.”

“Trước đây ngài đã nói điều đó rồi”, nàng nói.

Anh nhìn một cách hiếu kỳ. “Ta ư?”

Callie nhìn vào mắt anh và ngày lập tức hồi hận vì đã khơi lại ký ức một thập niên trước, vốn rất vô vị với anh nhưng lại đầy ý nghĩa với nàng. Nàng nói nhanh, cố gắng kết thúc giây phút này. “Đúng vậy. Tôi không nhớ lúc nào. Chúng ta sẽ chơi chứ?”

Hai mắt Hầu tước khẽ nheo lại trước khi gật đầu. Nàng quá bối rối trong suốt ván bài kế tiếp nên anh dễ dàng chiến thắng, hai mươi so với hai mươi tám của nàng.

“Đáng lẽ em nên ngưng lại ở điểm mười chín”, anh thản nhiên chỉ ra.

“Tại sao? Làm thế tôi vẫn sẽ không thắng được”, nàng làu bàu.

“Tiểu thư Calpurnia ơi...”, nàng tin chắc anh sử dụng tên đó để khiêu khích mình, “Ta tin em là một kẻ thua cuộc cay cú”.

“Không ai thích thua cả, thưa ngài.”

“Hừm. Có vẻ đúng với em.”

Nàng thở dài. “Chịu thôi. Ngài muốn gì?”

Anh đợi nàng nhìn mình. “Xõa tóc ra.”

Nàng nhú mày. “Tại sao?”

“Vì ta đã thắng. Em đã đồng ý các điều kiện.”

Callie nhanh chóng cân nhắc lời anh trước khi đưa tay gỡ xuống những chiếc kẹp đang giữ cho tóc đứng vị trí. Khi những dải tóc nâu mềm mượt buông thõng trên vai, nàng nói, “Hả trông tôi rất ngốc nghếch, mặc quần áo đàn ông mà lại để kiểu tóc này”.

Tia nhìn của Ralston không rời suốt thời gian nàng giải thoát những lọn tóc khỏi những cái kẹp tóc. “Ta cam đoan ngốc nghếch không phải từ ta sẽ dùng.”

Lời nói, đi cùng giọng điệu đen tối mà Callie luôn ngưỡng mộ, khiến tim nàng đập thình thịch. Nàng háng giọng. “Chúng ta tiếp tục chứ?”

Anh lại chia bài. Nàng thắng. Cố tỏ ra hồ hững và bình thản, nàng nói, “Ngài có nhân tình không?”.

Anh thoáng đông cứng trong lúc gom bài và ngay tức khắc Callie hỏi hận vì đã đưa ra câu hỏi đó. Nàng không thật sự muốn biết chuyện tình ái của anh. *Đúng không nào?*

“Ta không có.”

“Ồ.” Nàng không chắc mong nhận được câu trả lời ra sao, nhưng cũng không phải câu này.

“Em không tin ta sao?”

“Tôi tin ngài. Ý tôi là ngài sẽ không ở đây với tôi nếu có một nơi nào đó và ai đó giống...”, Callie ngừng lại, nhận ra lời mình nói có thể gây hiểu lầm. “Nói thế không có nghĩa là tôi nghĩ ngài ở đây là để... với tôi...”

Hầu tước nhìn Callie, nét mặt vẫn không mấy may may phơi bày chút tâm tư nào. “Ta vẫn sẽ ở đây với em.”

“VẬY SAO?”, nàng rít lên.

“Đúng. Em khác biệt. Mới mẻ.”

“Ồ. À. Cảm ơn ngài.

“Những cô nhân tình có thể phiền phức.”

“Tôi không nghĩ ngài thích sự phiền phức”, nàng lẳng lặng đáp.

“Không. Ta không thích.” Anh tán thành và đặt bộ bài xuống bàn. “Tại sao em lại quan tâm đến các nhân tình và gái điếm như vậy?”

Không phải các cô nhân tình. Chỉ nhân tình của ngài thôi. Nàng nhún vai. “Họ khá thu hút những người phụ nữ không được... tự do.”

“Ta không thấy bọn họ tự do gì cả.”

“Ồ! Có chứ! Họ có thể hành xử thoải mái với người nào họ thích! Họ không giống phụ nữ trong giới thượng lưu. Chúng tôi được kỳ vọng ngồi yên

một chỗ trong lúc đàn ông cứ lông bông và chơi bời trác táng. Tôi nghĩ đây chính là lúc phụ nữ có cơ hội được buông thả một chút. Và những phụ nữ đó đã làm thế.”

“Em có một cái nhìn lãng mạn quá mức về việc những phụ nữ đó có thể và không thể làm. Họ bị trói buộc vào người đàn ông chu cấp cho họ. Họ lệ thuộc mọi thứ vào đàn ông. Tiền, thức ăn, quần áo.”

“Vậy thì khác gì tôi? Tôi cũng lệ thuộc Benedick với tất cả những thứ đó.”

Ralston rõ ràng khó chịu với sự so sánh của nàng. “Khác chứ. Anh ta là anh trai em.”

Callie lắc đầu. “Ngài sai rồi. Rất giống đấy. Chỉ có những người như cô gái ở hành lang đối diện được lựa chọn người sẽ ban ơn cho họ.”

Giọng Ralston trở nên nghiêm túc. “Em không không biết gì về cô nàng ở hành lang đối diện hết, Callie. Cô ta là mặt trái của sự tự do. Ta cam đoan với em. Và ta đề nghị em thôi cái trò lãng mạn hóa cô ta trước khi vướng vào một mớ rắc rối.”

Dù có là kết quả từ chuyến phiêu lưu tối nay hay màn đấu khẩu nảy lửa với Ralston thì miệng Callie có vẻ đã hoàn toàn mất kết nối với sự nhẫn nại. “Tại sao chứ hả?”, nàng châm chích, “Tôi khá thích toàn bộ ý tưởng đó. Tôi sẽ không nhất thiết từ chối lời đề nghị trở thành nhân tình của một người nào đó ngay lập tức đâu nhé”.

Lời nói đó khiến anh thảng thốt trong cảm lặng và Callie không thể giấu nụ cười điệu dàng đắc thắng đang chiếm lấy khuôn mặt mình khi nhận ra sự kinh ngạc của anh. Lông mày anh nhíu lại lúc nàng vươn tay lấy bộ bài và bắt đầu chia. Ralston túm lấy tay, giữ nàng bất động và kéo nàng nhìn vào mắt mình, đôi mắt chứa đựng một cảm xúc khó xác định nhưng đủ biết không phải chuyện tốt lành. “Em không có ý định đó.” Giọng anh xua đuổi sự phủ định.

“Tôi...” Cảm thấy mùi nguy hiểm, nàng liền nói thật. “Tất nhiên không.”

“Nó có trong danh sách không?”

“Cái gì? Không!” Sự choáng váng của nàng đủ sức thuyết phục anh.

“Em đáng giá hơn vai trò nhân tình của một gã công tử bột quyền quý nào đó, Callie. Không phải một vai trò đẹp đẽ gì đâu. Không lãng mạn gì cả. Những người đó sống trong những chiếc lồng mạ vàng. Còn em nên có một bệ thờ.”

Nàng nhạo báng. “Không đâu, cảm ơn ngài. Tôi không thích loay hoay với găng tay trẻ em và những lời xin lỗi.” Nàng giật tay mình ra khỏi tay anh. Hơi ấm từ cái chạm tay của Ralston thật sự quá nhiều. Quá gần gũi ước muốn thật sự - và ước muốn cháy bỏng cả đời của nàng.

“Những lời xin lỗi?”

Callie nhắm mắt trong phút chốc để vun đắp lòng can đảm. “Đúng. Những lời xin lỗi. Như lời xin lỗi đã được ngài bày tỏ hết sức chi tiết sáng nay ấy. Nếu tôi là người khác... cô ca sĩ opera của ngài, người phụ nữ bên hành lang đối diện... ngài sẽ xin lỗi chứ?”

Nom anh có vẻ bối rối. “Không... nhưng em không phải họ. Em xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn.”

“Tốt đẹp hơn”, nàng cau bản lặp lại, “Đó là quan điểm của tôi! Ngài và toàn thế giới thượng lưu tin rằng sẽ tốt hơn cho tôi khi được đặt lên bệ thờ của sự đoan trang và chuẩn mực - cũng được thôi nếu một thập kỷ trên bệ thờ không quảng tôi vào nhóm hàng bị xếp xó. Có lẽ những phụ nữ trẻ độc thân như em gái chúng ta nên ở đó. Nhưng tôi thì sao?”

Giọng Callie vỡ ra khi nhìn xuống những lá bài trong tay. “Tôi sẽ không bao giờ có cơ hội trải nghiệm cuộc sống ở đó. Ở chỗ tôi chỉ có bụi và những lời xin lỗi chán ngắt - giống cái lồng của bọn họ”, nàng ám chỉ cô gái bên

ngoài, “chỉ khác một lớp nước sơn”.

Hầu tước thận trọng quan sát người con gái trước mặt, thỉnh thoảng trong lúc nàng giải tỏa nỗi lòng. Không nghe được phản ứng của anh, nàng ngước lên nhìn nhưng chỉ trông thấy nét mặt kín như bưng. *Anh ta đang nghĩ gì?*

“Chia bài đi.”

Callie làm theo và họ lặng lẽ chơi ván tiếp theo nhưng rõ ràng anh không còn chơi một trò xì dách vô thưởng vô phạt nữa. Từ khuôn mặt đăm chiêu đối diện, nàng biết anh sẽ thắng và trái tim đập thình thịch trong ngực khi nghĩ đến phản ứng của anh sau cơn bộc phát của nàng.

Sau khi thắng, anh ném những quân bài ra giữa bàn. Anh đứng lên, đi đến tủ búp phê và rót ra hai ly rượu scotch, quay lại và đưa một ly cho nàng.

Nàng nhận lấy và hớp một ngụm chất lỏng màu hổ phách rồi ngạc nhiên vì mình không phun và ho sặc sụa như hôm ở quán rượu. Sự thật là chất cồn chỉ gia tăng sức nóng đang lan tỏa khắp cơ thể trong lúc chờ đợi Gabriel đưa ra yêu cầu kế tiếp.

Ngoảnh mặt đi, anh bước đến chiếc ghế nệm trước lò sưởi, buông mình xuống và nhìn chăm chăm ngọn lửa, nàng không biết anh đang nghĩ gì. Anh đang nghĩ sẽ đưa nàng về? Chắc chắn Callie đã phát ngôn đủ để khiến cả anh và nàng ngưng ngừng. Nàng có nên xin lỗi không?

“Đến đây.” Lời nói xuyên qua căn phòng dù Hầu tước không rời mắt khỏi ngọn lửa đang cháy bập bùng.

“Tại sao?”

“Bởi vì ta muốn thế.”

Một tiếng trước, nàng sẽ bật cười trước ý kiến hống hách đó, nhưng vì một vài lý do không thể giải thích, ngay lúc này, Callie chỉ biết tuân theo

mệnh lệnh. Nàng đứng lên và đến bên Ralston, chỉ dừng lại cách tay phải anh vài inch và chờ đợi, tiếng mạch máu chảy rần rần bên tai, hơi thở như lấp đầy cả căn phòng.

Sự chờ đợi này là một đòn tra tấn.

Sau đó, anh quay sang nhìn nàng một cách độc đoán với cặp mắt xanh thẳm và nói, “Ngồi xuống”.

Callie không mong đợi điều này. Nàng quỳ quả di chuyển đến chiếc ghế còn lại nhưng anh lại nói, “Không phải ở đó, Hoàng hậu. Ở đây cơ”.

Nàng quay lại nhìn, sự kinh ngạc và lúng túng lộ rõ trong ánh mắt. “Ở đâu?”

Anh chìa tay. “Ở đây.”

Âm thanh đó vang rền khắp căn phòng. *Anh ta bảo nàng ngồi lên đùi anh ta ư?* Nàng lắc đầu, “Tôi không thể”.

“Em muốn thử vai trò đó cơ mà, em yêu”, anh nói giọng ân cần và dễ dàng. “Đến đây. Ngồi với ta.”

Callie biết không cần anh nói thêm rằng đây là cơ hội của nàng. Với Ralston.

Nàng bước đến đứng ngay trước mặt Ralston và nhìn vào cặp mắt xanh, không nói gì; nàng không phải nói. Chỉ trong giây lát, anh kéo nàng lên đùi mình và lấy môi mình bao phủ môi nàng.

Không thể quay lại.

Callie thả hồn vào chuyến phiêu lưu cùng với anh.

Chương 18

Nụ hôn mơ hồ hơn, ngẫu nhiên hơn, mãnh liệt hơn bất cứ nụ hôn nào đã từng diễn ra giữa hai người, Callie lập tức nhận ra Ralston đang mang đến trải nghiệm mà nàng đã đòi hỏi. Ý tưởng đó khiến nàng rung động - anh chàng mà Callie đã thèm khát nhiều năm sẽ là người chỉ cho nàng vùng đất cảm dỗ tình nghịch đã luôn khiến nàng tha thiết tìm hiểu.

Lưỡi anh vuốt ve môi dưới trong lúc tay anh sờ soạng thân trên của nàng, gỡ bỏ hàng nút trên áo choàng và khéo léo trượt áo qua vai, hạ cánh tay nàng xuống trước khi giật gấu áo sơ mi khỏi thắt lưng của chiếc quần ống túm. Bàn tay ấm áp mạnh mẽ đặt trên vùng da mềm trần trụi ngay phía trên quần nàng, và nhân cơ hội đó, lưỡi anh xộc vào miệng nàng. Ralston tìm kiếm và môn trốn, đem lại những đợt sóng khoái cảm lẫn tăn sâu bên trong nàng trong khi tay trườn lên ngực nàng. Callie bị choáng ngợp bởi sự kết hợp của các cảm xúc từ cái miệng quỷ quyết và những ngón tay lão luyện, không thể làm gì khác ngoài chờ đợi anh chạm đến nơi nàng đã luôn mơ mộng.

Anh lùi lại khi bàn tay chạm vào đến lớp vải lạnh bó ngực và anh chửi thề - mắt lóe sáng.

“Đừng buộc lại nữa”, Ralston nói, hơi thở khàn đục tựa như nàng. Anh giữ đầu nàng trong lòng bàn tay còn rảnh rỗi và nghiền nát nàng với tia nhìn xanh biếc không chịu nhượng bộ. “Mãi mãi.”

Giọng nói u ám và đầy tính chiếm hữu buộc Callie lắc đầu cam đoan sự phục tùng của mình đối với những mong muốn của anh. “Em sẽ không làm thế nữa.”

Anh nhìn một lúc lâu, như thể muốn đoán biết sự thật trong lời nàng. Cảm thấy hài lòng, Hầu tước chiếm lấy miệng nàng cho một nụ hôn dài say đắm và kéo lớp vải lạnh lên, buông tha khuôn miệng ra một lúc đủ lâu để kéo áo ra khỏi đầu nàng. Lấy lại nụ hôn, anh ném chiếc áo qua một bên, mảnh vải

trắng bay phát phơ trong không khí trong lúc tay trở lại cơ thể nàng, dò tìm đoạn cuối của tấm vải buộc ngực. Chỉ khi nàng chắc chắn Ralston sẽ bắt đầu tháo chúng, tay anh dang rộng và anh lại thả miệng nàng ra. Sự kết hợp của bàn tay ấm áp và không khí mát lạnh trên môi, thêm sự căng cứng của cặp đùi bên dưới cùng âm thanh của hơi thở hòa quyện vào nhau khiến các giác quan của Callie như trên lửa, phải lát sau, nàng mới khôi phục lại tri giác và mở mắt ra.

Ánh mắt họ xoáy vào nhau. Nàng nín thở khi đọc được đam mê trong mắt anh - vốn đang được kiểm soát gắt gao, cảm thấy ngực anh nhấp nhô bên cạnh nàng trước khi nói. “Ta sẽ trả tự do cho em nhé, bé yêu?”

Cơn choáng váng sôi sục khắp cơ thể Callie. Cuộc thảo luận ban nãy thoáng hiện lên trong tâm trí và nàng nhận ra ẩn ý trong đó. Miệng há hốc và mắt anh bám chặt từng cử động của nàng. Như thể không kháng cự được, anh rướn người tới và âu yếm bờ môi dưới ẩm ướt trước khi lùi lại và lặp lại câu hỏi, một ngón tay nhẹ nhàng di chuyển dọc vùng da thịt trồi sụt phía trên tấm vải buộc.

“Ta sẽ giúp em thoát khỏi chiếc lồng đó nhé?”

Câu nói thắm đượm hứa hẹn nhục cảm làm nàng mềm nhũn. Anh đang mời mọc tất cả sự mạo hiểm và phấn khích mà nàng từng thèm muốn - những thứ nàng không dám ghi vào danh sách, không dám thừa nhận với chính mình ngay cả trong những giây phút riêng tư nhất. Làm sao có thể khước từ?

Nàng gật đầu bằng lòng.

Và anh chỉ cần có thể.

Ralston chậm rãi tháo sợi dây buộc dài bằng vải lanh, đẩy tay nàng ra khi Callie luồn tay vào giúp. “Không”, anh nói, giọng điệu hứa hẹn và sở hữu, “em là món quà của ta. Ta sẽ bóc quà”.

Và từ tổn phóng thích ngực nàng cho đến khi chúng đổ ập vào tay, như

lần cuối nhìn nó trong vị trí này, anh đặt miệng lên vùng da thịt nhũc nhồi của nàng và vỗ về nó.

Anh làm tình với vùng da bị đỏ và xước bởi những nếp gấp của vải buộc, rê lưới, răng và ngón tay khắp cơ thể nàng. Tay Callie tự động di chuyển, ngón tay lùa vào mái tóc đen mượt để giữ Ralston lại gần khi đầu ngã ra sau, gánh nặng của sự căng thẳng cộng với bề dày xúc cảm đang đập diu cướp đi hơi thở của nàng.

Hai tay anh vòng quanh người nàng để giữ nàng cố định khi miệng mở đợt tấn công - kéo theo tiếng thở hổn hển khi âu yếm liếm mút đầu nhũ hoa săn cứng và đem đến cho nàng những cơn thủy triều phấn khích. Callie chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vời, đàn bà và *súc sống* đến thế. Tất cả là vì có anh. Ý nghĩ đó tan đi khi anh chuyển sang bầu ngực còn lại, nhấc nàng lên như thể nàng là sợi tơ và đặt vào vị trí đong đưa trên đùi, và giúp anh dễ dàng tiếp cận gia tài của nàng. Khi dịch chuyển nàng, số băng vải trượt xuống thắt lưng nàng và bản danh sách giấu trong đó bị rút ra và đập xuống đùi, cọ vào cẳng tay. Bị phân tâm bởi cảm giác nhồn nhột, Ralston nhìn xuống mẫu giấy gấp lại kẹp giữa họ và nhặt nó lên, trao mảnh giấy da vuông vức lại cho nàng. Callie nhận mảnh giấy, ngạc nhiên với luồng cảm xúc xuất phát từ chỗ các ngón tay họ xoắn lấy nhau. Nhìn vào mắt anh, nàng ném mảnh giấy qua một bên - không để tâm nó rơi ở đâu.

Ralston nâng cằm nàng và kéo lại gần. Tay anh hiện diện khắp nơi, ôm áp hông, chân và ngực nàng, nâng mái tóc bông bênh lên để cái miệng nóng ẩm của mình tiếp cận chiếc cổ thon dài. Anh hôn từ cổ đến vành tai, rồi lại phân phát những nụ hôn khắp xương đòn và trở xuống nhũ hoa căng cứng một lần nữa. Ralston tôn thờ ngực nàng, kích thích cặp nhũ hoa trong lúc bàn tay nàng tìm tòi khám phá dưới cổ áo của anh, đến bờ vai vững chãi rồi vòng xuống khuôn ngực vạm vỡ.

Ngón tay đặt lên nút áo gi lê của anh và lóng ngóng cởi nó ra. Anh phóng thích một bên ngực đỏ ửng và trơ trẽn nhìn vào mắt nàng. “Hãy lấy thứ em muốn đi nào, Hoàng hậu.”

Từ giây phút họ bắt đầu đi trên con đường nhục cảm này, anh đã động viên nàng phớt lờ những giới hạn và cư xử một cách chân thật với sự thuyết

phục mạnh mẽ. Tôi nay cũng không có sự khác biệt. Lời nói của anh thức tỉnh nàng. Những ngón tay nàng vụng về di chuyển trên hàng nút áo, cởi áo gi lê và lột bỏ chiếc áo sơ mi vải lanh mỏng manh của anh. Nàng chần chừ không quyết, mím môi cân nhắc bước đi tiếp theo.

Anh nhìn, cặp mi trĩu nặng, không chịu đưa ra quyết định hộ nàng, nhưng không thể không ôm chặt đầu nàng và đoạt lấy đôi môi lo lắng kia mà giày vò cho đến khi cả hai cùng thở dốc. Lùi lại, Ralston thư giãn trên ghế, đặt tay nàng lên ngực mình và nhìn nàng đang cố gắng lấy lại sự bình tĩnh. “Bây giờ em sẽ làm gì với ta đây?”

Callie căng thẳng nghiêng đầu trước khi cất tiếng, “Em muốn ngài mặc ít quần áo hơn”.

Hầu tước nhếch miệng cười vì sự nghiêm trang của nàng - rất trái ngược với tình huống này. Phản ứng khàn khàn của anh đem khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể nàng. “À, chắc chắn ta không thể từ chối một tiểu thư rồi.”

Anh nhắc nàng lên để rũ bỏ áo choàng và gi lê. Hành động đó buộc Ralston áp sát vào nàng và anh rên lên khi phần cốt lõi mềm mại của nàng lọt thỏm trong anh. Loại bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài, anh ngả lưng ra ghế, siết chặt hông nàng không cho phép cảm giác hân hoan kia chầm dứt. Đây nàng lên và nghe tiếng thở dài sung sướng bởi áp lực đó - ngay đúng vị trí nàng khao khát.

Anh nhìn vào mắt nàng và lại nâng người lên, một làn sóng đam mê quét qua Callie một lần nữa. “Có phải em muốn thế này không, em yêu?”

Câu hỏi cất lên trên nền hơi thở dứt quãng và Callie nhận ra anh cũng bị cử động đó ảnh hưởng hết như mình. Đáp lại, nàng mím cười táo bạo và nép vào anh theo một động tác xoay tròn mạnh mẽ. Tay Ralston di chuyển ngay lập tức trên hông để giữ sát nàng vào mình. Mắt anh nheo lại và nàng cảm nhận được sức mạnh trước đam mê ấy.

Nàng lả lơi lắc đầu, không bằng lòng ngoảnh mặt đi, “Ít quần áo hơn nữa”.

Hầu tước lại mỉm cười, ngồi lên và tách lưng khỏi ghế trước khi nhấc vạt áo sơ mi khỏi thắt lưng của chiếc quần ống túm. Kéo áo qua đầu, anh ném nó cùng chỗ với chiếc áo của nàng.

Thấy Callie nhìn mình chăm chú, anh đặt ngón tay lên cặp nhũ hoa của nàng và trêu đùa. “Bây giờ thì sao, Hoàng hậu?”

Nàng nuốt nghẹn trong lúc quan sát anh - cuốn hút, săn chắc, vạm vỡ và đàn ông - đó là lần đầu tiên Callie thấy một người đàn ông không mặc áo và miệng nàng bỗng chốc khô đắng. Bất gặp ánh mắt anh, nàng nói, “Em có thể... chạm vào ngài được không?”

Ralston bật cười khe khẽ. “Cứ tự nhiên.”

Mắt trượt xuống ngực anh và đặt tay lên đó, ngón tay dịu dàng di chuyển hai bên thân trên, tinh tế chơi đùa với vòm ngực. Ngón cái cọ xát trên núm vú phẳng lì và mắt nàng tròn xoe khi thấy nó săn lại và nhịp thở của anh rối loạn. Nàng lặp lại hành động đó và anh gằm gừ trong cuống họng. Callie lo lắng ngược lên. “Em làm ngài đau à?”

“Không”, anh thở hắt ra. Để chứng minh lời mình, anh hôn nàng một cách trọn vẹn, đắm sâu vào miệng nàng, bắt chước hành động ban nãy, xoa ngón cái lên nhũ hoa sưng phồng trên ngực nàng cho đến khi nàng thút thít trong sự bất lực. Ralston nói trên môi nàng. “Em có đau không?”

Nàng lắc đầu, hơi thở run rẩy. “Không.” Và lại vuốt ve anh. “Nhưng nó nhức nhối. Một cách tích cực. Một cách tuyệt vời.”

Anh gật đầu. “Đúng vậy. Đúng vậy.”

Ngón cái chậm chậm xoay tròn khắp cơ thể Ralston, rồi nàng cúi người đặt miệng lên ngực anh, cảm nhận được nhịp tim của anh khi đôi môi băng qua vùng da ấm áp, rồi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu... miệng nàng tìm đến núm vú và săn đón núm thịt săn chắc đó.

Anh rít lên, luồn tay vào tóc nàng khi Callie lặp lại hành động âu yếm của anh ban nãy bằng cái lưỡi ấm nồng của mình. Anh cho phép tay và miệng nàng khám phá đến khi không thể chịu nổi nữa và lôi nàng lên để trao tặng một nụ hôn khác. Ralston ngẫu nhiên miệng Callie cho đến khi nàng đánh mất toàn bộ suy nghĩ mạch lạc và trở thành một cục đất sét yêu kiều trong vòng tay mình. Cứ như anh biết giây phút nàng bước vào trải nghiệm sung sướng thuần túy vì anh đã nhắc bổng Callie lên mà không gián đoạn nụ hôn của họ và đặt nàng lên chiếc ghế dài.

Callie đuổi người trên ghế dài cùng lúc anh hạ xuống, chiều dài của anh lấp đầy sức nóng trên từng tấc da thịt.

“Ta muốn em khóa thân, Hoàng hậu.” Câu nói nóng bỏng trên tai khi răng anh cắn vành tai nàng và khiến nàng rung động. “Hãy để ta tôn thờ em.”

Callie không thể kháng cự lại, không thể kháng cự những lời mình đã mơ mộng mấy năm liền. Nàng nắm tay anh và dẫn dắt nó cởi chiếc quần ông tùm. Động tác đó là sự cho phép cần thiết và chỉ trong phút chốc, anh đã tháo cả giày và quần để Callie trần trụi nằm soãi ra trước mắt.

Ralston dừng tay và chiêm ngưỡng, tay mò mẫm thân hình bốc lửa, nhào nặn làn da sang màu đỏ của đam mê và xấu hổ. Nàng cố gắng che đậy bản thân nhưng Ralston không cho phép, tay anh ngăn chặn bằng những cử động bốn cọt cùng lúc ngắm nghía một cách say sưa. Callie thôi không che ngực nữa, nhưng không thể không che những sợi lông nâu xoắn đánh dấu bộ phận riêng tư nhất của mình.

Anh kéo tay nàng ra và thay tay mình vào nơi đó. Anh hôn nàng say đắm trước khi lùi lại đủ để nói. “Em xấu hổ à, em yêu?”

Nàng gật đầu, anh ấn mạnh cổ tay lên nàng và thích thú với cảm giác thỏa mãn sâu sắc quét qua người và nhận lại tiếng thở dài khoan khoái bên miệng mình. “Đừng vậy chứ... để ta che chở cho em.”

Callie kinh ngạc cười phá lên và anh cũng hòa cùng một cách thân mật cho đến khi trượt ngón tay ấm áp vào giữa hai cánh hoa căng mọng và biến

tràng cười của nàng thành tiếng hỗn hển sung sướng đúng lúc tìm ra lỗi vào bên trong rồi vuốt ve vùng đất sâu kín của nàng.

“Em rất xinh đẹp, tình yêu của ta ơi.”

Nàng nhắm mắt, cảm giác kết hợp của sự môn trớn gợi tình và sự quý mến đáng thèm muốn thật quá sức chịu đựng. Anh chiếm hữu miệng nàng, “Ta chưa bao giờ biết đến đam mê thế này. Sự nhạy cảm này. Em khiến ta muốn trói em lại và giở mưu chước ra với em”. Một hình ảnh thoáng hiện qua đầu, nàng bị trói, bất lực trước sự công kích dữ dội của anh. Callie mở mắt trong sự ngạc nhiên và bắt gặp ánh nhìn vui thích của anh. Đọc được ý nghĩ của nàng, anh nói tiếp, “Ngày nào đó, Hoàng hậu, ta sẽ chỉ cho em màn đạo đầu có thể mang lại biết bao khoái cảm... nhưng tối nay”, ngón tay anh dịu dàng chạm tới nơi nhúc nhút sưng phồng và tìm ra nụ hồng của sự khêu gợi ở đó. Nàng vặn vẹo trong khi anh nói, “Tối nay, ta cũng muốn em chạm vào ta”. Anh xoay tròn ngón tay khiến Callie thốn thức kiệt quệ còn lòng bàn tay bắt đầu ẩm ướt. Môi anh ép lên môi nàng và thì thầm, “Quá ướt...”. Ngón tay thứ hai yểm trợ ngón đầu tiên, đâm sâu và duỗi căng cơ thể nàng cùng lúc cơ thể nàng quấn chặt lấy anh, “Quá chặt...”.

Ralston nói sát đôi môi hé mở ướt át của nàng khi nàng tì người vào anh. “Quá đẹp.”

Hầu tước đẩy nàng càng lúc càng gần bờ vực, miệng và tay cùng lúc xuất hiện khắp nơi. Callie là phím đàn, anh dạo bước trên cơ thể và tâm trí nàng với đôi tay ấm áp và những lời nói tinh quái của mình. Nàng tập trung vào tay anh, vào những cú trượt sâu hoắm của ngón tay khi chúng khiến nàng điên lên, ngón cái vạch những vòng tròn tuyệt diệu ở vị trí có vẻ như tiêu hao hết sức lực của nàng. Callie run rẩy, nài xin, rên rỉ tên anh.

Và khi anh ở giữa hai chân, dang rộng chúng và ghim chặt nàng xuống ghế lúc đặt miệng mình vào nơi nàng vô vàn cần đến. Lưỡi anh xâm nhập với cường độ nàng không thể chịu đựng nổi - sự chăm sóc mạnh mẽ cướp đoạt hơi thở, suy nghĩ và mọi thứ, trừ sự cảm nhận. Nàng thả tay trên đầu anh, ngón tay hoang dại quấn lấy tóc anh trong lúc anh khuấy động vùng da thịt sung đỏ của nàng bằng ngón tay, lưỡi và môi mình, có lúc Callie nghĩ mình có thể sẽ chết nếu như anh dừng lại. Nàng có thể nhận ra cơn sóng

nhục cảm đang hình thành càng lúc càng cao khi sự vuốt ve mỗi lúc một nhanh và mạnh, đầu lưỡi táo bạo chạm vào nụ hồng, miệng giật mạnh khiến nàng mất ý thức. Nàng nâng hông lên đón nhận cao trào khoái cảm tràn khắp người, nấc lên và bám vào anh - chỗ dựa ngay trung tâm trong thế giới ngã nghiêng của mình.

Ralston dịu dàng nâng niu và đưa nàng trở lại hiện thực, vồ về trước khi ngẩng đầu lên và nhìn nàng. Anh nín thở khi bắt gặp ánh mắt nàng, lúc này đang cháy rực trong đam mê và sự am hiểu của nữ giới. Nàng chìa tay ra hiệu cho anh và nói, “Đến đây”.

Câu nói đó khiến Ralston rùng mình và anh không thể không duỗi ra bên cạnh nàng. Tay nàng vuốt xuống chiếc quần ống túm của anh và có thể thấy lớp vải căng lên từ sự cương cứng. Nàng di chuyển một ngón tay dọc thân anh và thích thú nhìn anh thở khó nhọc. Với nụ cười của sức mạnh nữ quyền, nàng lặp lại động tác đó một cách dứt khoát hơn buộc anh túm tay nàng để ngăn lại.

Nhìn nàng, anh nói, hơi thở khàn đặc. “Một gã đàn ông chỉ có bấy nhiêu ý chí thôi, Hoàng hậu. Nếu em còn chạm vào ta như thế, ta không thể đảm bảo mình có thể kiềm chế bản thân đâu.”

Callie giật tay lại, đặt nó lên mặt anh và kéo anh xuống cho một nụ hôn khác. Lần này, nàng nắm quyền kiểm soát. Chiếc lưỡi lén vào cái miệng ẩm áp, đôi môi chơi đùa với môi dưới đầy đặn của anh. Khi rời ra, tay nàng di chuyển từ thân trên của anh xuống đến nút quần. Nhìn thẳng, nàng dùng những ngón tay run rẩy để giải phóng khe vải trên khóa kéo căng phồng. Luồn tay vào trong, nàng tìm thấy chiều dài của anh và ôm lấy nó trong lòng bàn tay nóng của mình. Mắt anh tối đi khi nàng cất tiếng, giọng điệu run rẩy bấy đã chỉ ra sự căng thẳng của nàng. “Sẽ thế nào nếu em chạm vào ngài như thế này?”

Callie nín thở trong lúc Ralston thâm thấu lời nàng. Anh bất động tuyệt đối một lúc lâu và Callie thắc mắc liệu có phải mình đã tính sai.

Và sau đó anh dịch chuyển, đoạt lấy miệng nàng cùng tiếng gầm gừ trong

cổ họng. Anh giữ lấy tay nàng trong tay mình và nhìn nàng. Có gì đó trong sự háo hức và ngây thơ của Callie - sự đam mê bùng sáng trong mắt ngay cả khi nàng mang lại cảm xúc rất riêng - đã tiêu diệt anh. Khi nhìn vào đôi mắt nâu sẫm, anh nhận ra mình chưa bao giờ gặp người con gái nào giống nàng. Callie là một tổ hợp của những điều đối lập, sự ngây thơ mê mải, đoan trang mạo hiểm và sự thăm dò bền lễn. Sự kết hợp đủ sức cuốn hút kẻ hoài nghi chai sạn nhất - và quả thật anh đã bị cuốn hút.

Anh muốn nàng. Muốn đến điên lên. Anh gạt bỏ ý nghĩ đó. Nàng xứng đáng với điều tốt hơn. Chỉ một lần trong đời, anh sẽ sắm vai quý ông. Anh nhắm mắt khỏi ảo ảnh nàng trần trụi chào đón mình một cách đam mê phóng túng hơn bất cứ người đàn bà nào anh từng biết.

Ralston nên nhận được huân chương vì điều sắp làm.

Anh nhắc tay nàng ra khỏi người mình và đặt một nụ hôn ướt át vào lòng bàn tay nàng rồi nói, không thể ngăn tay mình vuốt ve với mong muốn được cảm nhận làn da mềm mịn ấy. “Ta nghĩ ta nên đưa em về nhà.”

Hai hàng mi Callie hấp háy là dấu hiệu duy nhất cho thấy nàng đã nghe anh nói. Anh nhìn thấy sự nghi ngờ thoáng qua mắt nàng và không muốn gì hơn được kéo nàng vào lòng và nói ra điều anh *muốn* làm hơn là điều anh *nghĩ* mình nên làm.

“Nhưng em không muốn về nhà. Ngài đã nói sẽ giải phóng em khỏi chiếc lồng của em cơ mà. Ngài không giữ lời ư?” Câu hỏi mang ý chọc ghẹo và căm dỡ, là tiếng còi báo động khi nàng dồn ép anh - một hành động bùng bột khiến tim Ralston đập dồn dập như trống trận.

Anh lại hôn nàng, không kìm được ước muốn nhận lấy một ít ngọt ngào nàng dâng tặng. Khi anh rời miệng nàng, nàng thở dài. “Làm ơn, Gabriel... cho em thấy việc này ra sao đi. Hãy để em ném trái nó. Chỉ một lần thôi.”

Lời nói quá chân thật và bộc trực, choáng ngợp và anh nhận ra số phận mình đã được định đoạt ngay từ lúc bắt đầu. Không thể khước từ nàng.

Sau đó chiếc quần ống túm biến mất và anh nằm trên nàng, ổn định giữa hai chân để sự mềm mại của nàng o bế mình. Anh hôn lên cổ nàng, tay xoa dịu ngực nàng, véo chúng cho đến khi chúng săn lại và căng ra cho miệng mình. Anh đặt môi lên nụ hồng và đem lại cho nàng rất nhiều cảm xúc. Tay nàng đặt lên vai anh, mơn trớn da anh, nhắc Ralston nhớ lại những khoái cảm đã có trong vòng tay tha thiết của nàng. Và tối nay khoái cảm đó cuốn hút hơn gấp trăm lần.

Ralston tì vào phía trước trung tâm cảm giác của nàng, cảm nhận được hơi ấm và sự ẩm ướt đang chờ đợi mình, anh dùng hết sức khống chế ham muốn đâm sâu vào trong nàng một cách trọn vẹn. Anh nhẹ nhàng áp sát cơ thể nàng khiến Callie thở hắt ra bởi sự cọ xát êm dịu. Nàng uốn người lên, tìm kiếm một thứ gì đó không thể gọi tên, và anh lùi ra xa, toét miệng trêu ghẹo ánh mắt say mê của nàng. “Em muốn gì nào, em yêu?”

Callie lại uốn người cố gắng gia tăng kết nối của họ và anh lại lùi ra. Nàng nheo mắt. “Ngài biết em muốn gì.”

Anh lấy răng kéo môi dưới của nàng và ân cần mớm nó trước khi áp hông vào và mang đến chính xác điều nàng đòi hỏi. “Phải thế này không, Hoàng hậu?”

Nàng hôn hên gật đầu khi anh tái hiện động tác đó, cơn mưa ngọt ngào của nàng khiến hai cánh hồng càng thêm mềm mại và ẩm ướt. Đến lượt anh rên rỉ. “Ôi, Chúa ơi, Callie... em thật tuyệt.” Anh dẫn thân về phía trước, đầu ngọn giáo chà xát nơi mang đến toàn bộ cảm xúc của nàng.

Callie hít thở khó nhọc. “Em muốn...”, nàng toan cất tiếng rồi lại chân chừ không nói.

“Nói ta nghe, tình yêu.” Chiếc lưỡi thô nhám của anh âu yếm vị trí tiếp giáp giữa quai hàm và cổ nàng trong lúc bàn tay vu vơ khảo sát núm nhũ hoa và nhịp điệu chuyển động bên trên nàng chắc chắn sẽ khiến cả hai phát điên.

“Em... em không biết em muốn gì.” Nàng sờ soạng lưng anh, uốn ra đón đợi và khiến anh thở phì phò. “Em cảm thấy rất...” Anh ngẩng đầu quan sát

Callie tìm từ thích hợp... “trống trải”.

Ralston thưởng cho lời nói chân thực và khao khát của nàng bằng nụ hôn đam mê, lưỡi thọc sâu vào miệng nàng. Sau đó khẽ di chuyển, luồn tay giữa họ, và đầu ngón tay tìm đến lối vào bên trong nàng. “Ở đây ư, tình yêu?”, anh thì thầm bên tai nàng một cách gợi tình. “Em cảm thấy trống trải ở đây à?” Anh đẩy ngón tay vào sâu khi nàng thở ra tên mình. “Em muốn ta ở đây à?”

Nàng cắn môi và gật đầu.

“Nói đi, Hoàng hậu. Nói ta nghe.” Ngón tay thứ hai tiếp tục cạy nàng ra. Và lấp đầy.

“Em muốn ngài.”

“Ở đâu?” Hai ngón tay cùng đẩy tới nhằm chỉ cho nàng câu trả lời.

“Gabriel...”, câu đó vừa có ý cầu xin lại vừa mang vẻ phản đối.

Anh cười bên cổ nàng. “Ở đâu, em yêu?”

Anh đang giết nàng. “Bên trong em.”

Ngón tay biến mất và nàng nâng hông lên phản đối sự rút lui đó. Ralston phủ một loạt nụ hôn chiều chuộng lên xương đòn của Callie trong lúc ổn định giữa cặp đùi mở rộng và thay thế ngón tay bằng chiều dài rắn rỏi của mình - mấp mé ngay lối vào. Tay anh giữ khuôn mặt và nhìn vào mắt nàng, không chấp nhận để nàng lẩn tránh trong giây phút hết sức thân mật này.

Nàng lặng đi khi anh đẩy vào trong, dang rộng mình. Ralston ngừng lại, việc khó nhất anh từng thực hiện là để vật sung phòng của mình trong sức nóng mướt mà của Callie. Anh theo dõi sự xúc động trong cặp mắt nâu của nàng. “Có đau không?”

Nàng nhắm chặt mắt, lắc đầu. “Không”, rồi thì thầm, “Có. Có cảm giác... em muốn...”. Nàng nhìn vào mắt anh, “Em muốn nhiều hơn. Em muốn tất cả. Em muốn ngài. Xin ngài đấy”.

Cảm xúc ban sơ trong lời nói và ánh mắt Callie đủ khiến Ralston bùng nổ, nhưng anh không cho phép bản thân hủy hoại trải nghiệm đam mê đầu tiên của nàng. Anh tạm hoãn sự chuyển động của mình, ngậm nhũ hoa và đưa tay trở lại nụ hồng ở trung tâm, chậm chậm xoay tròn ở đó và quan sát sự kích thích hiện lên trong mắt nàng. “Callie...”, anh thì thầm, “Ta sẽ khiến em đau. Ta không thể ngăn chặn việc đó”.

“Em biết.” Callie hôn hên. “Em không để tâm đâu.”

Sau đó anh hôn nàng, chiếc lưỡi chậm rãi và tìm kiếm vùng da mềm mại cứ như họ rất dư dả thời gian. “Ta quan tâm”, anh thì thầm, ngón tay cọ xát nhanh hơn khiến hông nàng lắc lư đến độ cả hai đều bốc hỏa. “Nhưng ta sẽ bù đắp cho em.”

Anh rung chuyển, nghiêng rặng trước cảm giác sung sướng tuyệt đỉnh khi mà lối vào của nàng xoa bóp vật nam tính. Anh thận trọng di chuyển từng inch một, từ tốn thăm dò sâu hơn và sau đó kéo ra hoàn toàn để nàng có thời gian thích nghi với mình.

Và khi nàng rít lên sung sướng, anh rút ra và đẩy hết chiều dài vào trong. Callie thở hắt ra trong đau đớn và anh bắt động bên trên nàng, cơ bắp trên cánh tay, vai và cổ rúm ró lại bởi tình trạng căng thẳng tột độ. “Ta xin lỗi”, anh thì thầm và hôn tới tấp từ cổ đến tai nàng.

Callie quay đầu nhìn và cười nhẹ, “Không... không... tệ đâu”. Nàng nghiêng đầu cứ như đang xem xét những cảm xúc hỗn độn bên trong cơ thể mình. “Là thế sao?”

Anh bật cười một cách căng thẳng trước câu hỏi trong sáng. “Còn cách xa lắm.”

“Ồ.” Nàng động đậy và đến lượt anh hôn hên. “Ồ... rất là...”, nàng lại đi

chuyển và bàn tay mạnh mẽ của anh giữ hông nàng lại, không tin tưởng bản thân nếu Callie cứ tiếp tục quá trình lắc lư như thế.

“Đúng vậy”, anh nói, ngậm một bầu ngực nàng một cách vu vơ. “Đúng đấy.”

Anh rút lui gần như hoàn toàn và lại đâm vào, chuyển động kéo dài và êm ái đã xua đi cơn đau, thay vào một tia khoái cảm. “Ồ, đúng vậy.”

“Đúng vậy?”, anh đùa, lặp lại động tác vừa rồi.

Lần này Callie đón lấy cú đâm tới của anh và thở dài. “Đúng vậy”, nàng tán thành.

“Ý kiến của ta, chính xác”, anh nói và đều đặn thúc đẩy cả hai vào trạng thái phóng túng. Sau vài phút để anh môn trón, Callie bắt đầu di chuyển bên dưới, nảy hông để tăng thêm áp lực cho những cú thúc.

Ralston dịch chuyển để tiếp thu đòi hỏi của cơ thể nàng và gia tăng tốc độ lẫn cường độ. Nghiến răng bởi khoái cảm mà cơ thể chật chội và nóng hừng hực của nàng mang lại. Callie bắt đầu rên rỉ, những tiếng nấc nhỏ nhỏ đủ khiến anh điên lên, đam mê của nàng chân thật biết bao. Chưa bao giờ trong đời anh lại muốn lên đỉnh đến vậy, chưa bao giờ anh hết lòng muốn tiếp tục để mang đến cho người tình của mình sự vui sướng mà người ấy xứng đáng được hưởng.

“Gabriel”, nàng tha thiết, “Em cần...”

“Ta biết, anh thở bên tai nàng, “Ta biết em cần gì. Nhận lấy”.

“Em không thể...”

“Được mà, em có thể.”

Và khi Ralston đặt ngón tay lên nụ hồng của nàng một lần nữa và ấn vào

trong cùng lúc thúc nhanh và sâu, sự kết hợp của những cảm xúc đó vượt quá sức chịu đựng. Tình trạng căng thẳng bị đè nén đe dọa sẽ phá hủy sự kiểm soát và cuốn phăng mọi thứ bao gồm suy nghĩ cùng sự tỉnh táo. Nàng thút thít tên anh, rướn người sợ hãi điều sắp xảy đến và không muốn giấu mặt đi.

Anh giữ chặt ánh mắt hoang dã của nàng. “Nhìn ta, Hoàng hậu. Ta muốn thấy em được giải thoát. Ta muốn thấy em lên đỉnh với ta.”

“Em không thể... em không biết... làm thế nào”, nàng lắc đầu qua lại và lấp bắp nói.

“Chúng ta sẽ cùng nhau khám phá chuyện đó.”

Và họ đã làm thế. Cảm xúc mãnh liệt bên trong được phóng thích và nàng rung động xung quanh anh, cơ bắp nàng siết lấy anh như một nhà giam hoàn hảo và cảm dỗ anh với nhịp điệu ngọt ngào không chống đỡ nổi. Nàng gọi tên anh, bám móng tay vào vai anh khi ôm anh và nàng được khai sáng.

Khi đó, chỉ khi đó, ngay khi nàng đã tìm thấy khoái lạc của mình, anh cũng tìm ra nó và theo nàng lên đỉnh với một sức mạnh trước đây chưa bao giờ biết đến. Ralston đổ sập bên trên nàng, ngực nhấp nhô đồng điệu với nàng khi cố gắng khôi phục sức lực của mình.

Anh nằm đó một lúc lâu cho đến khi hơi thở ổn định và đủ sức chống tay nhắc người lên và nhìn xuống. Ngắm nhìn làn da đỏ ửng hạnh phúc, nụ cười mệt mỏi và đôi mắt trĩu nặng, Ralston choáng váng nhận ra.

Ralston chưa bao giờ trải qua cảm giác này... bất cứ điều gì giống nàng. Anh chưa bao giờ ở cùng một người phụ nữ cởi mở và tự do như vậy... chưa bao giờ biết ai đó sẵn sàng cho, nhận và đón lấy đam mê với một ý chí kiên định như vậy. *Anh chưa bao giờ biết ai như nàng.* Mắt anh quét qua cơ thể trần trụi xinh đẹp đang tắm dưới ánh lửa vàng tí tách. Nàng quấn lấy anh như trong giấc mơ và những gì anh có thể nghĩ là có nàng lần nữa. Ngay lập tức. Dĩ nhiên, hẳn là nàng sẽ đau rát...

Ý nghĩ đó cuộn trôi Ralston như một cơn sóng lạnh lẽo.

Chúa ơi, nàng không còn là một trinh nữ.

Anh đã nghĩ gì thế này? Trinh nữ xứng đáng với điều tốt đẹp hơn, vì Chúa. Nói như thế không có nghĩa anh từng rơi vào tình huống này, nhưng tin chắc nàng xứng đáng với sự tán tụng, hoa hồng và ít nhất là một cái giường tử tế. Không phải một băng ghế dài trong câu lạc bộ của đàn ông.

Lạy chúa. Nàng không còn là một trinh nữ và anh đối xử với nàng như một thứ dân...

Anh lắc đầu không cho phép mình hoàn tất câu nói trong đầu. Ralston bị lương tâm cắn rứt khi nghĩ đến việc mình đã làm. Nàng đã tin tưởng anh. Và anh đã lợi dụng nàng. Ở Brooks, vì Chúa. *Lạy Chúa.* Anh đã làm gì?

Ý nghĩ đó khiến Ralston tái mặt.

Nàng chú tâm. “Có gì không ổn à?”

Lời nói mang anh quay lại thực tại và Ralston gặp khó khăn trong việc nhìn vào mắt nàng. Anh dụi dằm hôn lên vai nàng và ngồi lên, phớt lờ cảm giác mát mát khi đã rời khỏi cơ thể mời gọi ấm áp.

Anh bắt đầu mặc quần áo, và sau một lúc quan sát anh, Callie cũng làm theo. Anh cố gắng không nhìn nàng, nhưng không khống chế được bản thân khi nàng ngoảnh mặt đi và mặc quần ống túm. Lòng bàn tay anh ngứa ngáy muốn chạm vào, ôm nàng một lần nữa và cảm nhận sự mềm mại của nàng đu đưa trên những góc cạnh cứng nhắc của cơ thể mình. Thoát khỏi sự mơ mộng, anh thất cựa vạt trong lúc nàng mặc áo sơ mi, bỏ qua tấm vải buộc.

Nàng quay đi tìm áo gi lê và thoáng thấy ánh mắt anh. Ralston nhận ra nỗi buồn trong mắt nàng. Callie đã hỏi hặn chuyện họ đã làm.

Anh cúi xuống đưa tấm vải lạnh mà nàng đã tâng lờ rồi kẹp nó giữa các

ngón tay mình. “Em không cần thứ này à?”

“Không”, nàng dịu dàng nói, “Áo choàng của ngài đủ lớn để che cho em...”. Nàng ngập ngừng bổ sung, “Và em đã hứa sẽ không buộc lại nữa”.

Lời nói cùng với sức mạnh gọi tình ban nãy ngân vang giữa họ, nhắc anh về hành động không thể tha thứ của mình. Nàng quay đi và anh nói, “Đúng là em đã hứa như vậy”.

Anh quần tằm vải lanh thành một cuộn nhỏ và kẹp nó trong áo gi lê trước khi cúi xuống lấy chiếc áo choàng dưới sàn nhà. Và chú ý đến một mảnh giấy da vuông vức nằm bên dưới áo - bản danh sách đã đặt họ vào tình trạng liệu lĩnh này.

Anh đứng thẳng, toan mở miệng để nhắc Callie về mảnh giấy nhưng ngưng lại khi nhận ra nàng vẫn hoàn toàn ngoảnh mặt đi, lưng thẳng đuột, vai cứng còng cứ như sắp ra trận trong lúc điềm tĩnh kẹp lại tóc và khôi phục kiểu tóc ban đầu.

Vì một vài lý do, Ralston không muốn đề cập đến bản danh sách ngu ngốc đó nữa. Anh nhét mảnh giấy vuông nhẵn nhúm vào túi và đợi nàng quay lại đối mặt với mình.

Vài phút sau, Callie quay lại và anh choáng váng bởi những cảm xúc trong mắt nàng, lấp lánh những giọt nước mắt chưa rơi. Đối mặt với nỗi buồn đó, anh cảm thấy mình giống một thằng khốn. Nuốt khan, Ralston ngẫm nghĩ điều cần phải nói. Anh có thể thấy nàng đang đợi anh nói những câu có thể chuộc lại lỗi lầm... những câu nói có thể ngăn được những giọt nước mắt sắp sửa tuôn xuống kia.

Anh muốn nói điều đúng đắn. Ralston có thể không sửa chữa được tổn hại đã gây ra bởi hành động vô tâm thiếu suy nghĩ của mình nhưng chắc chắn sau đó sẽ cư xử như quý ông. Và thế là anh nói điều mà mình nghĩ quý ông sẽ nói trong tình cảnh tương tự. Điều anh nghĩ phụ nữ chắc chắn muốn nghe trong tình cảnh tương tự. Điều mà chắc chắn sẽ ngăn những giọt nước mắt của nàng.

“Xin hãy tha lỗi cho hành động của ta. Dĩ nhiên chúng ta sẽ kết hôn.”

Anh đợi một lúc sau khi lời nói treo lơ lửng giữa hai người, Callie trở mắt kinh ngạc và rồi nheo lại cứ như đầu óc anh đã hoàn toàn có vấn đề. Anh đợi Callie nhận ra mình đã làm một điều đáng quý. Đợi nàng cảm thấy hài lòng - thậm chí là biết ơn bởi lời cầu hôn. Đợi nàng nói gì đó - bất kỳ điều gì. Anh vẫn đợi trong lúc nàng mặc áo choàng, đeo găng tay và đội mũ.

Và, khi đã hoàn tất, Callie quay mặt lại và cất tiếng, coi như anh chưa hề nói gì. “Cảm ơn ngài vì buổi tối mở mang tầm mắt này, thưa ngài. Ngài có phiền đưa em về nhà không?”

À. Chỉ ít nàng đã không bật khóc.

Chương 19

“Trong số tất cả những gã đàn ông kiêu căng- hống hách- khó chịu!” Callie giật sách ra khỏi kệ trong thư viện Allendale House, ném chúng thành một đống ngổn ngang dưới chân và lẩm bẩm với chính mình. “Dĩ nhiên, chúng ta sẽ kết hôn? Nếu anh ta là anh chàng- cuối cùng- ở- London thì mình cũng sẽ không cưới anh ta!”

Nàng thổi một lọn tóc ra khỏi mắt và quẹt bàn tay bám bụi lên chiếc váy len xám đã mặc trước khi khảo sát mớ hỗn độn đã được nàng tạo ra trong một giờ vừa qua. Thư viện đã bị xé thành nhiều mảnh. Những cuốn sách hiện hữu khắp nơi, trên bàn ghế và trong những núi sách không được gọn gàng lắm nằm trên nền nhà.

Sau chuyến xe về nhà yên lặng chết người với Ralston vài giờ trước, Callie lén lút vào nhà tìm và đến chiếc giường của mình, lòng bị giằng xé với một khao khát được vùi lấp dưới những tấm chăn không bao giờ tái xuất hiện và một ham muốn mạnh mẽ không kém là tới thẳng Ralston House, đánh thức chủ nhân của nó và nói cho anh ta biết chính xác điều anh ta nên làm với đề nghị đáng tôn kính của mình.

Trong vài giờ, nàng cố làm điều đầu tiên...tua đi tua lại những việc xảy ra tối đó trong đầu- nước mắt và sự giận dữ xen lẫn bởi việc anh đã hoàn toàn hủy hoại một buổi tối đáng nhớ như thế. Anh đã chỉ ra đam mê có thể đáng ngạc nhiên biết bao, nàng đã trải qua trạng thái ngây ngất đầu tiên và rồi ra tay hủy hoại nó. Ngay sau khám phá đó, nàng đã được nhắc nhở rằng định mệnh đã an bài mình không được tận hưởng đam mê dưới bất kỳ hình thức nào.

Không, thay vì vô vàn lời hay ý đẹp đáng lẽ rất thích hợp mà Ralston có thể nói trong tình huống đó- từ *Không người đàn bà nào anh từng biết sánh được với em*, đến *Làm sao anh có thể sống thiếu em khi đã tìm thấy thiên đường trong vòng tay em*, đến *Anh yêu em, Callie, hơn là anh nghĩ* hay thậm chí *Chúng ta thử một lần nữa nhé?* – Anh lại rời đi và phá hỏng nó với sự hối lỗi.

Và tệ hơn là đề cập đến chuyện cưới xin.

Nói như thế không có nghĩa đề cập đến chuyện cưới xin là một việc hoàn toàn sai lầm. Thật ra nàng đã chờ đón nó, đâu đó giữa *Không người đàn bà nào anh từng biết sánh được với em*, đến *Làm sao anh có thể sống thiếu em khi đã tìm thấy thiên đường trong vòng tay em*. Sẽ thật đáng yêu nếu anh nhìn vào mắt nàng với sự thành tâm và nói *Hãy biến anh thành người đàn ông hạnh phúc nhất, may mắn nhất, mãn nguyện nhất thế gian, Callie. Hãy*

lấy anh.

Nếu anh nói thế- hoặc là, nàng cao thượng cho phép, bất kỳ biến đổi nào về chủ đề đó- đáng ra nàng đã ngã xuống, hoan hỉ trong tay anh và để anh hôn mình say đắm suốt quãng đường về nhà. Và nàng vẫn sẽ nằm trên giường mơ mộng một cuộc sống bền lâu hạnh phúc trong vai trò Nữ hầu tước Ralston.

Bây giờ là chín giờ rưỡi sáng sau buổi tối đáng lẽ nên là đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời- bao gồm tất cả những buổi tối sắp đến- và nàng đang sắp xếp lại thư viện.

Hai tay chống hông, Callie gật đầu cụt lùn với quang cảnh trước mặt. “Có vẻ là một ngày đẹp trời để làm việc này.”

À, chỉ ít nàng đã không bật khóc.

Nàng hắt hơi. Đầu tiên, nàng sẽ phải lau chùi.

Callie hiên ngang đi ra cửa gọi người hầu mang khăn lau để lại nhìn thấy Mariana và Anne chụm đầu rù rì với một cô hầu ở bên kia hành lang.

Cả ba cái đầu giật phắt lên bởi tiếng mở cửa thư viện và Callie để ý được quai hàm của cô hầu đã rớt xuống khi nhìn thấy mình. Callie nói với cô hầu gái một cách dửng dưng. “Tôi cần một cái khăn lau.” Cô ta trông có vẻ điếng hồn như thể không hiểu nổi mệnh lệnh đó. Callie thử lại. “Để lau bụi. Những cuốn sách. Trong thư viện.” Có vẻ như cô ta đã mọc rễ trên nền nhà trong hành lang. Callie thở dài. “*Hôm nay* tôi muốn quét dọn thư viện... cô nghĩ có thể thực hiện việc đó không?”

Câu hỏi đó thức tỉnh cô gái kia và cô ta vội vàng đi xuống đại sảnh để thi hành lệnh của nữ chủ nhân. Callie phóng ánh mắt nghiêm khắc về phía Mariana và Anne. *Chỉ ít họ cũng biết điều để không bình phẩm gì.*

“Ôi trời”, Mariana nói. “Có vẻ còn tệ hơn chúng ta đã nghĩ.”

Callie nheo mắt với cô em gái đang nói oang oang trước khi quay gót trở lại thư viện để bắt đầu công việc hao tốn thời gian là xếp các cuốn sách nay đã hoàn toàn không theo thứ tự bảng chữ cái. Từ vị trí đứng của mình, Callie biết Mariana và Anne đã theo mình vào phòng. Anne kiên quyết đứng bên cánh cửa khép kín trong lúc Mariana cẩn thận an tọa trên ghế.

Họ thận trọng quan sát Callie, giữ im lặng vài phút trong lúc nàng thu thập những tựa sách từ đồng hồ độn gần đó. Cuối cùng Mariana phá vỡ sự yên tĩnh và hỏi, “Chị đến chữ cái nào rồi?”

Callie ngược lên nhìn em gái tử giữa núi sách và nói rành rọt, “A.”

Mariana nghiêng người xem xét đồng sách dưới chân. Khéo léo lôi một cuốn ra khỏi đụn sách, cô mỉm cười tự mãn và nói: “Alighieri. *Inferno*”.

Callie quay lại đồng sách của mình. “Đó là Dante. Nó nên được xếp trên kệ theo chữ D.”

“Thật ư?” Mariana chun mũi với cuốn sách trong tay. “Có vẻ kỳ quặc nhỉ. Tên đệm của ông ta bắt đầu bằng chữ A.”

“Tên đệm của Michelangelo bắt đầu bằng chữ B nhưng chúng ta vẫn xếp ông ta theo chữ M.”

“Hừm”, Mariana nói, giả vờ hứng thú với chủ đề này. “Hắn là người Ý.” Cô tạm ngưng khi cô hầu gõ cửa và bước vào đưa mảnh khăn lau cho Callie. Khi cô ta lui đi và đóng cửa lại phía sau, Mari tiếp tục liến thoắng, “Em không biết liệu Juliana sẽ xếp theo chữ J hay F nhỉ?”

Lưng Callie thoáng căng cứng lúc nghe nhắc đến em gái Ralston trước khi quay lại công việc phủ bụi của mình. “Chị không biết. Có lẽ là J.”

Anne lớn tiếng nói. “Tiếc là cô ấy không phải là một thành viên chính thức của nhà St. John. Tôi luôn thích chữ S.”

Mariana gật đầu. “Cháu đồng ý.”

Callie quay đầu nhìn Mariana. “Hai người đang cố gắng làm gì đây?”

“Tôi qua đã xảy ra chuyện gì?”

Callie nhìn lại kệ sách đang được nàng lấp đầy. “Không có chuyện gì xảy ra hết.”

“Không ư?”

“Không.”

“Tại sao chị lại sắp xếp lại thư viện?” Mariana hỏi.

Callie khẽ nhún vai. “Tại sao không? Hôm nay chị không còn việc gì khác để làm.”

“Không có việc gì hay hơn việc sắp xếp lại thư viện đây nhỉ.”

Callie tự hỏi siết cổ em gái sẽ khó khăn đến mức nào.

“Cô chỉ làm việc này khi nào cần sự xao lãng.”

Và cả bà giúp việc của nàng nữa.

Mariana đứng lên và dựa lưng vào kệ sách Callie đang thu dọn. “Chị đã hứa sẽ kể cho em nghe mọi chuyện, chị biết đấy.”

Callie lại nhún vai. “Không có gì để kể.”

Lời nói bị đứt quãng bởi tiếng gõ cửa. Cả ba người phụ nữ chuyển sự chú ý vào viên quản gia đang cố gắng phớt lờ mớ hỗn độn đã chiếm đóng thư

viện vốn được sắp xếp đâu ra đó.

Ông ta bước vào, đóng cửa lại như đang nỗ lực cách ly họ với hành lang. “Thưa tiểu thư, ngài Ralston đang ở đây. Ông ta yêu cầu được gặp cô.”

Mariana và Anne trao nhau ánh mắt tròn xoe trước khi Mariana ném sang Callie cái nhìn tự mãn. “Anh ta à?”

Callie đảo mắt và ra lệnh cho ông quản gia, “Cảm ơn ông Davis. Ông có thể nói với ngài Hầu tước là tôi không có nhà. Ông ta có thể trở lại vào một ngày ông ta muốn và tôi có thể đón tiếp ông ta.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Ông quản gia cúi chào và rời khỏi phòng.

Callie nhắm mắt và hít vào một hơi sâu, rùng mình gắng sức giữ bình tĩnh. Nàng mở mắt ra, Mariana và Anne đã đứng sánh vai bên nhau và chăm chú nghiên cứu nàng. Anne nói, “Không có gì để kể à, hửm?”

“Không.” Callie lên giọng để duy trì sự bình thản.

“Chị là một kẻ nói dối dở tệ”, Mariana thản nhiên nói. “Chỉ có thể hy vọng Davis khá hơn chị chút đỉnh.”

Trong lúc bầu không khí vẫn còn nặng nề, cửa phòng lại mở ra và viên quản gia lớn tuổi bước vào. “Thưa tiểu thư.” Ông cúi đầu.

“Anh ta đã đi chưa?” Callie hỏi.

“À. Chưa, thưa tiểu thư. Ông ta nói sẽ đợi cô trở về.”

Mariana há hốc mồm, “Thật hả?”

Davis lại gật đầu với cô em gái nhà Hartwell. “Đúng vậy, thưa tiểu thư.”

Mari mỉm cười rạng rỡ với Callie. “Chuyện này có vẻ sẽ cấu thành một thứ gì đó mang tính chất phiêu lưu.”

“Ôi, im đi.” Callie quay sang Davis. “Davis, ông sẽ phải nói rõ là tôi không tiếp khách. Giờ này quá sớm cho việc đón khách đến thăm.”

“Tôi đã nói vậy, thưa tiểu thư. Xui xẻo thay, ngài Hầu tước tỏ ra khá... bèn bỉ.”

Callie hơi bực tức. “Đúng vậy. Anh ta có khuynh hướng đó. Ông nên kiên quyết hơn.”

“Thưa tiểu thư...”, lão quản gia thoái thác.

Callie mất hết kiên nhẫn. “Davis. Ông được xem là một trong số các quản gia giỏi nhất ở London.”

Davis sửa dáng đứng. Một quản gia chỉ làm đến thế và vẫn giữ được mức độ nghiêm trang phù hợp. “Ở nước Anh, thưa tiểu thư.”

“Phải rồi. Ông nghĩ sáng nay mình có thể... làm quản gia không?”

Anne thụt khịt tỏ vẻ thích thú khi thấy mặt Davis dài thượt.

Mariana nhìn ông quản gia một cách thân ái và nói, “Cô ấy không có ý xúc phạm đâu, Davis.”

Viên quản gia mặt lạnh đáp, “Đúng vậy, không có, thưa tiểu thư”. Sau đó cúi thấp hơn mức Callie nghĩ ông ta có thể và Davis rời đi một lần nữa.

Callie thở dài, trở lại công việc của mình và lui sâu vào một dãy kệ sách. “Tôi sẽ bị trừng phạt vì hành động của mình, phải không?”

“Gần như chắc chắn. Cô sẽ được phục vụ món bò khét cho đến tháng tới.”

Anne nói, chậ vật kiểm soát sự thích thú của mình.

Mari khảo sát một chồng sách trước khi ngẩng hứng hỏi, “Chị có nghĩ ngài Ralston sẽ nản lòng không?”.

“Ta sẽ không đặt cược vào điều đó đâu.”

Trái tim Callie giậ thót trước những lời khô khan đượ phát ra từ bên trong căn phòng. Nàng giậ đầu hướng về phía âm thanh đó, nhưng các kệ sách xung quanh đã che chắn tầm nhìn. Ở cuối lối đi nơi nàng đang đứng, Callie kịp thấy bà giúp việc đã đông đá tại chỗ, mắt to như cái chén và nhìn chăm chăm về phía cửa ra vào.

Trong sự tĩnh lặng ngọt ngạt, Mariana đưà mắt nhìn Callie. Phớt lờ ánh mắt nài xin của chị gái, cô gái trẻ nở nụ cười trứ danh của thiên thần Allendale và dịu ngọt nói, “Callie, có vẻ như chị đang có khách.”

Callie nheo mắt. Không có điều gì khủng khiếp hơn một đưà em trong thế giới rộng lớn này.

Nàng theo dõi Mari nhảy ra khỏi chỗ đứng của mình, vượt thẳng váy rồi hướng ra mặt cửa- và về phía Ralston. “Hôm nay là một ngày đẹp trời”, cô nói.

“Đúng vậy, tiểu thư Mariana”, giọng Ralston rời rạc. Callie giậm chân trong sự tức tối. *Anh ta phải ra về thản nhiên vậy sao?*

“Em nghĩ mình nên đi dạo trong vườn”, Mariana đon đả nói.

“Nghe có vẻ là một ý kiến xuất sắc.”

“Đúng đấy. Chính tôi cũng nghĩ vậy. Thứ lỗi cho tôi nhé. Anne ơì?” Em gái nàng nhún chào thật nhanh và rời khỏi phòng, bà Anne bội bạc bám theo sát gót. Callie đứng yên tại chỗ, hy vọng có thể đợi Ralston ra ngoài. Một quý ông sẽ không đôn ép nàng trong một không gian chật hẹp giữa các kệ

sách. Và chắc hẳn anh ta đã rất cố gắng để chứng minh mình là một quý ông vào đêm hôm trước.

Sự tĩnh lặng bao trùm, Callie tiếp tục xếp sách, ép buộc bản thân tâng lờ sự xuất hiện của Ralston. *Adams, Aeschylus, Aesop.*

Nàng nhận ra bước chân của anh đang đến gần, qua khoe mắt, Callie thấy anh đứng ở cuối dãy và theo dõi mình. *Ambrose, Aristotle, Arnold.*

Đúng vậy, nàng sẽ giả vờ anh không có ở đó. Sao anh có thể giữ im lặng? Đủ để thử thách sự kiên nhẫn của một vị thánh. *Augustine.*

Nàng không thể chịu đựng thêm nữa. Không rời mắt khỏi một loạt gáy sách được xếp ngay hàng thẳng lối trên kệ, nàng cúi kính nói, “Em không tiếp khách.”

“Thú vị thật”, giọng anh lè nhè. “Vì có vẻ em đang đón tiếp ta.”

“Không. Ngài xông vào thư viện của em dù không được mời.”

“Nơi này là thư viện sao?”, anh nhăn nhó nói. “Ta đã không chắc, sao mà tất cả các kệ trống rỗng vậy.”

Nàng ném cho ánh mắt chán chường. “Em đang sắp xếp lại.”

“Ừ, ta đã thấy rồi.”

“Đó là lý do em không tiếp khách.” Nàng nhấn mạnh với hy vọng anh sẽ nhận ra thái độ bất nhã của mình và bỏ đi.

“Ta nghĩ chúng ta đã cho qua chuyện đó, em không nghĩ vậy à?”

Có vẻ anh không để tâm đến việc cần phải tỏ ra lịch thiệp. Tốt thôi. Nàng cũng không phiền. “Ngài muốn gì, hả ngài Ralston?” Callie lạnh lùng nói.

Nàng quay sang đối mặt anh. Một sai lầm. Hầu tước hoàn hảo như mọi khi- tóc bóng mượt, nước da bánh mật, cà vạt hoàn mỹ và lông mày cong lên duyên dáng đủ khiến nàng cảm thấy như mình sinh ra và lớn lên trong chuồng ngựa. Ngay lập tức, Callie nhận ra mình đang mặc chiếc váy dài xám xịt nhất, cũ kỹ nhất và không nghi ngờ gì cũng là đơ bản nhất, nàng có vẻ rất cần một giấc ngủ ngắn và một cái bồn tắm.

Anh là một người phiền toái. Thật đấy.

“Ta muốn tiếp tục cuộc trò chuyện tối qua.”

Nàng không đáp mà chỉ cúi xuống nhặt vài cuốn sách trên nền nhà.

Ralston đứng lặng nhìn cứ như đang thận trọng cân nhắc câu nói kế tiếp. Nàng chờ đợi, chậm chạp đặt sách lên kệ và mong anh không nói gì hết. Chỉ mong anh từ bỏ và ra đi.

Anh bước đến gần, dồn nàng vào khoảng không chập choạng tối. “Callie, ta không thể nói lời xin lỗi cho đủ.” Lời nói lặng lẽ trong sự thành thật.

Nàng nhắm mắt, để ngón tay trượt xuống gáy sách, rồi nhìn những ký tự trên bìa sách được mạ vàng nhưng không đọc được. Hít sâu, nàng ép bản thân khỏi thứ cảm xúc đang tấn công mình. Nàng quả quyết lắc đầu và không nhìn anh- không tin tưởng bản thân có thể nhìn anh. “Xin ngài đừng xin lỗi”, Callie thì thầm. “Không cần đâu.”

“Tất nhiên là cần. Hành vi của ta thật đáng quở trách.” Anh xua tay vào không trung. “Tuy nhiên, quan trọng hơn, ta đã sửa chữa tình huống ngay lập tức.”

Ý định của anh đã quá rõ ràng. Callie lại lắc đầu. “Không”, và lặng lẽ nói.

“Em bảo sao?”, sự ngạc nhiên của anh quá rõ ràng.

Nàng hắng giọng, lần này cố ép giọng mình mạnh mẽ hơn. “Không. Không có tình huống nào cả và vì vậy không cần ngài sửa chữa gì hết.”

Anh bật cười hoài nghi. “Em không nghiêm túc đấy chứ.”

Callie so vai và đẩy anh ra đi vào khu vực trung tâm thoáng đãng sáng sủa của thư viện. Quẹt tay lên váy, nàng ra vẻ đang phân loại đồng sách trên chiếc bàn gần đó. Nàng không thấy bất kỳ tựa sách nào, cũng không thấy bất kỳ tác giả nào. “Em nghiêm túc, thưa ngài. Bất kỳ hành vi sai quấy nào mà ngài có vẻ tin tưởng mình đã phạm phải, thì em cam đoan ngài đã không làm một chuyện như thế.”

Anh gãi đầu, sự bực tức cắt qua mặt. “Callie. Ta đã làm ô danh em. Khá nặng nề. Và giờ ta muốn làm điều đúng đắn. Chúng ta sẽ kết hôn.”

Nàng nuốt nghẹn và không nhìn anh- không tin vào bản thân mình. “Không, thưa ngài. Chúng ta sẽ không kết hôn.” Có lẽ đây là lời nói khó khăn nhất. “Không phải là em không cảm kích đề nghị đó”, nàng lịch sự bổ sung.

Trông anh hoàn toàn rối trí. “Tại sao không?”

“Thưa ngài?”

“Tại sao em không lấy ta?”

“Một là ngài không hỏi. Ngài đã tuyên bố.”

Anh nhìn lên trần nhà như thể đang tìm sự kiên nhẫn. “Được rồi. Em sẽ lấy ta chứ?”

Giọng điệu náo nê của Hầu tước đem đến một cảm giác bồn chồn tang thương cho Callie. Dù có bị ép buộc hay không thì việc Hầu tước Ralston cầu hôn nàng rõ ràng đứng rất cao trong danh sách những khoảnh khắc tuyệt diệu nhất trong đời. *Đứng đầu bản danh sách đấy luôn ấy chứ.*

“Không. Nhưng rất cảm ơn ngài đã hỏi.”

“Sao mà ngu...”, anh kiểm chế bản thân. “Em muốn ta quỳ xuống ư?”

“Không!” Callie không nghĩ sẽ chịu được anh quỳ một chân và hỏi cưới mình. Đó sẽ là trò đùa tai ác của cả vũ trụ.

“Vậy vấn đề quỳ tha ma bắt này là gì?”

Vấn đề là anh không thật lòng muốn em. “Em chỉ thấy không có lý do gì để chúng ta phải cưới hết.”

“Không lý do”, anh lặp lại. “Ta đoán mình có thể liệt kê một hay hai lý do hết sức hay ho đấy.”

Cuối cùng, Callie nhìn vào mắt anh, nao núng bởi sự buộc tội trong màu xanh sâu hun hút ấy. “Chắc chắn ngài không cố gắng kết hôn với mọi phụ nữ bị ngài làm ô danh. Tại sao lại bắt đầu với em chứ?”

Anh kinh ngạc trợn mắt trước câu nói táo bạo ấy. Cảm xúc đó sớm bị thay thế bởi sự tức tối. “Chúng ta hãy giải quyết vấn đề này một lần cho xong. Rõ ràng em nghĩ ta chơi bời trác táng hơn sự thật rồi đấy. Ngược với điều em tin tưởng, quả thật ta đã cầu hôn mọi trinh nữ từng bị ta xâm phạm. Tất cả chỉ có *một người* mà thôi.”

Callie đỏ mặt và ngoảnh mặt đi, cắn môi dưới. Hẳn anh buồn bã vì tình huống này và nàng cảm thấy rất tiếc cho anh. Nhưng sự thật anh không thể buồn bã hơn nàng được. Nàng đã trải qua một đêm huyền diệu trong vòng tay người đàn ông duy nhất nàng từng thềm muốn và anh ta đã nhanh chóng hỏi cưới- bởi tinh thần trách nhiệm- và với mức độ lãng mạn chẳng ra làm sao.

Và đúng lý ra, nàng phải sụp đổ trong sự tri ân đối với Hầu tước Ralston vô cùng nghĩa hiệp? *Không, cảm ơn ngài.* Nàng sẽ sống những ngày còn lại

với ký ức tuyệt vời về đêm hôm trước và sẽ hạnh phúc với điều đó.

Nàng hy vọng thế.

“Hành động đáng kính của ngài đã được ghi nhận, thưa ngài...”

“Vì Chúa, Callie...ngưng ‘thưa ngài’ với ta đi.” Sự cáu tiết nhuốm đầy trong giọng anh khiến nàng ngừng nói. “Em biết em có thể có bầu chứ.”

Một tay Callie ngay lập tức đưa lên thắt lưng. Nàng dập tắt mong ước mãnh liệt xuyên qua cơ thể với ý nghĩa đang bảo bọc đứa con của Ralston. Nàng đã không xét đến khả năng đó, nhưng chuyện đó có thể không nhỉ? “Em rất nghi ngờ chuyện đó sẽ xảy ra.”

“Dù sao cũng có khả năng. Ta sẽ không để con ta trở thành một đứa con hoang.”

Đôi mắt Callie lóe sáng. “Em cũng không. Nhưng cuộc thảo luận này còn khá sớm, ngài không nghĩ vậy sao? Xét cho cùng nguy cơ đó khá nhỏ nhoi.”

“Nguy cơ ít nhiều gì cũng là nguy cơ. Ta muốn em lấy ta. Ta sẽ cho em mọi thứ em muốn.”

Anh sẽ không bao giờ yêu em. Anh không bao giờ có thể. Em quá cục mịch. Quá tế nhị. Không xứng với anh. Những câu nói thâm thì trong tâm trí, nhưng nàng giữ im lặng và lắc đầu.

Anh chán nản thở dài. “Nếu em không nói lý lẽ, ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải nói chuyện với Benedick.”

Callie thở hắt hên. “Ngài sẽ không làm thế.”

“Rõ ràng em làm lẫn ta với một gã nào khác. Ta sẽ cưới em và không để tâm phải nhờ anh trai em ép buộc em bước vào giáo đường để làm việc đó.”

“Anh Benedick sẽ không bao giờ ép buộc em cưới ngài”, Callie phản bác.

“Đường như chúng ta sẽ tìm hiểu sự thật trong tuyên bố đó.” Họ đứng đó, mặt đối mặt, đôi mắt lấp lánh sự mệt mỏi, vài phút sau anh dịu giọng và nói. “Sẽ tệ đến thế sao?”

Cảm xúc ban sơ vỡ òa trong lồng ngực Callie và nàng không thể trả lời ngay. Dĩ nhiên, kết hôn với Ralston sẽ không tệ. Kết hôn với anh sẽ rất tuyệt. Nàng đã mê mẩn anh nhiều năm, dõi theo hình bóng anh một cách say sưa bên lề phòng khiêu vũ, ngấu ngiến những mẩu tin và những hành động hoang đàng của anh nữa. Trong một thập niên, khi những nhân vật có vai vế trong giới quý tộc phỏng đoán về Nữ hầu tước Ralston tương lai, Callie đã bí mật tưởng tượng chính mình sống đôi với ngài Hầu tước đáng khao khát đó.

Nhưng trong suốt chừng đó năm, nàng đã tưởng tượng về một tình yêu đơm hoa kết trái, đã mơ một ngày nào đó anh sẽ phát hiện ra mình từ bên kia phòng khiêu vũ đông đúc hay bên trong một cửa hiệu nào đó trên phố Bond, hoặc một bữa tiệc và yêu nàng đến điên dại. Nàng đã tưởng tượng họ cùng nhau sống hạnh phúc mãi mãi.

Hôn nhân xuất phát từ sự ăn năn và sai lầm không tạo nên hạnh phúc đích thực mãi mãi.

Ở độ tuổi và tình trạng của nàng, Callie biết cơ hội tốt nhất để kết hôn và có một gia đình là phải chấp nhận một cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng đồng ý làm việc đó với Ralston là vượt quá sức chịu đựng.

Nàng đã khao khát anh quá lâu để có thể chấp nhận một thứ thấp kém hơn tình yêu. Nén lòng, Callie nói, “Dĩ nhiên sẽ không tệ. Em tin chắc ngài sẽ là một người chồng tốt. Chẳng qua em không tìm một người chồng.”

“Thứ lỗi vì ta không tin em”, anh châm biếm. “Mọi phụ nữ chưa cưới ở London đều đang tìm chồng.” Anh xem xét tình huống. “Là do ta sao?”

“Không.” *Thật sự ngài khá hoàn hảo.* Anh sẽ dồn ép cho đến khi nàng đưa ra một lý do. Nàng khẽ nhún vai. “Chỉ là em không tin chúng ta sẽ hòa

hợp.”

Anh ngậy ra nhìn nàng chòng chọc. “Em không nghĩ chúng ta sẽ hòa hợp.”

“Không.” Nàng bắt gặp ánh mắt anh. “Em không nghĩ vậy.”

“Tại sao lại không vậy hả?”

“Em không phải mẫu phụ nữ ngài yêu chuộng.”

Ralston chờ đợi Callie cắt nghĩa và ngược lên trần nhà như đang tìm sự nhẫn nại. “Đó là?”

Callie thở dài ngao ngán. Anh phải liên tục dồn ép ư? “Ngài thật sự bắt em nói ra sao?”

“Đúng vậy, Callie. Bởi vì ta thực sự không hiểu.”

Nàng ghét anh trong giây phút đó. Ghét anh gần như ngang ngửa việc ngưỡng mộ anh. Nàng cúi bấn xua tay. “Xinh đẹp. Phức tạp. Thành thực. Em không có cái nào trong số đó. Em là mẫu người trái ngược với ngài và những phụ nữ xung quanh ngài. Em thà đọc sách còn hơn đến vũ hội, em căm ghét xã hội thượng lưu, và thiếu kinh nghiệm tình ái đến nỗi phải đến nhà ngài lúc nửa đêm để giành được nụ hôn đầu. Điều cuối cùng em muốn là một cuộc hôn nhân với người sẽ hối hận về mối quan hệ đó ngay lúc chúng ta đọc lời tuyên thệ.” Lời lẽ nhanh và hằn học, Callie giận dữ vì anh đã ép nàng phơi bày sự bất an của mình.

Nàng ngắt nhịp bài đả kích của mình bằng một tiếng làm bầm, “Cảm ơn ngài vì đã buộc em trút ra hết nhé.”

Ralston chớp mắt, cảm lặng tiếp thu lời. Sau đó anh nói ngắn gọn, “Ta sẽ không hối hận.”

Câu nói đó là giới hạn của nàng. Callie đã chịu đủ. Đủ cho sự tử tế và đam mê của anh. Đủ cho việc anh ảnh hưởng lên tâm trí, con tim và cơ thể nàng. Đủ cho việc trừng phạt bản thân bằng những lúc ở cùng anh. Đủ cho những sự kiện trong ít tuần vừa qua đã thuyết phục rằng nàng có thể, xét cho cùng, có cơ hội với Ralston. “Thật ư? Giống việc ngài đã không hối hận hành động của mình trong phòng làm việc của ngài? Hay trong những sự kiện tôi qua?” Nàng lắc đầu buồn bã. “Ngài đã nhanh chóng xin lỗi sau mỗi sự việc đó, Ralston, em thấy rõ cuộc hôn nhân với em sẽ là điều cuối cùng ngài được tự do chọn lựa.”

“Không đúng.”

Callie ngược nhìn anh, cảm xúc ngập trong đôi mắt. “Dĩ nhiên là đúng. Và thật lòng là, em sẽ không đặt ngài vào một cuộc sống hối tiếc vì đã trói buộc bản thân với ai đó...cục mịch và ủy mị...như em đâu.” Nàng mặc kệ sự co giật rất khế của anh trước mô tả của mình bởi những từ anh đã dùng vào buổi chiều trong phòng làm việc. “Em không thể chịu nổi. Vì vậy cảm ơn ngài rất nhiều, nhưng em sẽ không lấy ngài.” *Em đã yêu anh quá lâu. Và quá nhiều.*

“Callie, lẽ ra ta không bao giờ nên nói...”

Nàng đưa cả hai tay lên ngăn lại. “Ngừng lại. Xin ngài.”

Ralston nhìn chằm chằm một lúc lâu và nàng cảm nhận được sự thất vọng của anh. Sau đó anh cất tiếng.

“Chuyện này chưa xong đâu”, anh nói, giọng cương quyết và không thể bị lay chuyển.

Callie bắt gặp ánh mắt xanh không chút nao núng của Hầu tước và nói, “Hết rồi.”

Anh quay gót và xông ra khỏi phòng.

Nàng nhìn theo, đồng tai nghe tiếng cửa chính Allendale House đóng sập lại trước khi cho phép nước mắt mình tuôn rơi.

Chương 20

Ralston đi thẳng đến Brooks và đó là một sai lầm. Nếu việc nàng từ chối khiến anh cảm thấy mình như một gã khốn thượng hạng là chưa đủ thì Callie cũng đã hủy hoại câu lạc bộ của anh. Phá tan hoang.

Trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, một nơi được thiết kế dành riêng cho đàn ông tìm thú vui và sự khuây khỏa khỏi những tranh đấu ở thế giới bên ngoài đã trở thành một lời nhắc nhở bằng gỗ và đá cẩm thạch về Calpurnia Hartwell. Khi đứng trong tiền sảnh bề thế, bệch bồng giữa tiếng vo ve trò chuyện, tất cả những gì Ralston có thể nghĩ là về nàng: Callie, trong trang phục đàn ông, lẩn lút qua những hành lang tối tăm của câu lạc bộ; Callie, nhìn trộm qua cánh cửa đang hé mở để đắm mình vào bầu không khí- hy vọng là lần đầu- và duy nhất- của câu lạc bộ dành cho đàn ông; Callie, cười toe toét với anh qua chiếc bàn đánh bạc dành riêng cho họ; Callie, trần trụi, sức nóng từ đam mê phủ lên làn da mịn màng yêu kiều một ánh hào quang đỏ hồng.

Nhìn con đường dài và tối mà anh cùng Callie đã đi qua tối hôm trước, Ralston bị choáng ngợp trong ham muốn trái khuấy là trở lại căn phòng họ đã trải qua cùng nhau. Trong tích tắc, Ralston cân nhắc việc gọi một bình cà phê mang tới phòng để hành hạ bản thân với những ký ức về buổi tối và tất cả những việc sai lầm khác mà anh đã nói và làm. Ngay lập tức, anh quyết định không làm vậy nhằm bảo toàn sự minh mẫn của chính mình.

Sự thật là, anh đã bị sốc bởi phản ứng tiêu cực của nàng trước lời cầu hôn. Xét cho cùng, không phải ngày nào một Hầu tước trẻ trung, quyến rũ và giàu có cũng ngó lời cầu hôn. Anh hình dung những ngày các vị Hầu tước đó bị từ chối còn hiếm hoi hơn. Anh đã lảng tránh những bà mẹ mai mối và cô gái tuyệt vọng vừa ra mắt, tất cả ganh đua cho vị trí Nữ hầu tước Ralston. Và

bây giờ, khi anh đã để ngỏ vị trí đó thì người phụ nữ nhận lời đề nghị đã từ chối thẳng thừng.

Nếu Callie nghĩ mình có thể từ chối và bỏ đi sau tối qua thì nàng đã sai lầm hoàn toàn.

Trong trạng thái chán nản, anh cởi áo choàng và ném nó cho người hầu gần đó, nhưng không thể không nhận ra mùi hương của nàng trên thớ vải- một hỗn hợp của hạnh nhân, oải hương và... Callie. Suy nghĩ đó làm Ralston nhú mày, anh cảm thấy khá khoan khoái bởi cái cách gã người hầu lúi thủi tránh đi còn hơn phải hứng chịu tâm trạng trì trệ của Ralston.

Cảm xúc thoáng qua được thay bằng sự phẫn nộ mới mẻ. *Cô ấy bị cái thứ quý gì ám vậy?*

Anh không thể tin nàng đã đuổi mình đi. Chắc chắn nàng không thể thật lòng tin rằng họ không hòa hợp. Callie có thể từng là trinh nữ, nhưng đáng lẽ phải đoán được sự chung đụng của họ đêm qua- và tất cả những lần khác-khác xa sự tầm thường. Hiển nhiên hôn nhân của họ sẽ không khó chịu trong phòng ngủ. Và nếu đam mê giữa họ là chưa đủ thì vẫn còn sự thông minh, khiếu hài hước và chín chắn tương xứng. Bên cạnh những chuyện đó, nàng khá đáng yêu. Mềm mại mọi vị trí. Ralston để ý nghĩ của mình lang thang... một người đàn ông có thể mất nhiều năm lạc lối trong những đường cong khêu gợi của nàng.

Đúng, tiểu thư Calpurnia Hartwell sẽ là Nữ hầu tước giỏi giang của anh.

Phải chi nàng tự nhận ra điều đó.

Ralston lùa tay vào tóc. Khi họ kết hôn, nàng sẽ có tước vị, tiền tài, đất đai và một trong số những anh chàng độc thân đáng giá nhất nước Anh. Cô gái ấy muốn cái quái gì nữa?

Một cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu.

Ý nghĩ đó khiến Ralston chùn bước. Nàng đã thổ lộ niềm tin vào tình yêu trong hôn nhân từ lâu và anh đã châm biếm, cho nàng thấy sự thu hút cũng mạnh mẽ như thứ tình yêu nàng đã đặt sự tin cậy. Callie không thể thật tâm từ chối anh vì nàng mong đợi tình yêu. Anh lắc đầu, nản lòng với ý tưởng nàng sẽ mạo hiểm danh dự và tương lai của mình khi khước từ lời cầu hôn chỉ vì lời ảo tưởng trẻ con mà nàng không chịu từ bỏ.

Ý tưởng đó thật lố bịch. Anh đã nghĩ về nó quá đủ rồi.

Ralston đi đến phòng lớn cạnh tiền sảnh, nơi có thể tìm ra một sự xao lãng cần thiết. Anh bước vào tìm kiếm một cuộc tranh luận chính trị để giữ mình bận rộn nhưng căn phòng gần như trống trơn ngoại trừ vài phe chơi bài nhỏ. Oxford cùng hai người khác đang ngồi ở bàn chơi bài. Họ trông đủ nhếch nhách để Ralston biết có vẻ bộ ba đã ngồi đây suốt đêm.

Ghê tởm thói bài bạc vô trách nhiệm của Oxford và không hứng thú bắt chuyện với nhóm người kia, Ralston đi ra một cách nhanh chóng và lặng lẽ hết lúc vào. Tuy nhiên anh đã bị phát hiện trước khi kịp bỏ đi.

“Ralston, ông bạn già. Đến chơi một ván với chúng tôi đi nào”, Oxford vui vẻ gọi lớn tiếng.

Ralston dừng bước, suy tính kế hoạch hay nhất để phớt lờ lời mời kia thì vị Nam tước đã nói thêm, “Giờ là lúc để anh thắng tôi đấy, Ralston, vì hầu bao của anh sẽ sớm rơi đi đáng kể.” Câu nói đầy ẩn ý và theo sau là tiếng cười khoái trá của bàn chơi bài đưa Ralston quay lại đối mặt Oxford.

Ralston đành mặt khi đến gần chiếc bàn. Từ hai má ửng đỏ đến ánh mắt trũng sâu chúng tỏ anh ta đã say túy lúy. Ralston hờ hững nói, ngụ ý đồng phỉnh nằm trước mặt các đồng đội của anh chàng Nam tước. “Hình như hôm nay hầu bao của tôi không gặp nguy hiểm nhỉ, Oxford.”

Oxford quắc mắt với Ralston trước khi nhớ ra tại sao mình được gọi là Nam tước. “Đúng vậy, tôi sẽ sớm có rất nhiều tiền để đánh bạc...”, anh ta tạm ngừng và nuốt xuống một cơn khó tiêu. “Anh biết đấy, tôi dự tính sẽ đính hôn trước cuối tuần.”

Tảng lờ linh cảm nặng nề, Ralston cố tỏ ra bình thản và nói: “Vớ ai vậy?”.

Oxford chỉ ngón tay dài xanh xao về phía Ralston và đắc thắng reo vang. “Dĩ nhiên là vớ Calpurnia Hartwell rồi! Tốt hơn anh nên đếm trước...”, cơ thể anh ta lắc lư trên ghế. “...hàng ngàn bảng”.

Cơ thể Ralston nóng ran, theo sau là khao khát mãnh liệt được nện nắm đấm vào bản mặt trì độn của Oxford. Chỉ với sức mạnh tinh thần thuần túy mới khiến Ralston giữ được bình tĩnh và nói, “Anh nghĩ mình đã có cô ấy à?”.

Oxford nở nụ cười khoe răng trông giống một thằn lằn cóc. “Ồ, đúng đấy, tôi đã có cô ta. Cô ta dính tôi như sam ở Học viện hoàng gia hôm qua.” Anh ta trơ trẽn nháy mắt với lũ bạn.

Ralston cứng đờ- một lời dối trá mười mười. Nắm tay siết chặt hai bên sườn và năng lượng cuộn cuộn khắp người, kêu gào được giải phóng bằng cách xé toạc tứ chi Oxford.

Oxford không nhận ra sự căng cứng từ các cơ bắp của Ralston mà còn đẩy mọi chuyện xa hơn. “Ngày mai tôi sẽ đến thăm cô ta và câu hôn cho xong. Sau đó có lẽ sẽ xử lý cô ta trước cuối tuần để đảm bảo Allendale phải chào đón tôi vào gia đình đó- dù có vẻ anh ta sẽ cảm ơn tôi đã gánh lấy cô em già nua cũ kỹ với một khoản hồi môn kékch xù.”

Chỉ ý tưởng Oxford đặt ngón tay lên người Callie cũng khiến Ralston phát điên. Trong tích tắc, anh nhấc bổng gã Nam tước khỏi chiếc ghế cạnh bàn chơi bài như thể anh ta chỉ nặng bằng một đĩa bé. Hành động đó khiến bạn bè Oxford thất kinh, những chiếc ghế của họ bay ra phía sau khi cánh đàn ông tránh né một trận ẩu đả với Ralston.

Trong lúc Oxford quạt quạt tay, Ralston có thể cảm nhận thấy sự sợ hãi từ gã kém cỏi kia và sự hèn nhát đó khiến anh ghê tởm. Anh nói, giọng gầm gừ. “Tiểu thư Calpurnia Hartwell tốt hơn mày hàng ngàn lần. Mày không đáng

thở cùng bầu không khí với cô ấy.”

Buông Oxford ra, Ralston cảm nhận sự thỏa mãn của kẻ mạnh trước dáng vẻ bèo nhèo lọt thỏm trong ghế của anh chàng kia. Với ánh mắt cao ngạo không thua kém một vị vua nào, Ralston nói thêm, “Tôi đã cược một ngàn bảng vào việc cô ta sẽ không lấy anh và giờ tôi giữ nguyên ý định đó. Thật ra tôi rất chắc chắn...tôi sẽ cược gấp đôi ngay tại đây.”

Ralston nhận ra bàn tay Nam tước run lên rất khế khi chinh ống tay áo choàng và nói, “Sau hành động cộc cằn của anh, Ralston, tôi rất vui được giữ bót kết tiền cho anh đây.”

Ralston quay gót rời đi, không nói gì, tự nhủ hành động của mình là bảo vệ vị tiểu thư mà anh đã nặng nợ.

Lý do đó sẽ dễ dàng thuyết phục hơn việc xem xét những cảm xúc cứ nhận nhạo bởi ý nghĩ Callie sẽ trở thành Nữ nam tước.

Callie mở cửa bước vào cửa hàng của bà Hebert trên phố Bond vào buổi chiều hôm đó, nóng lòng giải quyết một việc khó khăn khác trong ngày. Sau khi Ralston hùng hổ rời khỏi nhà, Callie đã khóc thật lâu trước khi nhận được tin nhắn là bà thợ may đã hoàn thành chiếc váy mà nàng đã đặt cũng như vài thứ trong tủ áo mới của Juliana.

Tin nhắn như một dấu hiệu cho thấy nàng không thể phí một ngày trong sự nuối tiếc cho bản thân, Callie đã sửa soạn cho buổi chiều ở tiệm may, một chuyến đi chỉ thú vị hơn đám tang một chút. Dầu vậy, nàng đang rất cần một sự xao lãng và bà thợ may người Pháp hứa hẹn sẽ mang đến cho nàng điều đó.

Nàng đã thuyết phục Mariana đi cùng chiều nay và em gái nhà Hartawell đã rời Allendale trước Callie để tìm Juliana, người sẽ dùng phần lớn buổi chiều thử váy của chính cô. Lẽ thường, Callie sẽ tham gia cùng các cô gái nhưng hôm nay nàng không thể chịu nổi ý nghĩ giáp mặt Ralston- tuy viễn cảnh đó có vẻ không xảy ra và nàng đã ở đây, đứng bên trong cửa tiệm của bà thợ may và đợi ai đó nhận ra sự hiện diện của mình.

Cửa hiệu hoạt động huyền ảo, không thấy bà Hebert nhưng phụ tá của bà ta chạy ngược chạy xuôi khắp lối vào gần màn của phòng thử đồ, trên tay nặng trĩu vải vóc, nút áo, đăng ten và trang phục. Có ba người khác đang đứng trước cửa hiệu xem xét quây trưng bày và mê mẩn đôi tay khéo léo của các cô thợ.

“Ôi! Tiểu thư Calpurnia!” Ngữ điệu Pháp nặng nề của Valerie- thợ học việc đáng tin cậy của bà Hebert vừa bước ra từ bên trong cửa hiệu- vang lên êm ái và háo hức cùng cái nhún chào nhẹ nhàng về phía Callie. “Bà Hebert xin lỗi vì cô phải tiếp tục chờ. Bà ấy sắp xong với một quý bà khác nhưng chúng tôi đã dọn trống lịch buổi chiều và bà ấy sẽ gặp cô...”, cô gái vẫy tay tìm cụm từ thích hợp, “tout de suite^[1]...cùng lúc. Đúng không?”

[1]: Tiếng Pháp: ngay

“Vâng, tất nhiên rồi. Tôi vui lòng được đợi.”

“Valerie!” Giọng bà Hebert du dương từ sau bức màn chỉ vài giây trước khi người phụ nữ Pháp chìa đầu ra khỏi cửa hàng chính. “Đưa tiểu thư Calpurnia trở lại. Tôi sẽ bắt đầu với cô ấy ngay lập tức.” Bà thợ may vẫy Callie bước tới với nụ cười khích lệ. Khi bà ta và Valerie đến gần bức màn, bà Hebert lặng lẽ nói thêm với phụ tá của mình, “Cô có thể hoàn tất với cô Kritikos.”

Callie đứng sững ngay bên ngoài lối vào phòng thử đồ. Nàng nghe đúng chứ? Có thể là người tình cũ của Ralston ở căn phòng phía trước? *Dĩ nhiên rồi.* Sự bổ sung hoàn hảo cho một ngày thảm họa thế này. Nàng so vai chuẩn bị vào phòng, Nastasia Kritikos không có lý do gì để biết Callie là ai, vì thế nàng sẽ giả vờ không nhận ra cô ca sĩ opera.

Vén màn ra, Callie nhận thấy nhiệm vụ này dễ suy tính hơn là thực hiện. Nastasia đứng trên một bục đỡ nằm giữa phòng thử đồ, lưng hướng ra cửa. Callie mê mẩn vóc dáng thon thả của cô ca sĩ, cặp hông hòa hợp với bộ ngực được phụ nữ khắp nơi thềm ngưỡng. Nastasia nhìn từ bên này sang bên kia, ném cái nhìn khó tính với hình ảnh của cô ta trong chiếc gương lớn, đánh giá

từng chi tiết trên chiếc váy dài bằng lụa tím trên người cô nàng. Chiếc váy vô cùng vừa vặn với thân hình cao ráo gợi cảm của Nastasia, thân áo được cố định ở phía sau với một dây ruy băng nhỏ thanh lịch, mỗi cái đều được thắt một chiếc nơ tí xíu.

Callie nuốt khan, lập tức cảm thấy xanh xao và quê mùa, nàng ước rằng mình đã chọn ngày khác thử váy. Nhận ra mình đang há hốc mồm trước mặt người đàn bà kia, Callie xúc lại tinh thần và quay người đi theo bà Hebert. Đi qua phía sau Nastasia, Callie không thể không lén nhìn hình ảnh trong gương của cô ca sĩ và bị vẻ đẹp của cô ta mê hoặc. Cô ta và Ralston hẳn là một cặp đôi sáng chói. Nastasia rất đẹp- cô ta khoác lên vẻ đẹp mà những phụ nữ giống Callie chỉ có thể mơ tới, phần lớn bởi vì làn da trắng sứ và bím tóc đen tuyền cùng cái miệng chúm chím chỉ là một phần vẻ ngoài cuốn hút. Vượt trên mọi đặc điểm hình thể là sự tự tin và nhận thức rõ ràng tạo ra sự khác biệt. Cô ta làm chủ căn phòng này hệt như cách làm chủ khán phòng- trợn vện và đầy đủ.

Cô ta thật cuốn hút.

Callie ghen tị mọi thứ của người đàn bà kia khi nhìn cô ta trong gương- từ tư thế đỉnh đạc đến đôi mắt tím sắc sảo...đôi mắt đang nhìn Callie trong gương.

Bị bắt quả tang đang nhìn chằm chằm, Callie đỏ mặt và ngoảnh đi tức thì rồi vội vã đi theo bà Hebert. Callie cùng người đàn bà Pháp vòng qua bức bình phong đặt một bên phòng và ghì lại khi dáng bà thợ may đứng trong góc gấp lại thứ mà rất có thể là chiếc váy đáng yêu nhất nàng từng nhìn thấy.

Bà Hebert nhìn nàng dưới con mắt từng trải. “Cô hài lòng chứ?”

“Ồ, có chứ...” Ngón tay Callie ngứa râm ran muốn chạm vào nó, được vuốt tằm vải lụa suôn mượt đáng yêu hơn những gì nàng nhớ.

“Tuyệt lắm. Tôi nghĩ đây là lúc cô thấy nó được ấn định trên người cô. Cô đồng ý chứ?”

Bà thợ may xoay Callie vòng vòng và bắt đầu thao tác trên những chiếc nút áo của chiếc váy mặc ban ngày của nàng. Chỉ vào bộ sưu tập nội y đã được đặt bên cạnh chiếc váy, bà thợ may nói, “Chúng ta sẽ bắt đầu với nội y.”

Ngay lập tức Callie lắc đầu, “Ồ, tôi không thể...tôi có rất nhiều đồ lót rồi...tôi không cần những món mới.”

Chiếc váy tuột dần đến bàn tay nàng lúc bà Hebert vẫn nói. “Tôi cam đoan với cô, cô cần chúng.” Bà giúp Callie ra khỏi áo nịt ngực và áo lót của nàng rồi nói, “Những phụ nữ tự tin nhất là những người tin vào mỗi sợi vải họ đang mặc. Họ là những người hạnh phúc với quần lót cũng như với chiếc váy dài của mình. Cô có thể nhận biết sự khác biệt giữa một phụ nữ quần lên người vải lụa tuyệt đẹp với người ăn mặc...”, bà thợ may nhấm nhẳng khi đánh rơi chiếc áo nịt ngực nhàu nhĩ của Callie xuống nền đất. “...khác đi.”

Callie chui vào trong số nội y mới xinh xắn được trang trí đến từng chi tiết- ruy băng satin nhỏ, những bông hoa may tay sắc sỡ, vải đăng ten tôn thêm chút nữ tính mà nàng chưa bao giờ thấy cần thiết trong những món đồ khó nói. Khi những lớp vải phủ trên người, nàng cảm thấy khá ngốc nghếch vì đã thích thú cảm giác của lụa và satin xinh xắn dán vào da mình, nhưng bà Hebert đã nói đúng. Có một điều gì đó rất suy đồi về việc mặc trang phục lót đẹp để phù phiếm này- đặc biệt khi người duy nhất thấy được chúng sẽ chỉ có Anne.

Cứ như bà thợ may đang đọc tâm tư của Callie, bà ta nghiêng người và thì thầm, “Chúng ta hãy đừng quên, không ai biết một ngày nào đó sẽ có người bóc ra món quà ấy, *Oui*^[2]?” Callie đỏ mặt tía tai làm cho người đàn bà Pháp bật cười thông cảm.

[2] Tiếng Pháp: phải không.

Sau đó, nàng ở trong chiếc váy dài có vẻ như vừa khít. Bà Hebert trông mừng như bắt được vàng khi lượn vòng vòng quanh Callie, để tâm đến từng chi tiết trên chiếc váy. Mãn nguyện, bà nhìn vào cặp mắt tròn xoe của Callie và nói, “Giờ thì ra khỏi phòng thử đồ và chúng ta sẽ xem xét kỹ càng hơn.”

Theo chân bà thợ may trở lại phòng chính, Callie nhận thấy Nastasia vẫn đứng yên trên bệ đỡ để Valerie sửa lại gấu váy đỏ thẫm. Gạt bỏ cảm giác bất an đang nhộn nhạo, Callie bước đến bệ đỡ thứ hai còn trống trong phòng. Bà Hebert dịu dàng xoay nàng về phía chiếc gương lớn đặt gần đó và Callie tròn mắt ngạc nhiên khi nhận ra mình là người phụ nữ trong chiếc gương kia. Nàng lắc đầu. Nàng chưa từng thấy mình như vậy- hoàn toàn biến đổi từ đoan trang và cục mịch thành... ừm, khá ấn tượng.

Ngực được điểm xuyết hoàn hảo bởi cổ áo khoét sâu, trong khêu gợi và đầy đặn mà không lộ lãng, nếp gấp lụa trên thắt lưng, cặp hông và vòng bụng uốn cong biến nàng trông có vẻ cân đối hơn là mũm mĩm, và màu sắc thì- màu xanh đáng yêu lung linh nhất nàng từng thấy khiến cho làn da vẫn thường đỏ chót đôi thành màu của những quả dâu chín mọng và kem.

Nụ cười vỡ òa trên mặt Callie. Bà Hebert đã nói đúng. Đây là chiếc váy dành cho điệu valse. Callie không thể không xoay vòng về phía bà thợ may trong sự phấn khích, “Ôi, đáng yêu quá, thưa bà.”

Bà thợ may cũng mỉm cười với Callie. “Đúng vậy.” Bà ta nghiêng đầu ngắm chiêm vớ hình ảnh trong gương của Callie và nói. “Phần váy cần một sự chăm phá. Thứ lỗi cho tôi- tôi sẽ gọi một cô gái đến giúp mình ghim lại.”

Bà ta biến mất sau một cánh cửa gần đó và Callie nhìn lại mình trong gương, đánh giá những đường cắt gấp xinh xắn- rất khác biệt so với bất cứ chiếc váy nào trong các phòng khiêu vũ ở London thời điểm hiện tại, tương xứng một cách hoàn hảo với vóc dáng quê mùa của nàng.

“Bà Hebert là một thiên tài đấy nhỉ?”

Mắt Callie đảo dác nhìn tấm kính và bắt gặp đôi mắt tím biếc cùng phản chiếu trong hai chiếc gương. Nàng nhả nhận mỉm cười và lặng lẽ nói, “Chắc chắn rồi.”

Nastasia liếc qua hình ảnh phản chiếu Valerie và theo dõi cô gái kẹp lại một phần gấu váy trước khi thản nhiên nói, “Ralston luôn thích trang phục của bà ta.”

Callie bồn chồn ngoảnh đi. Nàng chưa từng nói chuyện với nhân tình của một người nào đó. Và chắc chắn không nói với nhân tình của người nàng yêu.

Nastasia kiên trì dù nghe có vẻ chán chường. “Cô không cần phải tránh mặt tôi, tiểu thư Calpurnia. Chúng ta không phải những cô gái vừa rời trường mà là những người phụ nữ, đúng không? Tôi biết anh ta đang đến với cô. Đời là thế, cô gái thân mến à.”

Callie lắc đầu, miệng há hốc thật kinh. “Anh ta không...đến với tôi.”

Cô ca sĩ opera nhướng lên một bên mày được vẽ rất tinh tế. “Cô thật sự sắp nói với tôi rằng Ralston không quyến rũ cô?”

Callie đỏ mặt và lại ngoảnh đi khiến Nastasia bật cười. Âm thanh đó không mang ý dè bủ như Callie trông đợi mà lại khá thú vị. “Cô đã không mong anh ta làm thế phải không? Nhưng tôi cá là cô đã tận hưởng từng giây từng phút. Ralston là loại đàn ông hiếm hoi...quan tâm đến người tình nhiều hơn bản thân anh ta.” Hai má Callie nóng bừng trong lúc người đàn bà Hy Lạp thật thà nói thêm. “Tôi đã có rất nhiều người tình...và chỉ có một người tử tế ngang ngửa với Ralston. Cô may mắn có được anh ta là người đầu tiên đấy.”

Callie nghĩ mình có thể chết vì xấu hổ ngay tại đó. Ngay vị trí đó.

“Tôi có thể cho cô một lời khuyên chứ?”

Callie ngẩng đầu quan sát người đẹp tóc đen qua gương. Nastasia không còn nhìn nàng nữa nhưng lại nhìn qua cửa sổ lớn, nơi có mặt trời ban chiều rót nắng vào phòng thử đồ. Sau vài giây yên lặng, sự tò mò đã chiến thắng. “Cứ tự nhiên.”

Lời nói của Nastasia như vọng từ cõi xa xăm. “Khi tôi mười tám, tôi đã gặp người đàn ông đầu tiên. Dimitri hào phóng, tử tế và là một người tình

đáng quý...mọi thứ tôi đã mơ mộng...mọi thứ tôi đã không biết mình thèm khát. Yêu anh ta là một việc không thể tránh được. Đó là một tình yêu vượt qua bất cứ thứ gì tôi từng biết...hoặc từng nghe thấy- yêu một cách hoang đường. Anh ta là người duy nhất tôi từng yêu.” Cô ta dứt lời, nỗi buồn quét qua mặt quá nhanh đến nỗi Callie không chắc nó đã xuất hiện ở đó. “Nhưng anh ta không thể yêu lại tôi. Thứ cảm xúc đó...không có trong anh ta. Vì vậy anh ta làm tim tôi tan vỡ.”

Hai mắt Callie vô ý sưng nước bởi câu chuyện đáng buồn của người đàn bà kia. Nàng không thể che giấu sự tò mò của mình. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Nastasia khẽ nhún vai với vẻ cao sang. “Tôi rời Hy Lạp. Và giọng hát của tôi đã vang xa.”

Valeria đứng đó hoàn tất công việc của mình và Nastasia có vẻ đã trở về từ cõi xa xăm. Mắt cô ta trong vắt và kiểm tra phần việc của cô gái trẻ trong gương. “Ralston là Dimitri của cô. Hãy canh giữ trái tim mình thật tốt vào nhé.”

Sự im lặng bao trùm trong lúc hai người xem xét hình ảnh phản chiếu của nhau. “Nếu cô có thể quay lại...cô sẽ chấp nhận anh ta dù không có tình yêu chứ?” Callie buột miệng hỏi và hồi hận ngay khi lời nói đó được thốt ra.

Nastasia nghĩ ngợi hồi lâu, mặt cô ta là bức chân dung của sự buồn thảm. Đôi mắt chứa chan cảm xúc bắt gặp ánh mắt của Callie trong gương. “Không”, cô ta thì thầm. “Tôi đã yêu anh ta quá nhiều để có thể chấp nhận tình yêu ấy chỉ là đơn phương.”

Callie gạt bỏ giọt lệ ngỡ ngàng khi bà Hebert quay lại dắt theo cô thợ học việc và không hề hay biết cuộc đối thoại vừa diễn ra. Nastasia quay đầu về phía bà thợ may. “Váy của tiểu thư Calpurnia thật đẹp”, cô ta nói, “Tôi muốn một chiếc váy cùng chất liệu đó.”

Giọng bà Hebert sắc lẹm. “Tôi rất tiếc, cô Kritikos. Loại vải đó không có sẵn nữa.”

Nastasia thẳng thắn đánh giá Callie từ đầu đến chân. “Vậy thì hình như cô có thói quen nhận lấy những thứ tôi khao khát đây, tiểu thư Calpurnia.” Cô ta khẽ cười. “Có thể cô may mắn hơn tôi. Chiếc váy đó được lắm.”

Callie cúi đầu chấp nhận ý kiến của Nastasia. “Cảm ơn, cô Kritikos. Tôi phải nói tôi nghĩ cô là một người có tài nghệ xuất chúng.”

Nastasia bước khỏi bệ đỡ và nhún chào vừa thấp vừa duyên dáng, sau cùng cũng công nhận địa vị xã hội của Callie. “Cô thật tử tế, thưa tiểu thư.” Cô ta và Valerie đi vào phòng thử đồ bên cạnh, Callie hình dung còn những trang phục lót khác cho Nastasia xem xét. Nàng nhìn người đàn bà kia bỏ đi, ngạc nhiên và buồn bã bởi diễn biến câu chuyện của họ.

Quay lại chú ý bà thợ may đang tò mò, Callie nhũn nhặn mỉm cười. Nàng biết điều bà Hebert đang nghĩ. Một cô ca sĩ opera và em gái của một Bá tước có thể nói gì với nhau cơ chứ?

Bà thợ may đã kinh doanh quá lâu để không đánh liều xúc phạm khách hàng với những câu hỏi về đời sống riêng tư của họ, tuy nhiên, máu kinh doanh nhạy bén buộc bà tập trung vào gấu váy của Callie.

Bà Hebert điều chỉnh độ dài của váy, rồi ra lệnh cho cô gái học việc và rời phòng. Cô gái bắt đầu kẹp váy Callie trong sự im lặng và Callie tua đi tua lại cuộc đối thoại của nàng và Nastasia trong đầu. Lời cô ta thật mạnh mẽ, Callie đã cảm thấy như vừa bị đánh. Nàng đã biết sự thật, dĩ nhiên rồi, Ralston sẽ không bao giờ có thể yêu theo cái cách nàng mong muốn, nhưng nghe được câu chuyện của Nastasia- cảm nhận sự thật- càng làm nỗi buồn ban nãy của Callie thêm sâu sắc.

Nàng nhìn mình trong gương trong lúc những giọt nước mắt làm nhòe mắt. Nàng có thể xinh đẹp như người đàn bà trong chiếc gương này mỗi ngày, nhưng nó cũng không khiến cho Ralston yêu nàng. Có lẽ nếu anh là một người khác mà nàng không yêu bằng, hay không hề yêu thì nàng sẽ vờ lấy lời cầu hôn của anh ta và chấp nhận ngay. Nhưng Callie đã mơ được thành người của anh quá lâu. Anh đã hủy hoại nàng bằng một cuộc hôn nhân vụ lợi. Nàng muốn mọi thứ của anh: đầu óc, cơ thể, tên tuổi và trên hết là trái

tim.

Có lẽ từ chối anh là một sai lầm. Có lẽ nàng nên nhảy tung tung trước cơ hội trở thành Nữ hầu tước của anh. Trở thành mẹ của các con anh. Tim Callie thất bại bởi ý tưởng những đứa bé tóc đen mắt xanh bám váy mình. Nhưng có vẻ như Nastasia đã nói đúng. Bị kịch tồi tệ nhất sẽ không phải là không có anh mà là không có anh một cách trọn vẹn.

Callie thở dài, tổng khứ những suy nghĩ lệch lạc trong giây phút phát hiện ra phiên bản mới đáng yêu của chính mình. Một tràng cười quen thuộc vang lên trước cửa hiệu, nàng gượng cười, nhìn Juliana và Mariana vội vã đi qua bức bình phong và dừng lại ngay trước mình.

“Ôi, chị Callie...” Mariana nói với giọng hấp tấp sùng kính. “Trông chị đẹp quá.”

Callie cúi đầu trước lời tán dương lạ lẫm. “Đâu có.”

Juliana gật đầu một cách háo hức. “Thật đó. Chị đẹp lắm!”

Hai má Callie hây hây đỏ. “Cảm ơn các em.”

Mari đi thành một vòng tròn quanh chị gái. “Một chiếc váy lộng lẫy, chị Callie...nhưng có nhiều hơn...thứ gì đó...”, cô ngập ngừng ngược nhìn đôi mắt nâu tròn của chị gái. “Chị cảm thấy xinh đẹp phải không?”

Callie mỉm cười thật sự. “Chị nghĩ là mình cảm thấy như vậy.”

Juliana bật cười. “*Brava*^[3]! Đây là lúc chị cảm thấy xinh đẹp, chị Callie.” Mariana gật đầu khích lệ và Juliana tiếp lời, “Em đã nghĩ chị đáng yêu từ lần đầu gặp cơ, dĩ nhiên rồi. Nhưng bây giờ với chiếc váy này...chị phải mặc nó trong buổi vũ hội. *Dovete*^[4]! Chị phải mặc.” Ba đêm nữa sẽ diễn ra vũ hội Salisbury và cũng là lúc Juliana chính thức ra mắt giới quý tộc. Cô gái trẻ vỗ tay thích thú. “Chúng ta sẽ xuất hiện cùng nhau! Trong những bộ váy mới! Mặc dù em không nghĩ mình có chiếc váy nào đẹp bằng cái này!”

[3] Tiếng Ý: hoan hô

[4] Tiếng Ý: chị ơi

Mariana gật đầu tán thành và Callie choáng váng nhìn hai cô gái. “Ôi, chị không nghĩ chiếc váy này sẵn sàng trước buổi vũ hội đâu. Nó hẳn cần viền lại và chị tin chắc bà Hebert còn rất nhiều khách hàng quan trọng hơn chị.”

“Nếu cô cần nó cho buổi vũ hội, thưa tiểu thư, cô sẽ có nó cho vũ hội”, bà thợ may quay lại kiểm tra tiến độ của cô phụ tá. “Tôi sẽ tự tay viền nó và giao hàng lúc sáng sớm với một điều kiện.” Bà nghiêng lại gần Callie và nói, “Cô phải hứa sẽ nhảy một điệu valse.”

Callie lắc đầu mỉm cười. “Tôi e rằng việc đó không phụ thuộc vào tôi, thưa bà.”

“Nhảm nhí”, bà thợ may châm biếm, “Trong chiếc váy này, cô sẽ đoạt lấy những con tim. Đám đàn ông sẽ lẻo đẹo theo cô.”

Callie bật cười vì hình ảnh vừa được tô vẽ rất khó xảy ra nhưng lại nhận ra không ai trong số những phụ nữ ở đó cảm thấy ý tưởng đó nực cười. Tiếng cười của nàng nhỏ dần và Mariana nói. “Đúng vậy đấy!”

Juliana mỉm cười suy tư, nghiêng đầu đánh giá Callie. “Em đồng ý. Em nóng lòng muốn biết phản ứng của Gabriel! Chị là cả một kỳ quan!”

Mariana nhìn bạn và dừng dung nói, “Ôi, Ralston là một kết quả tất yếu rồi, em cũng thích liều lĩnh phỏng đoán.”

Callie lắp bắp bởi câu chuyện táo bạo thiếu đứng đắn, màu hồng phủ lên hai gò má. Cảm xúc của nàng dành cho Ralston lộ liễu vậy sao? *Juliana đã nói gì với anh trai cô ấy?*

Sự khó chịu của nàng bị phớt lờ, hai cô gái tiếp tục riu rít trò chuyện trong lúc bà Hebert dẫn Callie ra sau bức bình phong.

Một khi ở đó, Callie liếc nhìn bà thợ may và ghi nhận nụ cười sành sỏi trước khi lặng lẽ nói, “Hầu tước Ralston đang theo đuổi cô đấy à?”

Callie lắc đầu nguầy nguậy trước câu hỏi quá riêng tư và ngay lập tức trả lời, “Không. Chắc chắn không.” Một âm thanh nhỏ phát ra cho biết bà Hebert đã nghe thấy và bắt đầu cởi bỏ chiếc váy của Callie, bà ta giữ im lặng đủ lâu để Callie nghĩ cuộc đối thoại đã kết thúc.

Chỉ khi nàng vừa bước ra khỏi đống vải lụa xanh lùm lùm thì bà thợ may nói tiếp như thể Callie đã không nói gì, “Nếu Ralston là mục tiêu của cô thì chắc chắn phải mặc nội y này nhé, tiểu thư. Anh ta sẽ rất thích chúng như cô vậy.”

Callie đỏ mặt tía tai trong lúc bà thợ may sành sỏi nhoẻn miệng cười xòa.

Chương 21

Callie và Mariana đứng bên lề phòng khiêu vũ Salisbury theo dõi dòng người tham dự ồ ạt tiến vào. Không gian rộng lớn được tắm mình dưới ánh sáng vàng rực của hàng ngàn ngọn nến đang được thắp trong những chân nến thủy tinh khổng lồ. Căn phòng được lắp kính dọc một bên tường tăng gấp đôi ánh sáng và tạo ra ảo giác rộng gấp đôi thực tế và cả London nô nức tham dự vũ hội. Dĩ nhiên cả London chỉ có thể làm thế. Vũ hội tấp nập - những phụ nữ trong lụa và satin đủ mọi gam màu rôm rả tán gẫu theo từng nhóm nhỏ, cánh đàn ông trong lễ phục sẫm màu tụ tập bàn luận về chính trị và Nghị viện.

Callie nhón chân và nhìn khắp phòng lo lắng vì đã không nhìn thấy Juliana đi vào. Giờ này đã khá trễ cho quan khách và điều cuối cùng một người mới trong giới quý tộc cần làm là ra về kệch cớm và đến muộn ở buổi vũ hội đầu tiên của mình. *Chắc chắn Ralston biết rõ những chuyện đó*, Callie tự nhủ trong lúc tìm cô gái trẻ.

Vũ hội Salisbury chắc chắn là bộ phóng lý tưởng cho việc ra mắt giới thượng lưu của Juliana. Buổi tiệc thường niên này là một trong những sự kiện lớn nhất và bao quát nhất mùa hội, được tổ chức bởi vợ chồng ngài Bá tước Salisbury tử tế đáng mến, Callie luôn xem họ là một trong những cặp đôi duyên dáng nhất London. Khi cha nàng qua đời, vợ chồng ngài Salisbury đã hỗ trợ rất nhiều cho bà mẹ tuyệt vọng và anh Benedick non trẻ thiếu kinh nghiệm đang rất cần sự dạy bảo của ngài Bá tước. Nhà Salisbury là những người bạn nên họ sẽ chào đón Juliana và Ralston không chút ngần ngại. Callie tin chắc như thế.

Dĩ nhiên, nếu họ chịu đến.

Callie khẽ thở dài, lo lắng giống như cái đêm nàng được ra mắt.

“Họ sẽ ở đây”, Mariana bình thản nói. “Em không biết rõ Ralston như chị nhưng biết anh ta chắc chắn không bỏ lỡ tối nay.” Cô quẳng ánh mắt tinh quái về phía Callie. “Và khi thấy chị trong chiếc váy này, anh ta sẽ vui mừng vì đã không bỏ lỡ nó.”

Callie đảo mắt và khô khan nói, “Hơi quá trớn đấy, Mari, ngay cả với em.”

Mariana bật cười và nhún vai một cách tinh tế. “Có lẽ...nhưng thật lòng. Hebert đã vượt qua chính mình. Đây là một chiếc váy lộng lẫy.”

Callie nhìn xuống phần thân áo xanh lục và chiếc váy đầy đặn đáng yêu bông bênh một cách tuyệt hảo dưới mỗi bước đi. Nước vải mà nàng vốn chỉ nhìn thấy dưới ánh sáng nay thật khác biệt dưới ánh nến. Nó lấp lánh một cách sống động tựa đại dương xanh thẳm. Nàng khẽ cười với ký ức về hình bóng mình trong gương tối nay. Bà cô già nua cũ kỹ đã biến mất, chiếc váy dài này đã biến đổi nàng.

“Họ kia rồi.”

Tình trạng mơ màng của Callie bị thu ngắn bởi giọng trầm thì của Mariana, ánh mắt nàng bay đến lối vào phòng khiêu vũ được đánh dấu bằng

một cầu thang vừa đủ lớn để các khách tham dự có một góc nhìn bao quát những người vừa đến bữa tiệc. Có nhiều người tụ tập dọc hai bên cầu thang và trên bậc nghỉ nhưng không thể bỏ qua bộ ba vừa xuất hiện.

Juliana đã cởi bỏ áo choàng trắng và đứng ưỡn ngực, hoàn toàn bất động trong chiếc váy thắt eo mềm mại màu hồng nhạt. Một chiếc váy hoàn hảo cho buổi tối- tinh xảo nhưng không phô trương, xa hoa nhưng không lòe loẹt. Chỉ ngay sau lưng nàng, Ralston và St.John đồng loạt sánh bước, đang gửi áo choàng để đi hai bên em gái. Họ là hai bức chân dung song sinh của sự cương nghị, mỗi người đảo mắt nhìn đám đông bên dưới cứ như xung trận. Khóe miệng Callie nhếch lên trong sự thích thú. Xã hội thượng lưu London có lẽ là kẻ địch gần nhất của hai anh em mà những người trong căn phòng này từng nhìn thấy.

Ánh mắt Callie rơi đến chỗ Ralston trong lúc trái tim đập thành thịch trong lồng ngực khi nhận ra quai hàm đánh thép và sự quyết tâm mạnh mẽ trong mắt anh- xanh gay gắt đến mức nàng có thể thấy chúng dù đứng cách đó nửa chiều dài căn phòng. Và rồi anh nhìn nàng. Nàng âm lòng khi ánh mắt anh nấn ná đánh giá. Bất giác Callie thở dài, một tiếng thở sâu và cam chịu buộc Mariana thúc vào khuỷu tay nàng. “Chị Callie, đừng tỏ ra chị hoàn toàn mê mẩn người đó, được chứ?”

Callie quay đầu về phía em gái và khàn khàn lắm bầm, “Chị đâu có làm thế!”

“Hừm. Và em đây là Nữ hoàng Charlotte”, Mariana hờ hững nói, phớt lờ cái lờm nguýt của chị gái trước khi nói thêm, “Tối rồi kìa.”

Callie nhìn theo ánh mắt của Mariana và thấy Juliana đang được giới thiệu với vợ chồng Bá tước. Nàng nhìn cô gái trẻ nhún chào chớn chu, mắt hướng xuống, nụ cười bình thản nở bừng trên mặt. Chiếc cổ cao mang đến sự duyên dáng như một con công, chắc chắn khiến người phụ nữ nào đang nhìn cũng phải ghen tị. Và tất cả bọn họ đều đang nhìn cô.

Bên cạnh Callie, Mariana thốt ra một âm thanh mẫn nguyện. “Chị ấy đã làm tốt hơn cả em!”

Callie tảng lờ Mariana và tập trung chú ý đến phần còn lại của phòng khiêu vũ và ghi nhận những cái nhìn chòng chọc nhắm vào Juliana từ khắp mọi phía.

Chuyện này sẽ không dễ dàng gì.

“Ta nghe nói cô ta là con hoang - của bà mẹ.” Một giọng nữ rừ rừ bên trái Callie, và nàng nhìn thấy Công tước và Nữ công tước góa bụa Leighton đang nhìn chăm chăm Juliana. Callie hỏn hển trong cơn giận khi trông thấy sự khinh khi trên gương mặt ưa nhìn của vị Công tước trong lúc mẹ anh ta tiếp tục nói, “Ta không thể tưởng tượng tại sao Salisbury lại để cô ta đi vào. Danh tiếng của Ralston có khá khẩm hơn đâu. Ta tin chắc chính anh ta cũng cho ra đời vài đứa con ngoài giá thú rồi.”

Câu nói hoàn toàn không phù hợp và cùng lúc cũng vượt quá khả năng chịu đựng. Callie ném ánh mắt đặng đặng sát khí và bị kìm nén về phía Nữ công tước - một ánh mắt cô ý để bị nhìn thấy.

Công tước Leighton nhận ra và đáp trả cái nhìn hằn học của Callie bằng một ánh mắt lạnh lùng. “Nghe trộm là một thói quen xấu, tiểu thư Calpurnia.”

Một năm trước, đáng ra Callie sẽ không đủ can đảm phản ứng- nhưng với cái nhìn điểm mặt chỉ tên về phía Nữ công tước góa bụa, nàng nói, “Tôi tin mình có thể nghĩ đến một thói quen xấu xa hơn, thưa Đức ngài.”

Và thế là nàng băng qua phòng khiêu vũ để cứu Juliana khỏi những con rắn độc.

Mariana bám theo sát gót. “Hay lắm, chị gái!” Mariana ca ngợi sự trâng tráo của nàng. “Cái nhìn trên mặt bọn họ! Vô giá luôn!”

“Họ đáng bị thế. Sự màu mè của họ thật vô lương tâm”, Callie dửng dưng nói, tập trung đến bên Juliana và đặt cô bên dưới sự bảo hộ của nhà Allendale trong tối nay. Điều đó sẽ không đẩy lùi được thị phi nhưng chắc chắn sẽ giúp đỡ ít nhiều.

Khi cả hai xuyên qua đám đông và ngang qua Rivington, Mari đặt tay lên cánh tay hôn phu và nói nhỏ với riêng anh. “Đến gặp Juliana đi, Riv.” Dĩ nhiên Rivington đã gặp cô gái trước đó, nhưng ngay lập tức vị Công tước hiểu ý định thật sự của Mariana. *Hãy đến và dán cho cô ấy con dấu đồng thuận của Công tước đi nào.* Anh ta đi theo không chút chần chừ.

Callie vượt qua đám đông cuối cùng và tìm thấy Juliana đang đứng ở một khu vực trống trải, cách những nhóm người đang liên hoan gần đó, tỏ ra quá chìm đắm vào cuộc đối thoại của riêng họ đến nỗi không thể tạm ngừng để gặp gỡ Juliana. Callie biết rõ hơn thế. Mọi người cũng biết. Ralston và St. John đứng hai bên, trông có vẻ sẵn sàng làm tổn thương sức khỏe một nửa dân số London. Callie thoáng gặp ánh mắt Ralston, nhận ra cơn tức giận rõ ràng của anh với cái xã hội thượng lưu dễ dàng xa lánh những ai mà nó không chấp nhận ngay lập tức. Đã bao lần nàng có cùng cảm nhận với anh trong giây phút này?

Tuy nhiên, nàng không thể dừng lại bày tỏ sự cảm thông. Em gái anh cần nàng. “Juliana!”, nàng nói, giọng cao, trong trẻo và rành rọt với những kẻ đứng gần đó đang nhận ra sức mạnh của thời khắc này. “Chị rất vui thấy em ở đây! Mariana và chị đã đợi em đến!”

Mariana nắm tay Juliana và nói, “Đúng vậy! Không có chị, tôi nay thật đáng chán!”. Cô chuyển ánh mắt háo hức sang Rivington. “Rivington, anh có đồng ý không?”

Công tước Rivington cúi đầu trên tay Juliana. “Quả vậy. Cô Fiori, tôi muốn được cùng cô nhảy điệu kế tiếp”, anh ta nói, giọng trầm ấm và lớn hơn thường lệ. “Giả sử cô không hứa nhảy với một người khác?”

Juliana choáng ngợp lắc đầu. “Không có, thưa Đức ngài.”

Mariana liếc nhìn người chồng tương lai và nói, “Em nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời!”. Cô nghiêng về phía Juliana và láu lỉnh thì thầm, “Bảo đảm anh ấy sẽ không giẫm lên ngón chân chị đâu.”

Bộ tứ bật cười trước trò đùa của Mari và Rivington dẫn Juliana vào giữa phòng. Mariana và Callie theo dõi hai người đang ổn định vị trí, Juliana nhận được sự chấp nhận đầu tiên của công chúng - dưới hình thức của một điệu nhảy với một trong những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh. Hai chị em nhìn nhau, không thể giấu được nụ cười tự hào ngời ngời của mình.

“Tôi cũng muốn được khiêu vũ”, một giọng nói vang lên gần sau lưng. Họ quay lại và thấy St. John đang mỉm cười. “Tiểu thư Mariana, đừng bao giờ nói cô đã hứa điệu này cho người khác đấy nhé?”

Mari nhìn xuống thẻ khiêu vũ của mình và bật cười. “Đúng là có, thưa ngài”, cô thì thầm, “Dẫu vậy, cỡ vẻ đối tượng của tôi đã chọn em gái ngài mất rồi.”

Nick lắc đầu, cái cau mày bi thương hiện ra trên mặt. “Tôi sẽ cố gắng bù đắp cho cô, tiểu thư ạ.”

“Một điều quý ông nên làm”, Maria cười rạng rỡ và cho phép anh dẫn mình ra sàn khiêu vũ.

Callie thích thú nhìn họ bước đi, gần như quên rằng họ đã bỏ nàng ở lại với Ralston. Gần như thôi.

Không chắc nên nói gì sau lần đối thoại cuối cùng, nàng quay lại và bắt gặp ánh mắt khó đoán của anh. Callie căng thẳng lựa chọn chủ đề an toàn. “Ngài Ralston”, nàng nói, “hình như tối nay em gái ngài ở trong trạng thái rất tốt.”

“Đúng vậy. Cảm ơn em và gia đình của em.”

“Rivington đang chứng minh bản thân anh ta là một thành viên tương lai xuất sắc trong đội quân hỗn tạp của chúng tôi.” Mối Callie cong lên thành một nụ cười trong lúc quan sát các cặp đôi khiêu vũ.

Khóe miệng Ralston nhếch lên. “Ta mắc nợ anh ta.” Ánh nhìn nghiêm túc

xuyên qua nàng. “Và em nữa.”

Đôi mắt anh sẫm lại và nheo nheo khi nhìn, Callie nhận ra sự chuyển động rất khế của Ralston. Và khi đó nàng biết...anh đã chú ý chiếc váy của mình. *Đề nghị em nhảy đi.* Nàng biết đó là một ý tưởng tồi- đêm nay, điều cuối cùng nên làm là cho phép bản thân bị cuốn theo Ralston- chỉ vài giờ sau khi từ chối lời cầu hôn và kiên quyết tránh xa anh ra. *Mời em nhảy để điệu valse đầu tiên của em trong chiếc váy này là với anh đi.* Nàng bác bỏ giọng nói lí nhí kia, quyết tâm ngăn lại những ảo tưởng ngu ngốc của mình. Nhảy với Ralston rõ ràng là một ý tưởng *tệ hại.*

“Tiểu thư Calpurnia, em có muốn khiêu vũ không?”

Lúc đầu Callie thật sự bối rối bởi những tưởng Ralston đã lên tiếng nhưng thay vào đó nó lại phát ra từ một hướng hoàn toàn khác- phía trên vai phải của nàng. Nàng lưỡng lự chớp mắt, nhận ra nét mặt giận dữ như sấm sét của Ralston trước khi sự hiểu biết ập đến và nàng quay sang đối diện Nam tước Oxford.

Không! Nàng kìm nén thôi thúc giậm chân rầm rầm.

Callie không thể từ chối lời mời của anh ta, không chỉ bởi vì làm thế là vô cùng không thỏa đáng mà Callie còn chắc chắn mình không ở vị trí được phép từ chối bất kỳ lời mời khiêu vũ nào. Chúng không đến nhanh và mãnh liệt. Nàng liếc về phía Ralston, tự hỏi liệu anh có xen vào và giành lấy điệu nhảy về cho mình. Nàng sẽ không phủ nhận nếu anh nói anh đã yêu cầu điệu valse trước.

Nhưng anh không nói gì mà chỉ nhìn nàng một cách lạnh lùng và khó đoán. Callie quay lại với Oxford. “Tôi rất thích khiêu vũ, thưa ngài. Cảm ơn.”

Gã Nam tước chìa tay ra và nàng đặt lòng bàn tay vào tay anh ta.

Khi tay họ chạm nhau, anh ta cười toe toét nhưng mắt lại vô cảm. “Tuyệt vời.”

Ralston nhìn Oxford đưa Callie vào điệu valse, con thình nộ quét khắp người khi nhìn cánh tay của gã kia choàng quanh người nàng- chạm vào nàng. Chỉ với nhiều năm tôi luyện tính kiềm chế mới giữ anh không xộc vào sàn khiêu vũ và giật nàng khỏi móng vuốt của gã đào mỏ bảnh chọe kia.

Vì Chúa, lẽ ra ta nên khiêu vũ với cô ấy. Ralston nhieéc móc bản thân khi theo dấu họ khắp sàn khiêu vũ, vóc dáng cao ráo của Oxford lù lù áp đảo Callie khi anh ta cuốn nàng khắp phòng và biến nàng thành con lóc màu xanh. Cứ như thể những việc đã diễn ra - sự xua đuổi dành cho anh và lời cầu hôn của anh- là chưa đủ nhức nhối, giờ nàng đang trong vòng tay Oxford và ăn vận như một thiên thần.

Nàng tìm thấy chiếc váy đó ở chôn quý quái nào thế nhỉ? Nó vừa vặn, ôm sát và tăng bốc vóc dáng khêu gợi nữ tính, cũng như làm nổi bật bầu ngực đáng yêu, đường cong tinh tế của cặp hông cùng dáng người rực lửa. Chiếc váy đó được thiết kế để tăng cường và khuyến khích đàn ông phát rồ. Chiếc váy chỉ sử dụng cho một mục đích duy nhất- cám dỗ bọn đàn ông cởi bỏ nó.

Vào lúc đó, Oxford và Callie xoay người khiến nàng mặt đối mặt với Ralston. Anh bắt gặp ánh nhìn nàng và bị rúng động bởi sự buồn khổ trong đôi mắt đó. Đêm nay nàng có gì đó khác biệt, sâu nã hơn những đêm khác. Bản năng mách bảo anh chính là lý do của sự đau khổ đó- anh đã làm rối tung mọi thứ, phá hỏng lời cầu hôn và bằng cách nào đó dẫn dắt nàng tin rằng mình không thật sự muốn cưới nàng.

Anh nén lại câu nguyên rủa khi Oxford và Callie bị một đám đông khiêu vũ cuốn trôi đi. Ralston kịp thấy màu xanh long lanh của chiếc váy sượt qua mắt khi đọt sóng người chụm vào và giãn ra, tâm trạng rơi vào hố đen khi cặp đôi đó di chuyển mỗi lúc một xa.

Ralston bắt đầu lảng vảng quanh phía ngoài lề căn phòng khiêu vũ, không chịu để họ hoàn toàn rời khỏi tầm nhìn. Khi đi qua một đám tùm năm tùm ba, anh gật đầu xã giao, cố gắng di chuyển thật chậm đủ để không gây sự tò mò nhưng đủ nhanh để theo kịp hai người đang khiêu vũ vòng vòng.

“Ngài Ralston, thật vinh dự được thấy ngài hiện diện trong buổi tối hôm nay”, Nữ bá tước Marsden âm ừ khi anh vượt qua bà ta.

Anh dừng bước, không thể thô lỗ bất chấp cái nhìn đói khát của bà ta. Lẽ ra Ralston không ngạc nhiên khi thấy bà ta đánh lười dọc đôi môi được thoa son một cách đầy nhục dục. “Quý bà Marsden”, anh nói, dùng giọng nói chán nản anh biết sẽ khiến Nữ bá tước khó chịu, “Tôi vui mừng được dịp góp vui. Tôi rất muốn bày tỏ lòng kính trọng với chồng bà”, và vờ vờ. “Ông ấy có ở đây không?”

Ánh nhìn của Nữ bá tước hẹp lại và anh biết mình đã đánh trúng mục tiêu. “Không. Ông ta không có ở đây.”

“À”, anh nói và lơ đãng rời đi. “Tiếc quá. Gửi lời hỏi thăm ông ấy giúp tôi nhé.”

Ralston ngoái nhìn những cặp đang nhảy, Juliana cười rộn ràng với Rivington khi anh ta xoay cô phía bên kia phòng khiêu vũ nhằm cho cả London này biết rằng dù là em gái chung nửa dòng máu hay là người ngoại quốc thì Juliana Fiori vẫn là một bạn nhảy xuất sắc như bất kỳ ai trong căn phòng này. Một thứ cảm giác bùng cháy trong ngực anh khi anh quan sát cô em gái mới đến của mình- cô đã nhanh nhẩu tìm cách đi vào trái tim anh- mỉm cười với Công tước như thể việc khiêu vũ với thành viên thuộc hàng danh giá nhất giới quý tộc tự nhiên nhất trên đời. Giới quý tộc sẽ rất khó khăn để tìm ra khiếm khuyết của cô gái đầu cho họ sẽ cố gắng hết sức để làm điều đó. Tuy nhiên, giữa anh, Nick và hai gia đình Rivington, Allendale, Juliana sẽ được che chở rất nhiều. Thiết lập quan hệ đồng minh với Callie là quyết định tuyệt vời nhất anh đã thực hiện để đảm bảo Juliana được xã hội thượng lưu chấp nhận.

Callie.

Callie rất đáng nể. Ngay cả khi đã xua đuổi và từ chối anh, nàng vẫn thực hiện lời hứa của mình là biến Juliana thành một cô gái lần đầu ra mắt đủ khiến bất kỳ ông anh trai nào cũng tự hào. Chúa mới biết, đáng lẽ anh không thể tự mình làm việc đó mặc cho những ý định đáng kính trọng chột đến với

mình. Chỉ bởi vì có Callie mà tối nay Juliana có mặt ở đây. Nàng là một phần tất yếu trong sự thành công của Juliana. Và, vì lẽ gì đó, nàng đã trở thành một phần tất yếu trong đời anh.

Ý nghĩ đó khiến Ralston choàng tỉnh, bất thành linh anh biết mình phải gặp riêng Callie một lần nữa. Anh không còn *phải* cưới nàng vì sự tôn trọng lễ thói hay vì trách nhiệm nữa. Lần này anh *muốn* được cưới nàng. Thật éo le, có vẻ như nàng càng từ chối thì anh càng muốn cưới nàng cho bằng được, cho dù rất ương ngạnh. Bây giờ anh phải thuyết phục rằng nàng cũng có ước muốn giống mình.

Hầu tước rảo qua đám đông, mệt mỏi tìm bộ váy kèn càng- nôn nóng nhìn thấy màu vải satin xanh biển, nôn nóng đợi điệu nhảy kết thúc để có thể nói chuyện riêng với nàng.

Âm nhạc dần đến hồi cao trào dồn dập và các cặp đảo người cho đoạn kết. Ralston theo dõi bọn họ bắt đầu tản ra khỏi sàn khiêu vũ trong lúc ban nhạc ngừng chơi. Anh nhìn thấy Juliana và Rivington tìm Mariana và Nick rồi lại rôm rả trò chuyện nhưng tuyệt nhiên không có dấu hiệu nào của Oxford và Calie.

Bọn họ đã đến chỗ quái quỷ nào rồi?

Sau điệu valse, Oxford dẫn Callie đến một phòng nhỏ kín đáo khuất sau một hành lang dài tối om phía ngoài phòng khiêu vũ của Salisbury House. Những cánh cửa dẫn ra hành lang đã được để hở nhằm tăng dòng khí trời chảy vào phòng khiêu vũ và Oxford khăng khăng bảo họ cần một chút thời yên tĩnh bên nhau rồi đưa nàng vào một khu vực tách biệt ngay sau điệu valse.

Hướng mắt ra cánh cửa đang hé mở, Callie bẽn lẽn mỉm cười. “Cảm ơn ngài đã hộ tống tôi”, nàng duyên dáng nói. “Tôi quên mất những buổi vũ hội có thể rất vui vẻ.”

Oxford tiến lại gần. “Xin em đừng nghĩ đến việc đó.”

Callie lùi ra xa trong khi anh ta rút ngắn khoảng cách. “Tôi cảm thấy khá khát nước, thưa ngài. Có lẽ chúng ta nên trở lại vũ hội và tìm phòng nghỉ chẳng?”

“Hay có lẽ chúng ta nên xao lãng khỏi cơn khát bằng những việc khác?” Anh ta ngập ngừng. “Em yêu.”

Callie nhướn mày trước sự âu yếm. “Thưa ngài”, nàng phản đối khi anh ta tiến gần hơn, ép nàng dựa vào tường cạnh cửa thông ra hành lang. Sự căng thẳng choáng ngợp Callie. “Nam tước Oxford!”, nàng ré lên, không rõ mục đích của anh ta.

Anh ta cúi về trước, áp sát nàng. “Rupert”, anh ta sửa lại, “Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta bỏ qua những quy củ rườm rà rồi. Em không nghĩ vậy sao?”

“Nam tước Oxford”, nàng kiên quyết nói, “Tôi muốn quay lại. Bây giờ. Việc này vô cùng không đúng đắn.”

“Em sẽ không nghĩ thế khi em nghe chuyện tôi sắp nói ra đây”, anh ta đáp. “Em biết đó...”, anh ta nấn ná một lúc lâu. “Tôi trao em cơ hội được trở thành Nữ nam tước của tôi.”

Lời nói của anh ta khiến Callie nhướn mày.

Anh ta ghi nhận sự ngạc nhiên của nàng và thử lại lần nữa, lần này anh ta nói với nàng như đang bảo ban một đứa trẻ. “Em có cơ hội được kết hôn. Với tôi.”

Lạy Chúa, không một người đàn ông độc thân nào ở London sở hữu một mẫu lãng mạn khi ngỏ lời cầu hôn hay sao?

Callie nuốt nghẹn tiếng cười căng thẳng và rướn ra cửa. “Thưa ngài. Tôi rất vinh dự được ngài quan tâm...” Nàng dừng lại, cố gắng xoay ra một lời từ chối tế nhị.

Và sau đó cánh tay anh ta choàng quanh nàng và môi anh ta ấn trên môi nàng, ướt, mềm và không dễ chịu chút nào. Lưỡi anh ta đẩy vào miệng nàng và Callie giật nảy lên, tay hót hải đưa lên vai anh ta để ngăn anh ta lấn lướt. Anh ta hiểu lầm động tác đó là một sự vuốt ve và ra sức dồn Callie vào tường cho đến khi nàng cảm nhận được tay nắm cửa cứng cáp ấn trên lưng đồng thời anh ta rút đầu lại thì thào, “Đừng ngại ngần. Chúng ta sẽ không bị bắt gặp. Và nếu có thì chúng ta cứ thế đính hôn thôi.”

Callie nghiêng người thoát khỏi vị Nam tước, lắc đầu trước sự cao ngạo khôn xiết của anh ta. Ý nghĩ sẽ đổ sụp trong sự biết ơn bởi lời cầu hôn đáng lẽ đã rất nhứt nhối nếu nó không quá sức lộ bịch. Dùng hết sức đẩy anh ta ra, Callie nói, “Tôi e rằng ngài đã hiểu sai vấn đề”. Anh ta sững lại trong lúc nàng thoát khỏi gọng kìm và bức tường. “Tôi không có dự định sẽ cưới ngài. Tôi muốn ngài rời khỏi đây.”

Oxford chớp mắt hai lần như không nuốt trôi quyết định của Callie. “Em không nghiêm túc đấy chứ.”

Callie nhận thức rõ sự mỉa mai trong tình huống này. Sau hai mươi tám năm chờ đợi một người nào đó, ai cũng được, thể hiện sự quan tâm dành cho nàng, thì đã có hai người cầu hôn và nàng đã từ chối cả hai. *Mình điên rồi ư?*

“Đúng vậy, tôi rất nghiêm túc. Có vẻ như ngài đã hiểu lầm tình bạn của tôi.”

“Tình bạn!” Oxford nhạo báng, giọng điệu hằn học mang đến cho Callie cảm giác sợ hãi thoáng qua. “Cô nghĩ tôi tìm kiếm tình bạn ư? Ngược lại đây, tôi đang tìm một cô vợ.” Anh ta ném lời nói vào nàng như thể nàng bị quần trí.

Theo bản năng, Callie co người lại và ngạc nhiên bởi anh chàng Oxford mới mẻ này - quý ông đóm dáng luôn mỉm cười rạng rỡ đã biến mất và được thay thế bằng một người đàn ông giận dữ và khó chịu. “Vậy thì có vẻ ngài đã nhọc công bởi sự hiểu lầm là tôi đang kiếm một tấm chồng.”

Môi Oxford cong lên và anh ta hung hăng nói. “Thôi nào. Cô không thể

hy vọng tôi tin cô không mơ về điều này. Đây không phải giây phút mọi bà cô mơ mộng à?”

Nàng đứng ưỡn ngực một cách tự tin. “Chắc chắn, thưa ngài Oxford, chúng tôi mơ về những lời cầu hôn. Chỉ đơn giản là chúng tôi không mơ chúng sẽ đến từ ngài.”

Nàng quan sát thịnh nộ cuộn trào của anh ta và anh ta chết điếng, khuôn mặt ngae một sắc đỏ choáng váng. Bình thường nàng sẽ thấy tự hào trước một chuyển biến như thế nhưng trong tích tắc, nàng nghĩ anh ta có thể đánh mình. Nhưng anh ta đã không làm thế mà chỉ lùi lại, để nàng thoát khỏi sự gần gũi tù túng. Callie nhìn cơn giận của anh ta biến thành sự kinh tởm, cuối cùng nàng được thấy cảm xúc của anh ta đối với mình- một sự khinh miệt sâu sắc và trọn vẹn.

“Cô đang phạm một sai lầm khủng khiếp”, anh ta cảnh báo.

“Tôi thật lòng nghi ngờ điều đó.” Callie lạnh lùng, sự tự vệ được nâng cao. “Cuộc nói chuyện của chúng ta đã kết thúc.”

Anh ta trừng mắt nhìn, cặp mắt lấp lánh cơn giận trong lúc nàng ngoảnh mặt đi, chuyển sự chú ý của mình vào khu vườn tối tăm phía trước. “Tôi là đề nghị tốt nhất cô từng đạt được. Cô nghĩ có ai thật sự *muốn* một con lợn như cô?” Câu nói có ý gây thương tổn và nó đã thành công. Nàng giữ tư thế thẳng lưng khi anh ta bỏ đi, nghe tiếng chân anh ta xa dần trở về phòng khiêu vũ trước khi quay lại ghé ngồi của mình.

Callie thở dài, cảm thấy sức mạnh rời khỏi mình khi những lời tàn nhẫn của Oxford cứ lớn vồn trong đầu. Dĩ nhiên, anh ta đã nói đúng. Nàng đã nhận hai lời cầu hôn trong đời và không cái nào trong số đó là vì nàng. Oxford cần số tiền anh ta sẽ có hồi môn của nàng và Ralston... Ralston cố gắng giữ gìn danh dự cho nàng cho dù là đáng quý nhưng không hẳn là nghĩa cử lãng mạn nhất. Tại sao không có ai đó, ở đâu đó, muốn nàng vì chính nàng mà thôi?

Nước mắt ngân ngấn trong mắt. *Một mơ hồ hồn độn hoàn toàn.* Nàng cúi đầu

và sụp xuống, vai ép vào lưng ghế dựa đặt gần cửa, cơ thể phản đối động tác đó. Nàng hít thở sâu và tự hỏi mình có thể ở lại phòng này bao lâu mà không bị phát hiện.

“Em không nên ở đây một mình.”

Nàng cứng người nhưng không quay lại, không muốn để lộ khuôn mặt lấm lem nước mắt với Ralston. “Sao ngài biết tôi ở đây?”

“Ta đã thấy Oxford đi ra từ hướng này. Có chuyện gì á? Em ổn chứ?” Nàng thì thầm trong màn đêm, “Làm ơn đi đi”. Một sự tĩnh lặng rồi không khí luân chuyển xung quanh họ khi anh đến gần và vươn tay chạm vào nàng.

“Callie?”, anh nói, sự lo lắng thăm lặn trong giọng xé toạc trái tim nàng. “Em ổn chứ? Chúa ơi. Oxford đã chạm vào em à? Ta sẽ giết hắn.”

Nàng hít một hơi sâu. “Không...Không. Anh ta không làm gì cả. Em ổn. Em sẽ cảm kích nếu ngài rời khỏi đây trước khi danh dự...của em...trở thành một vấn đề.”

Anh bật cười khe khẽ. “Ta nghĩ chúng ta gạt bỏ chuyện đó lâu rồi, em không thấy thế à?” Nàng không đáp, Ralston đành tiếp tục nói từ sau gáy nàng. “Đó là một phần lý do ta tìm em.”

Callie bám chặt ghế. “Ralston, làm ơn đi. Hãy đi đi.”

“Ta không thể”, anh đến gần, đặt tay lên vai nàng, giọng nài nỉ và mê hoặc. “Callie, em phải cho ta cơ hội thuyết phục em rằng đề nghị của ta là một chuyện tốt. Làm ơn đi. Hãy lấy ta.”

Như thế này là quá sức chịu đựng. Những giọt lệ lại tuôn rơi, nhanh, không thể kiểm soát và rất đáng hổ thẹn. Nàng lặng im, bắt ép bản thân không phát ra những âm thanh phơi bày sự đau khổ của mình. Anh lại thì thầm gần tai nàng bằng những lời lẽ cảm dỗ và âu yếm. “Hãy lấy ta.”

Nàng lại cúi đầu. “Em không thể.”

Yên lặng. “Tại sao?”

“Em...em không muốn lấy ngài.” Sự dối trá cũng gần vượt quá sức chịu đựng.

Sự tức giận bắt đầu thấp thoáng trong giọng nói. “Ta không tin em.”

“Đó là sự thật.”

“Nhìn ta và nói xem.”

Một sự im lặng kéo dài khi câu chuyện treo lơ lửng giữa hai người, Callie cân nhắc những phương án của mình. Nàng không được lựa chọn. Nàng xoay người và nhìn anh, cảm tạ đáng tối cao vì khuôn mặt vẫn chìm trong bóng tối. Giọng run rẩy, nàng lặp lại, “Em không muốn lấy ngài.”

Ralston chậm chạp lắc đầu. “Ta không tin. Em muốn ta. Em nghĩ ta không nhận ra sự tương thích của hai ta ư? Về mặt trí tuệ? Về mặt thể xác?” Nàng không đáp gì. “Ta sẽ chứng minh cho em thấy nhé?” Môi anh tiến lại gần và nàng nhận biết rất rõ. Hơi thở của anh mơn trớn nàng theo cái cách khiến nàng chỉ muốn được xóa nhòa khoảng cách mong manh giữa họ và nhận lấy nụ hôn luôn khao khát. “Em biết ta sẽ trao cho em mọi thứ.”

Nàng nhắm mắt lắng nghe lời anh và sự hứa hẹn bí ẩn theo cùng. “Không phải mọi thứ”, nàng nói, giọng buồn bã.

“Mọi thứ ta có thể cho em”, anh thề thốt, vươn tay chạm vào nàng và lùi lại khi nàng giật bắn lên một cách kịch liệt.

“Và sẽ ra sao nếu như thế là không đủ?” Câu hỏi lửng lơ giữa hai người.

Anh đâm tay xuống chiếc ghế phía sau, Callie giật thót bởi âm thanh va chạm của lòng bàn tay và mặt gỗ. “Em muốn gì hơn nữa hả, Callie? Ta giàu

có, ta ưa nhìn...”

Nàng ngắt lời bằng tiếng cười đau đớn kiệt quệ. “Ngài nghĩ em quan tâm mấy thứ đó ư?”, nàng nói, vừa giận dữ vừa đau buồn, “Em chấp nhận ngài nghèo khổ và xấu xí- em không bận tâm- miễn là ngài...”.

Anh nheo mắt khi thấy nàng cắt ngang câu nói. “Miễn là ta thế nào?”

Miễn là ngài yêu em.

Nàng lắc đầu không dám nói.

Ralston thở ra khó nhọc và thử lại, sự bối rối khiến anh mệt mỏi và cáu bẳn. “Em muốn gì ở ta? Nói ra đi, ta sẽ đưa nó cho em! Ta là Hầu tước, vì Chúa!”

Là thế đó. Nàng đã chịu đủ rồi. “Em không bận tâm nếu ngài có là đức vua quý hóa đi chăng nữa. Em sẽ không lấy ngài!”

“Tại sao cơ chứ?”

“Nhiều lý do lắm!”

“Cho ta một lý do tử tế xem!” Anh đến rất gần, vô cùng giận dữ và nàng nói điều đầu tiên xuất hiện trong đầu mình.

“Bởi vì em yêu ngài!”

Cả hai đều kinh ngạc. Anh lấy lại lý trí trước. “Sao cơ?”

Nàng lắc đầu, nước mắt rơi lã chã. Callie lên tiếng, giọng nhuốm màu hài hước tự trào cũng là sự phòng vệ duy nhất trước tình cảm tệ hại ngượng ngùng này. “Làm ơn đừng bắt em nhắc lại.”

“Ta...” Anh ấp úng.

“Ngài không cần phải nói gì hết. Sự thật là em muốn ngài không nói gì hết. Nhưng chuyện là thế. Em không thể lấy ngài. Bởi vì em sẽ chết nếu trải qua phần còn lại của cuộc đời với ngài khi mà ngài đã cưới em vì ý thức danh dự và trách nhiệm đặt nhậm chỗ của mình.”

Anh nhìn một lúc lâu, dõi theo hai hàng lệ tuôn xuống như mưa trên gò má. “Ta...”, anh lặp lại, lần đầu tiên trong đời cảm thấy hoàn toàn bế tắc.

Callie không thể nhìn anh. “Ngài còn nhớ cái đêm trong phòng ngủ của ngài không?”, nàng thì thầm. “Chúng ta đã thương lượng về điều khoản giao ước?”

Cái đêm thay đổi mọi thứ. “Dĩ nhiên ta nhớ.”

“Ngài có nhớ đã hứa sẽ thực hiện một yêu cầu của em chứ? Do em chọn? Trong tương lai?”

Cảm giác chết lặng nhận nhạo trong dạ dày. Bất thình lình anh biết nàng sắp nói gì. “Callie, đừng làm vậy.”

“Em đang yêu cầu ngài tôn trọng lời hứa đó. Ngay lúc này. Làm ơn hãy đi đi.”

Sự đau đớn trong giọng nói làm anh tan nát cõi lòng và Ralston nhưc nôi muốn chạm vào nàng mà vồ về an ủi. Thay vào đó, anh lùa tay vào tóc và chửi thề độc địa. “Callie...” Anh dừng lại, không biết phải nói gì nhưng quyết tâm phải nói gì đó nhằm thuyết phục nàng nên lấy mình.

Nàng đưa một tay lên và trong một tích tắc, Ralston đã ngạc nhiên bởi sự vững vàng đó. “Làm ơn, Gabriel. Nếu ngài có quan tâm đến em dù chỉ một chút”, nàng lặp lại, “Làm ơn, hãy đi đi. Đi đi và để em yên.”

Ralston làm theo vì chỉ có thể tôn trọng yêu cầu đó.

Callie thần thờ trong căn phòng tĩnh mịch một lúc sau, để mặc bóng tối bao phủ mình. Những giọt nước mắt thoáng qua kia sớm được thay bằng nỗi buồn sâu sắc xuất phát từ cuộc chạm trán mang tính chất quyết định với Ralston.

Trong giây phút đó, từ thâm tâm, nàng biết mình sẽ mãi mãi cô đơn. Từ chối Ralston ắt hẳn sẽ hủy hoại mọi nỗ lực khác. Vì nếu không thể có được anh, nàng sẽ không bao giờ muốn một người nào khác.

Có lẽ nàng đã phạm sai lầm. Đáng lẽ nàng có thể yêu anh đủ cho cả hai người họ. Nhưng nàng có thể vượt qua cuộc đời với ý nghĩ anh chưa bao giờ thực tâm muốn có mình? Và anh đã cầu hôn chỉ bởi vì đó là việc nên làm? Với khả năng của mình, đáng lẽ anh sẽ tìm thấy ai đó thông tuệ hơn? Xinh đẹp hơn? Hoàn hảo hơn?

Không. Nàng không thể chịu đựng nỗi việc đó. Từ chối anh là phương án duy nhất của nàng.

Gạt dòng nước mắt vương trên má và lặng lẽ sụt sịt, nàng biết mình nên trở lại vũ hội nhưng lực bất tòng tâm.

“Chị Callie?”

Tiếng thì thầm khe khẽ phát ra từ cánh cửa và Callie quay đầu đối diện Juliana, cô gái nhìn xuyên qua ánh sáng tù mù để xác định liệu người trong bóng tối có phải là bạn mình không.

Gạt đi một giọt lệ lăn dài trên má, Callie ngồi trên ghế, đối mặt cô gái trẻ. “Juliana, em không nên ở đây một mình!”

Juliana đóng sập cửa sau lưng và băng băng đến chỗ Callie rồi ngồi lên chiếc ghế bành gần đó. “Em chán ngấy bị cản dận nên làm và không nên làm gì rồi. *Chị* ở đây, đúng không? Bây giờ em không ở một mình!”

Callie nở nụ cười thiếu nǎo trước sự phòng vệ của cô gái. “Quá đúng.”

“Và trông như chị có thể cần một người bạn, *amica*^[1]. Cũng như em.”

[1] Tiếng Ý: bạn

Callie chớp mắt, tập trung vào khuôn mặt Juliana, xem xét cặp mắt xanh của cô, tròn xoe và...đau khổ? Callie dẹp nỗi buồn của mình qua một bên và nói, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Juliana vung tay và Callie biết đó là sự xua đuổi giả vờ. “Em đi thơ thẩn khỏi bữa tiệc và bị lạc đường.”

Ánh nhìn của Callie dịu lại. “Juliana, em không thể để họ làm mình buồn.”

Môi Juliana xoắn lại rúm rỏ. “Em không buồn. Thật ra em rất háo hức cho họ thấy khả năng của mình.”

Callie mỉm cười với cô gái trẻ, “Đúng! Em phải đối mặt với bọn họ như thế chứ. Tự hào, mạnh mẽ và tuyệt vời theo cách của em. Họ sẽ không thể chống lại em. Chị bảo đảm!”

Khuôn mặt Juliana sa sầm trong bóng tối một lúc - ngắn đến nỗi Callie suýt bỏ qua. “Có vẻ vài người sẽ chống lại em.”

Callie lắc đầu, đặt bàn tay ấm áp trấn an lên đầu gối cô gái. “Chị thề họ sẽ không thể làm vậy quá lâu.”

“Em nói cho chị biết điều này nhé?” Juliana cúi xuống cho đến khi họ gần cụng đầu vào nhau.

“Luôn luôn.”

“Em đã quyết định ở lại đây. Ở lại nước Anh.”

“Em ư?” Callie tròn mắt. “Nhưng mà, thật là tuyệt!” Nàng vỗ tay khoan khoái. “Em đưa ra quyết định lúc nào vậy?”

“Mới lúc này.”

Callie ngồi lên. “Vũ hội đã định đoạt số mệnh của em ư?” Cô gái trẻ gạt đầu quả quyết. “Đúng vậy. Em không thể cho phép đám người quyền quý cao sang đó...”, cô ngừng lại, hài lòng với việc sử dụng từ lóng của mình, “đọa đã em. Nếu em trở lại Ý thì ai sẽ cho họ biết mặt đây?”

Callie bật cười. “Xuất sắc! Chị sẽ vui sướng nhìn bọn họ rối tung lên!” Nàng kẹp tay Juliana trong tay mình. “Và các anh của em, Juliana... họ sẽ rất vui.”

Juliana liếc mắt. “Phải đấy...em cho là họ sẽ như thế.” Nét mặt của cô nhanh chóng trở nên nghiêm chỉnh khi nhìn vào mắt Callie. “Tuy nhiên, em không chắc anh Gabriel xứng đáng với tin tức tốt lành đó.”

Callie nhìn xuống đui.

Đến lượt Juliana nắm tay Callie. “Callie, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.”

Anh trai em vừa băm nát trái tim chị. Có thể thôi.

Juliana đợi Callie ngẩng lên với đôi mắt ầng ạc nước, tìm kiếm câu trả lời trong ánh mắt ấy. Một lúc lâu sau, dường như Juliana đã tìm ra điều mình cần.

Siết lấy tay bạn, cô nói, “Chị phải đối mặt với anh ấy một cách kiêu hãnh, mạnh mẽ và tuyệt vời theo cách của chị đấy nhé.”

Đó là những lời Callie vừa nói ban nãy, nàng vỡ òa, hai dòng lệ hối hả rơi trên má.

Ngay lập tức, Juliana đến ngồi cạnh Callie và ôm chặt nàng.

Trong vòng tay Juliana, Callie thì thầm điều mình không thể phủ nhận lâu hơn. “Nhưng sẽ ra sao nếu những gì chị có vẫn không đủ?”

Chương 22

Ralston rời khỏi buổi vũ hội ngay sau đó. Để lại cỗ xe cho hai em, anh đi bộ về hướng Ralston House cách đó không quá một phần tư dặm.

Suốt cuộc đời, anh đã tránh né tình huống này: Anh đã kiên dè mối quan hệ với những phụ nữ có nhiều điểm chung với mình; lánh tránh các bà mẹ mai mối bằng mọi giá bởi nỗi sợ có thể thực sự thích những người bọn họ cố gán cho mình. Ralston đã lớn lên trong một ngôi nhà bị một người phụ nữ huỷ hoại, bị trượt ngã bởi một tình yêu đơn phương đã mài mòn cha anh, người đã chết trong ưu phiền, chính sự đau đớn kéo dài đã khiến ông không thể chống chọi cơn sốt cuối cùng đó.

Và bây giờ anh đối mặt với Callie, khuôn mặt tươi trẻ, trái tim rộng mở, quyến rũ, thông minh, có vẻ cô ấy có mọi điều mà mẹ anh không thể, và nguy hiểm không kém Nữ hầu tước tiền nhiệm. Vì khi nàng nhìn anh bằng đôi mắt nâu hút hồn và thổ lộ tình yêu của mình, Ralston đã mất đi khả năng suy nghĩ.

Khi nàng cầu xin anh rời đi, anh đã biết cảm giác của cha khi mẹ bỏ đi là như thế nào – một cảm giác bất lực đến cùng cực, cứ như anh đang trơ mắt nhìn một phần trong mình bị cướp đi mà không thể làm gì để ngăn cản chuyện đó.

Một cảm giác mang đến sự khiếp đảm. Và nếu đó là tình yêu thì anh không muốn nó một chút nào.

Trời đổ mưa, màn sương giăng lối khắp mọi nẻo đường, phủ một vệt sáng ẩm ướt lên thành phố tối tăm và làm cho những chiếc dù trở nên vô dụng. Ralston lằm lũi trong cái ẩm thấp, suy nghĩ mờ mịt bởi hình ảnh Callie nước mắt ngấn dài và nảo nề – tất cả chỉ vì anh.

Nếu thành thật nói với chính mình thì anh sẽ thừa nhận định mệnh đã đặt mình vào tình thế gây ra mớ bòng bong này từ giây phút nàng đến trước cửa phòng ngủ của anh với đôi mắt nâu tròn xoe và đôi môi đầy đặn gợi cảm để yêu cầu anh hôn nàng. Nếu chú ý kỹ hơn, anh đã có thể nhận ra nàng sẽ chọc thủng cuộc đời nhàn nhã hoàn mỹ của mình.

Tối nay nàng đã cho anh một cơ hội bỏ đi và trở lại với cuộc sống đó. Để trải qua những tháng ngày trong câu lạc bộ đàn ông, câu lạc bộ thể thao và những quán rượu để cố quên mình đã từng dây dưa với một cô châu rìa bên lề vũ hội hoàn toàn bất chấp những luật lệ của kẻ thượng lưu.

Lẽ ra anh nên chộp lấy cơ hội từ bỏ người đàn bà phiền toái kia đi.

Nhưng giờ đây, chỉ có những ký ức về nàng tồn tại ở những chỗ đó. Khi Ralston xem xét lại phần đời trước cái đêm nàng xông vào phòng ngủ của anh, dường như nó chẳng hài lòng chút nào. Nó thiếu vắng tiếng cười, những cuộc tán gẫu, những chuyến thăm quán rượu và câu lạc bộ với những người phụ nữ thích phiêu lưu. Thiếu vắng những nụ cười rạng rỡ, những đường cong khêu gợi và những bản danh sách điên khùng. Cuộc đời đó thiếu vắng Callie.

Và viễn cảnh quay lại cuộc đời không có nàng thật ảm đạm.

Anh đã đi bộ ngang qua Ralston House rất nhiều lần trong vài giờ liền trong lúc lang thang trong thành phố tối tăm, nảo hoạt động ráo riết. Áo choàng sũng nước lúc anh ngẩng lên và thấy mình bên ngoài Allendale House. Ngôi nhà âm u, chỉ có ánh sáng leo lét từ căn phòng tầng trệt nhìn ra khu vườn bên hông, Ralston đứng ngẩn ngơ một lúc lâu chỉ để xem xét ánh

sáng vàng rực ấy.

Anh đã đưa ra quyết định.

Ralston gõ cửa và khi lão quản gia già nua từng bị anh doạ nạt ra mở cửa, tròn mắt ngạc nhiên thì Ralston chỉ có thể nói. “Ta đến để gặp chủ nhân của ông.”

Có vẻ lão quản gia linh cảm được tầm quan trọng của vấn đề này bởi vì ông ta đã không chần vãn về thời gian hay đưa ra nhận định Bá tước Allendale có thể không ở nhà. Thay vào đó, ông ta chỉ nhắn Ralston nên đợi và bỏ đi để báo tin.

Chưa đầy một phút sau, ông tay quay lại, nhận lấy chiếc áo choàng và mũ ướt nhẹp của Ralston, chỉ đường cho anh đến phòng làm việc của Bá tước. Ralston bước vào căn phòng lớn sáng rực và đóng cửa lại, lúc này Benedick đang tựa lên chiếc bàn gỗ sồi bề thế, mắt kính đung đưa trên chóp mũi và đọc một xấp giấy tờ. Anh ngược lên khi chốt cửa kêu kè kệt. “Ralston.” Và nhận ra.

Ralston cúi đầu. “Cảm ơn anh vì đã chịu gặp tôi”

Benedick nhếch miệng cười, đặt giấy tờ lên bàn. “Thật lòng thì tôi có một buổi tối khá nhàm chán. Anh là một sự xao lãng đáng được chờ đón.”

“Tôi không chắc anh sẽ nghĩ vậy sau khi nghe chuyện tôi sắp nói.”

Bá tước nhướng một bên mày. “À, vậy thì tôi nghĩ anh nên nói ra luôn đi.”

“Tôi đã làm tổn hại em gái anh.”

Ban đầu không có dấu hiệu nào cho thấy Benedick đã nghe nghe lời thú nhận của Ralston. Anh không nhúc nhích, hay rời mắt khỏi vị khách của mình. Anh đứng lên và chậm rãi tháo kính, đặt nó lên trên xấp giấy trước khi thả bước về phía Ralston.

Đứng trước mặt Ralston, Benedick nói, “Tôi cho là chúng ta đang nói về Callie?”.

Ánh mắt Ralston không chút nao núng. “Đúng vậy.”

“Tôi không cho là anh đã phóng đại sự việc?”

“Không. Tôi đã làm tổn hại cô ấy. Hoàn toàn.”

Benedick trầm tư gật đầu và nện anh một đấm.

Không nhìn thấy cú đánh, Ralston lao đảo về phía sau, cơn đau bùng nổ trong ngực. Khi anh đứng thẳng trở lại, Benedick đang bình thần vẩy đi sự nhức nhối trên bàn tay và nói có vẻ ăn năn, “Tôi phải làm thế”.

Ralston bình tĩnh gật đầu và kiểm tra vùng da mỏng quanh mắt mình. “Lẽ ra tôi đã không mong đợi điều gì nhẹ nhàng hơn.”

Benedick di chuyển đến chiếc bàn thấp gần đó và rót ra hai ly rượu scotch. Đưa một ly cho Ralston, anh nói, “Tôi cho rằng tốt hơn anh nên tự giải thích”.

Nhận lấy ly rượu, Ralston nói, “Thật ra rất đơn giản. Tôi đã làm tổn hại em gái anh và tôi muốn cưới cô ấy.”

Benedick ngồi trên chiếc ghế da thuộc to tướng và thận trọng quan sát Ralston một lúc. “Nếu đơn giản chỉ có thế thì sao anh lại đến nhà tôi trong tình trạng ướt sũng vào lúc đêm khuya thế này?”

Chọn chiếc ghế đối diện Bá tước, Ralston nói, “Tôi cho là nó đơn giản với mình”.

“À.” Nhận thức ập đến. “Callie đã từ chối anh.”

“Em gái anh thật ngang bướng.”

“Con bé có xu hướng là thế.”

“Cô ấy sẽ không cưới tôi. Vì vậy tôi đến đây là để tranh thủ sự giúp đỡ của anh.”

“Dĩ nhiên con bé sẽ lấy anh”, Benedick nói và cảm giác nhẹ nhõm quét khắp người Ralston – mạnh mẽ hơn mức anh chịu thừa nhận. “Nhưng tôi sẽ không ép buộc con bé. Anh sẽ phải thuyết phục nó.”

Sự nhẹ nhõm chẳng kéo dài được bao lâu. “Tôi đã thử. Cô ấy sẽ không nói lý lẽ.”

Benedick bật cười trước sự kinh ngạc và mệt mỏi trong giọng Ralston. “Cứ như đang nói với một người không lớn lên cùng các cô em gái vậy. Họ không bao giờ nói lý lẽ.”

Ralston cười khẽ. “Phải, tôi bắt đầu thấy vậy rồi.”

“Con bé có nói tại sao nó sẽ không lấy anh không?”

Ralston hớp một ngụm lớn rượu scotch và cân nhắc câu trả lời của mình. “Cô ấy nói cô ấy yêu tôi.”

Benedick tròn mắt rồi nói, “Có vẻ đó là lý do để cưới ai đó”.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Anh cúi về phía trước. “Làm sao tôi thuyết phục được cô ấy?”

Benedick ngả lưng ra ghế, bắt gặp cái quắc mắt của Ralston và cảm thấy thương hại anh. “Callie là một người lãng mạn tốt độ. Nó đã như thế từ khi còn là một cô nhóc. Đó là kết quả tự nhiên của việc chúng tôi sinh ra trong

một cuộc hôn nhân đầy tình yêu trọn vẹn và sâu sắc, của việc con bé đọc mọi cuốn tiểu thuyết ái tình mà nó có thể đặt tay đến suốt hơn hai mươi năm qua, và sự khuyến khích của chính tôi cho sự chống đối chế độ hôn nhân không tình yêu của con bé. Tôi không ngạc nhiên nếu con bé không lấy anh vì không có lời hứa tình yêu. Vậy câu hỏi đặt ra là: Anh có yêu nó không?”

“Tôi...” Ralston ấp úng, suy nghĩ ráo riết. *Anh có yêu nàng không?*

Một bên khoé miệng Benedick nhếch lên khi quan sát những luồng suy nghĩ lướt qua mặt Ralston. “Anh nên làm tốt hơn thế khi con bé hỏi anh đấy, ông bạn già.”

“Tôi sẽ là một người chồng tốt của cô ấy.”

“Tôi không nghi ngờ chuyện đó.”

“Tôi có tiền bạc, đất đai, tước hiệu để làm được điều đó.”

“Callie mà tôi biết không bận tâm đến mấy thứ ấy.”

“Cô ấy không bận tâm. Đó là một lý do khác khiến tôi không xứng với cô ấy. Nhưng anh nên để tâm. Vì thế tôi nói với anh.”

Ánh mắt nâu sẫm của Benedick khoá chặt Ralston và sự thông hiểu truyền tải giữa hai người.

“Tôi đánh giá cao điều đó.”

“Vậy tôi có được sự chúc phúc của anh không?”

“Để cưới con bé ư? Có chứ, nhưng sự đồng thuận của tôi không phải thứ anh cần phải giành lấy.”

“Tôi sẽ không ép cô ấy. Nhưng để thuyết phục được, tôi cần thời gian ở

cùng cô ấy. Một mình. Tôi muốn giải quyết sớm.”

Benedick nhấp một ngụm rượu scotch và thận trọng quan sát Ralston. Ghi nhận thái độ chán nản trong ánh mắt và dáng người căng thẳng của anh, Bá tước tỏ vẻ cảm thông cho anh chàng đang bị em gái mình hành hạ tơi tả. “Nếu Callie quản trí bằng một nửa anh lúc này thì chắc con bé đang ở thư viện đấy.”

Ralston nhú mày. “Tại sao anh lại nói cho tôi biết?”

Benedick nhếch môi. “Cứ cho là tôi không thích cái ý tưởng em gái mình quản trí bằng một nửa anh. Thử đến thư viện đi. Tôi sẽ không làm phiền hai người. Nhưng, lạy Chúa, đừng để bị mẹ tôi bắt gặp, bằng không sẽ phải trả giá đắt đấy.”

Ralston cười khẩy trước sự bông đùa của Benedick. “Tôi sẽ cố hết sức không thu hút sự chú ý, nhưng thật lòng mà nói, mẹ anh đòi hỏi tôi thực hiện nghĩa vụ có lẽ là cách tốt nhất đạt được thứ tôi muốn.” Anh đứng lên, so vai như thể sắp bước vào trận chiến. Nhìn xuống Benedick, anh nói, “Cảm ơn anh. Tôi hứa sẽ xem việc đem lại hạnh phúc cho cô ấy là sự nghiệp cả đời.”

Benedick nghiêng ly về phía Hầu tước như một cử chỉ chấp nhận lời hứa. “Miễn là anh dành ra ngày mai để kiếm được một tờ giấy phép đặc biệt.”

Ralston gật đầu nghiêm trang, xác nhận sẽ cưới Callie càng sớm càng tốt và rời khỏi phòng, đi qua tiền sảnh tối tăm và tĩnh lặng để đến trước cửa thư viện. Anh đặt tay lên tay nắm cửa một cách thận trọng và hít sâu để là người ngoại mạch đập cuống cuồng của mình. Ralston chưa bao giờ cảm thấy chơi vơi thế này, quá lo lắng đến kết quả của câu chuyện, quá sẵn lòng làm bất cứ điều gì để có thể đạt được thứ mình muốn. Và anh chắc chắn, sắp tới đây sẽ là vài phút quan trọng nhất đời mình.

Anh đẩy cửa ra, mắt ngay lập tức tìm thấy nàng trong ánh sáng hư ảo. Nàng cuộn tròn trên chiếc ghế da kền càng đặt trước lò sưởi, lưng quay ra cửa, khuỷu tay chống trên thành ghế và giữ lấy cằm trong lúc nhìn chằm chằm ngọn lửa. Anh nhận thấy tấm vải satin xanh phủ trên mép ghế đã rũ

xuống nền nhà, nàng vẫn mặc chiếc váy xanh đáng yêu của vũ hội tối đó. Callie thở dài trong lúc anh âm thầm đóng cửa và tiến lại gần, chiêm ngưỡng cần cổ, phần da thịt mềm mại dọc xương đòn và hương xuống đường viền gọn gàng của chiếc váy. Anh đứng sau lưng nàng một lúc, ngưỡng mộ dáng vẻ thư thả khi nàng nói, “Em muốn được ở riêng, Benny”.

Anh không đáp lại mà chỉ lén lút đến bên cạnh ghế và ngồi lên chiếc ghế bành nàng đã đẩy ra khi ngồi xuống. Quay đầu đúng lúc anh ngồi xuống, nàng nín thở và ngồi thẳng lên, chân đặt xuống nền nhà.

“Ngài... ngài làm gì ở đây?”

Anh nhào người về trước, khuỷu tay trên đầu gối và nói, “Anh đã cố gắng tránh xa em. Nhưng có vài chuyện anh phải nói”.

Nàng tròn mắt lắc đầu. “Nếu ngài bị phát hiện... Benedick ở phòng bên kia đây! Làm sao ngài vào được?”

“Anh trai em để anh vào. Anh ấy biết anh ở đây. Và, anh e là, Hoàng hậu à, anh ta đứng về phía anh.”

“Ngài đã kể cho anh ấy?” Nàng kinh hãi.

“Anh đã kể. Em cho anh rất ít sự lựa chọn. Giờ hãy im lặng và lắng nghe, anh có nhiều điều muốn nói.”

Callie lắc đầu, không tin tưởng bản thân giữ vững lập trường nếu anh o bế mình bằng những lời lẽ hoa mỹ. “Gabriel... làm ơn đừng làm thế.”

“Không được. Em đang chơi đùa với cuộc sống của hai ta đây, Callie. Anh sẽ không cho em quyết định mà không nắm đầy đủ thông tin.” Callie khoanh chân và hình ảnh nàng cuộn tròn thành một quả bóng nhỏ buồn tủi giày vò trái tim Gabriel. “Em yêu anh. Em không cảm thấy bản thân cần nghe những gì anh phải nói về chuyện đó ư?”

Nàng nhắm chặt mắt và rên rỉ trong sự xấu hổ. “Ôi, Chúa ơi. Làm ơn đừng khơi lại chuyện đó. Em không thể tin mình đã nói với ngài.”

Ralston vươn ra đặt ngón tay lên má nàng, giọng thấp và nghiêm trang, “Anh sẽ không để em rút lại nó đâu, em biết đấy”.

Nàng mở mắt, ánh nhìn rộng mở và trong vắt ấy gần như đoạt đi hơi thở của anh. “Em không rút lại lời mình nói.”

“Tốt”, anh nói, “Giờ nghe anh nói”. Ralston không biết bắt đầu từ đâu, vì vậy anh nói những gì mình nghĩ. “Mẹ anh rất đẹp – tóc đen, mắt xanh rạng

ngồi, vóc dáng mảnh khảnh, giống Juliana. Bà ấy chỉ lớn hơn Juliana một chút khi bỏ bọng anh – trốn tới Lục địa để thoát khỏi gia đình và cuộc sống ở đây. Ký ức về bà ấy trong anh rất mơ hồ, nhưng anh hoàn toàn chắc chắn ghi nhớ một chuyện. Cha anh đã điên lên vì bà ấy.”

“Anh còn nhớ lúc nhỏ anh đã lên ra khỏi giường để nghe trộm những cuộc nói chuyện đêm khuya của họ. Tối đó, anh đã nghe thấy một tiếng ồn kỳ quặc nhất từ phòng làm việc của cha anh nên anh hiếu kỳ tất tả đi xuống lầu dưới. Hành lang tối om – hẳn là đã rất khuya – và cánh cửa phòng làm việc chỉ khép hờ.”

Ralston dừng lại, Callie chồm tới trước, một cảm giác khiếp đảm quét qua người trước câu chuyện và ký ức quan trọng này. Nàng đợi anh tiếp tục. Nàng có thể sẽ phải đợi cả đêm.

“Anh nhìn vào, có thể thấy tấm lưng thon gọn của mẹ anh, thẳng và vô cảm – cái cách bà vẫn luôn thể hiện với Nick và anh. Bà đứng ở giữa phòng trong chiếc váy màu hoa oải hương nhạt phẳng phiu...” Và anh kinh ngạc nói tiếp, “Ngạc nhiên làm sao qua ngần ấy thời gian mà những chi tiết ấy vẫn còn rất rõ...”. Sau đó câu chuyện tiếp tục được thuật lại.

“Bà đang đối diện với cha anh, lúc này ông đang quỳ dưới chân bà – *quỳ gối* – cả hai tay quấn quanh người bà và khóc”. Ngôn từ tuôn ra dễ dàng hơn, Callie nhìn đôi mắt anh lấp lánh nhớ lại ký ức cũ. “Âm thanh anh đã nghe trên lầu là tiếng khóc của cha anh. Ông đang van xin, cầu khẩn bà ở lại. Ông ấn bàn tay lạnh lùng vô cảm của bà lên má mình và bày tỏ tình yêu bất diệt, nói cho bà biết mình yêu bà hơn chính cuộc sống, hơn những đứa con và hơn cả thế giới. Ông cầu xin bà ở lại, lặp đi lặp lại những lời đó, nói rằng ông yêu bà, cứ như câu nói đó sẽ ngăn lại những cái liếc mắt hờ hững hay phản ứng lãnh đạm dành cho ông và các con của bà.”

“Sáng hôm sau bà ra đi. Và về mặt ý thức thì cha anh cũng ra đi.” Anh im lặng, suy nghĩ bị mắc kẹt vào thời điểm hơn hai mươi lăm năm về trước. “Tối đó anh đã thề hai chuyện. Một là anh sẽ không bao giờ nghe trộm. Và hai là anh sẽ không bao giờ trở thành nạn nhân của tình yêu. Anh bắt đầu chơi đàn piano từ ngày đó... điều duy nhất có thể ngăn cản âm thanh thống khổ của ông ấy.”

Khi nhìn Callie, anh nhận thấy những giọt nước mắt đang lặng lẽ tuôn rơi trên má nàng và ánh mắt anh ngay lập tức trở nên trong trẻo. Anh ôm mặt nàng vào hai bàn tay, ngón cái xoa nhòa dòng lệ. “Ôi, Callie, đừng khóc.” Anh cúi người hôn nàng một cách âu yếm, môi ấm và mời gọi. Tựa trán mình vào trán nàng, Ralston mỉm cười. “Đừng khóc vì anh, Hoàng hậu. Anh không xứng đáng.”

“Em không khóc cho anh”, nàng nói, áp tay vào má anh. “Em đang khóc cho cậu bé không bao giờ có cơ hội tin vào tình yêu kia kìa. Và cho cha anh, người rõ ràng cũng không bao giờ được trải qua cảm xúc đó. Bởi vì đó là sự say mê, không phải tình yêu. Tình yêu không đơn phương và ích kỷ. Nó trọn vẹn, phóng khoáng và thay đổi cuộc sống theo hướng tốt. Tình yêu không phá hoại, Gabriel. Nó xây dựng.”

Anh cân nhắc lời nàng và cảm xúc trong niềm tin sắt son vào thứ mình đã lãng tránh suốt cuộc đời trưởng thành. Và anh nói với nàng sự thật. “Anh không thể hứa với em tình yêu, Callie. Phần đó trong anh có thể đã... hay có lẽ đã... khoá kín quá lâu. Nhưng anh có thể nói với em... anh sẽ cố gắng hết sức để trở thành một người chồng tử tế và rộng lượng. Anh sẽ mang đến cho em cuộc sống em xứng đáng có. Và nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng ý anh, em sẽ không bao giờ nghi ngờ việc anh quan tâm em nhiều đến mức nào.”

Hầu tước rời khỏi ghế bành, quỳ xuống, Callie không thể không nhìn thấy sự tương đồng giữa giây phút đó và câu chuyện của cha mẹ mà anh đã kể. “Làm ơn, Callie. Làm ơn, hãy cho anh vinh dự rất lớn bằng việc trở thành vợ anh.” Một lời thì thầm tha thiết và cảm động, Callie chịu thua. Làm sao nàng có thể từ chối sau khi anh đã bộc bạch mọi chuyện? Làm sao nàng có thể từ chối chính mình.

“Vâng”, nàng lặng lẽ nói, âm lượng vừa đủ chỉ để anh nghe thấy.

Một bên khoé miệng Ralston nhếch lên. “Nói lại đi.”

“Vâng”, nàng nói, lần này mạnh mẽ và chắc chắn hơn. “Vâng, em sẽ lấy anh.”

Và sau đó tay Ralston nằm trong tóc nàng, tháo bỏ kẹp tóc, môi gấn vào môi nàng, đoạt đi hơi thở của nàng, còn Callie chạm vào anh – người đàn ông chói sáng nàng đã yêu từ rất lâu và cuối cùng cũng đã thuộc về nàng.

Callie thở dài trên miệng Ralston – nhận ra anh có mùi rượu scotch cùng một mùi gì đó lạ lẫm và nam tính – với một cảm giác hoan hỉ trọn vẹn và sâu sắc lan toả khắp người. Đây là Ralston, chồng tương lai của nàng, anh khiến nàng cảm thấy ấm áp tuyệt vời và được xem trọng. Sau đó anh hôn dọc cổ nàng, thì thầm tên nàng như một bài kinh cầu nguyện trong lúc choàng tay nàng qua vai mình rồi đặt môi lên vùng da trắng bên trên cổ áo nàng. Callie thở hên hên lúc bàn tay mạnh mẽ của anh trải rộng trên người mình, mê mẩn và đắm chìm trong việc chiếm hữu hai bầu ngực.

“Chiếc váy này”, anh nói một cách nặng nhọc và sinh động, “là một tội lỗi”.

Callie không thể nén cười khi anh lui lại nhìn bầu ngực nàng tràn ra khỏi cổ áo satin. “Em có nghĩ vậy không?”

“Đúng vậy. Nó khiến đàn ông phát điên... nó phơi bày tất cả đường cong khêu gợi của em”, anh chạy ngón tay bên dưới lớp satin một cách lười nhác, chỉ vừa đủ xa để sượt qua nhũ hoa nàng, “mà không khoe mẽ gì cả. Một trải nghiệm mang tính đoạ đày”. Anh tinh nghịch bổ sung khi kéo mép váy xuống thấp hơn và phơi bày núm hồng căng cứng ra dưới bầu không khí mát lạnh và cái miệng nóng hổi của mình. Anh phủ lên cho đến khi Callie rên rỉ bên cạnh, sau đó thả nàng ra và nói, “Khi nào mình cưới, anh sẽ mua cho em chiếc váy này với đủ các màu”.

Callie cười khúc khích và tiếng cười tan đi thành tiếng thở hắt ra, rồi tiếng than vãn trong lúc miệng anh thi triển phép màu trên phần da thịt mềm mại nhạy cảm. Anh lôi kéo âm thanh đó rất lâu trước khi nhớ lại vị trí của họ.

“Anh chợt thấy là”, Gabriel lùi lại và nói, “đây là một nơi hết sức không thích hợp cho chúng ta trong tình trạng tế nhị này, em yêu, khi toàn thể gia đình em chỉ cách vài bước chân”. Anh bắt gặp ánh mắt nàng, và sức nóng

bỏ trong đôi mắt ấy thiêu rụi anh. Với một tiếng rên nho nhỏ, Ralston lại đoạt lấy miệng nàng bằng nụ hôn nồng cháy và mãnh liệt, cuồn đi lý trí và suy nghĩ của họ đến vài phút sau. Khi anh tách ra, cả hai như ngạt thở, anh sửa lại váy cho nàng với một nụ hôn ân cần trên ngực.

“Anh không thể ở lại, Hoàng hậu à. Em rất quyến rũ, anh không đủ sức chống lại em.” Anh rót những lời đó vào tai nàng, mũi vùi trong tóc nàng, mái tóc không còn là nâu sẫm nữa mà là màu sô cô la nồng nàn, màu gỗ và màu lông chồn, chúng đã trở thành màu sắc ưa thích của anh. “Ngày mai anh sẽ trở lại. Có lẽ chúng ta có thể cưới ngựa đến Serpentine?”

Callie không muốn anh đi. Không muốn đêm nay kết thúc. Không muốn mạo hiểm với khả năng chuyện này chỉ là một giấc mơ rất thật và tuyệt vời. “Đừng đi”, nàng thì thầm, táo bạo đặt tay lên gáy anh và giành lấy môi anh cho một nụ hôn say đắm. “Ở lại nhé.”

Anh mỉm cười, tỉ lên trán nàng. “Em thật xấu xa. Anh đang cố gắng thay đổi – anh đang cố cư xử đứng đắn hơn.”

“Nhưng nếu em muốn anh vẫn là kẻ phóng đảng thì sao nào?”, nàng châm chọc, ngón tay trượt trên cổ và ngực anh, rồi đến hàng nút áo trên áo gilê. “Một kẻ đam mê nhục dục?” Nàng cởi một chiếc nút áo và anh túm lấy bàn tay đang mân mê của nàng, đưa nó lên môi hôn.

“Callie”, anh nói, giọng mang tính cảnh báo cùng lúc đặt tay nàng lên chiếc nút thứ hai trên áo.

“Nếu em muốn một gã phóng đảng thì sao, Gabriel?” Câu hỏi ấy êm ái và ngọt ngào.

“Anh sẽ nói gì?” Nàng hôn lên quai hàm anh và thì thầm, sự ngưỡng mộ hòa lẫn trong giọng nói run rẩy, “Đưa em vào giường đi, Gabriel. Cho em nếm trải một vụ tai tiếng đi nào”.

Hơi thở tăng nhanh và anh nhận ra rời khỏi nàng sẽ là việc làm đạo đức nhất mà anh từng làm. Câu trả lời của anh lầm rầm trong cuống họng, “Anh

nghĩ em đã nếm trải khá nhiều tai tiếng trong ít tuần vừa qua đây, Hoàng hậu”.

“Nhưng một khi mình cưới, em sẽ trở lại là Callie già nua cục mịch. Đây có thể là cơ hội cuối cùng của em.”

Bóng tối của sự tự ti lướt qua mặt, anh giữ đầu nàng giữa hai tay mình. “Đừng nghĩ sai, em yêu, không có gì cục mịch ở em hết.” Anh lại hôn nàng, vuốt ve cho đến lúc nàng thở hắt hên.

Nhìn anh với ánh mắt cháy âm ỉ và mời gọi nhất, Callie thử lại. “Lên tầng trên với em, Gabriel.”

Một khoảng lặng kéo dài và Callie nghĩ có thể mình đã dồn ép anh quá mức. Anh đứng đó, cúi xuống kéo nàng đứng lên trước mặt mình. “Em biết chứ, nếu bị phát hiện, chúng ta sẽ phải cưới ngay lập tức.”

Sự rộn ràng choáng ngợp nàng. “Em biết.”

“Và em sẽ không có được hôn lễ hoàng tráng mà mẹ em đã mơ tưởng từ lâu.”

Callie lắc đầu. “Dù sao em cũng chưa bao giờ mong đám cưới đó. Mariana đã có nó cho hai chúng em.” Tay nàng trượt từ cánh tay đến bờ vai rộng của anh.

“Và mẹ em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì tội đã huỷ hoại đứa con gái lớn của bà.” Cánh tay anh quán quanh, kéo nàng lại gần...

“Ôi, mẹ sẽ tha thứ cho anh. Các vị Hầu tước hiếm khi nhận trọn vẹn nỗi phần uất của một bà mẹ. Và ngài đã quên rồi ư, thưa ngài, rằng tôi đã bị huỷ hoại?”

Nụ cười ranh mãnh xấu xa rực sáng. “Một quan điểm hay lắm.”

“Có một cầu thang dành cho người hầu dẫn thẳng lên phòng em”, nàng thì thầm. “Những cái chốt cửa ở đó cũng rất êm tai. Em đã tự mình bôi dầu cho chúng rồi.”

Anh tặc lưỡi. “Sẽ là một điều đáng tiếc nếu để sự cần mẫn đó bị lãng phí. Thôi được rồi, tiểu thư à, dẫn đường đi nào.”

Họ âm thầm đi lên cầu thang – tránh bậc thứ ba từ trên đếm xuống – và vào phòng ngủ của Callie. Cửa phòng được đóng lại phía sau với tiếng kẹt êm ái và không khí nặng nề ngay tức khắc. Callie liền căng thẳng. Tiếng hát du dương ban nãy đã biến mất, chỉ còn nhận thức ở lại với nàng.

Trong căn phòng là nơi nghỉ ngơi cả đời của nàng, Ralston đứng đó, quyền uy chiếm đóng cả không gian, sức mạnh và sự *nam tính* của anh đánh nhau với căn phòng nhỏ nhắn thanh nhã này. Nàng nhìn xuống hai bàn tay đang siết chặt vào nhau và thắc mắc liệu mình có quen được với việc gần gũi anh trong một nơi riêng tư như vậy không. *Rõ là không rồi.*

Anh chạm vào, nâng cằm và chiếm lấy miệng nàng một cách trọn vẹn, Callie không suy nghĩ nữa.

Tay anh nhanh chóng xử lý xong hàng nút trên váy. Nàng cảm thấy lớp vải giãn ra và khí lạnh chà xát làn da ửng đỏ, nàng biết anh sẽ ở lại và đêm nay sẽ là đêm quan trọng nhất trong cuộc đời nàng – vì nàng đã chấp nhận hôn ước với Ralston, đã thổ lộ tình yêu của mình, đêm đầu tiên cho cuộc đời gắn bó của họ. Và nàng không thể phủ nhận sự đúng đắn của việc anh ở đây, tay và miệng anh trên người nàng trong lúc cởi bỏ chiếc váy...

“Ôi, Hoàng hậu của anh.”

Câu nói của anh khiến nàng sực tỉnh. Ánh mắt anh khoá chặt nàng, xem xét bộ đồ lót bằng lụa hấp dẫn ôm sát đường cong cơ thể và che đậy những gì phía sau một cách khéo gợi. Anh làm nàng nhớ đến loài sói – đói khát và háo hức săn mồi – và hơi thở của nàng bị giữ lại khi mắt anh gặp mắt nàng với nỗi khao khát dâng đầy.

Nàng đỏ mặt. “Bà Hebert đã bảo em cần chúng.”

Mắt anh tối lại thành một màu xanh đen. “Bà Hebert nói đúng.” Anh trêu đùa ruy băng satin ở viền áo lót. “Chúng khiến em cảm thấy thế nào?”

Mắt nàng hấp tấp khép lại khi cơn sóng ngượng ngừng tràn khắp người. Anh xoay tròn nàng, đặt tay lên dây buộc áo ngực, lời nóng bỏng và mượt mà bên tai nàng. “Cảm giác được che phủ trong lụa ấm là như thế nào?”

Callie nói điều đầu tiên xuất hiện trong đầu. “Em cảm thấy nữ tính.”

Bàn tay anh xoè ngang hông nàng. “Còn gì nữa.”

Nàng hít thở khó khăn hơn bình thường, sự hồi hã khiến giọng nói khàn khàn. “Em cảm thấy... đáng yêu.” Anh thưởng cho nàng một nụ hôn âu yếm lên cổ. “Tốt lắm. Bởi vì em đặc biệt. Và...”

Câu nói treo lủng lẳng giữa họ trong lúc áo ngực được cởi bỏ, vô ý rơi xuống nền đất. Callie mở mắt trước sự trống trải và nhận ra anh đã hướng mặt nàng quay vào chiếc gương trong phòng. Nàng không thể không nhìn thấy đôi tay anh khoả lấp thân trên và kéo lưng nàng sát vào anh. Tay anh e ấp ngực nàng, đánh giá trọng lượng của chúng, nàng thở hắt hên bởi sự kết hợp giữa sự ấm áp toả ra từ da anh qua lớp vải lụa và đôi tay trần trên áo lót xanh lơ của mình. Nàng bị thôi miên vào hình ảnh phản chiếu của họ, cùng lúc cảm thấy thẹn thùng và gợi cảm, tự hỏi có nên ngoảnh mặt đi.

Và rồi nàng nhận ra anh đang quan sát mình – đọc được những cảm xúc trên khuôn mặt nàng qua hình bóng mờ ảo kia. Giọng anh đen tối và tinh quái bên tai nàng. “Chúng có khiến em cảm thấy ham muốn không?”

“Có”, nàng thú nhận. “Chúng khiến em cảm thấy...”, nàng tìm kiếm từ ngữ. “Chúng khiến em cảm thấy được sống.”

Anh bật ra một âm thanh tán thành từ sâu trong cuống họng. “Chúng cũng khiến anh cảm thấy được sống.” Và sau đó, anh bế nàng lên và đưa nàng vào

giường trong tư thế trần trụi, lớp vải kia trôi vào quên lãng và được thay thế bởi thân nhiệt, tay và miệng anh.

Ralston hôn dọc xương đòn của nàng và Callie mỉm cười khi anh âu yếm vết sẹo mờ nhạt trên cánh tay, nơi thanh kiếm của anh đã chém trúng nàng trong buổi học đấu kiếm của họ. “Anh rất tiếc đã gây tổn thương cho em, em yêu”, anh thì thầm rồi dùng lưỡi và môi mình tôn thờ vết hồng mờ nhạt kia.

Đầu nàng trượt tới trượt lui trên gối trong lúc tay anh vuốt ve cơ thể và tước đoạt toàn bộ sức lực của nàng. Callie mở mắt phờ bầy sự ham muốn của mình. “Đừng bao giờ xin lỗi vì buổi chiều hôm đó. Em sẽ không thay đổi một khoảnh khắc nào trong ngày đó đâu.” Nàng giữ lấy mặt, kéo anh xuống và hôn đắm đuối.

Vài phút sau, anh bắt đầu hôn cơ thể nàng và tay nàng rơi trên vai để giữ anh lại. Nàng thì thầm, “Đợi đã”.

Ánh mắt xanh thăm đống khung nàng, nóng hầm hập, anh đặt nụ hôn nồng nàn lên cái bụng mềm mại căng tròn của nàng. “Gì thế, em yêu?”

“Lần này em muốn chạm vào anh.”

Răng anh loé sáng trong ánh sáng mờ mịt. “Nếu anh nhớ chính xác thì lần cuối em chạm vào anh, anh đã không thể chịu đựng được lâu.”

“Em tự hỏi liệu anh có muốn thử lại không?”

Một bên mày đen nhánh nhướng lên trong lúc Ralston cân nhắc câu hỏi. Thoáng lưỡng lự trước khi anh cười rạng rỡ và duỗi người nằm ngửa bên cạnh nàng, hai tay gối sau đầu, trần trụi và không nao núng. “Anh là của em, hãy đến mà đoạt lấy. Hoàng hậu.”

Anh là của em. Câu nói đó rộn ràng trong đầu nàng và đem lại cảm giác nôn nao. Anh là của nàng. Đây là đêm đầu tiên trong chuỗi ngày dài nàng có thể chạm vào, cảm nhận sức nóng tuyệt diệu của anh. Anh là của nàng. Nụ

cười nhảy nhót trên môi nàng.

“Trông em vui giống như nhật được vàng ấy nhỉ.”

“Em cũng phần nào *cảm thấy* giống như vừa nhật được vàng”, nàng nói, chiêm ngưỡng thân thể anh, sức mạnh từ các cơ bắp, những sợi lông đen mượt ở ngực, thu hẹp lại thành một đường mỏng dẫn đến... *ô, trời*. Lần đầu tiên nàng được nhìn thấy anh một cách đầy đủ. Chiều dài, độ cứng và kích thước đủ khiến nàng kinh ngạc với sự thật rằng họ có thể vừa vặn vào nhau.

Cảm nhận được suy nghĩ của nàng, anh nói, “Chạm vào anh đi, em yêu”.

Callie không thể từ chối lời nói ám muội và mời mọc đó, nàng đặt tay lên anh, di chuyển trên ngực và xuống bộ phận đã khiến mình vô cùng căng thẳng. Anh giật nảy khi nàng dịu dàng chạm vào, chỉ đủ để khiến anh hơi khó thở. Ngay lập tức nàng rút lại. “Em làm đau anh à?”

“Không”, anh nói, giọng run run bởi đam mê bị kiềm chế. “Làm lại đi”. Nàng bao bọc những ngón tay quanh chiều dài cứng cáp, vuốt ve nó với một sự vô tư, đe dọa có thể giết anh. Anh rên rỉ, đặt tay mình lên trên tay nàng, và ngón tay cường tráng điêu luyện dẫn dắt nàng, cho nàng thấy phải nắm giữ ra sao, vuốt ve ở đâu, làm sao để làm anh vui.

Sự thiếu hụt kỹ năng của nàng được bù đắp bằng sự háo hức, Ralston sớm nhận ra mình cứng và nặng nề hơn bao giờ hết. Bàn tay ấm áp của nàng di chuyển càng lúc càng mạnh mẽ trong lúc có thêm tự tin còn anh miệt mài dưới bàn tay nàng cho đến khi hơi thở hỗn loạn. Ralston nhận ra nếu những ngón tay nhỏ xinh của nàng ở trên mình lâu hơn anh sẽ không thể khống chế bản thân.

Và khi nàng cất tiếng, anh nghĩ mình có thể mất trí. “Em có thể... hôn anh không?”

Anh bật cười khản đặc và nói qua kẽ răng. “Không.”

“Nhưng anh đã làm... với em.”

“Đúng là thế, Hoàng hậu, một ngày nào đó anh sẽ vui vẻ để cho em trả lễ. Nhưng tối nay anh không thể... vì anh đã muốn em quá nhiều.”

“Ồ”, nàng nói, “Em hiểu rồi”. Đôi mắt cho thấy nàng không hoàn toàn nghĩ như thế.

Anh nhấc tay nàng ra khỏi người và lăn người bao phủ nàng, cố định giữa cặp đùi mềm mịn, chiều dài của anh ấn vào trung tâm nàng, một nơi ẩm ướt và đang nhúc nhồi chờ đón. “Anh muốn em nhiều đến mức không thể cho em sự phóng túng đó. Việc đụng chạm của em đe dọa sự minh mẫn của anh.” Giọng trầm thấp khi anh bắt đầu hôn tới tấp ngực và liếm hai nú hồng săn chắc, kéo theo tiếng rên xiết từ nàng. “Anh thích trải qua cả đêm nay chôn sâu trong em cho đến khi không ai trong chúng ta có thể suy nghĩ nữa.”

Ralston áp sát nàng, xoa bóp nú hồng nhỏ săn chắc và mang lại cảm giác sung sướng lẫn lẫn khắp người nàng. “Em đồng ý không?”

“Ồ, có chứ”, nàng thở hắt ra khi anh lặp lại chuyển động đó.

Anh cắn vai nàng, môi cong lên thành một nụ cười. “Anh đã nghĩ có thể em đồng ý.”

Và với một cú đâm gọn gàng hoàn hảo, anh đã ở bên trong nàng, Callie muộn màng nhận ra không còn sự đau đớn hay khó chịu như lần đầu, mà chỉ có sự lấp đầy trọn vẹn khiến nàng có cảm giác viên mãn thực sự.

Anh dừng lại bên trong nàng. “Em ổn chứ, em yêu?”

“Ổn lắm, em rất ổn”, nàng nói, giọng pha lẫn sung sướng và ngưỡng mộ. Callie di chuyển bên dưới anh, và anh rên rỉ, đẩy vào nàng vài lần trước khi rút ra gần hết chỉ còn phần đầu chiều dài bên trong, và sự mát mát đó có thể khiến nàng điên lên.

“Gabriel”, nàng thở dài. “Làm ơn đi.”

Anh thưởng cho nàng bằng việc lấp đầy nàng lần nữa, đẩy nàng đi xa hơn, cao hơn, dịch chuyển cho đến lúc góc độ trong những động tác thật hoàn hảo và nàng rít lên.

Anh dừng lại, thì thầm vào tai nàng những lời trêu ghẹo. “Cẩn thận đây, Hoàng hậu... em sẽ khiến cho chúng ta bị phát hiện.” Mắt Callie tròn xoe và anh mỉm cười. “Cảm giác e sợ bị phát hiện... càng làm chuyện này hấp dẫn hơn phải không?”

Như thể muốn kiểm tra sức mạnh tinh thần của nàng, ngón tay anh vuốt ve bên trên điểm tiếp xúc của họ, thành thực chơi đùa với những sợi lông xoắn, tìm ra hạt đậu nhỏ của sự khoái lạc và giày vò nó cho tới khi nàng cắn môi dưới để giữ im lặng. Anh lại di chuyển tạo ra sự cọ xát ngọt ngào, dẫn dụ nàng buông thả cùng lúc tỉ tê nhắc nhở tiếng thôi. Nàng không thể kiềm chế bản thân và anh đoạt lấy miệng nàng mà hôn ngẫu nhiên, để tránh việc nàng ré lên lúc vỡ vụn bên dưới anh, siết xung quanh và mang đến hương vị thiên đường.

Và khi nàng tách môi mình ra khỏi anh để thở thì, “Em yêu anh”, lặp đi lặp lại như một bài kinh thì anh cũng đã lạc lối, chỉ vừa đủ sức không chế bản thân rên lên sung sướng lúc tuôn chảy vào trong nàng.

Một lúc sau, anh nhắc người rời khỏi nàng và Callie phản đối sự hụt hẫng do anh gây ra. Anh nằm bên cạnh nàng, lập tức kéo nàng vào lòng. Khi Callie gối ngực mình lên ngực anh và thì thầm tình yêu của nàng một lần nữa, tuy rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe được.

Gabriel nằm đó một lúc lâu, quan sát giấc ngủ của nàng, đánh giá vẻ đẹp đơn thuần và mạnh mẽ của nàng và ngạc nhiên với sự thân mật trong giây phút đó. Anh hít vào và vượt qua một cảm xúc rời rạc – xa lạ và bất ổn – và trong tích tắc, anh tự hỏi mình đã gây ra chuyện gì.

Chương 23

Callie thức giấc bởi tiếng giấy sột soạt.

Nàng mở mắt ra và bị lóa mắt bởi ánh sáng xám xịt mờ ảo báo hiệu thời điểm trước lúc rạng đông và nhắm lại một lần nữa. Ngọn lửa trong phòng đã cháy hết từ nhiều giờ trước và nàng co ro lại gần nguồn nhiệt bên cạnh, duỗi người tựa vào làn da trơn ấm áp... trước khi nhận ra làn da đó thuộc về ai.

Callie mở trừng mắt và gặp ánh nhìn táo bạo thích thú của Ralston.

“Buổi sáng tốt lành, Hoàng hậu.” Cảm thấy những lời ngái ngủ phập phồng trong ngực anh, nàng đỏ mặt. Xét cho cùng thì không phải ngày nào cũng được thức dậy với một người đàn ông trên giường của mình. Nàng không chắc nên trả lời thế nào, nhưng cảm nhận được phớt lờ anh là một việc cực kỳ không phải phép. Tách khỏi anh với một cố gắng khôi phục tư thế quý phái của mình, nàng nói, “Buổi sáng tốt lành. Mấy giờ rồi nhỉ?”

“Gần năm giờ”, anh trả lời, một tay choàng quanh người, kéo nàng áp sát cơ thể *trần trụi* rất ấm và cứng rắn của mình. “Quá sớm để rời chiếc giường này.”

“Chúng ta sẽ bị phát hiện!”, nàng thì thầm.

“Anh sẽ đi trước khi việc đó xảy ra, em yêu”, anh cam đoan, “nhưng trước hết anh phải trả lại thứ này cho em”. Ralston nhấc một tay lên và nàng kinh hãi nhận ra mảnh giấy anh đang cầm. Bản danh sách của nàng.

Callie vươn tay giật lấy và anh dễ dàng giữ nó ra xa, buộc nàng phải lăn lộn trên ngực mình để giành được mảnh giấy. Nàng nhanh chóng nhận ra mình đang yếu thế trong cuộc chiến đó nên ngừng lại và ném ánh mắt cáo buộc về phía anh. “*Anh* đã có nó!”

“Em không cần nhìn anh như thể anh đã ăn cắp nó vậy, em yêu.” Rồi

Ralston nói với giọng điệu mỉa mai. “Em đã đánh rơi nó. Anh chỉ giữ hộ em thôi.”

“À há”, nàng ngọt giọng, “Em rất may mắn có anh là đáng cứu tinh, phải không?”, rồi vươn tay đoạt lấy mảnh giấy. “Em muốn lấy lại nó.”

“Tất nhiên anh rất vui chiều theo em”, anh nói và vu vơ phe phẩy tờ giấy trong không trung, “Nhưng em không nghĩ là với mối quan hệ mới của chúng ta, anh nên xem qua bản danh sách con con của em à? Xét cho cùng thì anh không thích bị đánh úp bởi những hoạt động điên khùng của em một khi chúng ta đã cưới nhau”.

Callie trố mắt. “Không! Anh không thể! Anh đã hứa là sẽ không nhìn!” Nàng lại loay hoay bên cạnh và cố gắng cứu bản danh sách của mình.

“Đúng vậy, đây là thứ em có được vì đã dây dưa với một gã đều cáng khét tiếng”, anh trêu chọc rồi găm gù bởi bầu ngực khêu gợi của nàng đang đề lên ngực mình. Ralston giữ nàng bằng một tay. “Cẩn thận, Hoàng hậu, bằng không anh sẽ chứng minh bản thân là một kẻ phóng đãng một lần nữa đấy.”

Với vốn hiểu biết của phái nữ, nàng biết tình trạng lỏa thể rất ảnh hưởng đến anh. Callie trườn lên người anh, cố tình cọ xát ngực và khoan khoái bởi tiếng thở hổn hển của anh. “Cô nàng hư hỏng”, anh sừng cồ, đoạt môi nàng và biến nó thành nụ hôn say đắm. Chấm dứt sự ve vãn, anh nói, “Không. Em sẽ không khiến anh phân tâm được đâu. Hãy cùng xem bản danh sách này trước đã”.

Chấp nhận thất bại, Callie úp mặt vào ngực Ralston, hai má nóng bừng trong lúc anh đọc bản danh sách. Anh sẽ nghĩ gì về nàng? Anh sẽ nói gì? Callie chờ đợi, lông ngực anh chạm vào mũi nàng thể hiện phản ứng anh dành cho bản danh sách buồn cười của nàng.

Anh yên lặng một lúc lâu, sau đó nói, “Em đã làm việc nào trước tiên vậy?”.

Nàng muốn chết đi trong sự xấu hổ. Và lác đầu.

“Callie. Cái nào đầu tiên?”

Nàng phập phồng trả lời.

“Anh không nghe được, em yêu.”

Callie quay đầu, đặt tai vào nơi có thể nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh.
“Hôn.”

Ngực anh nhấp nhô khi hít sâu. “Vào đêm em đến Ralston House.”

Nàng gật đầu, mặt nóng ran và thì thầm. “Đúng vậy.”

“Tại sao là anh?”

Tối đó anh đã hỏi như vậy trong phòng ngủ của mình và nàng đã trả lời một cách nửa vờ. Nhưng sáng nay, trong lúc bình minh xuất hiện trên bầu trời dưới những vệt hồng dài sọc, Callie biết mình không muốn nói dối. Nàng muốn anh hiểu mình. Cho dù có mạo hiểm mọi thứ.

“Bởi vì em muốn người đó là anh. Từ ban đầu em đã muốn trải qua nụ hôn đầu của mình với anh.”

“Ngày hôm đó”, anh lặng lẽ nói, tay sượt trên đôi vai mềm mại của nàng, “ở Ralston House. Em đã nói đó luôn là anh. Điều đó có ý nghĩa gì?”

Callie sững người và anh chờ đợi nàng cân nhắc câu hỏi. Nàng đã không nhìn vào mắt anh khi nói, “Em đã yêu anh từ rất lâu. Lâu hơn em tưởng”.

“Sao lại thế?”

Callie lặng đi đủ lâu để Ralston nghĩ nàng có thể sẽ không trả lời. “Chúng ta đã gặp nhau một lần. Em còn trẻ và mờ nhạt. Anh quyến rũ và không thể

giành được... em không thể kiểm soát bản thân mình.” Nàng lại ngoảnh đi và nhìn vào cõi hư vô. “Thật khó để có thể phớt lờ anh.”

“Sao anh không nhớ nhỉ?”, anh ôn tồn hỏi.

“Em không có một vẻ đẹp huyền thoại.” Nụ cười vụt qua và ánh nhìn rơi trên ngực anh, ngón tay vẫn vờ nghịch ngợm mảng lông đen rời rạc. “Thật sự em hiếm khi được ai đó để ý.”

Anh giữ tay nàng cố định và buộc nàng nhìn vào mắt mình. “Anh không biết tại sao mình không chú ý đến em, Callie, nhưng anh có thể nói cho em biết anh là một kẻ ngốc vì đã không làm thế.” Nàng nín thở bởi lời nói đó hết sức chân thật và thẳng thắn.

Mắt Ralston trở lại mảnh giấy. “Em có vài việc cần gạch bỏ trong danh sách này.”

Nàng nhìn theo ánh mắt anh. “Đánh bạc”, nàng đồng ý, “Em sẽ gạch bỏ nó ngay khi có lại bản danh sách. Nên làm thế phải không anh”, và thêm vào đây ản ý.

Anh nhìn nàng, mắt tối sầm và nghiêm trang bất chấp nỗ lực hài hước của Callie. “Không chỉ đánh bạc, Callie. Đây là lúc em nhận ra mình xinh đẹp biết bao.”

Nàng ngoảnh đi, nhưng anh giữ cầm nàng trong tay và buộc nàng nhìn vào mắt mình lần nữa trong lúc nói. “Em rất có thể, là người phụ nữ đẹp nhất anh từng biết.”

“Không...” nàng thì thầm, “Em không phải. Nhưng anh rất tử tế vì đã nói thế”.

Anh cương quyết lắc đầu. “Nghe cho rõ đây. Anh không thể bắt đầu liệt kê toàn bộ những điều đẹp đẽ ở em – một người đàn ông có thể đắm mình trong mắt em, trong cặp môi đầy đặn đáng yêu của em, trong mái tóc mượt

mà, trong những đường cong khêu gợi, làn da màu kem hoàn hảo, cách em ửng hồng và biến nó thành màu đào chín mọng rất riêng. Đây là chưa cần nhắc đến sự ấm áp, trí tuệ, hài hước và cái cách anh bị cuốn vào khi em bước vào một phòng nào đó.”

Nước mắt ngân ngấn trong mắt vì nàng rất muốn tin những lời đó.

“Đừng bao giờ nghi ngờ vẻ đẹp của mình, Callie. Bởi vẻ đẹp của em mà chẳng còn ai lọt vào được vào mắt anh nữa. Thật lòng mà nói thì anh ước mình đã tìm thấy em từ nhiều năm trước.”

Em cũng vậy, nàng nghĩ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh chú ý tới nàng vào nhiều năm trước? Sẽ ra sao nếu khi đó anh tán tỉnh nàng? Nàng có thể đã có một cuộc sống tràn ngập sự lãng mạn và đam mê chứ? Sẽ tránh được nỗi cô đơn cào xé tâm hồn mà nàng vẫn luôn phủ nhận?

Còn anh thì sao? Anh sẽ học được cách yêu thương chứ?

Cảm xúc thấp thoáng trên mặt và dù không thể biết chính xác nàng đang nghĩ gì, dường như anh vẫn hiểu được. Anh hôn đắm đuối và nàng thuận theo, rớt vào sự thân mật một cảm xúc sâu lắng và đoạt lấy hơi thở của anh.

Khi nụ hôn chấm dứt, anh mỉm cười tinh nghịch. “Anh sẽ bù đắp cho quãng thời gian bị mất, anh nghĩ vậy.” Nàng không thể nhịn cười trước giọng điệu phóng đảng ấy. “Em có muốn gạch bỏ một việc khác trong danh sách không?”

“Em rất thích. Anh gợi ý cái nào?” Nàng quay lại nhìn danh sách đang lơ dang kẹp giữa hai ngón tay anh và anh kéo nàng nằm lên trên mình. Nàng há hốc bởi cảm giác cứng cáp và ấm nóng bên dưới mình, da anh trơn láng giữa đùi nàng.

“Anh nghĩ đây là lúc em thử cưỡi ngựa giàng chân.” Khi hiểu được ý anh, có một sức nóng tuôn chảy đến cốt lõi, nơi nàng có thể cảm nhận chiều dài cứng cáp của anh đang ấn vào mình một cách mật thiết nhất.

“Anh không có ý...” Hai tay anh nâng nàng lên đặt vào tư thế ngồi, khum khum ngực và chà ngón cái lên nhũ hoa săn chắc.

“Ồ, nhưng đúng là anh có ý đó đấy, Hoàng hậu.” Lời lẽ dịu dàng và cảm dỗ lúc anh kéo nàng xuống vừa đủ để thăm dò bầu ngực. Ralston hôn lần lượt hai bên, tay vuốt tấm lưng rồi đến cặp mông tròn lẳn và dang rộng cặp đùi nàng. Anh giãy vò rồi trả tự do cho bầu ngực và quan sát cặp mắt trĩu nặng đang mặc anh giữ nàng ngồi thẳng lưng. Tay anh lại di chuyển tạo nên ngọn lửa cuối cùng, tìm thấy vị trí nhức nhối và vuốt nhẹ hai nếp gấp trơn ướt rồi di chuyển ngón cái trên nụ hồng nhục cảm có vẻ lúc này đây đã thuộc về anh.

Nàng thì thầm tên anh trong ánh nắng ban mai và Ralston dịu dàng khuyến khích, “Đúng vậy, Hoàng hậu, đến với anh nào. Anh muốn nhìn em vỡ tan bên trên anh... rất đam mê... rất đẹp...”.

Lời nói thật vừa tội lỗi, tinh nghịch lại vừa cảm dỗ và hoàn hảo, Callie phải nỗ lực hết sức mới có thể lắc đầu, đặt tay lên ngực anh để ổn định trọng tâm. “Không...”, nàng phản bác. “Em không muốn... không muốn không có anh.”

Câu nói đó đã khuấy động tâm can Ralston và anh không thể nghĩ gì nhiều ngoài việc ở bên trong, dẫn nàng ra bờ vực và đổ nhào vào nàng. “Làm ơn, Gabriel”, nàng van nài. “Hãy ân ái với em.”

Anh không bao giờ có cơ hội.

Trong vài giây, anh nâng nàng lên và đặt mình ngay lối vào hơi nóng bỏng kêu gọi, cho nàng cảm nhận sức mạnh của mình đối với anh khi nàng sụp xuống chiếm trọn chiều dài của anh. Mắt nàng mở lớn với sự sung sướng của động tác mới khám phá, và trong thời khắc đó, anh tôn sùng nàng – sự lưỡng lự nôn nao khiến nàng vô cùng hấp dẫn.

Anh đặt tay trên hông, đưa nàng lên rồi kéo xuống, từ tốn chỉ cách di chuyển và động viên nàng khám phá thêm. “Đúng vậy, người đẹp”, anh thì thầm quan sát cơ thể kêu gọi nhấp nhô bên trên và mang theo nỗi đau ngọt

ngào. “Ồ trên anh đi.” Nàng nghe theo và tìm thấy nhịp điệu thần tiên của chính mình – anh nghĩ mình chắc chắn sẽ chết nếu không quá mong mỏi được sống để nhìn thấy sự phấn khích trên mặt nàng khi lên đỉnh.

Anh không phải chờ đợi lâu. Nàng điều chỉnh góc độ, những tiếng hôn hên sung sướng báo hiệu gần đến mục tiêu tối trọng, anh giữ chặt hông và thúc giục nàng hoàn thành nhiệm vụ. “Nhận lấy, Hoàng hậu”, anh khản giọng nhìn nàng đương đầu với ngọn sóng dục vọng, mắt nhắm chặt, lưng cong veo, đầu ngửa ra sau cùng sự buông thả trọn vẹn và rung chuyển bên trên. “Nhận lấy thứ em muốn.”

Nàng mở mắt và anh đọc được ham muốn trong ánh nhìn ấy. “Đến với em nào”, nàng không hiểu sự khêu gợi trong lời nói đó. Anh chỉ có thể cho thứ nàng đòi hỏi. Anh gập lại bên dưới nàng cũng là lúc nàng mất hết sức lực và rời khỏi, đón lấy tiếng thốn thức bằng một nụ hôn rồi lật ngửa nàng và tiếp tục sự nhịp nhàng của họ cho đến khi khoái cảm vỡ vụn xung quanh. Khi đó anh đã trút bỏ bản thân một cách cuồng nhiệt, khiến anh không bao giờ muốn rời xa vòng tay hay chiếc giường này lần nữa.

Vài phút sau, họ nằm đó quấn lấy nhau, choáng ngợp trong tình yêu thương, Callie bắt đầu lặng lẽ cười khúc khích bên cạnh Gabriel. Ngẩng đầu thấy nàng đang mỉm cười ngốc nghếch, anh nói, giọng lè nhè, “Em cười gì thế, em yêu?”.

“Em chỉ đang nghĩ”, nàng ngưng cười để lấy hơi và cất tiếng, “em chỉ đang nghĩ là nếu cưới ngựa giàng chân giống thế này thì nữ giới đang bỏ phí một trong những trải nghiệm tuyệt nhất trong đời”. Từ cuối cùng bị lạc mất vì một lần nữa nàng lại bật cười rúc rích.

Anh ôm chậm lấy nàng và thở dài, không thể không mỉm cười ngược lên trần nhà khi nói, “Em biết không, Hoàng hậu, đàn ông không thích bị cười cợt trong giây phút đặc biệt này đâu. Tôn hại đến sự tự tin”.

Callie ngẩng đầu và đánh giá nét mặt thích thú của anh. “Ồ, cho em xin lỗi, thưa ngài”, và chọc ghẹo. “Em ghét phải làm tổn thương, cái tôi mỏng manh của Hầu tước Ralston.”

Với cái quắc mắt trêu đùa, anh ép nàng xuống đệm. “Cô nàng hư hỏng. Em sẽ trả giá cho chuyện này.” Và anh bắt đầu hôn cổ và xuống xương đòn cho tới khi nàng rên rỉ thở hắt ra.

“Nếu đây là cái giá em phải trả, thưa ngài, ngài có thể đảm bảo em sẽ chọc ghẹo ngài rất nhiều trong những tháng sắp tới.”

“Nhiều hơn vài tháng, anh mong thế”, anh nói và bị bầu ngực trắng ngần của nàng làm phân tán tư tưởng. “Nhiều năm. Thậm chí nhiều thập kỷ.”

“Thập kỷ”, nàng choáng váng lặp lại. *Chúa ơi. Anh ấy sắp trở thành chồng mình.*

“Hừm”, anh lẩm bẩm trên da nàng trước khi tách ra. “Đây là lý do tại sao, mặc dù rất khó khăn để rời khỏi chiếc giường ấm cúng và mời gọi của em, anh sẽ an ủi bản thân bằng việc tin rằng sẽ sớm không phải làm lại chuyện này nữa.”

Nàng quan sát anh mặc quần áo, mê mẩn thân hình lồi cuồn trước khi anh cúi xuống trao nụ hôn tạm biệt một cách dịu dàng. “Tôi nay em sẽ đến vũ hội Chilton chứ?”

“Em dự định sẽ đến đó.”

“Tuyệt vời. Anh sẽ gặp em ở đó nhé. Dành cho anh một điệu valse.” Anh lại hôn, thưởng thức mùi vị của nàng. “Dành cho anh tất cả các điệu nhảy.”

Nàng mỉm cười. “Việc đó chắc chắn sẽ gây chấn động.”

“Đúng vậy, nhưng anh tin tưởng danh tiếng của chúng ta có thể xử lý được.” Anh nháy mắt. “Anh sẽ có giấy phép đặc biệt trong tay trước lúc đó. Em thấy sao nếu nếu kết hôn ở Chilton House ngay tối nay và hoàn tất mọi việc?”

Hơi ấm vỡ tung trong ngực nàng. “Em nghĩ việc đó sẽ khiến nhiều thành

viên giới quý tộc u uất.”

“Một phần thưởng tặng thêm”, anh nói và hôn nàng nồng nhiệt. Sau đó rời đi, để nàng lại choáng ngợp, kiệt sức và hạnh phúc.

Callie gần như say giấc ngay lập tức. Trong mơ, nàng đã mơ về anh và về tương lai của họ.

“Ôi, Callie! Một Hầu tước!”

Callie đảo mắt trước tiếng kêu thất thanh của mẹ mình và nhìn qua cửa sổ xe tìm sự trợ giúp từ em gái. Không cần quá lâu để nhận ra sẽ không có sự trợ giúp nào. Mariana cười khẩy, rõ ràng hơn hờ rằng hôn sự của mình đã được xếp vào hàng thứ hai trong suốt buổi tối, Benedick trông như thể đang cân nhắc việc nhảy ra khỏi cỗ xe đang chuyển động để tránh tình trạng phấn khích của mẹ mình.

“Mẹ không thể tin con đã bắt được một Hầu tước, Callie! Mà lại là *Ralston* nữa chứ! Và con, Benedick”, Nữ bá tước chuyển sự chú ý sang đứa con cả, “Mẹ không thể tin con đã giữ kín kế hoạch của *Ralston* với mẹ lâu đến vậy!”.

“À thì Callie và *Ralston* tha thiết giữ bí mật quá trình hẹn hò của họ, thưa mẹ.” Nữ Bá tước nói huyên thuyên trong lúc Benedick nhướn một bên mày và chép miệng, *với tất cả chúng ta.*

Callie không thể giữ cái chân mang giày của mình không bay lạch. “Oái!” Benedick ré lên, cúi xuống xoa căng chân bị thương.

“Ôi, em xin lỗi, Benny”, Callie ngon ngọt nói. “Hắn sự xúc động đã làm em muốn nhún nhảy.”

Benedick nheo mắt đúng lúc mẹ họ lên tiếng, “Dĩ nhiên con xúc động rồi! Ôi! Nghĩ xem! Callie của chúng ta! Đính hôn! Với *Ralston!*”.

“Mẹ à, làm ơn đừng cố gắng lan truyền tin tức đó tới nay được không?” Callie van nài. “Con không muốn làm xấu mặt Ralston.”

Benedick và Mariana cùng lúc phá lên cười trước ý nghĩ Nữ bá tước có thể giữ chừng mực như thế. “Hơi trễ đấy, em không nghĩ vậy hả Callie?” Benedick trêu đùa lúc cỗ xe ngừng lại rồi anh nhảy xuống chìa tay cho mẹ và hai cô em gái.

Trước khi rời khỏi cỗ xe, Nữ bá tước đặt bàn tay hòa nhã lên chân Callie. “Vớ vẩn, Callie. Ralston ở đây đủ lâu để biết những chuyện sẽ xảy đến. Cậu ta sẽ tha thứ cho một bà mẹ quá hoan hỉ.”

Callie rên rỉ nhìn mẹ rời khỏi xe. “Lẽ ra chị nên yêu cầu Ralston kết hôn chui.”

Mariana tươi cười. “Giờ chị biết em cảm thấy thế nào rồi đấy.” Cô nháy mắt và đi theo Nữ bá tước.

Trước khi Callie xuống xe, mẹ nàng đã bước lên bậc thang dẫn đến Chilton House và hào hứng chia sẻ tin tức với bất kỳ ai chịu lắng nghe, còn Callie ngụp lặn trong dự cảm tối nay sẽ là một đêm khủng khiếp nhất đời mình. Nàng nhìn vào đôi mắt hấp háy cười của anh em mình và nói. “Hai người chẳng giúp được gì.”

Anh cả và em gái út nhà Hartwell mỉm cười, không thể che giấu sự thích thú của họ. “Chị nên tìm Ralston đi, chị Callie. Trước khi mẹ vấy phép màu của mình.” Mariana gợi ý.

“Vậy đó hả? Phép màu?” Callie ngoảnh đi theo dõi mẹ họ, một ngọn đèn xanh nõn chuối – với mũ lông đà điểu và ren khổng lồ - phàn kích nói chuyện với phu nhân Lovewell, vẩy quạt lia lia lên cánh tay của bà tám trứ danh nhất giới quý tộc. “Lạy Chúa”, Callie thở ra.

“Bản thân anh cũng đã thử cầu nguyện”, Benedick nói với vẻ thân ái. “Có vẻ không hiệu quả với mẹ đâu. Anh tin bà đã dàn xếp với Đấng tạo hóa.”

“Hoặc là với những người khác”, Callie thừa nhận, sửa lại khăn choàng và đi theo tiếng thúc giục của mẹ mình, tiếng cười của hai anh em lạc lõng phía sau.

Một khi đã vào trong, Callie cố gắng tìm Ralston trong đám đông tụ tập trong phòng khiêu vũ. Nàng đứng bên trong với nỗ lực tỏ ra bình thản và chậm chậm đi vòng tìm anh. Chiều cao thiếu hụt khiến công việc càng khó khăn hơn, tuy nhiên, cuối cùng, với tiếng thở dài và bản năng mách bảo, nàng đi đến Hàng Ghế Bà Cô Không Chồng.

Vừa ngoặt vào góc phòng khiêu vũ thì cô Heloise và bà cô Beatrice xuất hiện trong tầm mắt. Bên cạnh vai nàng, một giọng trầm quen thuộc lặng lẽ vang lên. “Em đi đâu vậy, Hoàng hậu?”

Sự phấn chấn quét qua sống lưng và nàng quay về phía Ralston, không thể giấu sự vui mừng trước việc anh khám phá ra nơi ẩn nấp của mình. Dĩ nhiên, ngay khi nàng đối mặt với anh – cao lớn, vững chãi và đẹp trai, ăn vận không chê vào đâu được, cà vạt được hồ cứng thì nàng liền xấu hổ.

Xét cho cùng, người ta nói gì với vị hôn phu khi lần cuối họ gặp nhau là ở trên giường và anh ta lên đi ngay trước khi trời sáng nhỉ?

Anh nhướn cặp lông mày cao ngạo cứ như đang đọc tâm tư nàng. Vừa nghe thấy khúc dạo đầu cho điệu valse thì anh đã nắm lấy bàn tay đeo găng của nàng. “Anh rất muốn nhảy điệu valse đầu tiên với người đã đính ước với mình”, anh bình thản nói.

“Ồ”, nàng lặng lẽ nói. Callie để anh dẫn vào sàn nhảy và cuốn nàng vào vòng tay mình.

Sau ít phút im lặng, anh lại nói. “Vậy em đã định đến đâu thế?”

Nàng lắc đầu không thể rời mắt khỏi cà vạt của anh. “Không đâu cả.”

Anh hơi lùi lại, nghiêng đầu nhìn. “Callie”, anh nói bằng giọng điệu

không một phụ nữ nào có thể cưỡng lại. “Em đã đi đâu?”

“Hàng Ghế Bà Cô Không Chồng”, nàng buột miệng và ngay lập tức hối hận. Người ta không thật sự gọi như vậy.

Anh chớp mắt một cái, mắt di chuyển đến chỗ những quý cô trung niên cách đó vài thước rồi quay lại nhìn. Khóe miệng nhếch lên. “Tại sao chứ?”

Hai má nàng hây hây đỏ. “Em... em không biết.”

“Em không còn là cô gái không chồng nữa, người đẹp à”, anh nói gần tai nàng.

“Đừng gọi em như thế.” Callie liếc xung quanh xem có ai nhìn hay nghe họ nói không. Có vẻ như *mọi người* đều nhìn họ. Mẹ nàng đã hành động rất nhanh.

Anh nhanh chóng lấy lại sự chú ý của nàng. “Nhưng đó là sự thật”, anh nói, giả vờ ngây thơ. “Em sẽ sớm trở thành Nữ hầu tước Ralston. Anh không nói em không thể qua lại với cô Heloise và Beatrice”, anh đùa. “Anh chỉ nói em sẽ phải đặt tên lại khu vực đó.”

Nàng không thể nhịn cười. “Em thích nhảy điệu valse với ngài hơn là ngồi với họ, thưa ngài.” Câu nói đến nhanh và nàng thắc mắc liệu có phải mình đã quá thẳng thừng... và đẩy anh quá xa. Sau hết, Ralston chưa bao giờ tỏ vẻ ham thích xã hội thượng lưu và không có lý do chắc chắn nào khiến anh bắt đầu tham dự các sự kiện xã giao. Nàng liếc nhìn ngược lên nhìn đôi mắt hiểu biết của anh.

“Anh cũng thích thế, tiểu thư à.”

Tua đi tua lại câu nói đó trong đầu khi anh xoay nàng khắp phòng và vui thích với suy nghĩ mình sẽ lại khiêu vũ thường xuyên với anh một khi họ cưới nhau. Callie nhìn thấy Juliana đang quan sát họ, nụ cười bùng sáng trên mặt. Nàng quay lại với Ralston và nói, “Anh đã nói với em trai và em gái

anh chuyện chúng ta”.

“Anh đã nghĩ sẽ tốt hơn nếu họ nghe từ anh hơn là từ mẹ em.”

Callie chớp mắt. “Em rất tiếc, Gabriel, em đã cố nhắc bà ấy im lặng.”

Anh tặc lưỡi. “Lẽ ra em nên biết không cần cố gắng làm điều đó. Hãy để bà ấy được vui, em yêu.”

“Anh sẽ không cảm thấy như vậy được lâu đâu”, Callie cảnh cáo.

“Vậy anh nghĩ chúng ta nên tận hưởng sự cao thượng của mình trong lúc nó còn hiện hữu chứ nhỉ?”

Anh xoay nàng dừng lại khi âm nhạc nhạt dần và họ đi về phía Juliana, cô gái ném mình vào vòng tay Callie kèm theo một tiếng reo nho nhỏ. Callie bật cười bởi cô gái trẻ nhưng không thể không mắc kẹt trong sự phấn khích của buổi tối và tin tức về hôn sự sắp tới của nàng với Ralston.

Tuy nhiên, nàng không có thời gian tán gẫu khi điệu nhảy bốn người bắt đầu và Nick tham gia cùng họ, cúi thấp và đề nghị nàng làm bạn nhảy của mình. Nàng vui vẻ nhận lời em chồng tương lai và cả hai nhanh chóng băng qua nửa căn phòng. Sau điệu bốn người, nàng lập tức kết đôi nhảy điệu đồng quê, lại một điệu bốn người, điệu minuet và tiếp tục cho đến khi nhảy mọi điệu nhảy trong một giờ đầu tiên của vũ hội. Nàng đã có một quãng thời gian đáng yêu.

Đị đạo khắp phòng với ngài Weston, một quý ông trẻ quyền rũ thuộc hàng thừa kế tước hiệu Công tước, nàng thắc mắc về chuỗi sự kiện kỳ quặc này. *Từ Hàng Ghế Bà Cô Không Chồng cho đến tâm điểm của vũ hội và tất cả chỉ đến sau một lời cầu hôn.*

Nàng dừng lại. Một lời cầu hôn từ Ralston.

Ralston.

Cứ như nàng vừa hô biến ra anh, anh đã ở đó, ngay cạnh. Giữ lấy khuỷu tay nàng và dẫn nàng rảo quanh phía ngoài lễ phòng khiêu vũ. “Em thích chứ?” Anh ngây ngô hỏi.

“Anh biết rõ là em thích”, nàng nói qua khẽ răng. “Anh đã cố ý làm thế này!”

Anh khiến nàng ngạc nhiên bởi sự dịch chuyển đột ngột xuyên qua lối ra vào từ phòng khiêu vũ ngọt ngào để đến một ban công nhỏ tách biệt. “Anh không biết em đang nói gì.”

Nàng quay lại nhìn, soi bóng trong ánh sáng vàng rực từ phòng khiêu vũ phía ngoài. “Anh đã ép bọn họ nhảy với em! Vì bản danh sách của em! Xấu hổ làm sao!” Nàng hít sâu, quay lưng đối mặt với khu vườn tối tăm và nhắc lại, “Rất xấu hổ!”.

“Callie”, Ralston nói, giọng đầy bối rối. “Anh thật lòng không biết em đang nói gì.” Nàng ngược lên nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao. “Nhảy mọi điệu nhảy”, nàng lặng lẽ nói. “Ralston, em chưa bao giờ nhảy nhiều như trong tối nay. Anh không thể nói với em là anh không làm gì cả. Anh đã thấy bản danh sách đó.”

“Đúng là anh có thể nói với em anh đã không làm gì”, anh tranh luận, “vì anh đã không làm gì cả”.

Callie quay lại đối diện với anh. “Rất ngọt ngào, thật đấy, anh sẽ cần mãi giúp em hoàn tất các mục tiêu trong danh sách. Em cho rằng mình nên cảm ơn anh.”

“Em có thể cảm ơn anh, em yêu, nhưng thật tình anh đã không làm gì.” Anh bước đến gần nàng. “Anh sẽ chứng minh cho em nhé?”

Nàng có thể cảm nhận được sức nóng toát ra từ người anh, mời mọc trong khí trời mùa xuân sinh động. “Làm ơn đi”.

“Anh không thích nhìn em khiêu vũ với những gã khác. Anh muốn chúng ta không bao giờ tham gia vũ hội để không bao giờ phải đứng xếp hàng với những kẻ phóng đảng tìm cơ hội chạm vào em một cách không đứng đắn.”

Nàng ngang ngạnh há hốc mồm, “Họ không phải không đứng đắn!”

“Em sẽ phải quen với cách anh đánh giá những chuyện thế này.” Anh đến gần và chỉ cách nàng vài inch rồi đưa tay vén một lọn tóc bướng bỉnh rơi trên mặt nàng. “Bọn họ không đứng đắn. Đặc biệt là Weston.”

Nàng bật cười. “Ngài Weston yêu điên cuồng vợ anh ta.” Phu nhân Weston được nhiều người xem là một trong những mỹ nhân lộng lẫy nhất London.

“So với em, cô ta chỉ là cái bóng mờ”, anh nói một cách thật thà và lời nói hoa mỹ đó lượn lờ quanh nàng.

Callie đỏ mặt. “Anh thật sự không làm điều đó à?”

Anh lắc đầu, nụ cười tức tực trên môi. “Anh không làm mà, Hoàng hậu. Nhưng anh không ngạc nhiên khi họ muốn khiêu vũ với em. Tối nay em rất đẹp.”

Anh nâng cằm nàng và Callie mất đi giọng nói. “Ồ.”

“Thật mà”, anh nói, ôm lấy má, nghiêng đầu nàng sang một góc độ hoàn hảo cho nụ hôn. Anh móm môi, trêu đùa chốc lát trên bờ môi căng mịn trước khi nhận lấy miệng nàng trong cái hôn sâu đầy mê hoặc làm đầu gối nàng nhũn đi. Cái lưỡi lùa là của anh vôn vê đôi môi dưới nàng, thúc vào trong để thưởng thức sự ngọt ngào. Nàng thở trong miệng anh, thiết tha được nhiều hơn, mong rằng họ ở đâu đó ngoài chỗ này, một nơi có thể cho họ chìm đắm vào nhau. Callie nép sát vào anh, đòi hỏi hơi ấm, một ngọn lửa xoắn xít trong dạ dày, anh nhả ra một tiếng rên xiết từ cổ họng.

“Đáng lẽ tôi nên biết anh ở ngoài này với cô ta, Ralston. Bảo đảm chiến

thắng đây nhỉ?”

Callie lui lại ngay sau tiếng nói vọng ra từ lối vào phòng khiêu vũ. Thậm chí không nhìn thấy người vừa phát ngôn thì sự ghê tởm trong giọng anh ta cũng khiến sống lưng nàng lạnh toát.

Ralston cứng người và quay lại đối mặt với kẻ mới đến, cố gắng dùng thân mình che chắn cho nàng. “Oxford”, anh nói, giọng gằn lên sự cảnh cáo.

“Tôi đã nghe tin đồn về hôn sự sắp tới của anh”, Oxford nói trong lúc Callie di chuyển từ sau lưng Ralston ra đối mặt với gã Nam tước. “Tôi sẽ thú nhận là mình khá ngạc nhiên khi biết anh có hứng thú với tiểu thư Calpurnia đây, Ralston.”

“Tôi nghĩ anh nên nghĩ kỹ trước khi nói thêm gì khác, Oxford”, Ralston nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Nhưng tại sao tôi phải làm thế?” Callie nhận thấy anh chàng Nam tước đang lắc lư và không biết liệu có phải anh ta đang giở trò gì không. “Tôi không có gì để mất, anh biết mà. Tôi đã thua rồi, đúng chứ?”

Đúng lúc đó, Mariana và Benedick xộc vào ban công và cắt ngang câu chuyện. “Callie”, Mariana hỏn hển nói. “Chị nên đi với em.”

Callie tròn mắt. “Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Mariana ném cho Ralston cái nhìn hằn học và gay gắt. “Chưa có gì, cảm tạ trời đất.” Quay lại chị gái mình, cô lặp lại. “Chị phải đi với em. Bây giờ.”

Callie lắc đầu, lùi lại cho đến khi cảm nhận được sự gằn gữ của Ralston. Xem xét nụ cười nhếch miệng của Oxford, ánh nhìn nài nỉ của Mariana và sự giá lạnh của Benedick, nàng quay sang Ralston. “Gabriel?”, nàng hỏi, sự bối rối và bất an trong một chữ duy nhất.

“Callie. Đi với Mariana đi em”, Benedick ngắt lời.

Callie sừng cồ với anh trai mình. “Em sẽ không đi. Em sẽ không đi trước khi ai đó nói cho em biết chính xác chuyện gì đang diễn ra.” Chuyển ánh mắt về phía Mariana, nàng nói, “Mari?”

Mariana thở dài. “Nghe nói Oxford và Ralston đã cá cược về chị?”

Ý tưởng đó ngớ ngẩn đến mức Callie bật cười. “Loại cá cược gì chứ?”

“Bọn họ nói Ralston đã cược với Oxford rằng anh ta không thể có được em.” Mắt Benedick không rời khỏi Ralston – phải cố gắng lắm mới che đậy được sự ghê tởm của mình. “Và, khi anh ta phát hiện ra Oxford sắp thắng được em – anh ta đã giành lấy em cho riêng mình.”

“Họ nói chị đã bị tổn hại, Callie, và đó là lý do Ralston...” Mariana dài giọng.

Callie lại bật cười. “Kịch tính làm sao? Anh có tưởng tượng ra được không?” Nàng hướng đôi mắt biết cười về phía Ralston, mong đợi anh chia sẻ sự thích thú cùng mình. Tuy nhiên, trước nét mặt cứng đờ bất động của anh, sự thật ập tới. “Ôi.” Nàng nhìn gã Oxford đom đàng. “Ôi.”

“Cô gái đáng thương. Cô đã nghĩ anh ta thật sự muốn có cô”, anh ta cười khẩy.

“Ngừng lại, Oxford.” Ralston lạnh lùng.

Callie vồ lấy anh. “Anh đã cá cược về em? Về em?”

“Đúng vậy”, Oxford khoác lác cứ như cảm thấy rất hạnh phúc khi xuất hiện trong giờ phút trọng đại sẽ thay đổi cuộc đời nàng mãi mãi. “Anh ta đã cá cược với tôi là cô sẽ không lấy tôi. Khi tôi có vẻ sắp thắng, anh ta đặt cược gấp đôi và tán tỉnh cô để bảo đảm thắng lợi về phần mình. Tôi nghi ngờ anh ta có ý đứng vào hàng ngũ gia đình cô để đảm bảo vị trí thuận lợi cho em gái mình trong giới thượng lưu.”

Callie không rời mắt khỏi Ralston. “Thật sao? Anh đã cá cược về em?”

Có tiếng tim đập trong lúc Ralston tìm ra một câu trả lời thỏa đáng. Và trong khoảnh khắc đó, Callie đã biết.

Ralston bước tới trước, nàng lùi lại, Mariana đặt bàn tay trần an lên tấm lưng bé nhỏ của nàng khi anh nói, gần như tuyệt vọng, “Không phải vậy đâu”.

“Bao nhiêu?”

“Callie.” Mariana thì thầm, cố gắng ngăn chặn tình huống này, nhưng Callie đã đưa tay ngắt lời.

“Bao nhiêu, thưa ngài?”

Anh ngoảnh mặt đi. “Hai ngàn bảng.”

Callie cảm thấy hơi thở đã bị rút khỏi người mình.

“Khi nào?” Nàng thì thầm.

“Callie...”

“Khi nào?”, nàng lớn tiếng nhắc lại.

“Buổi chiều diễn ra vũ hội đính hôn của em gái em.”

Callie thuôn mặt. “Ngày anh đề nghị em khiêu vũ.”

Anh trở mắt xác nhận khung thời gian. “Callie...”

“Không.” Nàng lắc đầu. “Và anh cược gấp đôi khi nào?”

Anh không trả lời, nàng quay sang Oxford. “Anh ta cược gấp đôi khi nào?”

Oxford nao núng. “Hôm thứ Ba.”

Buổi sáng anh ta cầu hôn. Chỉ mới đây anh vẫn xem nàng không hơn gì một ván cá cược.

“Đáng ra em nên biết”, nàng thì thầm, âm thanh thật buồn và chân thật, Ralston nghĩ tim mình có thể vỡ nát. “Đáng lẽ em nên biết anh không thật sự... anh không thể thật sự...” Nàng lạc giọng, sau đó hít sâu trước khi ngược lên nhìn anh, cặp mắt nâu to tròn lấp lánh những giọt lệ chưa rơi và nói. “Dù sao thì lẽ ra em vẫn sẽ giúp Juliana cho anh. Lẽ ra em vẫn sẽ làm mọi điều anh yêu cầu.”

Sự thật về sự tận tụy không suy chuyển trong quá khứ choáng ngợp nàng, và một giọt nước mắt lẻ loi rơi xuống má trước khi nàng cúi kính gạt nó đi. Callie chỉ kịp nghe thấy tiếng động từ vũ hội phía ngoài bởi mạch máu lưng bùng trong tai cùng lúc làn sóng bất an quen thuộc cuốn phăng nàng đi.

Nàng đã quá ngu ngốc.

Bao nhiêu lần nàng tự nhủ Ralston không dành cho mình? Nàng quá cục mịch, quá mũm mĩm, quá thiếu kinh nghiệm và nhàm chán để nắm lấy sự quan tâm của anh? Bao lần nàng được cảnh báo? Bởi gia đình, bạn bè, nhân tình của anh nữa chứ, vì Chúa. Nhưng nàng vẫn cho phép bản thân tin rằng ảo tưởng có thể trở thành sự thật. Một ngày nào đó thế giới nghiêng khỏi trục của nó và Ralston sẽ phải lòng nàng. Thế mà anh... cá cược về tương lai của nàng. Chơi đùa với những cảm xúc và tình yêu của nàng như thể nàng là một món đồ chơi sẽ được ném đi sau khi sử dụng.

Nàng cảm thấy như mình bị ném đi.

Tin rằng nàng không có ý nghĩ gì với anh là một việc quá dễ dàng. Trở lại về vô hình dễ chịu và vào vai cô gái thụ động bên lề phòng khiêu vũ chỉ vài người chú ý đến thật quá sức cảm dỗ.

Đó là điều đau đớn nhất.

Thẳng lưng và so vai trước khi lên tiếng, sự phiền muộn, biến mất khỏi giọng nói. “Ngài thật sự đã thắng, thưa ngài. Vì tôi không chỉ không lấy ngài Oxford mà tôi cũng không lấy ngài. Tôi giải phóng ngài khỏi hôn ước của chúng ta. Ngài được khôi phục cuộc sống tự do lạc trác táng của mình.”

Anh toan mở miệng nói để giữ nàng lại, để giải thích mọi chuyện – lòng tự tôn ngu ngốc, cơn giận lộ bịch với thằng ngốc Oxford – nhưng nàng đã đoạn tuyệt trước khi anh kịp nói. “Tôi chỉ yêu cầu ngài tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt.”

Sau đó nàng bỏ đi, vượt qua Benedick và Oxford để vào phòng khiêu vũ bên ngoài, Mariana theo sát phía sau.

Ralston toan đi theo, cảm giác lo lắng và tự hào đan xen trong anh khi thấy sức mạnh mới tìm thấy của nàng cùng sự tự tin mãnh liệt và sự miễn cưỡng khi phải xóa bỏ những khát khao của chính mình. Anh muốn giữ lấy nàng, và nói cho nàng toàn bộ sự thật – rằng anh không quan tâm việc ra mắt của Juliana hay danh tiếng của gia đình hoặc bất cứ điều gì khác.

“Để con bé đi.” Câu nói đanh thép và vô cảm là của Bá tước Allendale, đang đứng chắn giữa Ralston và lối vào phòng khiêu vũ từ lúc em gái thoát khỏi đó.

“Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương cô ấy. Vụ cá cược chẳng có nghĩa lý gì. Tôi không cần tiền, Allendale. Anh biết mà.”

“Tôi biết chứ. Tôi không thật sự hiểu anh bị gì ám mà lại tiếp tục trò chơi ngớ ngẩn này.” Allendale tiếp tục bất động, thách thức Ralston đối đầu với mình. “Dẫu sao anh đã làm tổn thương con bé. Nếu anh lại gần em tôi, tôi sẽ đánh anh một trận tơi bời. Thế này thì chúng tôi sẽ mất một khoảng thời gian

mới giải quyết xong một vụ hôn ước bị hủy bỏ.”

“Hôn ước không bị hủy bỏ.” Ralston đánh giọng.

“Anh nên chấp nhận, Ralston à. Cô ta không xứng đáng”, Oxford hồ hởi nói.

Ralston quay lại đối mặt với gã bánh chọe đáng bị quên lãng đã một tay phá hoại điều tốt đẹp nhất trong đời anh, và nói, “Mày nói gì?”

“Tôi nói cô ta không đáng đâu”, Oxford nhấn mạnh, không chú ý tới những đường nét sần lại trên mặt cùng thân hình nặng nề của anh. “Chắc chắn điều tốt nhất ở đám bà cô già là bọn họ hăm hờ bị ném đi, nhưng anh không thể nói với tôi anh cần chơi đùa với một cô ả nhảm chán và thiếu sức sống như cô ta. Mặc dù có vẻ cô ta rất sẵn sàng nâng váy cho anh... và tôi cho là như thế cũng có ý nghĩa nào đó.”

Benedick đông cứng nhưng cơn thịnh nộ nhanh chóng đã lan tỏa khắp cơ thể Ralston trước tuyên bố quá cay độc và xấu xa về người đàn bà mà anh dự định sẽ lấy làm vợ. Bởi vì chắc chắn Callie sẽ là vợ anh.

Say xin hay không, Oxford sẽ phải trả giá cho lời nói của gã.

Ralston vươn tay túm lấy cổ áo Oxford và đẩy anh ta vào bức tường đánh dấu mép ban công. Lực va đập khiến Nam tước khó thở, hỗn hển lấy hơi, sụp xuống nền đất, tay bầu ngực.

Ralston nhìn xuống cái mũi cao thanh lịch của tạo vật hèn hạ dưới chân và nói, “Mày vừa đả kích danh dự của Nữ hầu tước tương lai của tao. Chọn phụ tá đi, tao sẽ gặp mày lúc bình minh.”

Bỏ lại Oxford phì phò trên nền đất, Ralston nhã nhặn quay gót đối mặt với Benedick. “Khi giải quyết hẳn xong, tôi sẽ đến tìm em gái anh. Nếu anh có ý định ngăn tôi gặp cô ấy thì tốt hơn anh nên có một đội quân bên mình.”

Chương 24

Callie gạt nước mắt trong lúc ngồi co ro trên chiếc ghế cạnh cửa sổ phòng ngủ và xem xét những việc đã xảy ra tối nay.

Làm sao nàng có thể đi tiếp mà không có anh? Cùng lúc đó, làm sao nàng có thể đi tiếp và ý thức được rằng mọi khoảnh khắc họ ở bên nhau chẳng mang ý nghĩ gì nhiều với anh – chỉ được dựng lên để giúp anh thắng một ván cá cược và thúc đẩy em gái anh vào xã hội thượng lưu.

Lẽ nào lại thế. Mọi tế bào trong người nàng phản đối ý nghĩ rằng anh đã lợi dụng mình một cách đê hèn như vậy.

Anh không phủ nhận điều đó.

Vậy tại sao nàng không tin chuyện đó? Hầu tước Ralston – gã phóng đảng lâu năm – sẽ không thềm dẫn đo về việc sự dụng nàng cho lợi ích cá nhân của anh ta. Không phải anh ta đã làm vậy sao? Ngay từ lúc bắt đầu? Anh đã thương lượng đổi nợ hôn của mình với sự trợ giúp dành cho em gái. Tại sao nàng lại đi tin anh ta có thể thay đổi chứ?

Nàng đã tin anh có thể - rằng những thập niên bị đánh dấu bởi sự khinh miệt có thể không là gì hơn một ký ức nhạt nhòa trong quá khứ sóng gió của anh. Rằng nàng có thể yêu đủ để chứng minh cho anh thấy thế giới này đáng cho anh quan tâm và tin tưởng. Rằng nàng có thể biến anh thành mẫu đàn ông mà nàng hằng mơ mộng.

Có lẽ sự thật khó chấp nhận nhất trong tất cả chính là Ralston, người đàn ông mà nàng mê mẩn suốt hơn một thập kỷ chưa bao giờ hiện hữu. Anh ta chưa bao giờ mạnh mẽ và thâm lặng như Odysseus; chưa bao giờ lạnh lùng như Darcy, chưa bao giờ quyền lực và đam mê như Antony. Anh luôn là Ralston, người trần mắt thịt, ngạo mạn và đầy khiếm khuyết.

Anh chưa bao giờ giả vờ là một người khác, chưa bao giờ phờ phĩnh nàng bằng những lời tỏ tình sai lệch, chưa bao giờ lừa gạt nàng tin vào nhân cách của mình. Thậm chí chính anh đã nói, anh chỉ cần nàng vì lợi ích của Juliana.

Có vẻ là vì lợi ích của Juliana và hai nghìn bảng. Nói thế không có nghĩa là anh cần số tiền đó. Việc đó gần như khiến mọi chuyện xấu hơn. Nàng cúi đầu khi một dòng lệ rơi trên nỗi buồn ai oán.

Ôi, Callie. Làm sao mày có thể ngu ngốc như thế?

Thậm chí ngay cả lúc biết Ralston thực sự - anh chàng Ralston không phải được đúc ra từ khuôn anh hùng – Callie đã không thể nhìn thấy sự thật. Thay vì nhìn thấy trái tim mình tan vỡ, nàng đã yêu, không phải với ảo tưởng của mình mà là với Ralston mới mẻ đầy khuyết điểm kia.

Trong khi nàng quá mê mải với ý tưởng anh có thể thay đổi thì tối nay sự biến chuyển đầy uy lực mà nàng đã chứng kiến kia không xuất phát từ anh.

Mà là từ nàng.

Và nguyên nhân gần như hoàn toàn do anh.

Nàng nhìn chăm chăm bất định vào bản danh sách nhàu nát lấm lem trong tay mình – bản danh sách ban đầu là của nàng nhưng dần dà trở thành danh sách của họ. Tim nàng thất lại khi nhận ra Ralston đã là một phần lớn của Callie táo bạo liều lĩnh, anh đã dẫn nàng thực hiện các nhiệm vụ trên giấy. Nàng đã thay đổi mãi mãi bởi vì anh.

Làm sao có thể sống sót được với cơn đau đầu như thế này? Làm sao nàng quên được tình yêu sâu đậm mình dành cho anh?

Callie không biết.

Tuy vậy, nàng biết mình không thể ở thêm một phút nào trong căn phòng

này. Nàng nhòm dậy và cố ý đi qua phòng ngủ, mở cửa và lặng lẽ đi lại trong căn nhà tĩnh mịch để đến phòng làm việc của Benedick. Nàng sắp vung tay làm bậy. Dường như đàn ông tìm kiếm sự an ủi từ những kinh nghiệm khi họ ở trong tình trạng quẫn bách nhất, vậy cái gì sẽ ngăn nàng làm điều tương tự?

Vừa bước vào, nàng sững lại ngay, ngạc nhiên trông thấy anh trai ngồi phía sau chiếc bàn khổng lồ và chăm chú nhìn vào khoảng không. Anh quay về phía Callie theo tiếng chân trên sàn gỗ và nàng theo dõi một bóng mờ lướt trên mặt anh. “Callie”, anh nói, và trong cách gọi tên có gì đó khiến mắt nàng lại rung rung. “Bây giờ là bốn giờ sáng.”

“Em xin lỗi”, nàng nói, toan rời khỏi phòng.

“Không.” Anh vẫy tay về phía nàng, ra hiệu cho nàng vào trong. “Ở lại đi.”

Callie tuân lời, nhẹ nhàng đóng cửa lại trước khi đến bên bàn làm việc và ngồi lên một chiếc ghế đối diện anh. Nàng khoanh chân bên dưới. “Anh biết không”, nàng nói, giọng run run bởi những giọt nước mắt chưa rơi. “Khi còn bé, em thường ngồi trên chiếc ghế này, trong bộ váy ngủ và nhìn cha phân chia giấy tờ khắp bàn làm việc. Một thời gian rất lâu em đã không hiểu tại sao ông lại có quá nhiều việc để làm. Ý em là, không phải mọi thứ - tước hiệu, nhà cửa, đất đai, các thứ - không phải chúng đều là của ông ư?”

Benedick gật đầu. “Anh cũng cảm thấy như vậy. Thử nghĩ đến sự kinh ngạc của anh khi phát hiện ra tất cả những thứ đó thật sự tạo ra công việc và cha đã không giả vờ.”

Nàng mỉm cười ướm át. “Thật đáng ngạc nhiên. Em ở đây, trong chiếc váy ngủ, ngồi trên ghế và nhìn anh. Không thay đổi gì nhiều.”

Benedick nhìn vào mắt nàng. “Callie à?”

Nước mắt rơi lã chã, lặng lẽ và hối hả, trên hai gò má. Nàng lắc đầu, nhìn xuống đùi, bầu vú váy ngủ. “Em đã nghĩ mình có thể thay đổi anh ta.”

Benedick thở dài.

“Giờ em biết mình không thể. Em chỉ là... nghĩ mình có thể thuyết phục anh ta yêu em.”

Anh ngồi lặng đi một lúc lâu, cẩn thận cân nhắc lời lẽ của mình. “Callie... tình yêu phát triển dần dần. Không phải ai cũng có một cuộc hôn nhân đầy yêu thương ngay lập tức như cha mẹ đâu em. Hay như Mariana và Rivington. Ralston đã cô độc từ rất lâu rồi.”

Nước mắt chảy dài. “Em yêu anh ấy”, nàng thì thầm.

“Không thể có chuyện anh ta cũng yêu lại em sao?”

“Anh ta đã cược hai nghìn bảng vào tương lai của em, Benny.”

Nụ cười thấp thoáng trên môi anh. “Anh sẽ không phủ nhận sự thật anh ta là một gã ngốc khi làm một chuyện như thế... nhưng anh không thể hình dung vụ cá cược đó khác hơn một vấn đề về sự kiêu hãnh.”

“Sự kiêu hãnh?”

Anh gật đầu. “Sự kiêu hãnh của phái mạnh.”

Callie lắc đầu. “Giống loài của anh thật kỳ quặc.” Nàng nhún vai. “Nhưng không có nghĩa anh ấy yêu em. Em còn không chắc anh ta có quan tâm đến em.”

“Nực cười”, Benedick đợi em gái nhìn mình. “Anh rất muốn em và Ralston đừng gặp nhau nữa, Callie à, với mức độ tai tiếng cả hai người đã gây ra tới nay – và chưa kể đến vô số tai tiếng em hẳn đã bày ra nằm ngoài hiểu biết của anh – nói như thế không có nghĩa anh mong được biết về chúng đâu đây.” Anh ngừng nói. “Tuy nhiên, em quên là tới nay anh đã thấy anh ta. Anh ta đến gặp anh trước khi đến với em trong thư viện. Anh ta quan tâm

em. Anh biết thế nếu không sẽ không bao giờ trao lời chúc phúc của mình.”

“Anh sai rồi”, Callie thì thầm. “Em nghĩ mình có thể yêu anh ta đủ nhiều cho cả hai chúng em. Nhưng em không thể.”

Sự im lặng bao trùm hai người họ, Benedick nhìn những giọt lệ lấm lem trên má em gái. Cuối cùng anh nói. “Callie... tối nay Ralston đã thách đấu với Oxford.”

Callie bất thành linh ngẩng lên. Nàng chắc rằng mình đã nghe nhầm lời anh trai, “Anh... anh nhắc lại được không?”

“Anh ta đã thách Oxford tham gia một trận đấu súng.”

Callie lắc đầu, cố gắng xóa tan màn sương vừa được giăng xung quanh. “Không. Không thể thật được. Anh có chắc không? Không phải St. John à? Họ là anh em song sinh đấy. Có thể bị lẫn lộn.”

“Đúng vậy, Callie à. Anh biết họ là song sinh. Anh cũng rất chắc chắn các bên đấu súng là *Ralston* và Oxford vì anh đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Và, xem xét đến việc trận thách đấu này là vì em...”

“Em ư?” Callie ré lên. “Ralston sẽ không bao giờ đấu súng vì em. Em không đáng để anh ta mạo hiểm tính mạng. Ý em là, không phải vì anh ta yêu em, Benedick”, nàng giễu cợt và bắt gặp ánh mắt lo lắng của anh. Benedick vẫn im lặng trong lúc nàng suy nghĩ. “Ôi, Chúa ơi.”

“Anh ta có thể không yêu em, Callie. Nhưng anh cược rằng anh ta có cảm xúc mãnh liệt với em, bằng không anh ta và Oxford sẽ không chọn phụ tá lúc chúng ta đang nói chuyện.”

Anh đang mạo hiểm mọi thứ vì nàng.

Nếu đó không phải sự thay đổi thì còn gọi là gì?

Callie trợn mắt. “Ôi, Chúa ơi.” Nàng ngả tới trước, rướn qua bàn làm việc để giữ cánh tay của anh trai. “Benedick, anh phải đưa em đến đó.”

“Callie...” Benedick lắc đầu. “Anh không thể đưa em đến đó. Em biết mà.”

Nàng nhảy dựng lên và tuyên bố, “Benedick! Anh ấy có thể chết!”. Callie phóng ra khỏi phòng đi lên cầu thang chính rồi trở lại phòng ngủ, Benedick bám theo sau. Nàng đẩy tung cửa và vội vàng đến tủ quần áo để tìm một chiếc váy. “Anh ấy có thể bị giết!” Nàng thỏn thức.

Benedick đóng cửa lại, cố gắng làm nguôi ngoai Callie bằng giọng điệu trầm tĩnh êm ái. “Anh ta sẽ không bị giết, Callie. Những trận đấu súng rất hiếm khi đi theo lẽ lối cũ.”

Nàng quay lại nhìn anh, hai tay nặng trĩu đồng vải muslin. “Em có nhầm lẫn cách thức bọn họ đấu súng không, Benedick? Hai mươi bước, quay lại, và *bắn*? Một *khẩu súng*? Một khẩu súng *được nạp đạn*?”

“Ừ, phải”, Benedick thừa nhận luận điểm đó và bổ sung, “Nhưng cái chết không phải là kết cục được mong đợi. Vì Chúa, ý anh là, sẽ có người phải đi tù nếu giết người trong một trận đấu súng.”

“À há, vậy đây là một loại thỏa thuận của các quý ông?”

“Chính xác.”

“Thật sự chỉ để khoe mẽ thôi.”

“Ừ”, anh nói, hài lòng vì nàng đã hiểu chuyện.

Mắt Callie nheo lại. “Sẽ thế nào nếu những người đàn ông đang được nói đến bắn súng dờ tệ?”

Benedick há miệng rồi khép lại.

Callie lắc đầu và di chuyển ra sau bức bình phong. “Anh sẽ đưa em đi.”

Váy ngủ của nàng gần như ngay lập tức được thả lên trên bức bình phong. Benedick giơ tay lên trước tình huống khó xử và quay lưng về phía khu vực chung. “Anh sẽ không đưa em đi, Callie. Em sẽ đợi ở đây như bao phụ nữ khác.”

“Không có chuyện đó đâu! Em không còn nhu mì và dễ bị sai bảo nữa!”

“Em là nạn nhân của một nhận thức sai lầm về chuyện em từng nhu mì và dễ bị sai bảo đấy!”

Benedick quay lại, thấy Callie đã thay trang phục và đang xỏ chân vào đôi bốt đi dạo. Mắt nàng long lanh. “Anh có hai phương án, Benedick. Anh có thể hộ tống em như một ông anh trai tốt bụng, hay có thể đứng qua một bên khi em rời khỏi căn nhà này và tự đi lại khắp London vào lúc tối muộn.”

“Em sẽ không bao giờ tìm ra chỗ đó.”

“Vớ vẩn. Anh quên là em rất quen thuộc với một hai quán rượu trong thành phố này à. Em chắc chắn tin tức về trận đấu súng giữa các quý tộc nổi tiếng nhất London sẽ được truyền đi nhanh thôi.”

Anh trợn mắt. “Anh sẽ nhốt em lại!”

“Vậy thì em sẽ trèo xuống giàn dây leo!”, nàng thông báo.

“Quý tha ma bắt, Callie!”

“Benedick, em yêu anh ấy! Em đã yêu anh ấy trong cả một thập niên. Và em đã có được anh ấy trong một ngày trước khi làm rối tinh mọi thứ. Hoặc anh ấy đã làm thế. Em vẫn không chắc lắm. Nhưng anh không thể tin em sẽ không chiến đấu để cứu anh ấy?”

Lời nàng nói đưa đẩy giữa hai anh em.

“Làm ơn đi mà, Benny”, nàng nói một cách dịu dàng và sâu não. “Em yêu anh ấy.”

Bá tước Allendale thở dài. “Chúa ơi, hãy cứu con khỏi tay mấy cô em gái. Anh sẽ gọi xe song mã hai bánh.”

“Anh có chắc mình muốn làm chuyện này không?” Nick tựa vào một cây thanh lương trà, so vai trong màn sương giá lạnh ban sáng và quan sát Ralston kiểm tra súng. “Anh có thể bị giết đấy nhé.”

“Anh sẽ không bị giết”, Ralston lơ đãng nói, nhìn quanh cánh đồng bằng phẳng mà Oxford đã chọn làm địa điểm cho trận đấu súng của họ.

“Những gã giỏi hơn anh cũng đã nói như thế, Gabriel. Em không muốn phải đặt anh dưới lòng đất đâu.”

“Tốt cho chú thôi”, Ralston nói một cách uể oải trong lúc tỉ mỉ nhét thuốc vào khẩu súng của mình. “Chú sẽ là Hầu tước.”

“Em đã ở cạnh anh đủ lâu để biết mình không thật sự muốn làm Hầu tước, cảm ơn anh nhé.”

“Vậy thì anh sẽ cố gắng giữ lấy tước hiệu của mình.”

“Xuất sắc.”

Sự im lặng bao trùm lấy hai anh em trong lúc chờ sự xuất hiện của Oxford và phụ tá của gã. Trận đấu súng được sắp xếp lúc rạng đông và cánh đồng được tắm trong ánh sáng xám nhạt nhạt đã cướp đi sắc màu khỏi phong cảnh xuân thì phơi phới và biến nó trở nên ảm đạm.

Vài phút sau, Ralston nói, “Anh không thể để hấn ta bỏ đi sau khi đã nói năng kiêu đó về cô ấy, Nick à”.

“Em hiểu mà.”

“Cô ấy xứng đáng hơn thế nhiều.”

“Cô ấy xứng đáng có anh. Còn sống.”

Ralston quay sang em trai, nhìn vào mắt anh ta một cách kiên định. “Chú phải hứa với anh chuyện này.”

Ngay lập tức Nick biết Ralston sắp nói gì. “Không.”

“Có. Chú phải hứa. Chú là em trai và là phụ tá của anh. Chú không được lựa chọn mà phải nghe theo và lo liệu ước nguyện cuối cùng của anh.”

“Nếu đây là ước nguyện cuối cùng của anh thì em sẽ theo anh xuống địa ngục để đảm bảo anh trả giá cho nó.”

“Dẫu sao.” Ralston ngược nhìn bầu trời và kéo áo choàng sát lại để ấm hơn. “Hứa với anh là chú sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

“Anh sẽ tự mình chăm sóc cô ấy, anh trai à.”

Hai ánh mắt xanh thăm gặp nhau. “Anh thề trước chú và Chúa là anh sẽ làm vậy. Nhưng nếu có chuyện gì đó xảy ra và chuyện sáng nay hỏng bét, thì hãy hứa chú sẽ chăm sóc cô ấy. Hứa với anh rằng chú sẽ nói cho cô ấy biết...” Ralston ngập ngừng.

“Nói cho cô ấy biết chuyện gì?”

Ralston hít sâu, tiếng nói thít chặt trong ngực. “Hứa với anh, chú sẽ nói cho cô ấy biết anh là một thằng ngốc. Số tiền đó không phải là vấn đề. Tôi qua, đối mặt với nguy cơ đáng sợ là anh sẽ mất đi cô ấy... anh đã nhận ra cô ấy là người quan trọng nhất anh từng có... bởi vì sự ngạo mạn và ương

bướng không chịu chấp nhận điều vốn đã ngự trong tim anh từ lâu...” Anh lạc giọng. “Anh bị sao thế này?”

“Có vẻ anh đã bị rơi vào lưới tình.”

Ralston cân nhắc tuyên bố đó. Anh chàng Ralston ngày xưa có lẽ đã chế nhạo ý nghĩ ấy – quá tẻ nhạt, lập dị và đáng sợ - thay vào đó, anh cảm thấy hơi ấm lan tỏa khắp người trước suy nghĩ mình có thể yêu Callie. Và nàng có thể yêu anh trở lại. Có lẽ anh đã thật sự “bị rơi vào lưới tình”.

Nick tiếp tục, không thể nén lại nụ cười tự mãn trên môi. “Em sẽ nói cho anh biết nên làm gì nếu phát hiện ra mình là một gã khốn hạng nhất và để mất cô gái duy nhất mình từng muốn có nhé?”

Ralston nheo mắt nhìn em trai. “Anh không nghĩ mình có thể ngăn cản chú.”

“Quả thật là không”, Nick nói, “Em có thể nói mình sẽ không đứng trên cánh đồng trời ơi đất hỡi này trong cái thời tiết giá lạnh quý tha ma bất này để đợi thằng ngốc Oxford tới bắt em. Em sẽ đi khỏi tình huống nực cười cổ lỗ sĩ này và sẽ tìm người phụ nữ của em rồi nói cho cô ta biết em là đồ khốn. Khi đã nói xong, ngay tức thì em sẽ đưa cô ta đến cha xứ gần nhất và cưới cô ta. Rồi sinh con.”

Hình ảnh Callie tròn lăn với đứa con của anh thoáng hiện lên, Ralston nhắm mắt một cách khoan khoái. “Anh đã nghĩ, cho phép bản thân yêu cô ấy sẽ khiến anh giống cha. Anh đã nghĩ cô ấy sẽ khiến anh mềm yếu. Giống cha.”

“Anh không giống cha chút nào, Gabriel.”

“Giờ thì anh biết rồi. Cô ấy đã giúp anh sáng mắt ra.” Anh ngừng nói và đắm mình trong ký ức về đôi mắt nâu to tròn, cái miệng rộng tươi cười của Callie. “Chúa ơi, cô ấy giúp anh trở thành một người tốt hơn trước đây rất nhiều.”

Câu nói chứa chan sự ngạc nhiên và kỳ diệu, bị ngắt quãng bởi một tiếng thét từ phía bên kia cánh đồng khi Oxford, Huân tước Raleigh, phụ tá và bác sĩ của anh ta hiện ra trong tầm mắt.

Nick làm bầm nguyên rửa. “Em sẽ thú nhận là mình đã mong Oxford say xỉn đủ để không nhớ chuyện tôi qua.”

Anh lấy khẩu súng chỗ Ralston và đến gặp Raleigh để thu xếp quy tắc của trận đấu súng. Theo thông lệ, Oxford tiến lại gần Ralston, nổi sọ trong đôi mắt gã, và gã chìa tay ra. “Dẫu sao thì Ralston à, tôi xin lỗi vì những lời mình đã nói về tiểu thư Calpurnia. Tôi nghĩ anh sẽ muốn biết là mặc dù tôi không có hai nghìn bảng nhưng tôi sẽ tìm cách trả món nợ đó.”

Ralston sửng người khi nghe nhắc đến vụ cá cược ngu xuẩn đã gây ra biết bao đau khổ và bất hạnh. Anh phớt lờ bàn tay đang chìa ra của Oxford và nhìn vào cặp mắt lo âu của gã Nam tước rồi nói, “Giữ lấy số tiền đó. Tôi có cô ấy. Tôi chỉ muốn cô ấy thôi.”

Sự thật trong lời nói đó choáng ngợp anh, Ralston kiệt sức trước ý nghĩ về trận đấu sống mái này trong lúc phát hiện ra mình muốn ở bên Callie đến dường nào. Tại sao lại đứng trên một cánh đồng giá lạnh ẩm ướt khi mà anh có thể lên vào Allendale House rồi trèo lên chiếc giường ấm cúng mời gọi, phủ lên nàng những lời xin lỗi cho đến khi nàng tha thứ và cưới anh ngay?

Nick và Raleigh nhanh chóng trở lại, nôn nóng giải quyết cho xong những việc trong buổi sáng nay. Trong lúc Raleigh thông báo quy tắc cho Oxford thì Nick dẫn Ralston tách ra khỏi những người khác và lặng lẽ nói, “Hai mươi bước, quay lại, và bắn. Em có nguồn tin đáng tin cậy là Oxford dự định sẽ nhắm ra xa.”

Ralston gật đầu, biết rằng nhắm ra xa sẽ bảo toàn danh dự và mạng sống cho cả hai phía. “Anh sẽ làm điều tương tự”, anh nói, rũ bỏ áo choàng và đổi nó lấy khẩu súng trong tay Nick.

“Tốt.” Nick gấp áo choàng trên cánh tay mình. “Giải quyết cho xong đi nhé. Lạnh cóng rồi.”

“Một... hai...” Ralston và Oxford đứng đầú lưng lại trong lúc Raleigh bắt đầu đếm bước chân của họ. Khi anh chậm rãi bước đi theo tiếng đếm số đều đặn, “năm... sáu...”, Ralston nghĩ đến Callie cùng đôi mắt rạng rỡ và nụ cười ấm lòng. “Mười hai... mười ba...” Callie dễ ngủ, vùi trên giường vào giây phút ấy. “Mười sáu... mười bảy...”

Anh nóng lòng xử lý xong chuyện với Oxford để có thể đến với nàng. Anh sẽ xin lỗi và giải thích mọi thứ và yêu cầu nàng lấy anh rồi...

“Dừng lại! Không!”

Tiếng thét vang lên từ phía bên kia cánh đồng, anh quay lại, vốn biết là Callie ở đó – đang chạy về phía mình. Anh chỉ kịp nghĩ đến việc Oxford sẽ nhắm ra xa và nếu hấn ta chọn bắn về phía nàng... Ralston không dừng lại. Anh chạy.

“Hai mươi!”

Tiếng đạn bắn vèo vèo băng qua cánh đồng.

Ralston ngã quy xuống, nhìn vào đôi mắt nâu tròn của Callie – đôi mắt mà anh đã nghĩ đến suốt buổi sáng – trợn lên trong sự hãi hùng, miệng nàng há hốc và tiếng thét phá tan sự tĩnh lặng của buổi sáng tỉnh mơ, theo sau là tiếng chửi thề của Nick và tiếng gọi của Benedick. “Bác sĩ!”, và tiếng nấc cao bóp nghẹt của Oxford, “Tôi đã nhắm ra xa cơ mà!”.

Khi viên đạn xuyên qua da thịt, Ralston chỉ nghĩ được duy nhất một chuyện. *Mình đã không bao giờ nói cho nàng biết mình yêu nàng.*

Anh nhìn Callie đổ sụp xuống trước mặt và bắt đầu đẩy áo khoác của anh lên rồi đưa tay rà soát khắp ngực để tìm vết thương.

Nàng còn sống.

Sự nhẹ nhõm tràn trề khắp cơ thể, nóng hổi và rời rạc, anh chỉ có thể quan sát nàng, tự nhắc đi nhắc lại nàng vẫn sống và không bị thương hết lần này đến lần khác cho đến khi sự thật dội lại. Cảm xúc ồ ạt trong giây phút ngắn ngủi trước khi bị bắn – nỗi sợ có thể mất nàng và nàng có thể đã bị bắn – cướp đi hơi thở của anh.

Ralston rít lên đau đớn khi nàng đụng vào cánh tay anh, nàng đông cứng, ngược lên nhìn với lệ đầy trong mắt và nói, “Anh đau ở đâu?”.

Anh nuốt vội cục nghẹn trong cổ họng trước hình ảnh của nàng, lo lắng, đau khổ và yêu anh say đắm. Anh chỉ muốn ôm chầm lấy nàng.

Nhưng trước hết anh muốn lắc nàng.

“Em đang làm chuyện quái gì ở đây thế hả?”, anh bùng nổ, không quan tâm nàng trở mặt ngạc nhiên.

“Gabriel”, Nick ôn tồn xen ngang, dùng một con dao để cắt ống tay áo của Ralston, “Cẩn thận chứ”.

“Không!” Ralston quay lại với Callie. “Em không thể cứ đi lang thang khắp London mỗi khi em muốn, Callie.”

“Em đến để cứu anh...” Callie bắt đầu rồi im bật.

Ralston cười khùng khục. “À, có vẻ em đã làm một việc rất tốt là để anh bị bắn.”

Anh kịp nhận ra sự xuất hiện của Oxford và lời bố cáo mang tính phòng vệ của anh ta, “Tôi đã nhắm ra xa cơ mà!”.

“Gabriel.” Nick buông lời cảnh báo khi xé ống tay áo của anh trai. Gabriel chớp mắt, rõ là Nick thấy vui trước cơn đau của anh. “Đủ rồi.”

“Còn anh!” Ralston chuyển qua Benedick. “Anh nghĩ cái khi gió gì vậy

hả? Đưa cô ấy đến đây!”

“Ralston, anh thừa biết không ngăn cản con bé được.”

“Anh cần giữ người phụ nữ của mình dưới tầm kiểm soát chứ, Allendale”, Ralston nói, quay trở lại Callie. “Khi em là vợ anh, anh sẽ nhốt em lại, anh thề trước Chúa!”

“Gabriel!” Nick giận dữ.

Ralston không thèm quan tâm. Anh hùng hổ với em trai trong lúc vị bác sĩ phẫu thuật quỳ xuống bên cạnh và kiểm tra vết thương.

“Cô ấy có thể đã bị giết.”

“Vậy còn anh thì sao?” Lần này Callie là người lên tiếng, năng lượng dự phòng được giải phóng dưới hình thái cơn giận và đám đàn ông quay lại nhìn, ngạc nhiên vì nàng đã tìm lại được giọng nói của mình. “Còn anh và cái kế hoạch nhằm nhí khôi phục lại danh dự của em bằng cách chơi súng giữa một nơi không rõ là đâu với *Oxford* thì sao?” Nàng gọi tên Nam tước với một vẻ khinh bỉ. “Nhu trẻ con vậy? Với tất cả những trò đàn ông nực cười, không thiết thực, thiếu suy nghĩ này... ai lại đi đấu súng nữa chứ?”

“Tôi đã nhắm ra xa cơ mà!” Oxford chen ngang.

“Ôi, Oxford, chả ai quan tâm đâu”, Callie nói trước khi quay lại với Ralston, “Anh lo lắng cho em hả? Anh nghĩ em thấy sao nếu em đến và có thể anh đã chết rồi? Anh nghĩ em thấy sao khi nghe tiếng súng? Khi em nhìn thấy người em yêu ngã trên nền đất? Trong tất cả những việc ích kỷ anh đã từng làm trong đời anh, Gabriel... và em cảm thấy chắc chắn anh đã làm khá nhiều chuyện ích kỷ... lần này là hành động tự mãn và khó ưa nhất”. Nàng đang khóc và nếu không phải thì cũng là không muốn ngăn lại những giọt nước mắt ấy. “Em phải sống sao nếu anh chết đi?”

Tính hiếu chiến của Ralston biến mất trước những giọt lệ của nàng. Anh

không thể chịu nổi phải nghĩ đến chuyện nàng lo lắng cho mình. Anh gạt ông bác sĩ ra và ôm lấy khuôn mặt nàng trong lòng bàn tay, phớt lờ cơn đau trên cánh tay khi kéo nàng lại và mạnh mẽ nói. “Anh sẽ không chết, Callie. Đây chỉ là vết thương ngoài da thôi mà.”

Anh lặp lại câu nói mà nàng đã nói với anh vài tuần trước trong câu lạc bộ đấu kiếm và đem lại một nụ cười thiếu não. “Anh biết gì về vết thương ngoài da cơ chứ?”, nàng hỏi.

Anh mỉm cười. “Hoàng hậu của anh đây rồi.” Anh dịu dàng hôn nàng, mặc kệ mấy vị khán giả xung quanh trước khi nói thêm, “Chúng ta sẽ có những vết sẹo tương đồng”. Callie lại ứa nước mắt và liếc nhìn vết thương trước khi anh lặp lại, “Anh sẽ không chết, em yêu. Trong một quãng thời gian rất dài”.

Callie nhướn mày theo cách học từ anh. “Em không chắc mình tin điều đó, Gabriel. Có vẻ như anh bản không giỏi lắm.”

Ralston nheo mắt với em trai khi Nick cười khúc khích trước lời nói sỗ sàng của Callie rồi quay lại với nàng. “Theo ghi nhận thì Calpurnia à, anh là một tay bắn súng cừ khôi khi không phải lo lắng việc em đứng giữa làn đạn.”

“Tại sao anh lại lo lắng cho em? Anh mới là người tham gia đấu súng cơ mà!”

Vị bác sĩ thăm dò vết thương và gây ra một cơn đau dọc cánh tay anh. “Thưa ngài”, ông bác sĩ nói khi thấy Ralston rít lên đau đớn, “Tôi e rằng mình sẽ phải gấp đầu đạn ra. Sẽ không dễ chịu đâu”.

Ralston gật đầu và ông ta lôi ra khỏi túi một bộ sưu tập những công cụ trông hết sức đáng gờm để chuẩn bị cho việc chữa trị.

Callie quẳng cái nhìn căng thẳng về phía số dụng cụ kia và nói, “Ông có chắc muốn thực hiện chuyện này ở đây không, bác sĩ? Có lẽ chúng ta nên tìm nơi nào đó ít... hoang vu hơn?”.

“Chỗ này là một nơi tốt như bất kỳ nơi nào khác, thừa tiêu thụ”, vị bác sĩ điềm nhiên đáp. “Đây không phải đầu đạn đầu tiên tôi gặp ra trên cánh đồng đặc biệt này và tôi tin chắc nó sẽ không phải là cái cuối cùng.”

“Tôi biết rồi”, nàng nói, giọng thể hiện rõ ràng rằng thật sự nàng không biết.

Với bàn tay lạnh lặn của mình, Ralston nắm lấy tay nàng. Anh nói với một sự khẩn thiết mà nàng chưa bao giờ nghe từ anh. “Callie à... về vụ cá cược.”

Nàng lắc đầu. “Em không quan tâm vụ cá cược ngu ngốc đó, Gabriel.”

“Dù sao thì”, anh co rúm khi bác sĩ chọc vào vết thương. “Anh đã rất ngốc.”

Nàng quan sát kỹ lưỡng động tác của ông bác sĩ trước khi tán thành. “Đúng vậy. Nhưng em cũng phần nào ngốc nghếch để đi tin vào điều tồi tệ nhất. Khi Benedick nói với em là anh đang ở đây... em đã rất lo anh có thể bị bắn. Sau đó em đến và *khiến cho* anh bị bắn.”

“Đỡ hơn việc khiến *em* bị bắn – vì sẽ gây cho anh một cơn đau tim nặng. Em biết đó, Hoàng hậu, có vẻ anh đã rất yêu em rồi.”

Nàng chớp mắt hai lần, mắt mở trừng trừng cứ như không hoàn toàn hiểu câu nói của anh. “Anh nói lại được không?”, nàng thì thầm.

“Anh yêu em. Anh yêu cái danh xưng nông cuồng, gương mặt xinh đẹp, đầu óc nhạy bén và bản danh sách lố bịch cùng sở thích phiêu lưu của em, vốn là thứ anh nghĩ sẽ có thể gây ra cái chết thật sự cho anh. Và anh rất muốn nói cho em biết những chuyện đó trước khi em bị bắn trên một cánh đồng.”

Cánh đàn ông xung quanh họ đồng loạt ngoảnh mặt đi, ngượng ngùng và nôn nóng được thoát khỏi khoảnh khắc hết sức riêng tư đang diễn ra bất chấp

sự hiện diện của họ cũng như vết thương loang lổ trên cánh tay Ralston.

Callien không bận tâm họ phải chứng kiến chuyện này. Nàng chỉ quan tâm việc mình có nghe rõ hay không. Không rời mắt khỏi Ralston, nàng nói, “Em... anh... anh chắc chứ?”.

Anh nhếch một bên miệng. “Rất chắc. Anh yêu em. Và rất sẵn sàng dành cả đời này để làm việc đó.”

“Thật ư?”, nàng mỉm cười như một bé gái khi nghe thấy sẽ có thêm một phần bánh pudding sau bữa tối.

“Thật mà. Tuy nhiên, còn một chuyện nữa.”

“Bất kỳ chuyện gì.” Nàng không bận tâm anh muốn gì miễn là anh yêu nàng.

“Nick!”, anh gọi và nói khi em trai quay lại, “Phiền em tìm lại khẩu súng của anh. Callie cần nó”.

Callie bật cười giòn giã, ngay tức khắc hiểu được mục đích của anh và tiếng ồn xuyên qua cánh đồng thu hút sự chú ý của những người còn lại. “Gabriel, không!”

“Ồ, được chứ, cô nhóc tinh nghịch của anh”, anh nói, sự hài hước và tình yêu ngân vang trong giọng. “Anh muốn bản danh sách này được hoàn thành. Rõ ràng nó gây nguy hiểm cho danh dự của em và của cá nhân anh. Và vì sáng nay em vừa gạch bỏ *Tham dự một trận đấu súng*, anh tự tin cho rằng chúng ta có thể một nả bắn hai chim và trao em cơ hội bắn một phát súng, phải không?”

Callie nhìn vào mắt Ralston một lúc lâu, lục lọi tâm tư anh trước khi nhòe miệng cười và nói, “Được rồi. Em sẽ làm thế. Nhưng chỉ để anh cảm thấy vui thôi đấy”.

Tiếng cười của anh vang khắp cánh đồng cho dù đang quần quai với cơn đau trên cánh tay. “Em thật cao thượng.”

“Tất nhiên anh biết chuyện gì sẽ xảy ra khi việc này được hoàn thành phải không?”

Ralston nheo mắt. “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Em sẽ bắt đầu một bản danh sách mới.”

Anh rên rỉ. “Không, Callie. Thời gian dành cho mấy bản danh sách đã kết thúc. Việc anh sống sót qua bản danh sách này đã là một phép là rồi đó em.”

“Bản danh sách mới của em chỉ có duy nhất một mục tiêu.”

“Nghe có vẻ là một bản danh sách hết sức nguy hiểm.”

“Ồ, phải đó”, nàng hân hoan đồng tình. “Rất nguy hiểm. Đặc biệt là với danh tiếng của anh.”

Giờ thì anh rất tò mò. “Mục tiêu đó là gì?”

“Hoán cải một gã phóng đãng.”

Anh lặng đi, ý nghĩa trong lời nói của nàng thấm vào người trước khi anh kéo nàng lên và hôn nồng nhiệt.

Khi anh tách ra, tỉ đầu mình và trán nàng và thở thở, “Đã xong”.

Chương cuối

Callie nỗ lực tỏ ra bình thản khi thoát ra khỏi phòng khiêu vũ ngọt ngào của Worthington House và đi xuống những bậc thang lớn bằng đá để vào khu vườn tối tăm bên dưới. Nàng cảm nhận được sự phấn khích khi lần vào bóng râm của mê cung hàng rào bên ngoài. Bóng tối cộng thêm hơi ẩm nặng trĩu của buổi tối mùa hè và mùi oải hương phía trước tăng cường giác quan trong lúc nàng xuyên qua các góc cua và đoạn uốn lượn trong mê cung.

Sau trận đấu súng, tin đồn tiêu thư Calpurnia Hartwell và Hầu tước Ralston bị bắt gặp trong tình trạng ôm nhau hết sức thân mật trước bàn dân thiên hạ đã nhanh chóng lan xa. Nếu như thế là chưa đủ thì những kẻ ngồi lê đôi mách còn kể thêm, địa điểm xảy ra tin đồn chính là nơi chỉ vài phút trước đó vừa diễn ra một trận đấu súng.

Callie tiến vào một khoảng đất trống trải, ở giữa là một vòi phun nước bằng đá hoa cương khổng lồ sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Nàng dừng lại ngay bên trong dải đất trống vẫn mang nhiều nét quen thuộc sau từng đó năm. Tim bắt đầu đập thình thịch khi nàng đến gần vòi phun nước và đưa tay vào dòng nước mát lạnh nổi bong bóng trên thân thể của những bức tượng thiên sứ đáng yêu.

Đúng lúc đó, hai cánh tay mạnh mẽ ôm từ phía sau, kéo nàng vào khuôn ngực rộng cứng cáp. Nàng không thể nén cười khi Ralston nghịch ngợm thì thầm vào tai mình, “Anh đã không chắc nên mong đợi gì khi người hầu chuyên một lời mời đáng xấu hổ đến một cuộc hẹn bí mật”. Anh ấn cặp môi nóng hầm hập lên gáy nàng, liếm da cổ và khiến sống lưng nàng rung động cũng như chào đón buổi tối ẩm áp này. “Em đe dọa danh tiếng của anh đấy, phu nhân Ralston.”

Nàng thở dài khoan khoái trước khi đáp, “Em quên rồi, thưa ngài, em đã học mọi thứ từ ngài”. Nàng quay người trong vòng tay anh, luồn ngón tay vào tóc anh trong lúc nhìn vào đôi mắt biết cười của anh. “Anh đã biến em thành một phụ nữ lãng lơ.”

Đúng vậy, danh tiếng của cả hai đều bị giáng một đòn đau. Điều đó không có nghĩa hai người bọn họ mảy may bận tâm. Chưa đến hai tuần sau đó họ đã tổ chức hôn lễ. Giữa sự giúp đỡ của Oxford trong việc dập tắt tin đồn về vụ cá cược và đấu súng cùng việc tán tỉnh Callie và sự thật Ralston vô cùng yếu

đuổi trước cô dâu mới, khó có người nào lại đánh giá cuộc hôn nhân vội vã này không phải xuất phát từ tình yêu – giới quý tộc có vẻ rất sẵn lòng tha thứ cho những hành vi sai lệch nguyên tắc của Hầu tước và Nữ hầu tước mới.

“Anh may mắn lắm mới có vợ là một phụ nữ phóng dăng đấy nhỉ”, anh nói và cuốn môi nàng vào một nụ hôn đủ sức khiến nàng ngạt thở. “Em có thể cám dỗ anh vào bóng tối bất cứ lúc nào, tình yêu của anh. Thật ra”, anh dừng lại, hôn xuống cổ nàng, môi vẽ lên một đường đi khêu gợi, “Anh rất muốn em đưa anh về nhà và nghịch ngợm với anh. Em có nghĩ chúng ta có thể ra về ngay lập tức không?”.

Nàng bật cười, tận hưởng mọi giây phút trong câu chuyện đáng xấu hổ của bọn họ. “Vì đây là vũ hội đầu tiên chúng ta hiện diện với tư cách vợ chồng, em không nghĩ chúng ta có thể thoát khỏi đây dưới sự trợ giúp của bóng đêm mà không tổn hại mọi cơ hội được mời đến những vũ hội trong tương lai.”

Anh đưa lưỡi dọc xương đòn và đặt tay lên ngực vợ, miệng lẩm bẩm, “Tệ đến thế à? Hãy nghĩ về những việc chúng ta có thể làm ở nhà. Anh cam đoan với em, tình yêu à, em sẽ không muốn sự phấn khích trong những buổi tối đâu.”

Nàng cười khúc khích, âm thanh đó chuyển thành tiếng thở dài khi anh vuốt ve nhũ hoa sưng phồng qua chiếc váy dài của nàng. “Ừm, em nghĩ có lẽ Juliana sẽ buồn nếu phải bỏ lỡ các sự kiện. Em ấy bắt đầu thích nghi rồi, anh không nghĩ vậy à?”

Anh trầm tư nhìn nàng. “Đúng vậy. Anh chưa từng cảm ơn em đã thuyết phục con bé ở lại với chúng ta.”

“Em không thể nghĩ bất cứ phụ nữ, em gái anh hay ai đó muốn rời bỏ anh khi cô ta đã tìm thấy anh, Gabriel.” Nàng mỉm cười với đôi mắt xanh sôi nổi của anh. “Em e rằng anh đã bị kẹt lại với em.”

“Tuyệt vời.” Anh nói trên môi nàng. “Vì anh sẽ không bao giờ để em ra đi.”

Họ hôn nhau say đắm, bị hút vào đối phương cho đến khi Callie lùi lại chỉ để nhìn vào mắt anh. “Em nghĩ em đã yêu anh suốt cuộc đời mình.”

Đôi mắt xanh của anh sáng lên trong ánh trăng bạc. “Và anh sẽ yêu em trong phần còn lại của đời anh, Hoàng hậu.”

Nàng ngửa đầu, mỉm cười với bầu trời đêm, anh nín thở trước hình ảnh đẹp lạ thường của nàng.

“Anh có biết lần đầu anh gọi em là hoàng hậu cũng là ở nơi này không? Trong khu vườn này?”

Anh nghiêng đầu qua một bên và nghĩ ngợi. “Sao có thể chứ?”

Nàng bước ra khỏi vòng tay anh và quay lại vòi phun nước. “Mười năm trước. Em chỉ vừa ra mắt và nấp trong mê cung này, tuyệt vọng tìm thứ gì đó để làm xao lãng mình khỏi thất bại thảm hại của mùa hội đầu tiên. Và anh đã ở đó.” Nàng thờ thẩn đưa ngón tay chạm vào vòi phun nước, suy nghĩ trở về buổi tối cách đó rất lâu. “Em đâu biết anh sẽ khiến em xao lãng suốt một thập niên dài đằng đẵng.”

Anh lại hôn nàng, day day môi dưới đầy đặn cho đến khi nàng thở dài và nói, “Anh dự định sẽ khiến em xao lãng lâu hơn thế”. Ralston nắm tay nàng và hôn lên đầu ngón tay trước khi nói, “Dù biết nên thấy tiếc nuối cho những năm chờ đợi của em thì anh phải thú nhận là mình rất hài lòng vì em đã chờ anh sáng mắt ra và thấy được em, tình yêu à”. Anh kéo nàng vào lòng và nói thêm, “Nhưng anh cũng khá thất vọng vì khi đó anh đã không nhìn ra... để chúng ta có một thập niên tràn ngập hạnh phúc và một đàn con để chứng minh hạnh phúc đó”.

“Và bớt được hai vết sẹo.”

Anh bật cười. “Và cái đó nữa, cô nhóc tinh nghịch của anh.”

Nàng vu vơ vuốt má anh, sưởi ấm trong sự đụng chạm với anh. “Anh nói đúng lắm, nhưng nếu vậy đã không có bản danh sách của em. Anh sẽ không được lợi từ những mục tiêu trong bản danh sách ấy. Ví dụ, hãy cân nhắc đến mục tiêu tối nay.”

Một bên mày ngạo nghễ nhướng cao. “Tối nay ư?” Mắt anh tối sầm với sự đam mê, anh kéo nàng lại gần, đắm mình vào cảm giác có nàng bao quanh. Nhấc bổng Callie lên, anh đưa nàng đến băng ghế gần đó và đặt lên ghế trước khi quỳ xuống bên cạnh, trượt bàn tay ấm áp của mình xuống dưới gấu váy để sờ sờ mắt cá chân của nàng. Tay anh hứa hẹn mang đến nhiều hơn và tiếng cười nho nhỏ của nàng chuyển thành tiếng thở dài khi bàn tay anh lên đến gần phía trong chân nàng.

“Thật ra là”, nàng nói, nụ cười bí ẩn nhún nhảy trên môi khi choàng tay quanh cổ anh. “*Hẹn hò trong một khu vườn.*”

Miệng anh miên man ngay trên miệng nàng và thì thầm ám muội, “Anh nào dám không cho em dẫn thân vào một cuộc phiêu lưu”.

